

كِتَابُ

หะดีษซอเฮียะฮ์

โดย

อรุณ บุญชม

เล่มที่ 3

เรื่องกำหนดโทษต่าง ๆ การปกครอง
การพิพากษา การสาบาน
การขนาน สัตว์ที่ถูกล่าและถูกเชือด
อาหารเครื่องคัม เครื่องนุ่งห่ม
การรักษาโรค

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

الحمد لله واهب الحكمة والرشاد و صلى الله على سيدنا محمد الجعوث لسان صدق
للعالمين وسراجا منيرا يكشف عنهم الظلم والاهام ويرشد هم الى سوا السبيل (يا ايها
النبي انا ارسلناك شاهدا ومهشرا ونذيرا وداعيا الى الله باذنه وسراجا منيرا وشرالمومنين
بان لهم من الله فضلا كبيرا) صد

อัลหะดีษ เป็นมรดกอันล้ำค่าชิ้นหนึ่งที่มีความสำคัญเป็นอันดับรองจากอัลกุรอาน ทั้งนี้
เพราะอัลหะดีษมีมาเพื่อบรรยายความหมายของอัลกุรอานผู้ใดยึดมันทั้งสองสิ่งนี้เขาจะไม่หลงผิด
วิชาการที่เกี่ยวกับอัลหะดีษมีหลายแขนง ถึงขั้นที่นักวิชาการบางท่านกล่าวว่า หากจะใช้
เวลาตลอดชีวิต เพื่อศึกษาวิชาการเหล่านั้น เพียงแขนงเดียว ก็ไม่สามารถที่จะเรียนให้สำเร็จได้
อัลหะดีษเป็นวิชาการที่ถ่ายทอดสืบเนื่องกันมาอย่างเป็นขบวนการที่มีระบบและแบบแผน
เป็นของตนเองโดยเฉพาะ และด้วยกลุ่มบุคคลที่เชื่อถือได้ จึงมีความถูกต้องมากที่สุดเป็นรอง
แต่เพียงอัลกุรอานเท่านั้น

ถึงแม้อัลหะดีษ จะมีความสำคัญทางด้านวิชาการ แต่ที่ถูกแปลออกเป็นภาษาไทยนั้น
ก็มีจำนวนน้อยมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เป็นแม่บทในหลักวิชานิติศาสตร์อิสลาม ซึ่งใช้เป็นหลัก
ในการดำเนินชีวิตของมุสลิมทุกคน ข้าพเจ้ามีความตั้งใจเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ตั้งแต่เข้าศึกษาใน
คณะอัลหะดีษ ที่มหาวิทยาลัยอิสลามแห่งนครมะดีนะห์ ประเทศซาอุดีอาระเบีย ที่จะแปล
อัลหะดีษออกเป็นภาษาไทย เพื่อประโยชน์ทางวิชาการ แต่ก็ยังไม่มีโอกาส จวบจนเมื่อคุณมานพ
วงศ์เสงี่ยมได้มาปรารภกับข้าพเจ้าในเรื่องการแปลอัลหะดีษเป็นภาษาไทย และได้นำหนังสือ
“อัคราจา” มาให้ข้าพเจ้าอ่าน ประกอบกับหนังสือเล่มนี้อยู่ในความสนใจของข้าพเจ้า ตั้งแต่ครั้งที่
กำลังศึกษาอยู่เพราะเป็นหนังสือที่บรรจุด้วยอัลหะดีษ ที่เกี่ยวกับนิติศาสตร์อิสลามที่น่าศึกษา
โดยคัดเอามาจากหนังสือที่เป็นแม่บทในวิชาอัลหะดีษทั้งห้าเล่ม คือ ซอเหียะห์ บุคอรี, ซอเหียะห์
มุสลิม, สุนันอะบูดาอูด, สุนันนะซาอี, สุนันอัตติรมีซี, สุนันอิบนุมาญะห์ และจากหนังสืออื่น ๆ
อีก และได้จัด ภาค บท และตอน เหมือนหนังสือนิติศาสตร์อิสลามทั่ว ๆ ไป ข้าพเจ้าจึงรับ
ปากว่าจะแปลหนังสือเล่มนี้

เมื่อโอกาสอำนวย ข้าพเจ้าจึงได้ลงมือแปลหนังสือเล่มนี้โดยขอความช่วยเหลือจากอัล
เลาะห์ตาอาลา หวังว่าจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่รักอัลหะดีษ และรักการศึกษา ข้าพเจ้าไม่อาจ
กล่าวได้ว่ามันเป็นงานแปลที่สมบูรณ์ เนื่องจากความรู้ที่จำกัดของข้าพเจ้า ความผิดใด ๆ ที่มีขึ้น
จากการแปลนี้ ข้าพเจ้าขออภัยรับ ความดีใด ๆ ถ้ามีขอมอบให้บุพการี และครูบาอาจารย์ทุกท่าน
และขอให้ผลแห่งความดีนั้นนำความสงบสุขมาสู่สังคมมุสลิม และประเทศชาติโดยส่วนรวม

อรุณ บุญชม

คำปรารภ

หนังสือหะดีษที่ท่านกำลังถืออยู่นี้ แปลมาจากหนังสือ “อัดดาญญ์” ซึ่งเป็นหนังสือรวมหะดีษต่าง ๆ ที่บันทึกโดยบรรดานักหะดีษที่มีชื่อเสียงอยู่ในแนวหน้าที่สุด คือ บุคอรี มุสลิม อิบนิมาเยะฮ์ ตริมิซีย์ นะซาอี และ ออบูดาวูด ฯลฯ

เนื่องจากหะดีษต่าง ๆ ที่รวบรวมอยู่ในหนังสือเล่มนี้ ส่วนใหญ่เป็นหะดีษที่มีการรายงานถูกต้องสมบูรณ์ ซึ่งเรียกกันว่า “ซอเฮียะฮ์” แทบทั้งสิ้น ดังนั้นเพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหาภายในเล่ม เราจึงตั้งชื่อหนังสือชุดนี้ว่า “หะดีษซอเฮียะฮ์”

ในการจัดพิมพ์ครั้งนี้ ด้วยวัตถุประสงค์ที่จะให้หนังสือมีรูปเล่มไม่หนามากนัก และมีขนาดใกล้เคียงกัน เราจึงได้แบ่งการพิมพ์ออกเป็น 2 เล่ม เล่มที่ 1 ตั้งแต่เรื่องอิสลามและการศรัทธา เจตนาและความบริสุทธิ์ใจ วิชาการ ความสะอาด และเรื่องการละหมาด แปลโดยอาจารย์อรุณ บุญชม เล่มที่ 2 เรื่องการละหมาด (ต่อ) แปลโดย อาจารย์อรุณ บุญชม ส่วนเรื่องการบริหารจัดการ การถือศีลอด ฮัจญ์และอุมเราะฮ์ แปลโดย อาจารย์มรวาน สมะฮะฮุน และหากหนังสือชุดนี้ได้รับการสนับสนุนจากท่านผู้อ่านตามสมควรแล้ว เราก็จะจัดพิมพ์เล่มต่อ ๆ ไปออกมาอีกในเร็ว ๆ นี้ อินชาอัลลอฮ์

หนังสือชุดนี้ได้พยายามจัดทำอย่างระมัดระวังที่สุด แต่เนื่องจากการจัดพิมพ์เป็นไปอย่างรีบเร่ง เพื่อให้เสร็จทันงานเมาลิดกลาง ฮ.ศ. 1403 ดังนั้น หากจะมีสิ่งผิดพลาดเกิดขึ้น ขอท่านผู้รู้ได้โปรดแจ้งให้ทางสำนักพิมพ์ทราบด้วย เพื่อที่จะได้แก้ไขให้ถูกต้องต่อไป

ขอขอบพระคุณท่านผู้อ่านทุกท่านที่ให้การสนับสนุนและขอขอบพระคุณอาจารย์อรุณ บุญชม และอาจารย์มรวาน สมะฮะฮุน ที่ได้ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งในการแปลหนังสือชุดนี้ออกมา

อัลฮัมดุลิลละฮ์

มานพ วงศ์เสงี่ยม

ในนามสำนักพิมพ์ ส.วงศ์เสงี่ยม

คำนำ



ในนามของอัลเลาะห์ผู้ทรงเมตตากรุณายิ่ง

ขอสรรเสริญท่าน โอ้พระองค์อัลเลาะห์ พระองค์ท่านได้เมตตาประทานแนวทางที่ถูก
ต้อง เราขอแสวงสวางไปสู่หนทางอันเที่ยงธรรมจากท่าน โอ้พระองค์อัลเลาะห์ เราขอพรและ
ความสันติจงได้แก่ณปี และทุกประกาศศาสนาของพระองค์ท่าน นายของเราคือมุฮัมมัด ซึ่งพระ
องค์ท่านได้ส่งเขามาเป็นความเมตตาสงสารแก่มวลมนุษย์ พระองค์ท่านได้ให้เขาพูดด้วยถ้อยคำ
ที่เป็นทางนำและวิทย์ปัญญา และจงได้แก่วงศ์วาน และเหล่าอัครสาวกของเขา(มุฮัมมัด) ซึ่งเป็น
ผู้รักษาทางนำของเขาและป่าวประกาศ และได้เห็นรัศมีของเขา และได้ปฏิบัติตามเขา

อนึ่ง วิชาฮาดิษนี้เป็นวิชาที่เกียรติกุณอันยิ่งใหญ่และมีคุณประโยชน์อันมหาศาลเพราะ
เนื้อความบรรจุอยู่ด้วยพระจริยวัตรของท่านร่อซูล ทั้งที่เป็นคำพูดและการกระทำ ในประการนี้
เป็นความดีแก่มวลมนุษย์ และเป็นทางนำให้พวกเขา (ในโลกนี้) และยังเป็นชัยชนะและความ
สุขของพวกเขา (ในโลกหน้า) ผู้ซึ่งเกี่ยวกับวิชานี้คือผู้ทำหน้าที่เรียกร้องไปสู่สุจริตธรรม และเป็น
ดวงประทีปนำไปยังหนทางที่ถูกต้อง แม้แต่ท่านร่อซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ยังกล่าวไว้ว่า “อัลเลาะห์ได้
ให้บุคคลที่ได้ยินคำพูดจากเราแล้ว เขารักษาและนำคำพูดนั้นไปประกาศบอกเล่าเป็นบุคคลที่มี
สง่าราศี” และยังได้กล่าวอีกว่า “ผู้ใดได้รักษา (ด้วยการท่องจำ) สิบฮาดิษไว้ให้เป็นประโยชน์
แก่ประชาชาติของข้าพเจ้า จากกิจการทางศาสนาของพวกเขา อัลเลาะห์จะบังเกิดเขาขึ้นมาใน
วันกียามะห์ ให้เป็นผู้มีความเข้าใจมีความรู้” และในบางรายงานว่า : เขาจะถูกบันทึกให้รวมอยู่
ในกลุ่มของผู้มีความรู้ และถูกนำไปรวมกับกลุ่มของนักรบที่ถูกฆ่าตายในสงครามศักดิ์สิทธิ์”
(และการงานทั้งปวงขึ้นอยู่กับเจตนา)

เพราะเหตุนี้ และเพราะอัลเลาะห์ได้โปรดให้ข้าพเจ้ามีนิสัยรักฮาดิษ และมีความกระหาย
ใคร่รู้วิชาฮาดิษอย่างไม่รู้จักอิม ข้าพเจ้าจึงเกิดความคิดที่จะรวบรวมหนังสือขึ้นเล่มหนึ่งเกี่ยวกับ
วิชาฮาดิษ ข้าพเจ้าจึงได้ปรึกษากับผู้มีความรู้ถึงเรื่องนี้ และวิงวอนขอสิ่งที่ดีที่สุดจากอัลเลาะห์
และในที่สุดเค้าโครงแห่งความง่ายดายก็ไปเกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้า และดวงประทีปแห่งข่าวดีได้ส่อง
สว่างแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงได้ยึดมั่นอยู่กับพระผู้อภิบาลของข้าพเจ้าและตกลงใจ ข้าพเจ้าได้เริ่ม
เรียบเรียงโดยได้รับความเพิ่มพูนจากอัลเลาะห์ตามอาลา ข้าพเจ้าจึงได้นำเอาหนังสือฮาดิษที่
ขอเหียะห์ (ใช้ได้และถูกต้อง) มากที่สุด และมีสายรายงานที่เยี่ยมที่สุด นั่นคือหนังสือขอเหียะห์
บุคอรี, ขอเหียะห์มุสลิม, สุนันอบิดาวูด, ยาเมียะอู อัดติรมีซี, และอัลมุจตะบาของนาฮาอี
ทั้งหมดนี้คือแม่บททั้งห้า ซึ่งแพร่หลายอยู่ในประชาชาติอิสลาม และเป็นที่ยอมรับอย่างสูงในวิชา

ฮาติษ เพราะแม่บททั้งห้าได้รวบรวมไว้ซึ่งหลักชะรีอะห์อันยิ่งใหญ่และมีคุณค่า แต่มันคือชะรีอะห์ทั้งหมด เหมือนดังคำของท่านอิหม่ามนะวะวีได้กล่าวไว้ : ไม่มีฮาติษขอเหียะห์จากท่านรอซูลุลละาะห์ (ช.ล.) ที่อยู่นอกเหนือจากแม่บททั้งห้า นอกจากมีเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามวลมนุษย์มีความจำเป็นต้องอาศัยแม่บททั้งห้าเพื่อความสุขทั้งในโลกนี้และโลกหน้า หลังจากนั้นข้าพเจ้าได้นำแม่บททั้งห้ามาพิจารณาอย่างทั่วถึง และได้เริ่มรวบรวมทั้งหมดไว้อยู่ในเล่มเดียวกันโดยข้าพเจ้าได้ขีดเกลานหนังสือเล่มนี้อย่างจริงจัง และได้จัดแยกไว้เป็นบท ๆ เพื่อดับความอยากของข้าพเจ้า และเพื่อสร้างไว้เป็นพิพิธภัณฑ์แก่ผู้มีความกระหายและปรารถนาในวิชาฮาติษ

คำเฉพาะที่ใช้ในหนังสือเล่มนี้

เพื่อให้สั้น ข้าพเจ้าจึงเลือกเอาเฉพาะรายงานที่สั้นที่สุด และครอบคลุมถึงทุกมต่าง ๆ มากที่สุด และข้าพเจ้าจะเอ่ยถึงผู้รายงานฮาติษคนแรก (ที่ได้ยินจากท่านนบี (ช.ล.) เท่านั้น) ไว้ในตอนต้นฮาติษ และจะเอ่ยถึงผู้นำเอาฮาติษนั้นออกรายงานไว้ในตอนท้ายของแต่ละฮาติษ และเพื่อให้ได้ประโยชน์ในรูปแบบที่ดี ข้าพเจ้าจึงจะเลือกเอาตัวบทของฮาติษจากรายงานของบุดอรีหรือมุสลิม ในฮาติษที่ท่านทั้งสองรายงานร่วมกัน และถึงแม้จะร่วมกับคนอื่น ดังนั้นถ้าหากท่านบุดอรีรายงานร่วมกับคนอื่นที่ไม่ใช่มุสลิม ข้าพเจ้าจะเลือกเอาตัวบทจากรายงานของบุดอรี ถ้าหากท่านมุสลิมรายงานร่วมกับคนอื่นที่ไม่ใช่บุดอรี ข้าพเจ้าจะเลือกเอาตัวบทจากรายงานของมุสลิม แต่ถ้าหากฮาติษนั้นรายงานโดยเจ้าของสุนัน (คือ อบูดาวูด ตีรมีซีและนาซาอี) ข้าพเจ้าจะเลือกเอาตัวบทจากรายงานของอบูดาวูด และถ้าหากข้าพเจ้าเลือกเอาตัวบทของคนอื่นที่ไม่ใช่อบูดาวูด ข้าพเจ้าจะแจ้งให้ทราบ บางทีข้าพเจ้าก็กล่าวว่ รายงานโดย ตีรมีซีและอีกสองท่าน ถ้าหากข้าพเจ้ากล่าวว่ รายงานโดยอาจารย์ทั้งสอง⁽¹⁾ ข้าพเจ้าหมายถึงบุดอรีและมุสลิม ถ้าหากข้าพเจ้ากล่าวว่ รายงานโดยสามคน ข้าพเจ้าหมายถึง บุดอรี มุสลิมและอบูดาวูด ถ้าหากข้าพเจ้ากล่าวว่ รายงานโดยสี่คน ข้าพเจ้าหมายถึง บุดอรี มุสลิม อบูดาวูดและตีรมีซี ถ้าหากข้าพเจ้ากล่าวว่ รายงานโดยห้าคน ข้าพเจ้าหมายถึง บุดอรี มุสลิม อบูดาวูด ตีรมีซีและนาซาอี และถ้าหากข้าพเจ้ากล่าวว่ รายงานโดยเจ้าของสุนัน ข้าพเจ้าหมายถึง อบูดาวูด ตีรมีซีและนาซาอี ถ้าหากไม่เป็นไปตามระเบียบที่กำหนดไว้นี้ ข้าพเจ้าจะแจ้งให้ทราบโดยระบุอย่างชัดเจน

เรื่องทุกเรื่องที่มีการกระทำอย่างเรียบร้อยตามลำดับ เช่น ละหมาดและฮัจญ์ข้าพเจ้าก็จะจัดฮาติษให้เรียงตามลำดับเหมือนที่ศาสนากำหนด ส่วนในเรื่องอื่น ๆ ข้าพเจ้ามักจะนำเอาฮาติษที่มีผู้รายงานหลายคนมากกล่าวไว้ก่อน จนในที่สุดจะลงท้ายด้วยฮาติษที่มีผู้รายงานเพียงคนเดียวถ้าหากมีขึ้น โดยรักษาให้ฮาติษขอเหียะห์ (ใช้ได้) อยู่ก่อนที่ฮาติษอื่นนอกจากมีเหตุจำเป็น

(1) สำหรับคำนี้จะใช้คำว่า รายงานโดย บุดอรีและมุสลิมแทน ผู้แปล

ทำให้ฝ่าฝืนระเบียบดังกล่าว เช่น เอาฮาติษที่ถูกยกเลิก (ไม่มีผลใช้บังคับ) ไว้ก่อนฮาติษที่เป็น ด้วยกเลิก (มีผลใช้บังคับ) และเอาฮาติษที่มีความหมายคลุม ๆ ไว้ก่อนฮาติษที่มาบรรยายฮาติษ ดังกล่าว

การแบ่งภาคของหนังสือเล่มนี้

หนังสือเล่มนี้แบ่งออกเป็นสี่ภาค ภาคที่หนึ่งพูดถึงเรื่องการศรัทธา (อิหม่าม) วิชาความรู้ และหลักปฏิบัติภักดีต่ออัลเลาะห์ (อิบาดาต) ภาคที่สองพูดถึงเรื่องหลักปฏิบัติต่อสังคม (มุฮามะลาต) ข้อตัดสินต่าง ๆ และประเพณีที่ไม่ขัดกับศาสนา ภาคที่สาม : คุณค่าของการปฏิบัติต่าง ๆ การบรรยายอัลกุรอานและสงครามศักดิ์สิทธิ์ ภาคที่สี่ หลักความประพฤติดีงามและคำสอนที่เกี่ยวกับสิ่งเร้นลับ

ข้าพเจ้าได้จัดลำดับของทั้งสองภาค คือ หลักปฏิบัติต่อพระเจ้า และหลักปฏิบัติต่อสังคม ตามลำดับเรื่องราวของหนังสือนิติศาสตร์อิสลามทั่ว ๆ ไป เพราะเป็นสิ่งที่รู้กันอย่างแพร่หลายแล้ว และเพื่อให้สมบูรณ์และรวดเร็วในการค้นหาความกระหายจากทุก ๆ เรื่องสำหรับผู้แสวงหาความรู้

ข้าพเจ้าได้เริ่มเรียบเรียงหนังสือเล่มนี้ โดยขอความช่วยเหลือจากอัลเลาะห์ในเดือนรอมฎัน ปีที่ 1341 ฮ.ศ.

และได้เสร็จสมบูรณ์ด้วยการแนะนำจากอัลเลาะห์ตาอาลา ในตอนเช้าของวันจันทร์ อันมีมงคลคือวันจันทร์ที่ 26 เดือนซัลฮิจยะห์ ปี 1347 ฮ.ศ.

ข้าพเจ้ามีอากกล่าวได้ว่า งานที่ข้าพเจ้าทำนี้เสร็จสิ้นสมบูรณ์ตามเป้าหมาย แต่ข้าพเจ้าก็ได้ทุ่มเทความสามารถอย่างที่สุด โดยหวังว่าจะพบกับสิ่งที่ถูกต้อง ถ้าหากได้พบกับสิ่งที่ถูกต้อง นั่นคือความตั้งใจและความหวังของข้าพเจ้า แต่ถ้าไม่เป็นเช่นนั้นข้าพเจ้าก็เป็นเพียงมนุษย์ที่หนีไม่พ้นความผิดพลาดและหลงลืม ข้าพเจ้าวิงวอนต่ออัลเลาะห์ตาอาลาให้ผลงานของข้าพเจ้านี้เป็นไปด้วยความบริสุทธิ์ใจ และขอได้โปรดรับผลงานของข้าพเจ้านี้ไว้ด้วยพระองค์เป็นผู้รับผิดชอบที่ดีที่สุด และเป็นที่ควรมุ่งหวังที่สุด

ข้าพเจ้าได้ตั้งนามหนังสือที่ข้าพเจ้าเรียบเรียงขึ้นว่า "อัดตาจ อัดยาเมยะอ ลิลอุซูลฟี อะฮาดีษี รอซูล" (มีความหมายว่า มกุฎของบรรดามะนุสในจริยวัตรและวณะของท่านรอซูล) ข้าพเจ้าวิงวอนขอจากอัลเลาะห์ตาอาลาได้ดลบันดาลให้ชื่อหนังสือนี้เป็นลางดีแก่บ้านเมือง และเป็นประโยชน์แก่บ่าวผู้ภักดีของอัลเลาะห์ พระองค์ทรงได้ยินยิ่ง ทรงรับคำวิงวอน

มันซูร อะดี นาลีฟ อัลสุไซนี

รายชื่อนักรายงานหะดีษ ที่ใช้ในหนังสืออัตตัจจหะดีษขอเสียะ ทั้ง 9 เล่มนี้

รายงานโดย ติริมีซี และอาจารย์ทั้งสอง (อาจารย์ทั้งสอง คือ บุคอรี และมุสลิม)

รายงานโดย ห้าคน คือ บุคอรี มุสลิม อับู คาวูด ติริมีซี และนะซาอี

รายงานโดย สี่คน คือ บุคอรี มุสลิม อับู คาวูด ติริมีซี

รายงานโดย สามคน คือ บุคอรี มุสลิม อับู คาวูด

รายงานโดย เจ้าของสุนัน คือ อับู คาวูด ติริมีซี และนะซาอี

รายชื่อนักรายงานหะดีษ อื่นๆ และที่เป็นเจ้าของสุนัน

อัศสุนัน รวบรวมโดย อะบูกาวูด

อัศสุนัน รวบรวมโดย อิบน์มาญะฮ์

อัศสุนัน รวบรวมโดย อันนะซาอี

อัลมุวัฏฏะฮ์ รวบรวมโดย มาลิก บินอะนัส (เจ้าสำนักมาลิกีย์)

อัลมัสนัด รวบรวมโดย อะฮฺหมัด บินฮันบัล (เจ้าสำนักฮันบะลี)

อิบนุคุษัยมะฮ์, อิบนุหิบบาน, อัศศุรรอซซาก

สารบัญ

เล่มที่ 3

ภาค กำหนดโทษต่างๆ

บทที่ 1	เตือนให้อยู่ห่างไกลจากการฆ่ากัน และการอาชกรรมอื่นๆ ที่จะถูกลงโทษ	357
บทที่ 2	ดุษณี (ค่าปรับต่ออาชกรรม)	361
	ดุษณีของเด็กที่อยู่ในท้องที่ถูกฆ่า(ทำให้แท้ง) คือ ชุรเราะห์	365
	ดุษณีของอวัยวะต่างๆ	366
	อัลเกาะชามะห์	368
บทที่ 3	บุคคลที่ไม่ได้รับการคุ้มครองชีวิตและร่างกาย	368
	กฏคนที่ศาสนา คนก่อความเสียหาย และพวกนอกคอก	369
	ผู้ใดฆ่าท่านนบี(ซ.ล.) จะถูกประหารชีวิต	371
บทที่ 4	อัตราโทษการลักขโมย และพิกัดขี้นต้า	371
	คดีที่ไม่ถึงกับต้องตัดมือ	372
บทที่ 5	อัตราโทษการละเมิดประเวณี(ซินา)	373
	จะยังไม่ลงโทษหญิงที่มีน้ำคาวปลา และหญิงตั้งครรภ์	377
	ข้อกำหนดของเรื่องลิวัต การฆ่าเรอสัตว์ และผู้ที่ห้ามแต่งงานด้วย	378
	อัตราโทษของการด่า การกล่าวหา การทำคุณไสย	379
บทที่ 6	อัตราโทษของผู้ดื่มสุรา	381

การลงโทษด้วยการเขียน การคุมขังและการเนรเทศ	382
ไม่ให้เขียนที่ใบหน้า และไม่ให้ลงโทษในมัดขูด	383
เงื่อนไขต่างๆของการลงโทษ	384
บทที่ 7 การให้อภัยและการปกปิดที่ยังไม่ถึงผู้นำ(ไม่วิจารณ์ผู้ต้องที่ยังไม่ได้ตัดสิน)	385
บทสุดท้าย การลงโทษ การลบล้างความผิด	387
ภาค การปกครอง การตัดสินคดี (การพิพากษา)	389
ตอนที่ 1 ใครคือผู้มีสิทธิในการปกครอง	389
ความไม่พึงปรารถนาในหน้าที่	390
ตอนที่ 2 การให้คำมั่นสัญญา และการรักษาสัญญา	391
จำเป็นต้องเชื่อฟังผู้นำ และห้ามปลุกตัวออกห่างเพื่อก่อความกระด้างกระเดื่อง กรี อกบฏ	393
ตอนที่ 3 หน้าที่ของผู้นำ	396
ผู้นำต้องคัดเลือกคณะผู้ช่วยและคณะผู้ปกครอง โดยมีเงินเดือนให้แก่พวกเขา	399
ต้องบริสุทธิ์ใจแก่ผู้นำ	401
ห้ามตัดสินบน และมอบของกำนัลแก่ผู้พิพากษา	402
ผู้นำมีสิทธิ์แต่งตั้งคนที่ไว้ใจได้ทำหน้าที่แทน	403
บทที่ 4 การตัดสิน	
อัลลอฮฺทรงอยู่กับผู้ตัดสินที่ทรงความยุติธรรม	404
ให้พยายามออกห่างการตัดสินอย่างยุติธรรม	405

ระเบียบการตัดสิน	405
โจทก์ต้องหาพยาน และการสาบานเหนือจำเลย	406
คำที่ใช้สาบาน	407
พยาน	407
เดือนไม่ให้เป็นพยานเท็จ เพราะเป็นบาปใหญ่	408
ตอนที่ 5 การวินิจฉัย	409
ผู้ตัดสินมีสิทธิซักตัวผู้ถูกกล่าวหา	412
อนุญาตให้แต่งตั้ง อนุญาตโตตุลาการ	413
บทสุดท้าย การไต่ถาม	413
ภาค การสาบาน และการบนบานสาบานกล่าว	
บทที่ 1 การสาบาน	415
ห้ามสาบานด้วยสิ่งอื่น นอกเหนือจากอัลลอฮ์	416
การสาบานเท็จ	417
สาบานที่ไร้สาระ	418
การสาบานขึ้นอยู่กับเจตนา	419
ไม่เป็นการทวนคำสาบาน พร้อมด้วยคำยกเว้น	419
บทที่ 2 การบนบาน	421
แก้บนแทนคนตายได้	422

ไม่ถือว่าเป็นการบนบานในสิ่งที่ตนไม่สามารถ และในสิ่งที่เป็ความชั่ว	423
ผู้ใดบนบานว่าจะบริจาคทานด้วยทรัพย์สินของเขา จะตกเป็นทรัพย์สินบนบานได้เพียง 1/3	425
ยอมให้ทวนคำสาบานและบนบานโดยต้องเสียค่าปรับ(กัฟฟาเราะห์)	426
บทสุดท้าย อธิบายค่าปรับ(กัฟฟาเราะห์)ของคำสาบานและบนบาน	427
ภาค สัตว์ที่ถูกล่า และสัตว์ที่ถูกเชือด	
ตอนที่ 1 สัตว์ที่ศาสนาให้รับประทานได้	429
สัตว์ทะเลและซากมัน	431
ตอนที่ 2 สัตว์ที่ศาสนาไม่อนุญาตให้รับประทาน	432
สัตว์ที่ห้ามฆ่า และสัตว์ที่ให้ฆ่า	434
งูที่พบในบ้านให้เดือนสามครั้ง	436
ตอนที่ 3 การล่าสัตว์ และการเชือดสัตว์	437
การเชือดสัตว์	439
เชือดลูกในท้องด้วยการเชือดแม่ของมัน	440
การกล่าวบิสมิลลาฮ์ และให้มีความประณีตในการเชือด	440
สัตว์ที่ถูกเชือดโดยผู้ศรัทธาในกัมภีร์อัลลอฮ์เป็นสังะลาต	441
อะกีเกาะห์ และสิ่งที่ทำให้แก่ทารกคลอดใหม่	442
พะเราะห์ และอะตีเราะห์	443
ตอนที่ 4 คอฮิยะห์(สัตว์กูรบาน)	444

สัตว์ที่ใช้ทำ قربาน ได้ และไม่ได้ 446

บทสุดท้าย ระเบียบที่เกี่ยวกับสัตว์ قربาน และอนุญาตให้เก็บเนื้อ قربานไว้ได้ 448

ภาค อาหาร และเครื่องคัม

ตอนที่ 1 ระเบียบต่ออาหาร 450

ตอนที่ 2 ระเบียบต่อเครื่องคัม 455

กล่าวคำสรรเสริญอัลลอฮ์หลังรับประทานและคัม 457

ภาชนะเครื่องใช้ 458

ตอนที่ 3 อาหารของคนจำนวนมาก และอาหารต้อนรับอาคันตุกะ 460

ตอนที่ 4 สิ่งที่ใช้เป็นอาหาร 463

ผักต่างๆที่ทานนบี(ช.ล.)ไม่ชอบ(หัวหรือคั้นหอม, กระเทียมสด) 466

ตอนที่ 5 เครื่องคัม 467

ที่มาแห่งสุรา(เคาะมัร) 468

เดือนห้ามคัมสุรา 470

บทสุดท้าย สุราจะไม่กลายเป็นน้ำส้มสายชู 472

อนุญาตน้ำหมักที่ยังไม่มีแอลกอฮอล์ 473

ภาค เครื่องนุ่งห่ม

บทที่ 1 ผ้าไหม ทองคำ เงิน เป็นสิ่งต้องห้ามสำหรับชาย 474

ผ้าไหม ทองคำ เงิน เป็นสิ่งอนุมัติแก่ผู้หญิง 477

บทที่ 2 ประเภทของเครื่องนุ่งห่ม	477
ผ้าขนสัตว์ชนิดนุ่มและหยาบ และผ้าอื่นๆเป็นที่นุ่งห่ม	478
สีของเสื้อผ้า	480
ผ้าโพกศีรษะและชายห้อย	482
ตอน แหวน อนุมัติแหวนที่ทำจากเงิน หะรอมแหวนทองคำ(สำหรับชาย)	483
รองเท้าแตะ	485
ควรรักษาความสะอาด	486
บทที่ 3 ระเบียบในการนุ่งห่ม	487
การกล่าวคำสรรเสริญอัลลอฮฺขณะสวมใส่เสื้อผ้า	489
เครื่องนุ่งห่มสตรี	490
บทที่ 4 แนวทางที่เป็นธรรมชาติบริสุทธิ์	492
ผมและการหวีผม	493
การข้อมผม	494
ห้ามต่อผม สักยันต์ หรือสิ่งที่เหมือนกันทั้งสองนั้น	495
กระพวน	496
การเลียนแบบ และการปลอมแปลง เป็นสิ่งต้องห้าม	497
ห้ามทำร้ายใบหน้า ตบหน้า นาบด้วยเหล็กไฟ	498
บทที่ 5 เครื่องประดับตกแต่งบ้าน	499

สารสร้างรูปปั้นเป็นสิ่งต้องห้าม และกีดกันมลาอิกะห์เข้าบ้าน	501
บทสุดท้าย ควรใช้เครื่องหอม	503
ภาค การเยียวยา และกาธา	
คำนำภาคเยียวยา - ความประเสริฐของโรคภัยไข้เจ็บและความอดทนต่อการเจ็บป่วย	505
ผลบุญของการอดทนต่อโรคอหิวาห์ตกโรค	507
การกระทำคุณไสย	508
ยาพิษ	509
การเชื่อมผู้ป่วยเป็นชุมชนะต	511
สิ่งที่ควรกล่าวขณะเกิดความวิบัติ الْمُصِيبَةُ - Catastrophe	512
ตอนที่ 1 อนุญาตให้เยียวยา รักษาโรค	513
การห้ามน้ำ ห้ามอาหารเป็นห้วงยา	514
ตอนที่ 2 การเยียวยาของท่านนบี(ซ.ล.)	
ส่วนที่ 1 น้ำผึ้ง การนวดด้วยไฟ และการกรอกเลือด	515
สถานที่และเวลากรอกเลือด	516
เมล็ดสีดำ(เมล็ดยี่หระ)	517
ไม้กฤษณาของอินเดีย, ยากรอก ยาหยอดจมูก และยาถ่าย	518
อินทผลาลัม อัจวะห์ และกำอะห์(เห็ดถ่าน) وَمِنْهُ تَمْرَاتِ الْعَجْوَةِ وَ الْكَمَاءِ	519
ตัลบีนะห์ และยาตา	520

น้ำมันมะกอก และลูกประคำดีควาย	521
นม และเยี่ยวอูฐ	522
ขี้เถ้าสำหรับพอกบาดแผล	523
เตงร้าน และอินทผาลัมห้าม เป็นยาบำรุงร่างกายให้อ้วนท้วน	523
ตอนที่ 3 คาลา	524
คำที่ใช้เป็นคาลา	525

ภาค กำหนดโทษต่าง ๆ ¹

มีเจ็ดบท และบทสุดท้าย

บทที่หนึ่ง :

เตือนให้ห่างไกลจากการฆ่าและการกระทำที่ต้องถูกลงโทษ ²

อัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสว่า : และผู้ใดฆ่าผู้มีศรัทธาคนหนึ่งโดยเจตนา ดังนั้นผลตอบแทนของเขาคืออนรกยะอันนัม เขาจะอยู่ในนั่นตลอดไป³ และอัลเลาะห์ทรงกริ้วโกรธเขา สาปแช่งเขา และสำรองการลงโทษอันใหญ่หลวงไว้ให้เขา

เล่าจากอัब्ดุลเลาะห์ (ร.ค.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ไม่มีชีวิตใดที่ถูกฆ่าโดยไม่ยุติธรรม นอกจากบุตรคนแรกของอาดัมจะต้องมีส่วนรับผิดชอบจากเลือดของชีวิตนั้นด้วย⁴ เพราะความจริงเขาเป็นคนที่สร้างแบบอย่างในการฆ่าเอาไว้

และเล่าจากเขา (อัब्ดุลเลาะห์) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : สิ่งแรกที่จะถูกตัดสินระหว่างมนุษย์ชาติในวันกิยามะห์ คือ ในเรื่องเลือด⁵

และในบางรายงานว่า : สิ่งแรกที่ปากของอัลเลาะห์จะต้องถูกสอบสวนคือ ละหมาด และสิ่งแรกที่จะถูกตัดสินระหว่างมนุษย์ชาติคือ ในเรื่องเลือด⁶

รายงานหะดีษทั้งสอง โดยหาคัน นอกจากอะบูดาวูด

เล่าจากอิบนุ อุมร์ (ร.ค.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ผู้มีศรัทธายังคงมีความกว้างขวางในด้านศาสนาของเขา ตราบเท่าที่เขายังไม่ทำให้มีการหลั่งเลือดที่ต้องห้ามโดยเจตนา รายงานโดย บุคอรีและอะบูดาวูด

และตัวบทของอะบูดาวูดและนะซาอี ว่า : บาปทุก ๆ อย่างนั้น อัลเลาะห์อาจอภัยให้ได้ นอกจากผู้ที่เสียชีวิตในสภาพเป็นผู้ตั้งภาคี หรือผู้มีศรัทธาที่ฆ่าผู้มีศรัทธาโดยเจตนา

(1) คืออัตราโทษที่ถูกกำหนดไว้เพื่อลงโทษผู้กระทำความผิด

(2) อาทิเช่น ชินา การลักขโมยและการใส่ร้ายเรื่องการละเมิดประเวณี

(3) หมายความว่าอยู่ในนั่นเป็นเวลานานมากตามทรรศนะของนักวิชาการส่วนใหญ่ นอกจากท่านอิบนุอับบาส ซึ่งต่อไปจะได้นำทรรศนะของท่านมากล่าว

(4) บุตรชายคนแรกของอาดัม คือ กอเบิล ได้ฆ่าพี่น้องชายของตนชื่อ ฮาบิล เขาจะต้องมีส่วนรับผิดชอบในการฆ่าที่เกิดขึ้นโดยไม่ยุติธรรม

(5) คือ ในการหลั่งเลือด ซึ่งหมายถึงการฆ่า

(6) หมายความว่า สิ่งแรกที่มนุษย์จะต้องถูกสอบสวนในสิทธิของอัลเลาะห์ คือ ละหมาด และสิ่งแรกที่จะต้องถูกสอบสวนในสิทธิของเพื่อนมนุษย์ด้วยกันคือ เรื่องเลือด

และตัวบทของติริมีซีและนะชาอิวา : การที่โลกนี้จะสลายไปยังเป็นเรื่องเล็กน้อยสำหรับอัลเลาะห์ยิ่งกว่าการฆาตกรรมคนมุสลิม⁷

และตัวบทของติริมีซีว่า : ถ้าหากชาวฟ้าและชาวดินร่วมมือกันในเลือด(ฆ่า)ผู้มีศรัทธาคนหนึ่ง อัลเลาะห์จะเทพวกเขา(ทั้งหมด)ลงนรก⁸

เล่าจากอะบีสุรอยเราะห์ (ร.ค.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดโดดลงจากภูเขาฆ่าตัวตาย เขาจะอยู่ในนรกยะฮันนัม เขาจะกระโดดอยู่ที่ภูเขาสูงนั้นซึ่งอยู่ในขุมนรกตลอดกาล และผู้ใดดื่มยาพิษฆ่าตัวตาย ยาพิษนั้นจะอยู่ในมือของเขา จะดื่มมันอยู่ในนรกยะฮันนัมตลอดกาล และผู้ใดฆ่าตัวตายด้วยของมีคม ของมีคมนั้นจะอยู่ในมือของเขา จะใช้มันแทงท้องของตัวเองอยู่ในนรกยะฮันนัมตลอดกาล *รายงานโดยสี่คน*

และเล่าจากเขา (อะบีสุรอยเราะห์) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ท่านทั้งหลายจงออกห่างไกลจากบาปใหญ่ทั้งเจ็ด พวกเขาถามว่า มันคืออะไร โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ ท่านได้ตอบว่า มันคือ : การตั้งภาคีต่ออัลเลาะห์ การกระทำความผิด การฆ่าชีวิตที่อัลเลาะห์หวงห้ามนอกจากเป็นกรรม⁹ การกินดอกเบี๋ย(ริบา) การกินทรัพย์สินของเด็กกำพร้า การหลบหนีในวันเคลื่อนทัพ การกล่าวหาผู้หญิงที่ดีไม่เคยประพฤติชั่วและมีศรัทธาว่า ผิดประเวณี *รายงานโดยห้าคน นอกจากติริมีซี*

เล่าจากอิบนุ อับบาส (ร.ค.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ผู้ที่อัลเลาะห์ทรงกริ้วโกรธมากที่สุดมีสามคน คือ คนทำความชั่วในผืนแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ ผู้ที่แสวงหาแนวทางของยาฮูดียะห์ในอิสลาม¹⁰ และผู้ที่ติดตามหาเลือดของบุคคลคนหนึ่งโดยไม่เป็นกรรม¹¹ เพื่อให้เลือดเขาหลังนอง *รายงานโดยบุคอร*

และเล่าจากเขา (อิบนุ อับบาส) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : บ่าวคนหนึ่งจะไม่ทำผิดในเรื่องเพศ (ซินา) โดยขณะที่ทำความผิดเรื่องเพศนั้นเขามีสภาพเป็นผู้ศรัทธา เขาจะไม่ลักขโมย โดยขณะที่ลักขโมยนั้น เขามีสภาพเป็นผู้ศรัทธา เขาจะไม่ดื่ม(สุรา) โดยขณะที่เขา

(7) เนื่องจากเกียรติอันสูงส่งของเขาที่พระองค์ทรงยกย่อง

(8) ผู้ใดให้ความร่วมมือในการฆาตกรรมด้วยการชี้แนะหรือส่งอาวุธให้ก็เท่ากับเขาเป็นฆาตกรด้วย ต้องถูกกิสอสในโลกันนี้ และถูกลงโทษในอาคิเราะห์

(9) อาทิเช่น ม่านักโทษประหารเป็นต้น

(10) คือแสวงหาประเพณีที่เคยกะทำในสมัยยาฮูดียะห์ อาทิเช่น การร่ำพันถึงคนตาย การทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้า เป็นต้น

(11) คือติดตามฆ่าเขาอย่างอยุติธรรม

คิมนั้นเขามีสภาพเป็นผู้มีศรัทธา และเขาจะไม่ฆ่าในสภาพที่เขาเป็นผู้มีศรัทธา¹² และอะบูฮูร็อยเราะห์ได้เพิ่มเติมในรายงานของเขาว่า : สำหรับบุคคลผู้นี้ : การเตาบะห์ ถูกขัดขวางในภายหลัง¹³ *รายงานโดยหำคน*

และท่านอับนุ อับบาส (ร.ด.) ถูกถามถึง ผู้ที่ฆ่าผู้มีศรัทธาโดยเจตนา หลังจากนั้นเขาได้เตาบะห์และขอทางนำ (ฮิตายะห์) ท่านอับนุ อับบาสตอบว่า : จะมีเตาบะห์ให้เขาที่ไหน¹⁴ ข้าพเจ้าได้ยินนบีของพวกท่าน (ซ.ล.) กล่าวว่า : ผู้ที่ถูกฆ่าจะมาในสภาพที่เกี่ยวข้องติดกับฆาตกร เส้นเอ็นต่าง ๆ ที่คอของเขายังคงมีเลือดไหลรินอยู่ ผู้ที่ถูกฆ่าจะกล่าวว่า : โอ้พระผู้อภิบาลของข้าพเจ้า จงถามชายผู้นี้ว่า เขาฆ่าข้าพเจ้าเพราะเหตุใด หลังจากนั้นอับนุ อับบาสได้กล่าวว่า : สาบานต่ออัลเลาะห์ โอ้การนั้นได้ประทานลงมาและไม่มีสิ่งใดไปยกเลิกมัน และท่านสะอีด บุตรยูเบรได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้กล่าวแก่อับนุ อับบาสว่า : ผู้ที่ฆ่าผู้มีศรัทธาโดยเจตนาจะมีสิทธิเตาบะห์หรือไม่ ท่านตอบว่า : ไม่มีสิทธิ ข้าพเจ้าจึงได้อ่านโองการหนึ่งจากซูเราะห์ “อัลฟุรกอน” ให้เขาฟังจนถึงข้อความที่ว่า นอกจากผู้ที่เตาบะห์¹⁵ อับนุอับบาสกล่าวว่า นี่เป็นโองการที่ถูกประทานที่มักกะห์ โองการที่ถูกประทานที่มะดีนะห์ได้มายกเลิกมัน คือ โองการที่ว่า - และผู้ใดฆ่าผู้มีศรัทธาคนหนึ่งโดยเจตนา ดังนั้นผลตอบแทนของเขาคือ นรกยะฮันนัม¹⁶ รายงานหะดีษทั้งสองโดย นะซออี บุคอรี และมุสลิม ในเรื่อง การบรรยายความหมายอัลกุรอาน

เล่าจากอับดุลเลาะห์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดได้ฆ่าชีวิต(ของกาเฟร) ที่เป็นคู่สัญญาสงบศึก เขาจะไม่ได้กลืนสวรรค์ และแท้จริงกลืนสวรรค์นั้นจะพบได้จากกระยะทางสี่สิบปี¹⁷ *รายงานโดย บุคอรี และติรมีซี*

(12) หมายความว่า ผู้กระทำความผิดในเรื่องเพศ เรื่องลักขโมย คัมสุรา และฆ่าคนตาย พวกเขาไม่ใช่เป็นผู้ศรัทธาขณะที่ได้กระทำความผิดต่าง ๆ นี้ แต่ถือว่าพวกเขาเป็นกาเฟร ถ้าหากเขารู้ว่าที่กระทำนั้นเป็นสิ่งต้องห้าม (ฮาราม) แต่พวกเขาถือว่า เป็นสิ่งที่ศาสนานุญาต(ฮาลาล) หรือหะดีษมิซีให้เห็นว่า ความผิดเหล่านี้มีโทษหนักควรออกห่าง หรือความศรัทธานั้นได้ออกไปจากพวกเขาขณะกระทำความผิดนี้ ถ้าหากเขารู้สำนึกผิด เตาบะห์ ศรัทธาก็จะกลับคืนมายังเขา

(13) หลังจากทีประตุเตาบะห์เปิดสำหรับทุกคนที่สำนึกผิด นอกจากขณะเมื่อวิญญาณถึงถูกกระเดือก หรือเมื่อตะวันขึ้นทางทิศตะวันตก ประตุเตาบะห์จะปิดลง

(14) หมายความว่า ไม่มีการเตาบะห์สำหรับเขา

(15) คือสะอีด ได้อ่านโองการที่มีความหมายว่า “นอกจากผู้ที่เตาบะห์และมีศรัทธาและประพฤดิแต่ความดี แน่นนอนพวกเหล่านั้น

อัลเลาะห์จักทรงเปลี่ยนความเลวทรามของพวกเขาเป็นความดีงามแทน และอัลเลาะห์ทรงให้อภัยยัง ทรงเมตตาขัง” อัลฟุรกอน 70

(16) เป็นโองการที่ 98 อันนิชาอ ตามพรรณษะของอับนุอับบาสถือว่า ผู้ที่เจตนาฆ่าผู้มีศรัทธานั้น ไม่มีสิทธิทำการเตาบะห์ และเขาจะต้องอยู่ในขุมรกตลอดกาล สำหรับพรรณษะของนักวิชาการทั้งยุคก่อนและหลังถือว่า : ผู้ที่ฆ่าผู้มีศรัทธานั้น มีสิทธิเตาบะห์ เหมือนกับผู้มีศรัทธาที่ประพฤดิชั่ว ทั้งนี้โดยอาศัยหลักฐาน จากอัลกุรอานที่ว่า “แท้จริงอัลเลาะห์ไม่ทรงให้อภัยที่พระองค์ถูกตั้งภาคี แต่พระองค์อภัยให้ กรณีนั้นนอกจากนั้น แก่บุคคลที่พระองค์ประสงค์” 48 อันนิชาอ

(17) กาเฟรที่เป็นคู่สัญญาสงบศึคนั้น ได้รับการคุ้มครองในชีวิต ทรัพย์สินและเกียรติยศ เช่นเดียวกับมุสลิม ผู้ใดฆ่ากาเฟรดังกล่าวก็เท่ากับเขาได้ทรยศต่อสัญญาของอัลเลาะห์

เล่าจากยาบิร (ร.ค.) ว่า ท่านตุไฟล์ บุตร อัมร์ อัลดะซี ได้มาหาท่านนบี (ซ.ล.) แล้วได้กล่าวว่า : โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ท่านต้องการไหมที่จะไปอยู่ในบ้อมปราการที่แข็งแกร่ง¹⁸ แต่ท่านนบี (ซ.ล.) ไม่ตอบรับ เพื่อสิ่งที่อัลเลาะห์ได้เก็บไว้ให้แก่พวกอันซอร์¹⁹ เมื่อท่านนบีได้อพยพไปสู่นครมะดีนะห์ ตุไฟล์และผู้ชายอีกคนหนึ่งจากพวกของเขาได้อพยพไปหาท่านนบี ต่อมาชายผู้นั้นได้ล้มป่วยลง เขาตกใจกลัวจึงได้ตัดนิ้วมือของเขาด้วยหอกสั้น²⁰ เลือดได้ไหลออกจากมือทั้งสองข้างของเขาจนตาย ท่านตุไฟล์ได้ผ่นเห็นเขาอยู่ในสภาพที่ดี โดยคลุมมือทั้งสองข้างของเขา ท่านตุไฟล์ได้ถามเขาว่า : พระผู้เป็นเจ้าของท่านได้ปฏิบัติอย่างไรกับท่านบ้าง เขาตอบว่า : พระผู้เป็นเจ้าได้อภัยให้ข้าพเจ้าโดยการที่ข้าพเจ้าอพยพไปหาท่านนบีของพระองค์ (ซ.ล.) ท่านตุไฟล์กล่าวว่า : ไม่สมควรที่ข้าพเจ้าจะเห็นท่านคลุมมือทั้งสองของท่านไว้? เขากล่าวว่า : มีผู้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่าเราจะไม่ทำให้ดีขึ้นจากตัวท่าน สิ่งที่ท่านได้ทำให้เสียหายไป หลังจากนั้นท่านตุไฟล์ได้นำเรื่องนี้ไปเล่าให้ท่านนบี (ซ.ล.) ฟัง ท่านนบีได้กล่าวว่า : ข้าแต่พระองค์อัลเลาะห์ได้โปรดอภัยให้แก่มือทั้งสองข้างของเขาด้วย *รายงานโดยมุสลิมในเรื่องการศรัทธา*

ตอน กิสอส²¹

อัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสว่า : และในการกิสอสนั้นเป็นผลให้พวกท่านมีชีวิต ไร้ผู้มีปัญญา ทั้งหลายหวังว่าพวกท่านจะมีความยำเกรง

และอัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสว่า : โอ้บรรดาผู้มีศรัทธา การกิสอสได้ถูกกำหนดเหนือพวกท่านในเรื่องบุคคลที่ถูกฆาตกรรม (ชีวิตของ) คนที่มีอิสระ แลกกับ(ชีวิตของ)คนที่มีอิสระ ทาสแลกกับทาส และผู้หญิงแลกกับผู้หญิง

เล่าจากอะนัส (ร.ค.) ว่า ชาวยิวคนหนึ่งได้โขกหัวเด็กผู้หญิงคนหนึ่งระหว่างหินสองก้อน ได้มีผู้ถามเธอว่า : ใครเป็นคนทำเช่นนี้กับเธอ คนนั้นใช่ไหม? คนนั้นใช่ไหม? จนมีผู้ระบุชื่อของชาวยิวคนนั้น เธอจึงทำท่าโดยใช้ศีรษะ (คือพยักหน้า) ชาวยิวคนนั้นจึงถูกนำตัวมา เขาให้การรับสารภาพ ท่านนบี (ซ.ล.) จึงได้ออกคำสั่งให้จัดการกับเขา ศีรษะของเขาจึงถูกนำไปโขกด้วยหินสองก้อน²² *รายงานโดยหำคน*

(18) ตุไฟล์ ได้ชักชวนท่านนบี(ซ.ล.) ให้อพยพไปยังประเทศของเขาชื่อ ยะมัน โดยให้สัญญาว่าจะปกป้องท่านอย่างเข้มแข็ง แต่ท่านนบี (ซ.ล.) ไม่ยอมรับ

(19) นั่นคือเกียรติที่ชาวอันซอร์ได้รับจากการที่ท่านนบี(ซ.ล.) ได้อพยพไปสู่นครมะดีนะห์

(20) หมายความว่า เมื่ออาการป่วยของเขาทรุดหนักลง เขาได้ตัดนิ้วมือของเขา

(21) กิสอส คือ การลงโทษอาชญากร ด้วยการกระทำที่เหมือนกับเขากระทำต่อผู้อื่น

(22) หะดีษนี้ชี้ว่า ฆาตกรจะต้องถูกฆ่าด้วยสิ่งเดียวกันที่เขาใช้ฆ่าผู้อื่น นี่เป็นพระศนะของนักวิชาการส่วนใหญ่, และมีนักวิชาการพวกหนึ่งมีความเห็นขัดแย้งโดยอ้างหลักฐานด้วย หะดีษที่รายงานโดยبخารว่า "ไม่มีกิสอสนอกจากด้วยดาบ" ซึ่งเป็นหะดีษค่อป้จากทุกสายรายงาน และในหะดีษนี้ชี้อีกว่า ผู้ชายต้องถูกกิสอสด้วยผู้หญิง ซึ่งเป็นพระศนะของนักวิชาการส่วนใหญ่

และเล่าจากเขา (อะนัส) ว่า : บุตรสาวของท่านอันนัศร์ได้ตบตีหญิงคนหนึ่ง ทำให้พื้นหน้าของหล่อนหัก พวกเขาได้พากันมาหาท่านนบี (ซ.ล.) ท่านนบีได้ใช้ให้กิสอส²³ รายงานโดย บุคอรี และอะบูดาวูด

และเล่าจากเขา (อะนัส) ว่า : พี่สาวของอรรอเบียะอู คือ อุมมุ ฮาริษะห์ได้ทำร้ายคน ๆ หนึ่งจนเกิดบาดแผล พวกเขาได้เถียงกันแล้วพากันมาหาท่านนบี (ซ.ล.) ท่านได้กล่าวว่า ต้อง กิสอส ต้องกิสอส อุมมุ อรรอเบียะอูได้กล่าวว่า : โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ จะต้องกิสอสแลกับคน ๆ นั้นหรือ? สาบานต่ออัลเลาะห์จะต้องไม่กิสอสแลกับคน ๆ นั้น²⁴ ท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า ซุบฮานัลลอห์! โอ้ อุมมุ อรรอเบียะอู การกิสอสนั้นอยู่ในคัมภีร์ของอัลเลาะห์ แต่หล่อนก็ยังกล่าวว่า : สาบานต่ออัลเลาะห์จะต้องไม่กิสอสแลกับคน ๆ นั้นตลอดไป (ผู้เล่า) ได้กล่าวว่า : หล่อนยังคงกล่าวอยู่อย่างนั้น จนพวกเขาขอรับ “ดิยะห์” ท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : แท้จริงจากป่าวของอัลเลาะห์นั้นคือ ผู้ที่ถ้าหากมีผู้ใดสาบานต่ออัลเลาะห์แล้ว เขาจะปฏิบัติให้เป็นไปตามคำสาบานนั้น รายงานโดยบุคอรีและมุสลิม

เล่าจาก ซัดดาด บุตร เอส (ร.ค.) ได้กล่าวว่า : สองประการที่ข้าพเจ้าจำมาจากท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ท่านได้กล่าวว่า : แท้จริงอัลเลาะห์ได้บันทึกการทำความดีเหนือทุกสิ่งเมื่อท่านทั้งหลายขมาใจให้ดี²⁵ และเมื่อท่านทั้งหลายเชือด ท่านทั้งหลายจงเชือดให้ดี ให้ใครคนใดคนหนึ่งจากพวกท่านลับมีดให้คม และจงทำให้สัตว์ที่จะถูกเชือดนั้นสบาย รายงานโดยหำคน

บทที่สอง : ดิยะห์²⁶

11 : อัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสว่า : ผู้ใดได้รับการอภัยให้จากพี่น้องของเขาในสิ่งหนึ่ง ดังนั้นให้ติดตามทางงามด้วยดีและให้จ่ายให้เขาแต่โดยดี นั่นคือการผ่อนผันจากพระผู้อภิบาลของพวกเขา และเป็นความเมตตา²⁷ และผู้ใดล่วงละเมิดในภายหลังเขาจะได้รับการลงโทษที่เจ็บปวด

(23) คือใช้ให้ลงโทษ บุตรสาวของอันนัศร์ โดยกระทำให้พื้นหน้าของนางหักเช่นเดียวกัน

(24) ที่หล่อนกล่าวเช่นนั้น ไม่ใช่เป็นการคัดค้านคำตัดสินของท่านนบี(ซ.ล.) แต่เป็นการทวงไว้ เพราะหวังว่าอีกฝ่ายหนึ่งจะรับดิยะห์ (ค่าเสียหายหรือรับการชดเชยเหลือ) และก็ปรากฏว่าเป็นเช่นนั้น เพราะอีกฝ่ายหนึ่งต่อมาก็ยอมรับเอาค่าปรับไป

(25) หมายถึงในการจัดการลงโทษที่ถึงขั้นประหารชีวิตนั้น ให้จัดการประหารชีวิตอย่างดี โดยการให้มีที่คมๆ และกระทำอย่างรวดเร็ว, ไม่ทรมาน

(26) คือ ค่าเสียหายที่จ่ายให้แก่ฝ่ายของผู้ที่ถูกฆ่าตาย เพื่อแลกกับชีวิตของฆาตกร หรือหมายถึง ค่าเสียหายอื่นๆที่ไม่ใช่คดีฆาตกรรม

(27) หมายความว่า เมื่อทางฝ่ายผู้ถูกฆ่าตาย ให้อภัยให้แก่ฆาตกรแล้ว ก็ให้ติดตามทางเอาดิยะห์และทางฝ่ายฆาตกร ก็จำเป็นจะต้องจ่ายให้โดยไม่มีภาระทวงหนี้ใดๆ

และอัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสว่า : ผู้ใดได้ฆ่ามุฮิมิน (ผู้ศรัทธา) โดยไม่เจตนา ให้เขาปลดปล่อยทาสหญิงที่มีศรัทธาหนึ่งคน พร้อมดियะห์ที่มอบให้แก่ครอบครัวของผู้ตาย²⁸

เล่าจากอัมร์ บุตร ซุเอบ จากบิดาของเขา จากปู่ของเขา (ร.ด.) จากท่านนบี (ช.ล.) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดได้ฆ่ามุฮิมิน (ผู้ที่มีศรัทธา) โดยเจตนา (เรื่องของเขา) เขาจะถูกผลัดไปให้ทายาทของผู้ตาย ถ้าหากพวกเขาต้องการ พวกเขาจะจัดการประหารชีวิต (ผู้ฆ่า) หรือถ้าหากพวกเขาต้องการ พวกเขาจะรับเอาดियะห์ คือ อูฐตัวเมียที่อายุย่างเข้าปีที่สี่ จำนวนสามสิบตัว และอูฐตัวเมียที่อายุย่างเข้าปีที่ห้า จำนวนสามสิบตัว และอูฐตัวเมียที่กำลังตั้งท้องจำนวนสี่สิบตัว และสิ่งใดที่พวกเขาตกลงกัน พวกเขาก็มีสิทธิ์ในสิ่งนั้น²⁹ ทั้งนี้เพราะต้องการให้เป็นดियะห์ที่หนัก รายงานโดย ตีรมีซีย์ และอะบูดาวูด

เล่าจากอับดุลเลาะห์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ช.ล.) โดยท่านได้กล่าวถึงเรื่องดियะห์ของการฆ่าที่เกิดขึ้นโดยไม่เจตนาว่า ต้องจ่ายอูฐตัวเมียอายุย่างเข้าปีที่สี่ จำนวนยี่สิบตัว อูฐตัวเมียที่อายุย่างเข้าปีที่ห้าจำนวนยี่สิบตัว ลูกอูฐตัวเมียอายุย่างเข้าปีที่สองจำนวนยี่สิบตัว ลูกอูฐตัวเมียอายุย่างเข้าปีที่สามจำนวนยี่สิบตัว และลูกอูฐตัวผู้อายุย่างเข้าปีที่สามจำนวนยี่สิบตัว³⁰ รายงานโดย เจ้าของสุนัน

เล่าจากอิบนิ อับบาส (ร.ด.) ว่า : มีผู้ชายคนหนึ่งจากตระกูลบะนีอะดีย์ถูกฆ่าตาย ท่านนบี (ช.ล.) ได้กำหนดดियะห์ของเขาไว้ หนึ่งหมื่นสองพัน หมายถึง ตีรฮำ รายงานโดย เจ้าของสุนัน

เล่าจากอัมร์ บุตร ซุเอบ จากบิดาของเขา จากปู่ของเขา (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ปรากฏว่าราคาดियะห์ ในสมัยท่านรอซูลุลเลาะห์ (ช.ล.) คือ แปรร้อยเหรียญทองคำ (ดีนาร์) หรือแปดพันเหรียญเงิน (ตีรฮำ) ดियะห์ของกาเฟรที่ศรัทธาคำภีร์ในขณะนั้นคือ ครึ่งหนึ่งของดियะห์มุสลิม การได้ปรากฏอยู่เช่นนั้น จนท่านอุมร์ได้ดำรงตำแหน่งคอลีฟะห์ ท่านได้ยื่นกล่าวสุนทรพจน์โดยกล่าวว่า : โปรดทราบแท้จริงอูฐมีราคาแพง จึงได้กำหนดดियะห์เหนือพวกที่มีทองคำ

(28) ในโองการนี้ที่ว่า ฆาตกรที่ฆ่าผู้ศรัทธาตายโดยไม่เจตนา จะต้องปลดปล่อยทาสหญิงที่มีศรัทธาหนึ่งคนเป็นเครื่องไถ่บาป ถ้าหากไม่สะดวกให้ถือศีลอดสองเดือนติดต่อกัน ส่วนการฆ่าโดยเจตนาและกึ่งเจตนา จำเป็นต้องปลดปล่อยทาสดังกล่าวอย่าง ชิง โดยอาศัยหลักกียาส

(29) สิ่งที่พวกเขาขอมประนีประนอมกัน นอกจากที่กล่าวนั้น ก็เป็นที่อนุญาตแก่พวกเขา

(30) ดियะห์ของการฆ่าที่เกิดขึ้นโดยไม่เจตนาแบ่งออกเป็นห้าส่วนดังกล่าว นี่เป็นพรรคนะของอะหมัด อิสฮาก และอะบูหะนีฟะห์ สำหรับพรรคนะของมาลิกและซาฟีอีถือว่า ดियะห์ของการฆ่าที่เกิดขึ้นโดยไม่เจตนา นั้น แบ่งเป็นห้าส่วนดังนี้คือ ลูกอูฐตัวเมียอายุย่างเข้าปีที่สองยี่สิบตัว, ลูกอูฐตัวเมียอายุย่างเข้าปีที่สาม ยี่สิบตัว, อูฐตัวผู้อายุย่างเข้าปีที่สาม ยี่สิบตัว, อูฐตัวเมียอายุย่างเข้าปีที่สี่ ยี่สิบตัว, อูฐตัวเมียอายุย่างเข้าปีที่ห้ายี่สิบตัว

หนึ่งพันเหรียญทองคำ, และพวกที่มีเงิน หนึ่งหมื่นสองพัน³¹ และพวกที่มีวัวไว้สองร้อยตัว, และพวกที่มีแกะสองพันตัว และพวกที่มีเครื่องแต่งกายไว้สองร้อยชุด และท่านอุมร์ได้ปล่อย ดิยะห์ของพวกกาเฟรที่อยู่ใต้ปกครองของรัฐอิสลาม (อะห์ลิสซิมมะห์) ไว้ตามเดิม โดยไม่ยก ราคาให้สูงขึ้น รายงานโดย อะบู ดาวูด และน้าฮาอี โดยพาดพิงถึงท่านนบีในเรื่องวัวและแกะ

และเล่าจากเขา (อุมร์) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า: ดิยะห์ในเรื่องการฆ่าแบบกึ่ง เจตนา นั้น เป็นดิยะห์ที่หนักเช่นเดียวกับดิยะห์ในเรื่องการฆ่าแบบเจตนา ฆาตกรในคดีนี้จะไม่ ถูกตัดสินประหารชีวิต ดังกล่าวนี้น่าอุมร์ (ร.ด.) ได้เคยตัดสินมาแล้ว³² รายงานโดย อะบูดาวูด และอะห์มัด

และท่านอับดุลเลาะห์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า: ในการฆ่าแบบกึ่งเจตนา นั้น ต้องจ่ายดิยะห์ เป็นอูฐตัวเมียอายุย่างเข้าปีที่สี่จำนวนยี่สิบห้าตัว และอูฐตัวเมียอายุย่างเข้าปีที่ห้าจำนวนยี่สิบห้า ตัว และลูกอูฐตัวเมียอายุย่างเข้าปีที่สามจำนวนยี่สิบห้าตัว และลูกอูฐตัวเมียอายุย่างเข้าปีที่สอง จำนวนยี่สิบห้าตัว³³

และท่านอะลี (ร.ด.) ได้กล่าวว่า: ในการฆ่าแบบกึ่งเจตนา นั้น ต้องจ่ายดิยะห์เป็นอูฐ ตัวเมียอายุย่างเข้าปีที่สี่จำนวนสามสิบสามตัว และอูฐตัวเมียอายุย่างเข้าปีที่ห้าจำนวนสามสิบ สามตัว และอูฐตัวเมียอายุย่างเข้าปีที่หกจำนวนสามสิบสี่ตัว ทั้งหมดเป็นอูฐที่ตั้งท้อง รายงาน หะดีษทั้งสองโดย อะบูดาวูด

(31) คำที่ว่า: และพวกที่มีเงินหนึ่งหมื่นสองพัน(ดิรฮัม) ตรงกับคำตัดสินของท่านนบี(ซ.ล.) ที่อยู่ในหะดีษก่อน, คำที่ว่าวัวสองร้อย ตัวและแกะสองพันตัวให้ดูอายุของวัวและแกะด้วย คำที่ว่าเครื่องแต่งกายสองร้อยชุดนั้นหมายถึง แต่ละชุดต้องประกอบด้วย ผ้าถุง ผ้าห่ม เสื้อและกางเกง จะเป็นผ้าชนิดใดก็ได้ ดังนั้น ดิยะห์สำหรับพวกที่มีทองคำคือ หนึ่งพันเหรียญทอง โดยไม่มีการ ชักแย้ง, สำหรับพวกที่มีเงินคือหนึ่งหมื่นสองพัน นี่เป็นพรรณณะของนักวิชาการส่วนใหญ่และอิหม่ามทั้งสามท่าน ในหะดีษนี้ชี้ว่า ดิยะห์นั้น มีทั้งที่เป็นอูฐหรือวัวหรือแกะหรือเครื่องนุ่งห่มหรือเงินและทองตามความสะดวก อิหม่ามฮาฟิอีได้กล่าวว่า: ข้าพเจ้าไม่ รู้เรื่องการจ่ายดิยะห์ นอกจากต้องจ่ายเป็นอูฐหนึ่งร้อยตัวหรือจ่ายราคาของมัน แต่ไม่มีการชักแย้งระหว่างหะดีษของอัมรฺกับนี้ กับหะดีษของอนิอับบาสบทก่อน เพราะเงินและทองนั้นเป็นราคาของอูฐ ซึ่งแตกต่างกันไปตามแต่ละสถานที่และเวลา

(32) ที่ว่า จะไม่ถูกตัดสินประหารชีวิตนั้น เป็นความเห็นพ้องของนักวิชาการ ส่วนที่ว่า เช่นเดียวกับดิยะห์ในการฆ่าแบบเจตนา นั้นเป็นพรรณณะของนักวิชาการส่วนใหญ่ นอกจากอะห์มัด และอะบูหะนีฟะห์ทั้งสองท่านนี้ยึดถือตามคำของอับดุลเลาะห์ที่จะ กล่าวต่อไป

(33) นักวิชาการรุ่นก่อน รวมทั้งอะบูหะนีฟะห์และอะห์มัดได้ยึดถือตามนี้

และเล่าจากเขา (อะลี) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า: ฟังทราบเถิดว่าดิยะห์ในเรื่อง การฆ่าแบบผิดพลาดก็เจตนา นั่นคือ การฆ่าที่เกิดขึ้นโดยการใช้อาวุธและไม่ระมัดระวังและไม่ตั้งใจ ต้องจ่าย อุฐหนึ่งร้อยตัว สิบตัวจากจำนวนนั้นเป็นอุฐที่มีลูกอยู่ในท้อง³⁴ รายงานโดย อะบูดาวูด และ น้าซออี

และเล่าจากเขา (อะลี) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า: ผู้ใดอ้างตัวเป็นแพทย์ โดย ความรู้ทางด้านทางการแพทย์ของเขาไม่เป็นที่ยอมรับ เขาจะต้องรับผิดชอบ³⁵ รายงานโดยอะบูดาวูด นะซออีและฮากิม ถือว่าเป็นหะดีษ ซอเหียะห์

และเล่าจากเขา (อะลี) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า: ดิยะห์ของผู้หญิงเท่ากับดิยะห์ ของผู้ชาย จนถึงเศษหนึ่งส่วนสามจากดิยะห์ของผู้ชาย³⁶ รายงานโดยน้าซออี อัลดารุกฎนี และ ดิบนุกุไซมะห์ ถือว่าเป็นหะดีษ ซอเหียะห์

และตัวบทของบัยหะกีว่า: ดิยะห์ของผู้หญิงเท่ากับครึ่งหนึ่งของดิยะห์ผู้ชาย³⁷

และเล่าจากเขา (อะลี) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า: ดิยะห์ของกาเฟรเท่ากับครึ่ง หนึ่งของดิยะห์ มุอมีน (ผู้มีศรัทธา) รายงานโดย เจ้าของสุนัน และอะหมัด³⁸

(34) ในหะดีษนี้ ได้มีการอธิบายถึงการฆ่าแบบกึ่งเจตนา ว่าคือ การตีด้วยสิ่งหนึ่งที่ไม่ใช่เป็นอาวุธในการฆ่าโดยปกติ และไม่ มีเจตนาฆ่า อาทิเช่น ใช้อาวุธ หรือไม้ตะพดตี เป็นต้น และผู้ที่ถูกตีได้เสียชีวิตลง ซึ่งต่างกับ การฆ่าแบบเจตนา คือตีด้วย สิ่งหนึ่งที่ใช้เป็นอาวุธฆ่าโดยปกติและมีเจตนาฆ่า และต่างกับ การฆ่าแบบไม่เจตนา อาทิเช่น ในกรณีของการล่าสัตว์ ผู้ล่าสัตว์ เจตนายิงสัตว์ แต่พลาดไปถูกคนและเสียชีวิตลง ดังนั้นดิยะห์ของการฆ่าแบบกึ่งเจตนาเหมือนกับดิยะห์ของการฆ่าแบบเจตนา ที่ได้กล่าวมาแล้วในหะดีษแรก และเป็นพระคณะของนักวิชาการส่วนใหญ่ ท่านอิหม่ามมาลิกได้กล่าวว่า: ในคำภีร์ของอัลละฮ์ ไม่ได้ระบุไว้ นอกจากการฆ่าแบบเจตนาและแบบไม่เจตนาเท่านั้น ดิยะห์ในการฆ่าแบบเจตนา นั้น ฆาตกรจำเป็นต้องรับชำระ โดยถ้วน ส่วนดิยะห์ในการฆ่าแบบกึ่งเจตนาและไม่เจตนา นั้น ทายาทของฆาตกรต้องเป็นผู้จ่ายแทนโดยเฉลี่ยและผ่อนชำระใน กำหนดสามปี

(35) ผู้ใดอ้างตัวเป็นหมอรักษาโรค โดยตนเองไม่มีความรู้พอ และได้ทำการเขี่ยยารักษาผู้ป่วย ต่อมาผู้ป่วยนั้นได้เสียชีวิตลง เท่ากับเขาเป็นผู้ฆ่าในแบบไม่เจตนา และทายาทของเขาจะต้องรับภาระจ่ายดิยะห์แทน

(36) หมายความว่า การชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้หญิงในเรื่องบาดแผลนั้น ชดใช้ให้เท่ากับของผู้ชายในกรณีต่ำกว่าเศษหนึ่งส่วน สามของดิยะห์ทั้งหมด ถ้าหากถึงเศษหนึ่งส่วนสามหรือเกินกว่าให้ชดใช้ครึ่งหนึ่งของค่าชดใช้ที่ผู้ชายต้องจ่ายให้แก่ผู้ชาย นี่เป็นพระคณะ ของนักวิชาการส่วนใหญ่ สำหรับพระคณะของอิหม่ามซาฟิอีและอะบูฮะนีฟะห์ถือว่า ดิยะห์ของผู้หญิงเท่ากับครึ่งหนึ่งของดิยะห์ ผู้ชายไม่ว่าบาดแผลเล็กน้อยหรือมากก็ตาม โดยอาศัยหลักฐานจากหะดีษบัยหะกี ที่จะกล่าวต่อไป

(37) ตามรายงานของหะดีษนี้คืออิฟ แต่มีมาด้วยรายงานอื่นด้วยตัวบทที่ว่า "ดิยะห์ของผู้หญิงเท่ากับครึ่งหนึ่งของดิยะห์ผู้ชาย ในทุกกรณี"

(38) คำว่า "กาเฟร" ในสายรายงานนี้หมายถึง กาเฟรที่ศรัทธาในคัมภีร์ได้แก่ พวกยะฮูดีและนะซอรอ หะดีษนี้ชี้ชัดว่า ดิยะห์ ของกาเฟรที่ศรัทธาในคัมภีร์นั้นเท่ากับครึ่งหนึ่งของดิยะห์มุสลิม นี่เป็นพระคณะของมาลิกและอะหมัด พระคณะของอิหม่ามซาฟิอี ถือว่า: ดิยะห์ของกาเฟรที่ศรัทธาในคัมภีร์นั้นเท่ากับเศษหนึ่งส่วนสามของดิยะห์มุสลิม อิหม่ามอะบูฮะนีฟะห์มีพระคณะว่า ดิยะห์ ของกาเฟรที่ศรัทธาในคัมภีร์นั้นเท่ากับดิยะห์ของมุสลิม ส่วนดิยะห์ของกาเฟรบูซาไฟหรือกาเฟรที่ตั้งภาคีต่ออัลละฮ์นั้น มีอัตรา แปรร้อยดิรฮ่า

เล่าจากอิบนิ อับบาส (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : เมื่อทาสมุกاتب³⁹ ได้รับดियะห์หรือได้รับมรดก เขาจะได้รับมรดกตามส่วนที่เขาเป็นอิสระ

และในบางรายงานว่า : ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้ตัดสินในเรื่องดियะห์ของทาสมุกاتبที่ถูกฆ่าตาย ว่าให้ (ผู้ฆ่า) จ่ายดियะห์เหมือนดियะห์ของคนที่มียิสระ (โดยคิด) ตามส่วนที่เขา (ทาสมุกاتب) ได้จ่ายไปแล้วตามสัญญาและสิ่งที่เหลืออยู่ (คือจำนวนที่ยังไม่ได้จ่ายตามสัญญา) ให้พิจารณาเหมือนดियะห์ของทาส⁴⁰ รายงานโดย เจ้าของสุนัน

และเล่าจากเขา (อิบนิอับบาส) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดถูกฆ่าตายโดยไม่รู้ตัวคนฆ่า ในขณะที่มีการขว้างปากันด้วยก้อนหินหรือก่อนไม่ระหว่างพวกเขา หรือตีด้วยไม้ตะพด (แล้วเสียชีวิต) ถือว่าเป็นการฆ่าโดยผิดพลาด ดियะห์ของเขาคือ ดियะห์ที่ต้องจ่ายในคดีฆ่าคนตายโดยไม่เจตนา และผู้ใดถูกฆ่าโดยเจตนาก็ต้องกิสอส และผู้ใดโต้แย้งในเรื่องดังกล่าว อัลเลาะห์จะสาปแช่งเขาและมีความโกรธกริ้วในตัวเขา และจะไม่รับทั้งความดีที่กำหนด ให้ทำ (ฟิรดู) และที่ให้อำนาจด้วยความสมัครใจ (ซุนัต)

เล่าจากอิหมรอน บุตร ฮุซัยน (ร.ด.) ว่ามีเด็กคนหนึ่งของบรรดาผู้ยากจน ได้ตัดหูเด็กคนหนึ่งของพวกเขาคนรวย พวกเขาได้มาหาท่านนบี (ซ.ล.) แล้วกล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ พวกเราเป็นคนยากจน ท่านนบีจึงไม่ได้กำหนดสิ่งใดเหนือพวกเขา⁴¹ รายงานหะดีษทั้งสองโดย อะบูดาวูดและน้าฮาอ์

ดियะห์ของเด็กในท้องที่ถูกฆ่าตาย คือ ชุมเราะห์⁴²

เล่าจากอะบีฮุร็อยเราะห์ (ร.ด.) ว่า ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้ตัดสินในคดีลูกในท้องของผู้หญิงคนหนึ่ง จากตระกูลปะนีละหฺยาน ด้วยชุมเราะห์คือ ทาสชายหนึ่งคนหรือทาสหญิงหนึ่งคน ต่อมาผู้หญิงคนที่ท่านรอซูลได้ตัดสินให้ได้รับชุมเราะห์นั้นได้เสียชีวิตไป ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) จึงได้ตัดสินว่า มรดกของหล่อนั้นตกเป็นของลูกผู้ชาย และสามีของหล่อน และ (ได้ตัดสินว่า) ดियะห์นั้นตกเป็นหน้าที่ของทายาทที่ได้รับอะชอเบาะห์ (ส่วนเหลือจากมรดก) ของหล่อนคือ ของผู้หญิงที่เป็นอาชญากร

(39) ทาสมุกاتب คือ ทาสที่ได้ทำสัญญากับผู้เป็นนาย ขอให้ตัวเป็นอิสระ โดยการผ่อนชำระค่าตัวของตน เมื่อได้ผ่อนชำระเรียบร้อยแล้วก็จะเป็นอิสระ (ผู้แปล) ทาสประเภทนี้ เมื่อมีสิทธิจะได้รับดियะห์หรือมรดก ก็จะมีสิทธิรับได้เฉพาะส่วนที่ตนเป็นอิสระแล้วเท่านั้น โดยพิจารณาจากค่าตัว ที่ตนได้ผ่อนชำระไป

(40) ดियะห์ ของทาส ก็คือ รากาของทาสคนนั้น

(41) ท่านไม่ได้ลงโทษกิสอสเหนือเด็กชายคนนั้น เพราะยังไม่บรรลุนิติภาวะและเพราะความยากจนของพวกเขา ท่านจึงไม่ได้ให้พวกเขาจ่ายค่าเสียหาย

(42) คือ ทาสผู้ชายหรือทาสผู้หญิงหนึ่งคน

และเล่าจากเขา (อะบีฮุรรอยเราะห์) ได้กล่าวว่า: ผู้หญิงสองคนจากเผ่า ฮุซุเอล ได้ต่อสู้กัน ผู้หญิงคนหนึ่งได้ขว้างอีกคนหนึ่งด้วยก้อนหิน จึงทำให้หญิงผู้นั้นและลูกในท้องของหล่อนตาย พวกเขา (เผ่าฮุซุเอล) ได้โต้เถียงกันและได้พากันไปหาท่านนบี (ซ.ล.) ท่านนบีได้ตัดสินว่า ดิยะห์ลูกในท้องของหล่อนคือ มุรเราะห์: ทาสชายหรือทาสหญิงหนึ่งคน และได้ตัดสินว่า ดิยะห์ของผู้หญิง (ผู้ตาย) นั้นตกหนักเป็นภาระเหนือทายาทของผู้หญิงที่เป็นอาชฎากร และได้ตัดสินให้บุตรของหล่อน (ผู้ตาย) และคนอื่นที่มีสิทธิ์รับมรดกได้ดิยะห์นั้นเป็นมรดกชายคนหนึ่งชื่อ ฮะมัล บุตร อันนาบิเฆาะห์ อัลฮุซาลี ได้พูดขึ้นว่า: โอ้ ท่านรอซูลุลเลาะห์ ทำไมข้าพเจ้าจะต้องจ่ายค่าเสียหายให้แก่ผู้ที่ยังดีมไม่ได้ กินไม่ได้ พูดไม่ได้ และยังส่งเสียงร้องไม่ได้ เด็กอย่างนี้ควรตายโดยไม่ต้องจ่ายค่าชดเชย ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า: ความจริงผู้ชายคนนี้เป็นพี่น้องของพ่อมดหมอผี เนื่องจากคำพูดที่คล้องจองกันของเขาที่เขาได้เอ่ยขึ้น รายงานหะดีษทั้งสองโดย ห้าคน

ดิยะห์ของอวัยวะต่าง ๆ ⁴³

เล่าจากอิบนิอับบาส (ร.ค.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า: นี้กับนี้เท่ากัน ท่านหมายถึงนิ้วก้อยกับนิ้วหัวแม่มือ⁴⁴ รายงานโดย ห้าคน นอกจากมุสลิม

และเล่าจากเขา (อิบนิอับบาส) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า: ในเรื่องดิยะห์ของนิ้วมือทั้งสองข้างและนิ้วเท้าทั้งสองข้างนั้นเท่ากัน คือ อูฐสิบตัวสำหรับนิ้วแต่ละนิ้ว รายงานโดย ติมิซี และเพื่อนทั้งสองของเขา (นำซาอี, อะบูดาวูด)

เล่าจากอัมร์ บุตร ฮุเอบ จากบิดาของเขา จากปู่ของเขา (ร.ค.) ได้กล่าวว่า: ท่านนบี (ซ.ล.) ได้ตีราคาดิยะห์ที่เกิดจากการฆ่าโดยไม่เจตนาเหนือชาวตำบลหนึ่ง เป็นจำนวนสี่ร้อยเหรียญทอง หรือเหรียญเงินที่มีค่าเท่ากัน และท่านจะเอาไปตีราคากับราคาอูฐ ถ้าหากอูฐแพงท่านก็ตีราคาสูงขึ้น ถ้าหากอูฐถูกท่านก็ตีราคาถูกลง ดิยะห์ในสมัยท่านรอซูลุลเลาะห์นั้นขึ้นลงอยู่ระหว่างสี่ร้อยกับแปดร้อยเหรียญทอง, หรือเหรียญเงินที่มีค่าเท่ากัน คือ แปดพันดิรฮัม, และท่านได้ตัดสินเหนือเจ้าของวัวว่า ต้องจ่ายสองร้อยตัว เจ้าของแกะต้องจ่ายสองพันตัว และท่านนบีได้กล่าวว่า: ดิยะห์นั้นเป็นมรดกแบ่งกันระหว่างทายาทของผู้ที่ถูกฆ่าตาย (มากน้อย) แล้วแต่ความใกล้ชิดของทายาท ส่วนที่เหลือตกเป็นของทายาทที่รับส่วนเหลือจากมรดก (อะซอบะห์) และท่านนบีได้ตัดสินในคดีจุมูกเมื่อถูกตัดออกว่า ต้องจ่ายดิยะห์เต็มจำนวน⁴⁵ ถ้าหากถูกตัดเฉพาะ

(43) หมายถึง อวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย ซึ่งรวมถึง การแลเห็น การได้ยิน และสติปัญญา

(44) หมายถึง ไม่มีความแตกต่างกันระหว่างนิ้วยากับนิ้วสัน แต่นิ้วทั้งหมดนั้นดิยะห์ของนิ้วมีอัตราเท่ากัน

(45) ก็อูฐหนึ่งร้อยตัว

ส่วนปลายของจุมูกต้องจ่ายดियะห์ครึ่งหนึ่ง⁴⁶ ในคดีมือข้างหนึ่ง เมื่อถูกตัดขาดต้องจ่ายดियะห์ครึ่งหนึ่ง และในคดีเท้าข้างหนึ่งต้องจ่ายดियะห์ครึ่งหนึ่ง และในบาดแผลที่ศีรษะลึกถึงเยื่อสมองต้องจ่ายเศษหนึ่งส่วนสามของดियะห์ และในบาดแผลที่ศีรษะลึกถึงภายในของศีรษะก็เช่นเดียวกัน⁴⁷ และในบรรดานี้ต่าง ๆ ว่า ในแต่ละนิ้วนั้นต้องจ่ายอูฐสิบตัว และในฟันว่า ฟันทุกซี่นั้นต้องจ่ายอูฐห้าตัว *รายงานโดย อะบูดาวูด และน้าฮาอ์*

และปรากฏในสาส์นของท่านนบี (ช.ล.) ที่ส่งไปยังชาวยะมัน มีข้อความว่า: ผู้ใดได้ฆ่ามุอฺมิน (ผู้มีศรัทธา) โดยไม่เป็นกรรมและจำนนด้วยหลักฐาน อัตราทโทษของเขาคือกิสอส นอกจากผู้ปกครอง (ซึ่งเป็นทายาท) ของผู้ถูกฆ่าจะยินยอม⁴⁸ และแท้จริง (อัตราทโทษ) ในเรื่องชีวิตนั้น ต้องจ่ายดियะห์เป็นอูฐหนึ่งร้อยตัว ในจุมูกเมื่อถูกตัดออกต้องจ่ายดियะห์เต็มจำนวน ในลิ้นต้องจ่ายดियะห์เต็มจำนวน ในริมฝีปากทั้งสองข้างต้องจ่ายดियะห์เต็มจำนวน และในลูกอذنทะทั้งสองต้องจ่ายดियะห์เต็มจำนวน และในอวัยวะเพศของผู้ชายต้องจ่ายดियะห์เต็มจำนวน ในกระดูกสันหลังต้องจ่ายดियะห์เต็มจำนวน ในดวงตาทั้งสองข้างต้องจ่ายดियะห์เต็มจำนวน ในเท้าข้างหนึ่งต้องจ่ายดियะห์ครึ่งหนึ่ง - ในบาดแผลที่ศีรษะลึกถึงเยื่อสมองต้องจ่ายเศษหนึ่งส่วนสามของดियะห์ ในบาดแผลที่ศีรษะลึกถึงภายในของศีรษะต้องจ่ายเศษหนึ่งส่วนสามของดियะห์ ในบาดแผลที่ทำให้เยื่อหุ้มกระดูกเคลื่อนต้องจ่ายอูฐสิบห้าตัว ในทุกนิ้วจากมือและเท้าต้องจ่ายอูฐสิบตัว ในฟันต้องจ่ายอูฐห้าตัว ในบาดแผลที่ถึงกระดูกต้องจ่ายอูฐห้าตัว และแท้จริงผู้ชายต้องถูกประหารด้วยสาเหตุที่ฆ่าผู้หญิงตาย และเหนือผู้ที่มีทองคำต้องจ่ายหนึ่งพันเหรียญทอง (เป็นดियะห์) *รายงานโดย น้าฮาอ์ และเพื่อนทั้งสองของเขา (ติรมีซี และอะบูดาวูด)*

และเล่าจากเขา (อัมร์) ได้กล่าวว่า: ท่านนบี (ช.ล.) ได้ตัดลิ้นในดวงตาข้างเดียวที่มองไม่เห็น (ใช้การไม่ได้) เมื่อถูกควักออกต้องจ่ายเศษหนึ่งส่วนสามจากดियะห์ของดวงตา (ที่ใช้การได้) ในมือที่เป็นอัมพาตเมื่อถูกตัดต้องจ่ายเศษหนึ่งส่วนสามจากดियะห์ของมือ (ที่ใช้การได้) และในฟันดำ (ผู้ใช้การไม่ได้) เมื่อถูกทำให้หลุดต้องจ่ายเศษหนึ่งส่วนสามจากดियะห์ของมัน *รายงานโดยน้าฮาอ์และอะบูดาวูด*

และเล่าจากเขา (อิบน์อับบาส) จากท่านนบี (ช.ล.) ได้กล่าวว่า: ในบรรดาบาดแผลที่ถึงกระดูกนั้นต้องจ่ายอูฐห้าตัว, อูฐห้าตัว⁴⁹ *รายงานโดย ติรมีซี และเพื่อนทั้งสองของเขา (น้าฮาอ์ และ อะบูดาวูด)*

(46) คืออูฐห้าสิบตัว(ผู้แปล)

(47) คือต้องจ่ายเศษหนึ่งส่วนสามของดियะห์

(48) คือยินยอมยกยให้โดยไม่มีกิสอส แลกเปลี่ยนกับการเอาดियะห์

(49) สำหรับสิ่งที่ไม่มีความประสงค์แน่นอนชัด ให้ใช้หลักการเทียบเคียง(เกียส) กับอวัยวะอื่น ถ้าหากมีเหตุผลร่วมกัน ถ้าใช้หลักการเทียบเคียงไม่ได้ ก็ให้ใช้หลักอูฐนะห์คือหากต่างระหว่างราคาของอวัยวะนั้น ขณะที่สมบูรณ์ดีกับขณะที่มีบาดแผลโดยให้สมมติว่าเจ้าของอวัยวะนั้นเป็นทาสและผลลัพธ์ของมันคือดियะห์

อัลกอซามะห์⁵⁰

เล่าจากรอเฟียะอู บุตร คอดีจ (ร.ด.) ว่าท่านมุฮัยยะฮะห์ บุตร มัสอูด และอับดุลเลาะห์ บุตร สะหุล ได้ออกเดินทางไปทางทิศคอยบัวร์ ต่อมาทั้งสองท่านได้แยกกันที่อันนัคล หลังจากนั้น อับดุลเลาะห์ได้ถูกฆ่าตาย พวกเขา (คือพวกเขาของอับดุลเลาะห์) ได้กล่าวหา พวกยิว (ว่าเป็นผู้ฆ่า) ต่อมาน้องชายของอับดุลเลาะห์คือ อับดุลเราะห์มาน และลูกพี่ลูกน้องอีกสองคนของเขาคือ ฮุไวยะฮะห์ และมุฮัยยะฮะห์ ได้มาหาท่านนบี (ซ.ล.) อับดุลเราะห์มานเป็นผู้พูดในเรื่องพี่ชายของเขา ทั้ง ๆ ที่เป็นคนที่มีอายุน้อยที่สุดของพวกเขา ท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ให้คนโตกว่าเข้ามาพูด หรือท่านนบีกล่าวว่า ให้คนโตที่สุดเริ่มพูดก่อน ดังนั้นเขาทั้งสองคน (คือ ฮุไวยะฮะห์ และมุฮัยยะฮะห์) จึงได้พูดเรื่องเพื่อนของเขาทั้งสอง (คือ อับดุลเลาะห์ที่ถูกฆ่าตาย) ท่านนบี (ซ.ล.) ได้พูดขึ้นว่า : ให้คนห้าสิบคนจากพวกท่านทำการสาบานว่า คน ๆ หนึ่งจากพวกเขา (พวกยิว เป็นคนฆ่า) ดังนั้นเชือกที่ใช้มัดฆาตกรก็จะถูกยื่นให้ (แก่ทายาทของผู้ที่ถูกฆ่า)⁵¹ พวกเขาได้กล่าวว่า : เป็นเรื่องที่เราเรามองไม่เห็น จะให้เราเราสาบานได้อย่างไร ท่านนบีกล่าวว่า : ดังนั้นพวกยิวก็จะพ้นมลทินจากพวกท่าน ด้วยการสาบานของคนห้าสิบคนจากพวกเขา พวกเขา (พวกเขาของอับดุลเลาะห์) ได้กล่าวว่า : โอ้ ท่านรอซูลุลเลาะห์ พวกนั้นเป็นพวกกาเฟร⁵² ดังนั้นท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) จึงได้จ่ายคิยะห์ให้เขาด้วยทรัพย์สินของท่านเอง⁵³ *รายงานโดยห้าคน*

บทที่สาม : บุคคลที่ไม่ได้รับการคุ้มครองชีวิตและร่างกาย⁵⁴

เล่าจากอิมรอน บุตร ฮุซัยน (ร.ด.) ว่า : ผู้ชายคนหนึ่งได้กัดมือของผู้ชายอีกคนหนึ่ง ผู้ชายที่ถูกกัดจึงกระชากมือออกจากปากของคนที่ถูกกัด ปรากฏว่าฟันหน้าสองซี่ของคนที่ถูกกัดนั้นได้หลุดตามออกมาด้วย พวกเขาจึงโต้เถียงกันและได้พากันไปหาท่านนบี (ซ.ล.) ท่านได้กล่าวว่า คนใดคนหนึ่งจากพวกท่านจะกัดมือพี่น้องของเขาเหมือนสัตว์ตัวผู้ที่กัดหรือ ! ไม่มีคิยะห์ให้แก่ท่าน⁵⁵

(50) คือการสาบานที่ถูกกระทำขึ้น เนื่องจากพบศพผู้ตาย โดยไม่รู้ตัวคนฆ่า ให้ผู้ปกครองของผู้ตายจำนวนห้าสิบคน สาบานประกันว่าตนคนหนึ่งเป็นผู้ฆ่า แล้วจัดการลงโทษเขาในฐานะฆาตกร ถ้าไม่เช่นนั้นให้บรรดาผู้ที่ถูกกล่าวหาจำนวนห้าสิบคนสาบานว่าพวกตนพ้นมลทิน ก็จะถือว่าพวกเขาพ้นมลทิน เรื่องเช่นนี้มีมาแต่สมัยยาฮียะฮะห์แล้ว และอิสลามได้ให้การยอมรับ

(51) หมายความว่า ฆาตกรจะต้องถูกจัดการลงโทษ (ผู้แปล)

(52) พวกเขาไม่พอใจการสาบานของพวกเขาซะฮุคกี

(53) ท่านนบี(ซ.ล.) ไม่ต้องการให้เลือดของอับดุลเลาะห์ต้องเสียไปเปล่า ๆ โดยไม่ได้รับค่าเสียหาย ท่านจึงได้สั่งให้จ่ายทรัพย์สินแก่กัดคืออูฐหนึ่งร้อยตัวเป็นคิยะห์ให้แก่ทายาทของอับดุลเลาะห์

หะดีษนี้ชี้ว่า การกิลดนั้น เกิดขึ้นได้ด้วย กอซามะห์ที่เป็นทรัพย์สินของนักวิชาการส่วนใหญ่

(54) หมายถึง บุคคลที่เมื่อถูกฆ่าตายหรือถูกทำร้ายร่างกายจะไม่มีการกิลดและจ่ายคิยะห์ให้แก่เขา เพราะเขาเป็นต้นเหตุให้ตัวเองถูกฆ่าหรือถูกทำร้าย

(55) ท่านนบีได้ตัดสินไม่จ่ายคิยะห์แก่เขา ก็เพราะเขาได้ละเมิดในสิ่งที่ศาสนาไม่อนุญาต

เล่าจากอะบีฮุรอยเราะห์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : สัตว์นั้น ดิยะห์ของมันถือว่าเป็นเสียเปล่า, บ่อน้ำ (ดิยะห์ของมัน) ถือว่าเป็นเสียเปล่า, หลุมแร่ (ดิยะห์ของมัน) ก็ถือว่าเป็นเสียเปล่า⁵⁶ และในทรัพย์สินสมบัติที่ฝังอยู่ใต้ดินนั้น ต้องจ่ายเศษหนึ่งส่วนห้า⁵⁷ รายงานโดยท่าน

เล่าจากเขา (อะบีฮุรอยเราะห์) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ถ้าหากมีคน ๆ หนึ่งมอง (ละเมิดสิทธิของ) ท่านโดยไม่ได้รับอนุญาตและท่านได้ขว้างเขาด้วยก้อนหิน ท่านได้ทำให้ตาของเขาแตก จะไม่มีโทษใด ๆ เหนือท่าน และในบางรายงานว่า : ดังนั้นไม่มีการกิสอสและไม่มีดิยะห์⁵⁸ รายงานโดย บุคอรี มุสลิม และนำซาอี

และได้มีผู้ชายคนหนึ่งมาหาท่านนบี (ซ.ล.) แล้วกล่าวขึ้นว่า : โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ ได้โปรดบอกข้าพเจ้าด้วยเถิด (ว่าข้าพเจ้าจะปฏิบัติอย่างไร) ถ้าหากมีคน ๆ หนึ่งตั้งใจจะมาเอาทรัพย์สินของข้าพเจ้า ท่านนบีได้ตอบว่า ท่านอย่ายอมให้เขา ชายผู้นั้นได้กล่าวอีกว่า : ได้โปรดบอกข้าพเจ้าด้วยเถิด ถ้าหากเขาต่อสู้ข้าพเจ้า ท่านนบีตอบว่า : จงต่อสู้กับเขา ชายผู้นั้นได้กล่าวว่า : ได้โปรดบอกข้าพเจ้าด้วยเถิดถ้าหากเขาสังหารข้าพเจ้า ท่านนบีตอบว่า : เท่ากับท่านตายในสงครามศักดิ์สิทธิ์ ชายผู้นั้นถามอีกว่า ได้โปรดบอกข้าพเจ้าด้วยเถิด ถ้าหากข้าพเจ้าสังหารเขา ท่านนบีตอบว่า : เขาอยู่ในขุมนรก⁵⁹ รายงานโดย มุสลิม ในเรื่องอิหม่าน

ข้อกำหนดของคนที่ยึดศาสนา คนที่สร้างความเสียหายและพวกนอกคอก

อัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสว่า : และบุคคลใดจากพวกท่านกลับออกจากศาสนาของเขาแล้วเขาได้เสียชีวิตในสภาพเป็นกาเฟร (ผู้ทรยศ) ดังนั้นพวกเขา การกระทำต่าง ๆ ที่พวกเขาทำไว้ (จากการดี) เสียหาย ทั้งในโลกนี้และโลกอาคิเราะห์ พวกเขาเป็นชาวนรก พวกเขาจะอยู่ในนรกตลอดไป

และอัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสว่า : แท้จริงผลตอบแทนของผู้ที่ตั้งตัวทำสงครามกับอัลเลาะห์และรอซูลของพระองค์ และผู้ที่พยายามสร้างความเสียหายในพื้นที่แผ่นดิน นั่นคือ พวกเขาต้องถูกสังหารหรือต้องถูกจับตริ่งหรือถูกตัดมือ ตัดเท้า สลับกันหรือถูกเนรเทศออกจากพื้นที่แผ่นดินนั้น นั่นคือความตกต่ำของพวกเขาในโลกนี้ และจะได้รับโทษอันยิ่งใหญ่ในโลกอาคิเราะห์⁶⁰

(56) หมายความว่า สัตว์เมื่อไปทำความเสียหายในชีวิตและทรัพย์สิน เจ้าของสัตว์ไม่ต้องรับผิดชอบเช่นเดียวกับเจ้าของบ่อน้ำ และเจ้าของบ่อแร่ ก็ไม่ต้องรับผิดชอบ ถ้ามีใครตกลงไปเสียชีวิต

(57) ทรัพย์สินที่ถูกฝังไว้ตั้งแต่ดิถีคัมบรร์ เมื่อถูกขุดพบจำเป็นต้องจ่ายเศษหนึ่งส่วนห้าเป็นทานแก่ผู้มีสิทธิ

(58) เพราะถือเป็นการละเมิดสิทธิโดยไม่ได้รับอนุญาต

(59) เพราะถือว่าเขาเป็นผู้บุกรุกและเป็นผู้บาปจึงไม่มีกิสอส และไม่ต้องจ่ายดิยะห์ที่วันี้ ถ้าหากเขาไม่ยอมกลับออกไป โดยการใช้วิธีที่เบาว่าแล้ว

(60) ผู้ที่ตั้งตัวเป็นศัตรูกับอัลเลาะห์และรอซูลของพระองค์ ด้วยการกระทำอันเป็นการละเมิดต่างๆ และก่อให้เกิดความเสียหายบนหน้าแผ่นดิน ผลตอบแทนพวกเขาก็การฆ่า ถ้าหากพวกเขาได้ลงมือฆ่า, และผลตอบแทนพวกเขาคือ การฆ่าและจับตริ่ง ถ้าหากพวกเขาลงมือฆ่าและชิงทรัพย์, และคือการตัดมือตัดเท้าถ้าหากพวกเขาชิงทรัพย์เพียงอย่างเดียว และคือการเนรเทศถ้าหากพวกเขาเพียงข่มขู่ประชาชนให้หวาดกลัว

เล่าจากอับดุลเลาะห์ (ร.ค) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : เลือดของคนมุสลิมที่ให้ คำปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าที่ควรแก่การเคารพสักการะนอกจากอัลเลาะห์ และแท้จริงข้าพเจ้า เป็นทูตประกาศศาสนาของอัลเลาะห์นั้นไม่อนุญาต (ให้ผู้ใดละเมิด) เว้นแต่ด้วยหนึ่งจากสาม ประการนี้คือ : ชีวิตแลกด้วยชีวิต หญิงชายที่ผ่านการแต่งงานแล้วละเมิดผิดประเวณี คนที่ทิ้ง ศาสนา คือ คนที่ปลีกตัวออกจากกลุ่มชนมุสลิม (ส่วนใหญ่)⁶¹ รายงานโดยห้าคน

เล่าจากอิกริมะหฺว่า : ท่านอะลี (ร.ค) ได้เฝ้าชนกลุ่มหนึ่งที่ได้ทิ้งศาสนาอิสลาม ข้าราชการกระทำเช่นนั้นได้ล่วงรู้ไปถึง อิบน์ อับบาส เขาจึงได้กล่าวว่า : ถ้าหากเป็นข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าจะสังหารพวกเขา เพราะคำพูดของท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดเปลี่ยนศาสนา ของเขาท่านทั้งหลายจงสังหารเขา และข้าพเจ้าจะไม่เฝ้าพวกเขา เพราะคำพูดของท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) ที่ว่า : ท่านทั้งหลายอย่าลงโทษด้วยโทษของอัลเลาะห์ และต่อมาปรากฏว่า คำพูดของ ท่านอิบน์อับบาสได้ไปถึงอะลี จึงได้กล่าวว่า :อิบน์ อับบาส พุดถูกต้องแล้ว⁶² รายงานโดยตริมีซี อะบูดาวูด และบุคอรี

เล่าจากอะนัส (ร.ค) ได้กล่าวว่า : ได้มีคนกลุ่มหนึ่งจากเผ่า อุกัล เข้ามาหาท่านนบี (ซ.ล) พวกเขาได้เข้านับถือศาสนาอิสลาม ต่อมาพวกเขาไม่ชอบที่จะอาศัยอยู่ในนครมะดีนะห์ เพราะโรคภัยที่เบียดเบียนพวกเขา ท่านนบีจึงได้ใช้ให้พวกเขาไปที่ทุ่งอูฐซึ่งเป็นอูฐของกองชะกาตใช้ พวกเขาให้ดื่มเยี่ยวอูฐและนมอูฐ พวกเขาได้ทำตามและหายจากอาการป่วยนั้น ต่อมาพวกเขา ได้ทิ้งศาสนาและได้สังหารคนเลี้ยงอูฐตายและได้ไล่ต้อนอูฐไป ท่านนบีได้ส่งคนออกแกะรอย ตามจนสามารถนำตัวพวกเขามาได้ ท่านได้ตัดมือตัดเท้าพวกเขาและได้ทรมานพวกเขา ภายหลัง ยังไม่ทันได้จุ่มน้ำมัน (บาดแผลของ) พวกเขา พวกเขาก็ได้เสียชีวิตลง และ (ท่านอะนัส) ได้เพิ่มเติมในบางรายงานว่า : หลังจากนั้นได้นำพวกเขาไปโยนไว้ในพื้นที่ ๆ เป็นหิน พวกเขาขอน้ำดื่มแต่ไม่ได้รับน้ำดื่ม พวกเขาจึงเสียชีวิตในเวลาต่อมา⁶³ รายงานโดยห้าคน นอกจาก ตริมีซี

เล่าจากอะลี (ร.ค.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ต่อไปจะมีชนกลุ่มหนึ่งออกมาใน สมัยสุดท้าย เป็นคนรุ่นหนุ่มที่มีสติปัญญาโง่เขลา พวกเขาจะอ้างอิงด้วยคำพูดของผู้ประเสริฐ

(61) หมายความว่า ไม่อนุญาตให้ฆ่าคนมุสลิม เว้นแต่ด้วยสาเหตุหนึ่งจากสามประการคือ หนึ่ง: คนที่มีปรากฏหลักฐานแน่ชัดว่าฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา สอง: คนที่เคยผ่านการแต่งงานแล้วได้ละเมิดประเวณี(จีนา) โดยมีพยานยืนยันให้เห็นสี่คน หรือโดยการขอมรับสารภาพ สาม: คนที่ทิ้งศาสนาอิสลาม ทั้งกลุ่มชนมุสลิมส่วนใหญ่ หลังจากได้ขอร้องให้เขากลับตัวแล้วหลายครั้ง แต่เขาไม่ยอมกลับตัว

(62) หะดีษนี้ชี้ให้เห็นถึงความประเสริฐของอะลี(ร.ค.)ที่เป็นผู้ยอมรับความจริง

(63) การที่ท่านนบี(ซ.ล.)ลงโทษพวกนั้นอย่างรุนแรง เพราะพวกนั้นได้กระทำกับคนเลี้ยงอูฐเช่นนั้นก่อน, และถือเป็นการลงโทษพวกที่ตั้งตัวเป็นศัตรูของอัลเลาะห์และรอซูลของพระองค์

สุดในมวลมนุษย์⁶⁴ อีหามานของพวกเขาก็ไม่เกินกระเดือก⁶⁵ พวกเขาจะฉีกทะลุออกจากศาสนาเหมือนลูกธนูที่พุ่งทะลุเป้าของมัน⁶⁶ ดังนั้นไม่ว่าพวกท่านพบพวกเขา ณ ที่ใด ท่านทั้งหลายจงฆ่าพวกมันเสีย⁶⁷ เพราะแท้จริงในการฆ่าพวกเขานั้นเป็นกุศลแก่ผู้ที่ฆ่าในวันกียามะห์ รายงานโดยบุคอรี มุสลิม และติรมีซี

ผู้ใดฆ่าท่านนบี (ช.ล.) จะถูกลงโทษประหารชีวิต⁶⁸

เล่าจากอะลี (ร.ค.) ว่า : ผู้หญิงชาวฮิวคนหนึ่งได้ฆ่าท่านนบี (ช.ล.) และได้ประณามท่านในเวลาต่อมา มีผู้ชายคนหนึ่งได้รัดคอผู้หญิงคนนั้นจนตาย ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ช.ล.) ได้ให้เลือดของหล่อนนั้นเสียเปล่า (โดยไม่ได้รับการคุ้มครอง)

และได้มีผู้นำเรื่องขึ้นไปให้ท่านนบี (ช.ล.) ได้ทราบ ว่า : ผู้ชายตาบอดคนหนึ่งได้ฆ่าทาสผู้หญิงของเขาที่เกิดลูกกับเขาตาย ดังนั้นท่านนบี (ช.ล.) ได้เรียกผู้คนมาประชุมเพื่อทำการตัดสินชายผู้นั้น ท่านนบีได้ไต่ถามเขา เขาได้ตอบว่า : โอ้ ท่านรอซูลุลเลาะห์ ทาสหญิงผู้นั้นได้ฆ่าท่านและประณามท่าน ข้าพเจ้าได้ห้ามหล่อนแล้วหลายครั้งและข้าพเจ้าได้ดูว่าหล่อน แต่หล่อนไม่รับฟัง ดังนั้นข้าพเจ้าจึงใช้มีดสั้นแทงที่ท้องของหล่อน และข้าพเจ้าได้สังหารหล่อนตาย ท่านนบี (ช.ล.) ได้กล่าวว่า : ท่านทั้งหลายได้โปรดเป็นพยานว่า แท้จริงเลือดของหล่อนนั้นเสียเปล่า (ไม่ได้รับการคุ้มครอง) รายงานหะดีษทั้งสองโดยอะบูดาวูด ด้วยสายรายงานที่เชื่อถือได้

บทที่สี่ :

อัตรโทษของการลักขโมยและพิกัดขั้นต่ำที่จะได้รับโทษ

อัลเลาะห์ตอาลาได้ตรัสว่า : และผู้ชายที่ลักขโมยและผู้หญิงที่ลักขโมย ท่านทั้งหลายจงตัดมือของคนทั้งสองเป็นผลตอบแทนการกระทำของเขาทั้งสองและเป็นบทเรียนจากอัลเลาะห์ และอัลเลาะห์นั้นคือผู้พิชิตผู้ชำนาญยิ่ง⁶⁹

(64) คือ อ้างอิงด้วยอัลกุรอาน และหะดีษ

(65) หมายความว่า อีหามานของเขายูที่ปากเท่านั้น ไม่ได้ลงไปสู่หัวใจ

(66) หมายความว่า พวกเขาไม่มีศาสนา เพราะหัวใจของพวกเขาว่างเปล่าจากอีหามาน

(67) การที่ท่านนบี(ช.ล.) ใช้ให้ฆ่านกที่มีลักษณะเช่นนี้เพราะการมีชีวิตอยู่ของเขาจะสร้างความปั่นป่วน วนวายอย่างใหญ่หลวงแก่ศาสนา และเป็นที่น่ารังเกียจ ผู้จะทำหน้าที่สังหารบุคคลเหล่านั้นคือ เจ้าหน้าที่ของรัฐเท่านั้น

(68) คือ จะไม่มีกิสอส และไม่ต้องจ่ายคดียะห์

(69) ถ้าปรากฏการลักขโมยขึ้น ด้วยการรับสารภาพหรือด้วยพยานสองคนที่มีความยุติธรรม ให้การยืนยัน ดังนั้นให้ท่านทั้งหลาย (ที่มีหน้าที่) ตัดข้อมือขวาในการลักขโมยครั้งแรก ในครั้งที่สองให้ตัดข้อเท้าซ้าย ในครั้งที่สามให้ตัดข้อมือซ้าย ในครั้งที่สี่ให้ตัดข้อเท้าขวา ถ้าหากยังคงลักขโมยต่อไปอีก ให้เจ้าหน้าที่จัดการลงโทษตามที่เห็นเหมาะสม และมีบางทรรคนะว่าให้ฆ่าเสีย

เล่าจากอะบีฮุรอยเราะห์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : อัลเลาะห์ได้สาปแช่งขโมยที่ได้ทำการลักขโมยหมวกเกราะ ดังนั้นมือของเขาจะต้องถูกตัด และขโมยที่ได้ทำการขโมยเชือก ดังนั้นมือของเขาจะต้องถูกตัด⁷⁰

เล่าจากออิซะห์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : จะยังไม่ตัดมือขโมยนอกจากใน (กรณีที่เขาได้ขโมย) เศษหนึ่งส่วนสี่ของเหรียญทอง หรือมากกว่านั้น รายงานหะดีษทั้งสองโดยห่าคน

เล่าจากอิบนูมัมร (ร.ด.) ว่า : ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้ตัดมือขโมยที่ได้ลักโล่ห์ราคาสามดริฮัม รายงานโดยสามคน

เล่าจากอิบนู อับบาส (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้ตัด (มือ) ในคดีลักโล่ห์ ราคาหนึ่งเหรียญทองหรือสิบดริฮัม⁷¹ รายงานโดยอะบูดาอูดและนำซาว์

และได้มีผู้ถามท่านพะดอละห์ บุตร อุไบด์ (ร.ด.) จากการแขวนมือไว้ที่ต้นคอของขโมยว่า การกระทำอย่างนั้นเป็นชุนนะห์หรือ? ท่านพะดอละห์ได้ตอบว่า : เขาได้นำขโมยคนหนึ่งมาหาท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ดังนั้นต่อมามีมือของเขาจึงถูกตัด ในเวลาต่อมาท่านนบีได้ออกคำสั่งให้จัดการกับมือของขโมยผู้นั้น มือนั้นจึงถูกนำไปแขวนไว้ที่ต้นคอของเขา⁷² รายงานโดยเจ้าของสุนันด้วยสายรายงานที่หะซัน

คดีที่ไม่มีการตัด

เล่าจากอับดุลเลาะห์ บุตรอัมร์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : มีผู้ถามท่านนบี (ซ.ล.) ถึงผลไม้ที่ติดกับต้น ท่านตอบว่า : ผู้ใดได้ทำความผิดโดยปากของเขา จากผู้ที่ยากจน โดยไม่ได้ขุกซ่อนไว้ในห่อผ้าจะไม่มีการลงโทษเหนือเขา และผู้ใดนำสิ่งหนึ่ง (ผลไม้) ออกมาจากมัน (สวน) เขาจะต้องเสียค่าปรับเท่ากับราคาของสิ่งที่ได้นำออกมาและต้องถูกลงโทษและผู้ใดได้ขโมยสิ่ง

(70) ทั้งหมดหมวกเกราะและเชือกนั้น มีราคาหลายดริฮัม

(71) หะดีษนี้และหะดีษก่อนไม่ขัดแย้งกัน เพราะราคาโล่ อาจแตกต่างกันได้ เนื่องจากมีหลายแบบหลายชนิด เหมือนกับสิ่งอื่นๆ โดยอาศัยหะดีษของออิซะห์ที่ว่า : "มือของขโมยจะไม่ถูกตัดนอกจากในเศษหนึ่งส่วนสี่ของ دينار หรือมากกว่า หรือในสิ่งของที่มีราคาเท่านั้น" ซึ่งมีอักรสาวก (ซอฮาบะห์) ตามิอัน รวมทั้งอิหม่ามซาฟีอี ให้การยึดถือในหะดีษบทนี้ อิหม่ามมาลิกและอะหมัดกล่าวว่า : มือจะต้องถูกตัดในเศษหนึ่งส่วนสี่ของ دينار หรือสามดริฮัมหรือสิ่งที่มีค่าเท่ากับ อันหนึ่งอันใดจากทั้งสองนั้นอิหม่ามอะบูฮะนีฟะห์กล่าวว่า : จะไม่มีการตัด นอกจากในสิบดริฮัมหรือเกินกว่า หรือสิ่งที่มีราคาเท่ากับนั้น โดยอาศัยหลักฐานจากหะดีษของอิบนูอับบาส, บัยฮะกี และคนอื่นๆ ที่ว่า : "ปรากฏว่าโล่ นั้นถูกตีราคาในสมัยท่านรอซูลุลเลาะห์(ซ.ล.)ด้วย สิบดริฮัม"

(72) การแขวนมือที่ถูกตัดไว้ที่ต้นคอขโมย เป็นการทำให้หลาบจำและเป็นบทเรียนแก่ผู้อื่น

หนึ่ง (ผลไม้) หลังจากมันได้ตากอยู่ในลาน และมีราคาเท่ากับโล่ เขาจะต้องถูกตัด (มือ) และถ้าผู้ใดขโมยน้อยกว่านั้น เขาจะต้องเสียค่าปรับเท่ากับราคาของสิ่งที่ได้นำออกมาและต้องถูกลงโทษ⁷³ รายงานโดยอะบูดาวูด อะหฺมัด และน่ำฮาอ์

เล่าจากรอเฟียะอู บุตร คอดีจ (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ไม่มีการตัดในการขโมยผลไม้ และยอดอ่อนของต้นอินทผลัม⁷⁴

เล่าจากยาบิร (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ไม่มีการตัด (มือ) เหนือผู้ที่ทุจริตในการสุบเอาของฝาก, คนที่ข่มขู่เอาทรัพย์สินของบุคคลอื่นอย่างเปิดเผย และคนที่แย่งชิงทรัพย์สินของคนอื่น⁷⁵

เล่าจากบุสรฺ บุตร อีรฺตอห์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้ยินท่านนบี (ซ.ล.) กล่าวว่า : จะไม่ถูกตัดมือขณะอยู่ในภาวะสงคราม⁷⁶ รายงานหะดีษทั้งสามโดยเจ้าของสุนัน

บทที่ห้า : อัตรโทษของการละเมิดประเวณี (ซินา)

อัลเลาะห์ผู้ทรงยิ่งใหญ่ได้ตรัสว่า : หญิงที่ผิดประเวณีและชายที่ผิดประเวณี ท่านทั้งหลายจงเขียนแต่ละคนจากคนทั้งสองนั้น หนึ่งร้อยครั้ง และอย่ามีความเมตตาแก่บุคคลทั้งสองในเรื่องศาสนา ถ้าหากท่านทั้งหลายศรัทธาต่ออัลเลาะห์และวันอาคิเราะห์ และจงให้มีผู้ศรัทธากลุ่มหนึ่งเป็นพยานรู้เห็นการลงโทษบุคคลทั้งสอง⁷⁷

(73) ดังนั้นผู้ใดหัวและได้กินผลไม้จากต้น เขาจะไม่ต้องถูกลงโทษและชดใช้ราคา และผู้ใดนำผลไม้ออกจากสวนไป เขาจะต้องจ่ายราคาผลไม้ นั้น และต้องถูกลงโทษสุดแต่เจ้าหน้าที่จะเห็นสมควร เป็นการทำให้เจ็บทรมานและเป็นบทเรียนแก่ผู้อื่น

ถ้าหากเอาผลไม้ออกจากลานตากซึ่งราคาของมันไม่ถึงราคาโล่ คือสิบดิรฮัม เขาก็จะไม่ถูกตัดมือ แต่ถ้าผลไม้ นั้นมีราคาเท่ากับราคาโล่ เขาจะต้องถูกตัดมือ เพราะถือว่าเป็นการขโมยจากที่เก็บของมัน, ผู้ที่ถูกลงโทษในฐานะขโมยแล้วจำเป็นต้องคืนของกลางหรือราคาของมันหรือไม่? ตามด้วยบทที่ปรากฏถือว่าต้องคืนของกลางให้แก่ผู้ถูกขโมย เพราะการลงโทษเป็นสิทธิของอัลเลาะห์ ส่วนทรัพย์สินที่ถูกขโมยนั้น เป็นสิทธิของมนุษย์

(74) เมื่อได้เอาทั้งสองจากต้นไม้ เพราะยังไม่ถึงที่เก็บ นี่เป็นพระศนะของนักวิชาการส่วนใหญ่ รวมทั้งอิหม่ามมาลิกและชาฟีอี. อิหม่ามอะบูฮะนีฟะห์ได้กล่าวตามด้วยบทกว้าง ๆ ของหะดีษนี้ว่า : จะไม่มีการตัดในการลักขโมยสิ่งใด ๆ จากจำพวกผลไม้ แม้จะอยู่ในที่ที่เก็บแล้วก็ตาม แต่ต้องถูกลงโทษ

(75) หมายความว่า จะไม่มีการตัดมือผู้ที่มีพฤติกรรมดังกล่าว เพราะสามารถติดตามเอาของคืนได้ โดยขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ การลงโทษบุคคลดังกล่าว แล้วแต่เจ้าหน้าที่จะเห็นเหมาะสม ซึ่งต่างกับการลักขโมย ตัดช่องย่องเบา ที่ต้องลงโทษอย่างหนักด้วยการตัด เนื่องจากลำบากที่จะติดตามตัวและทรัพย์สินคืนมาได้ ดังกล่าวนี่เป็นพระศนะของอิหม่ามทั้งสี่

(76) หมายความว่า จะยังไม่จัดการลงโทษในขณะที่อยู่ในภาวะสงคราม จนกว่าจะกลับสู่มาตุภูมิเสียก่อนเพราะกลัวว่า อาชญากรจะหลบหนีไปเข้ากับฝ่ายศัตรู

(77) ผู้ใดที่มีหลักฐานชี้ชัดว่าละเมิดประเวณี โดยยังไม่เคยผ่านการแต่งงาน เขาจะต้องถูกลงโทษด้วยการโบยหนึ่งร้อยครั้ง ต่อหน้ากลุ่มชนผู้มีศรัทธา เพื่อให้ทรมานและเป็นบทเรียนแก่ผู้อื่น

เล่าจากอะนัส (ร.ค.) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าจะเล่าหะดีษบทหนึ่งแก่พวกท่านทั้งหลาย โดยที่จะไม่มีใครเล่าแก่พวกท่านหลังจากข้าพเจ้าอีก ข้าพเจ้าได้ยินท่านนบี (ซ.ล.) กล่าวว่า : ส่วนหนึ่งจากเครื่องหมายของวันกิยามะห์ ก็คือ วิชาการจะถูกยกขึ้นไป ความโง่เขลาจะปรากฏอย่างแพร่หลาย สุราจะถูกดื่มกิน การละเมิดประเวณีจะปรากฏอย่างแพร่หลาย ผู้ชายจะมีน้อย ผู้หญิงจะมีมาก จนปรากฏว่า ผู้หญิงจำนวนห้าสิบคนนั้นมีคนดูแลเพียงคนเดียว⁷⁸

เล่าจากสะหฺลุ (ร.ค.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดให้การรับรองกับข้าพเจ้าว่าจะรักษาสิ่งที่อยู่ระหว่างขาทั้งสองของเขา และระหว่างเข่าทั้งสองข้างของเขา ข้าพเจ้าจะรับรองว่าสวรรค์เป็นของเขา⁷⁹ รายงานหะดีษทั้งสองโดย บุคอรี และติรมีซี

เล่าจากเซด บุตรคอลิด อัลยุษะนี (ร.ค.) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้ยินท่านนบี (ซ.ล.) ออกคำสั่งในบุคคลที่ละเมิดประเวณี โดยที่เขายังไม่เคยผ่านการสมรสที่ถูกต้องมาก่อนให้เขียนหนึ่งร้อยครั้ง และให้เนรเทศหนึ่งปี⁸⁰ รายงานโดยบุคอรี และนำฮาอี

และเล่าจากเขา (เซด) ว่า : ได้มีชาวอาหรับชนบทคนหนึ่งมาหาท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) แล้วกล่าวว่า : โอ้ ท่านรอซูลุลเลาะห์ ข้าพเจ้าขอร้องท่านด้วยอัลเลาะห์ว่า ให้ท่านตัดสินแก่ข้าพเจ้าตามคัมภีร์ของอัลเลาะห์ ต่อจากนั้นคู่กรณีของเขาซึ่งเป็นบุคคลที่มีความเข้าใจในเรื่องศาสนาดีกว่าเขา ได้กล่าวขึ้นว่า : ครับ ขอให้ท่านตัดสินระหว่างเรา โดยใช้คัมภีร์ของอัลเลาะห์ และได้โปรดอนุญาตแก่ข้าพเจ้า (ในการให้ถ้อยคำ) ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้อนุญาตแก่เขา เขาจึงให้การว่า : แท้จริงบุตรชายของข้าพเจ้าเป็นลูกจ้างของชายผู้นี้และบุตรชายของข้าพเจ้าได้ละเมิดประเวณี (ทำซินา) กับภรรยาของเขา และความจริงข้าพเจ้าได้รับคำบอกเล่าว่า บุตรชายของข้าพเจ้าต้องถูกขว้าง ข้าพเจ้าจึงขอยกตัวบุตรชายของข้าพเจ้าด้วยกะหนึ่งร้อยตัวและทาสหญิงอีกหนึ่งคนและข้าพเจ้าได้ไปถามผู้ที่มีความรู้ พวกเขาได้แจ้งแก่ข้าพเจ้าว่า : แท้จริงบุตรชายของข้าพเจ้าต้องถูกเขียนหนึ่งร้อยครั้งและต้องถูกเนรเทศหนึ่งปี และภรรยาของชายผู้นี้ต้องถูกขว้าง ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : แน่نونข้าพเจ้าจะต้องตัดสินระหว่างท่านทั้งสองด้วยคัมภีร์ของอัลเลาะห์ ทาสหญิงและกะนั้นต้องถูกส่งคืน⁸¹ และบุตรชายของท่านนั้นต้องถูกเขียนหนึ่งร้อยครั้งและต้องถูกเนรเทศหนึ่งปี, โอ้ อุไนส์ (ชื่อ

(78) เหล่านี้เป็นสัญญาณแห่งวันกิยามะห์ และส่วนมากได้เกิดขึ้นแล้ว

(79) สิ่งที่อยู่หว่างขา ก็คือวัยวะเพศ สิ่งที่อยู่ระหว่างเข่าคือลิ้น, รัขาอวัยวะเพศคือไม่ละเมิดประเวณี รัขาลิ้น คือไม่พูดในสิ่งที่เสียหาย

(80) อัตราโทษของผู้ที่ละเมิดประเวณี ซึ่งเขายังไม่เคยแต่งงานมาก่อน คือเขียนหนึ่งร้อยครั้งและเนรเทศหนึ่งปี

(81) หมายความว่า จะต้องถูกส่งคืนให้ท่าน เพราะการรับเอาไปโดยข้อตกลงที่ใช้ไม่ได้ย่อมไม่มีสิทธิปกครอง

ขอฮาบะห์คนหนึ่ง) ท่านจงออกเดินทางไปหาภรรยาของชายผู้นี้ ถ้าหากหล่อนยอมรับสารภาพ ท่านจงจัดการลงโทษหล่อนด้วยการขว้าง, อุไนส์จึงเดินทางไปหาและปรากฏว่าภรรยาของชายผู้นั้นยอมรับสารภาพท่านอุไนส์จึงจัดการลงโทษด้วยการขว้าง⁸² *รายงานโดยห้าคน*

เล่าจากอุบาตะห์บุตรชอมิต (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ท่านทั้งหลายจงเอาแนวทางจากข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายจงเอาแนวทางจากข้าพเจ้า⁸³ แท้จริงอัลเลาะห์ได้กำหนดแนวทางแก่พวกผู้หญิงไว้แล้วว่า : (ชาย) โสดกับ (หญิง) โสดนั้นเขียนหนึ่งร้อยครั้งและเนรเทศหนึ่งปี (ชาย) ที่ผ่านการแต่งงานกับ (หญิง) ที่ผ่านการแต่งงานนั้นเขียนหนึ่งร้อยครั้งและขว้าง⁸⁴ *รายงานโดยมุสลิม อะบูดาวูดและติรมีซี*

เล่าจากอิบน์อับบาส (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ท่านอุมร์ (ร.ด.) ได้กล่าวขณะยืนอยู่บนมิมบรของท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ว่า : แท้จริงอัลเลาะห์ได้ส่งมุฮำหมัด (ซ.ล.) มาพร้อมด้วยสัจธรรม และได้ประทานคัมภีร์ให้แก่มุฮำหมัด และได้เคยปรากฏว่าส่วนหนึ่งจากสิ่งที่ถูกประทานลงมานั้นมีโองการที่ระบุถึงการขว้าง เราได้อ่านโองการนั้น เราได้เอาใจใส่และเราได้พิจารณาโองการนั้น⁸⁵ และท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้ขว้าง และพวกเราก็ได้ขว้าง หลังจากท่าน (ได้ล่วงลับไปแล้ว) ดังนั้นข้าพเจ้าเกิดความวิตกว่า ถ้าหากเวลาได้พ้นผ่านมนุษย์ไปนาน ๆ จะมีคนกล่าวว่า : พวกเราไม่พบการขว้างระบุอยู่ในคัมภีร์ของอัลเลาะห์ พวกเขาจะพากันหลงผิดโดยละทิ้งข้อกำหนดที่อัลเลาะห์ได้ประทานลงมาและแท้จริงการขว้างนั้นถูกระบุอยู่ในคัมภีร์ของอัลเลาะห์เป็นสัจธรรมเหนือผู้ที่ละเมิดประเวณีเมื่อเคยผ่านการแต่งงานมาแล้วทั้งชายและหญิง ถ้ามีพยานยืนยันหรือตั้งครุร์กหรือยอมรับสารภาพ⁸⁶ *รายงานโดยห้าคน*

(82) หนึ่งข้อที่ชี้ชัดว่า คนโสดที่ยังไม่เคยผ่านการแต่งงาน จะเป็นชายหรือหญิงก็ตาม เมื่อละเมิดประเวณี จะต้องถูกลงโทษโดยการเขียนหนึ่งร้อยครั้ง และเนรเทศจากถิ่นเดิมเป็นเวลาหนึ่งปี ทาสก็ต้องถูกลงโทษเช่นเดียวกันด้วยอัตราโทษเพียงครึ่งหนึ่งของผู้มีอิสระ ท่านอิมามชาฟีอีและนักวิชาการส่วนใหญ่ได้ยึดถือตามนี้ ท่านอิมามมาลิกได้กล่าวว่า : ผู้หญิงและทาสจะไม่ต้องถูกเนรเทศ เพราะไม่มีตัวบทระบุอยู่ในอัลกุรอาน แต่ก็ต้องขอมงานด้วยหลักฐานเหล่านี้

(83) คือ จงยึดเอาแนวทางของข้าพเจ้าในการตัดสินผู้ละเมิดประเวณี

(84) หนึ่งข้อนี้ได้บรรยายคำว่าแนวทางไว้ว่า หมายถึง การเขียน และเนรเทศ สำหรับหญิงสาวและชายหนุ่มที่ยังไม่เคยผ่านการแต่งงาน และหมายถึงการเขียนและขว้างจนตาย สำหรับบุคคลที่เคยผ่านการแต่งงานมาแล้ว มีอัตราบางท่านได้ยึดถือตามนี้ แต่นักวิชาการส่วนใหญ่ รวมทั้งอิมามทั้งสี่มีทรรศนะว่า สำหรับบุคคลที่เคยผ่านการแต่งงานแล้ว ให้ขว้างจนตายเท่านั้นไม่ต้องเขียน เพราะการขว้างนั้นเป็นอัตราโทษที่หนักกว่า ประกอบกับมีอีกหลายหะดีษที่ระบุเฉพาะการขว้างเท่านั้น

(85) โองการที่กล่าวถึงนั้น มีความหมายว่า : "ชายและหญิงที่ผ่านการสมรสแล้ว เมื่อเขาทั้งสองได้ละเมิดประเวณี ให้ท่านทั้งหลายขว้างคนทั้งสองอย่างเด็ดขาด เป็นบทเรียนจากอัลเลาะห์และพระองค์อัลเลาะห์เป็นผู้พิชิต เป็นผู้เชี่ยวชาญยิ่ง"

อายะห์นี้เคยถูกอ่าน แต่ต่อมาได้ถูกยกเลิกเฉพาะการอ่าน ส่วนสุกัม(ข้อกำหนด) ยังคงมีผลบังคับอยู่

(86) เงื่อนไขสำคัญที่จะจัดการลงโทษผู้ละเมิดประเวณี นั่นคือ การรับสารภาพ หรือมีประจักษ์พยานสี่คนให้การยืนยัน หรือการตั้งครุร์กจากผู้หญิงโสดที่ไม่ได้ถูกข่มขืน และไม่ใช้ตั้งครุร์กจากการร่วมประเวณีผิดตัว(ซุฮุด)

และท่านมาอิซอัลลิสมีได้มาหาท่านนบี (ช.ล.) แล้วกล่าวว่า : เขาได้ละเมิดประเวณี (ซินา) ท่านนบีจึงพูดบายเบียงเป็นอย่างอื่น หลังจากนั้นเขาได้เข้ามาหาท่านนบีอีกด้านหนึ่งแล้วกล่าวว่า เขาได้ละเมิดประเวณีท่านนบีก็ได้พูดบายเบียงเป็นอย่างอื่น เขาก็ได้เข้ามาหาท่านนบีทางอีกด้านหนึ่งแล้วกล่าวว่า เขาได้ละเมิดประเวณีท่านนบีจึงได้ออกคำสั่งให้ลงโทษเขาในครั้งที่สี่⁸⁷ เขาจึงถูกพาตัวออกไปยังพื้นที่ที่เป็นหิน เขาถูกขวางด้วยก้อนหิน เมื่อเขาได้พบกับ การสัมผัสของก้อนหิน เขาจึงได้แผ่นหินและได้มีผู้ชายคนหนึ่งมาพบเขา ผู้ชายคนนั้นมีกระดูก ขากรรไกรอูฐ เขาจึงใช้มันตีมาอิซ และประชาชนก็ได้ตีเขาจนกระทั่งตาย พวกเขาจึงได้นำเรื่อง ที่เกิดขึ้นไปเล่าให้ท่านนบี (ช.ล.) ฟัง ท่านได้กล่าวว่า : ท่านทั้งหลายควรปล่อยให้เขาหนีไป⁸⁸ และในบางรายงานว่าท่านนบีได้กล่าวแก่มาอิซว่า : ท่านเป็นบ้าหรือ? เขาตอบว่า : เปล่า และในอีกรายงานหนึ่งว่า : คิดว่าท่านเพียงแต่จูบหรือกอดหรือมอง (ไซ้ใหม่) เขาตอบว่า เปล่า (ไม่ใช่) ท่านนบีจึงถามว่าท่านเคยผ่านการสมรสแล้วไซ้ใหม่? เขาตอบว่าใช่ ท่านจึงออก คำสั่งให้ลงโทษเขาด้วยการขวาง และในบางรายงานว่า : พวกซอฮาบะห์ได้เกิดขัดแย้งกันในการ กลับตัว (เตาบะห์) ของเขา⁸⁹ ดังนั้นท่านรอซูลุลเลาะห์ (ช.ล.) จึงได้กล่าวว่า : แท้จริง เขาได้กลับตัว (เตาบะห์) แล้วเป็นการกลับตัวที่ถ้าหากจะนำมาแบ่งให้แก่ประชาชาตินี้ ก็สามารถ แบ่งได้อย่างทั่วถึงทุกคน รายงานโดยท่านและตัวบทเป็นของติรมีซีย์

เล่าจากอิบนุอุมร์ (ร.ค.) ได้กล่าวว่า : ได้มีผู้นำตัวผู้ชายชาวยิวคนหนึ่งและผู้หญิงชาว ยิวอีกคนหนึ่ง ซึ่งทั้งสองได้ละเมิดประเวณีมาหาท่านนบี (ช.ล.) ท่านนบีได้ไปหาพวกยิวแล้ว กล่าวว่า : มีข้อกำหนดอะไรบ้างที่ท่านทั้งหลายพบในคัมภีร์เตารอตเกี่ยวกับการลงโทษคนที่ ละเมิดประเวณี พวกยิวตอบว่า : เราจะทาหน้าของคนทั้งสองให้ดำและจับขึ้นพาหนะ และ เราจะหันหน้าคนทั้งสองมาทางด้านหลังของพาหนะและจะให้คนทั้งสองตระเวนไปทั่วหมู่บ้าน⁹⁰ ท่านนบีได้กล่าวว่า : ท่านทั้งหลายจงนำคัมภีร์เตารอตมา ถ้าหากพวกท่านพูดจริง พวกเขาได้ ไปนำคัมภีร์เตารอตมา และได้อ่านคัมภีร์เตารอต จนถึงโองการที่ว่าด้วยเรื่องการขวาง คนที่ทำ หน้าให้อ่านได้เอามือปิดไว้ และได้อ่านโองการก่อนและโองการหลังจากโองการที่ว่าด้วยเรื่อง การขวาง ท่านอับลุเลาะห์อิบนุสะลาม⁹¹ ซึ่งอยู่กับท่านนบี (ช.ล.) ด้วยได้กล่าวว่า : ท่าน จงใช้เขาให้ยกมือขึ้น ต่อมาเขาได้ยกมือขึ้น ก็ปรากฏว่าได้มือของเขาที่ปิดไว้นั้นคือโองการที่ ว่าด้วยการขวาง ดังนั้นท่านรอซูลุลเลาะห์ (ช.ล.) จึงได้ออกคำสั่งให้ลงโทษบุคคลทั้งสอง

(87) การรับสารภาพสักครั้งมีผลเท่ากับมีประจักษ์พยานยืนยันสี่คน

(88) คำพูดนี้ชี้ว่า การลงโทษนั้นจะหลุดพ้นไปด้วยการหลบหนี

(89) เพราะเขาได้นำความผิดของตัวเองมาเปิดเผย ซึ่งที่ดีแล้วเขาควรปกปิดไว้

(90) โดยที่พวกเขาจะทิ้งการขวางที่ถูกใช้ และมีระบอบอยู่ในคัมภีร์เตารอต

(91) ท่านผู้นี้เป็นชาวยิว ที่ได้เข้านับถือศาสนาอิสลาม

บุคคลทั้งสองจึงถูกขวางท่านอิบนูมร์ได้กล่าวว่า : ฉันเป็นคนหนึ่งที่ได้ขวางบุคคลทั้งสอง และข้าพเจ้าแลเห็นผู้ชายเข้าป้องกันผู้หญิงโดยใช้ตัวของเขากำบังกอนหิน

เล่าจากอะบียุรอยเราะห์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ช.ล.) ได้กล่าวว่า : เมื่อทาสหญิงได้ละเมิดประเวณีและการละเมิดประเวณีของหล่อนได้ปรากฏชัด ดังนั้นให้เขาจงเขียนหล่อนและอย่าประณาม หลังจากนั้นหากพบว่าหล่อนได้ละเมิดประเวณี จงให้เขาเขียนหล่อนและอย่าประณาม ถ้าหากหล่อนละเมิดประเวณีอีกเป็นครั้งที่สาม ให้เขาจงขายหล่อนไปแม้ด้วยราคาเพียงเชือกเส้นเดียวที่ทำจากขนสัตว์⁹² รายงานจากหะดีษทั้งสองโดยหาคัน

จะยังไม่ลงโทษหญิงที่มีน้ำคาวปลา หญิงที่ตั้งครรภ์จนกว่าจะคลอด⁹³

ท่านอะลี (ร.ด.) ได้กล่าวสุนทรพจน์ว่า : โอ้ประชาชนทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจงลงโทษทาสของพวกท่านที่ละเมิดประเวณีทั้งคนที่เคยผ่านการสมรสและยังไม่เคยผ่านการสมรส แต่จริงมีทาสหญิงของท่านรอซูลุลเลาะห์ (ช.ล.) คนหนึ่งได้ละเมิดประเวณี และท่านได้ใช้ข้าพเจ้าให้เขียนหล่อน แต่บังเอิญหล่อนเพิ่งคลอดบุตรใหม่ๆ ข้าพเจ้าวิตกว่า ถ้าหากข้าพเจ้าเขียนหล่อนแล้วข้าพเจ้าจะฆ่าหล่อน ข้าพเจ้าจึงได้เล่าเรื่องนี้ให้ท่านนบี (ช.ล.) ทราบ ท่านได้กล่าวว่า : ท่านทำดีแล้ว

เล่าจากอิมรอน บุตร ฮุซัยน (ร.ด.) ว่าแท้จริงมีผู้หญิงคนหนึ่งจากเผ่ายุไฮนะห์ ได้มาหาท่านรอซูลุลเลาะห์ (ช.ล.) ในสภาพที่หล่อนตั้งครรภ์มาจากการละเมิดประเวณี เมื่อมาถึงหล่อนได้กล่าวว่า : โอินบีของอัลเลาะห์ข้าพเจ้าได้ทำความผิดที่จะต้องถูกลงโทษ ดังนั้นท่านจงลงโทษข้าพเจ้าเถิด ท่านนบีของอัลเลาะห์ (ช.ล.) ได้เรียกผู้ปกครองของหญิงนั้นมาแล้วกล่าวว่า : ท่านจงปฏิบัติแก่หล่อนอย่างดี เมื่อหล่อนคลอดบุตรแล้ว ให้ท่านนำตัวหล่อนมาหาข้าพเจ้า ผู้ปกครองของหล่อนได้ปฏิบัติตามนั้น ต่อมาท่านนบีของอัลเลาะห์ (ช.ล.) จึงได้ออกคำสั่งให้ลงโทษหญิงนั้น ดังนั้นผ้าของหล่อนจึงถูกนำมาพันรอบตัวหล่อน⁹⁴ จากนั้นท่านนบีได้ออกคำสั่งให้ลงโทษหญิงนั้น หล่อนจึงถูกขวางแล้วต่อมาท่านนบีก็ได้ไปละหมาดให้

(92) หะดีษนี้ชี้ว่า ผู้เป็นนายมีสิทธิจัดการลงโทษทาสของตนเองได้ ซึ่งนักวิชาการส่วนใหญ่ได้ยึดถือตามนี้ สำหรับทาสที่ละเมิดประเวณีนั้น จะไม่ต้องถูกลงโทษด้วยการขวาง แม้จะเคยผ่านการแต่งงานแล้วก็ตาม แต่จะถูกลงโทษด้วยการเขียนห้าสิบครั้ง นักวิชาการส่วนใหญ่และอิหม่ามทั้งสี่ได้ยึดถือตามนี้ สำหรับอิหม่ามชาฟีอีที่ยึดถือว่าต้องเนรเทศด้วยนั้น ก็ให้เนรเทศทาสเป็นเวลาครึ่งปี

(93) ให้ออกคำสั่งลงโทษหญิงที่กำลังมีน้ำคาวปลา(นิฟาส) จนกว่าจะมีสุขภาพสมบูรณ์ และหญิงที่กำลังตั้งครรภ์จนกว่าจะคลอดและมีสุขภาพสมบูรณ์เสียก่อนและจนกว่าลูกจะไม่ต้องพึ่งแม่อีกต่อไปแล้ว

(94) เพื่อไม่ให้อวัยวะที่สรงของหล่อนเปิดขณะทำการขวาง

แก่ศพของหล่อน อุมัรได้ถามท่านนบีขึ้นว่า : ท่านได้ละหมาดให้แก่ศพของหล่อนหรือทั้ง ๆ ที่หล่อนได้ละเมิดประเวณี (ซินา) ท่านนบี ตอบว่า ความจริงหล่อนได้กลับตัว (เตาบะห์) แล้ว เป็นการกลับตัวที่ถ้าหากจะนำไปแบ่งให้ชาวนครมะดีนะห์เจ็ดสิบคน (ที่ทำความชั่ว) ก็สามารถแจกจ่ายได้ครบทุกคนแล้วท่านพบว่าโหมว่า มีการกลับตัวโดยอดเยียมกว่าการที่หล่อนได้สละตัวเองเพื่ออัลเลาะห์ตาอาลา⁹⁵ รายงานหะดีษทั้งสองโดยหาคิม นอกจาก บุคอรี

ข้อกำหนดในเรื่องลิวัต ⁹⁶ การกระทำชำเราสัตว์ และผู้ที่ห้ามแต่งงานด้วย

เล่าจากอิบนิอับบาส (ร.ค.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า . ใครก็ตามที่ท่านทั้งหลายพบว่าเขาได้ประพฤติเช่นเดียวกับพวกลูต ⁹⁷ ให้ท่านทั้งหลายจงสังหารทั้งผู้กระทำและผู้ถูกกระทำ ⁹⁸ รายงาน โดยเจ้าของสุนัน

และตัวบทของดิรมีชี้ว่า : แท้จริงสิ่งที่ข้าพเจ้ากลัวที่สุดว่าจะประสบกับประชากรของข้าพเจ้าคือ ความประพฤติของชาวลูต⁹⁹

และเล่าจากเขา (อิบนิอับบาส) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดกระทำชำเราสัตว์ ให้ท่านทั้งหลายจงฆ่าเขาเสีย และฆ่าสัตว์นั้นด้วยพร้อมกัน ข้าพเจ้า (อิกริมะห์ ซึ่งรายงานจากอิบนิอับบาส) ได้ถามอิบนิอับบาสว่า : มันเกี่ยวอะไรกับสัตว์? ท่านอิบนิอับบาส ตอบว่า : ข้าพเจ้าไม่คิดว่าท่านนบีจะพูดอย่างนั้นนอกจากเพราะท่านรังเกียจที่จะรับประทานเนื้อของมันในสภาพที่มันถูกกระทำด้วยการกระทำ (อันน่าบัดสี) นี้¹⁰⁰ รายงานโดย อะบูดาวูด และดิรมีชี้เช่นเดียวกัน ทั้งสอง (อะบูดาวูดและดิรมีชี้) ก็ได้รายงานจากอิบนิอับบาสว่า : ไม่มีใครลงโทษเหนือผู้ที่ได้กระทำชำเราสัตว์

(95) โดยปกติแล้ว ท่านนบี(ซ.ล.) จะไม่ละหมาดให้แก่ศพของผู้ที่ซินา อุมัรจึงเกิดความสงสัยและถามขึ้น และท่านนบีได้ตอบให้ทราบว่า หล่อนได้ทำการเตาบะห์แล้ว และเป็นเตาบะห์ที่ประเสริฐสุด

(96) ลิวัตคือการร่วมสังวาสทางทวารหนัก

(97) การประพฤติของพวกลูตคือการที่ผู้ชายร่วมสังวาสกับผู้ชายทางทวารหนัก

(98) ตามหะดีษนี้ใช้ให้สังหารคนทั้งสองด้วยการโยนร่างลงมาจากที่สูงหรือด้วยการรื้ออาคารให้ถล่มทับร่างคนทั้งสอง อีหม่านมาลิก และอะหมัดได้กล่าวว่าให้ขวางผู้ประพฤติเช่นนั้นโดยไม่คำนึงว่าจะเคยผ่านการแต่งงานแล้วหรือไม่ อีหม่านชาฟีอีได้กล่าวว่า : ผู้กระทำให้ใช้ข้อกำหนด(สุกัม)เดียวกันกับผู้ละเมิดประเวณี ส่วนผู้ถูกกระทำให้เจียนหนึ่งร้อยครั้งและเนรเทศหนึ่งปีโดยไม่คำนึงว่าเคยผ่านการแต่งงานแล้วหรือไม่ และไม่ว่าจะเป็นผู้ชายหรือหญิงก็ตาม

(99) ที่ท่านนบี(ซ.ล.)กลัวก็เพราะมันเป็นภัยอันใหญ่หลวง และเป็นการตัดการสืบพันธุ์ของมนุษย์ชาติซึ่งเป็นรากฐานของความเจริญก้าวหน้า

(100) หะดีษนี้เป็นหะดีษคออ์ฟ อีหม่านทั้งสี่ไม่ได้ยึดเอาหะดีษนี้เป็นหลักฐาน ดังนั้นผู้ที่กระทำชำเราและสัตว์ที่ถูกชำเราจะไม่ถูกฆ่าตายตามนัยของหะดีษนี้ แต่ผู้กระทำชำเราจะต้องถูกลงโทษตามแต่เจ้าหน้าที่จะเห็นเหมาะสม

เล่าจากอัลบะรออ (ร.ค.) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้พบกับลุงของข้าพเจ้าโดยมีหญิงคนหนึ่งอยู่กับเขา ข้าพเจ้าจึงได้กล่าวขึ้นว่า : ท่านจะไปไหน ? ลุงข้าพเจ้าตอบว่า : ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ช.ล.) ได้ส่งข้าพเจ้าไปหาผู้ชายคนหนึ่งที่ตั้งงานกับภรรยาของบิดาเขา และท่านได้ใช้ข้าพเจ้าให้บันทึกเขาและยึดทรัพย์สมบัติเขา¹⁰¹

และได้มีผู้ชายคนหนึ่งละเมิดประเวณีกับทาสหญิงของภรรยาเขาเรื่องของเขาได้ถูกนำขึ้นไปหาท่านอันนัวะอุมาน บุตรบะซ็ร ซึ่งเป็นเจ้าเมืองปกครองเมืองกูปะห์ ท่านอันนัวะอุมานได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าต้องตัดสินในคดีของท่านตามที่ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ช.ล.) ได้ตัดสิน ถ้าหากภรรยาของท่านอนุญาต ทาสหญิงให้แก่ท่าน¹⁰² ข้าพเจ้าจะเขียนท่านหนึ่งร้อยครั้ง¹⁰³ และถ้าหากภรรยาของท่านไม่อนุญาตทาสหญิงให้แก่ท่าน ข้าพเจ้าจะขว้างท่านด้วยก้อนหินต่อม พวกเขาได้พบว่า ชายผู้นั้นภรรยาของเขาได้อนุญาตทาสหญิงแก่เขา พวกเขาจึงเขียนเขาหนึ่งร้อยครั้ง *รายงานโดย เจ้าของสุนัน*

104

อรรถาธิษของกรกล่าวหา การดำ และการกระทำคุณ

อัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสว่า : และบรรดาผู้ที่กล่าวหาผู้หญิงที่ดี (ว่าละเมิดประเวณี) โดยที่พวกเขาไม่สามารถนำพยานมาให้การยืนยันได้สี่คน ดังนั้นท่านทั้งหลายจงเขียนพวกเขาแปดสิบครั้ง และท่านทั้งหลายอย่ารับคำให้การเป็นพยานของพวกเขาตลอดไป และพวกเขาเหล่านั้นคือ ผู้ที่ทำความผิดนอกจากผู้ที่กลับตัว (เตาบะห์) หลังจากนั้นและได้ปรับปรุงตัว แท้จริงอัลเลาะห์เป็นผู้อภัยยิ่งเมตตายิ่ง¹⁰⁵

(101) คือเขาได้แต่งงานกับผู้หญิงที่เคยเป็นภรรยาของบิดาเขาหลังจากบิดาของเขาได้เสียชีวิตไปแล้ว การกระทำอย่างนี้เคยเป็นประเพณีอย่างหนึ่งในสมัยอาบิสัยยะห์ แต่ศาสนาอิสลามได้ทำลายประเพณีนี้ลงแล้ว ด้วยโองการจากพระองค์อัลเลาะห์ที่มีความหมายว่า "ท่านทั้งหลายอย่าแต่งงานกับหญิงที่บิดาของพวกท่านเคยแต่งงานด้วย นอกจากที่ได้ผ่านพ้นไปแล้ว" และที่ท่านนบีใช้ให้บันทึกและยึดทรัพย์ของเขาก็เนื่องจากเขาถือว่าสิ่งที่อัลเลาะห์ห้ามเป็นสิ่งอนุญาต และเขาได้ทิ้งศาสนาอิสลาม ดังนั้นเลือดและทรัพย์ของเขาจึงไม่ได้รับการคุ้มครอง

(102) คืออนุญาตให้ร่วมประเวณีได้ ถ้าหากภรรยาของเขออนุญาตก็เท่ากับเป็นการให้ขอยืมอวัยวะเพศ ซึ่งไม่ถูกต้องตามหลักศาสนา การร่วมเพศกับทาสหญิงจึงเป็นการร่วมเพศแบบคลุมเคลือ(ซุบฮัต)

(103) ส่วนทาสหญิงนั้นไม่ถูกลงโทษเพราะตกอยู่ในภาวะจำยอมไม่มีทางเลือกเลย

(104) การกล่าวหาคือกล่าวหาในเรื่องละเมิดประเวณี การดำเนินความกว้างกว่าการกล่าวหา การกระทำคุณ คืออาชกรรมที่ทำให้เกิดสิ่งต่างๆ ผิดไปจากปกติธรรมดา การกระทำคุณนี้มีผลกระทบทางจิตใจ เช่นรักโกรธและทางร่างกายเช่น เจ็บปวดเป็นต้น การกระทำคุณนี้ถ้าหากนำไปสู่กัฟร์ (การทรยศต่อพระเจ้า) ก็ถือว่าผู้กระทำเป็นกาฟร์ ถ้าหากทำให้ถึงตายก็จะต้องมีการกิสอส และคำว่า "อับเซาะฮฺ" นี้ อาจหมายถึงการแสดงมายากลบตาด้วย

(105) ผู้ใดกล่าวหาคนบริสุทธิ์ว่าได้ละเมิดประเวณีโดยหาประจักษ์พยานสี่คนมายืนยันไม่ได้เขาจะต้องถูกลงโทษโดยการเขียนแปดสิบครั้งเป็นอรรถาธิษของกรกล่าวหา และการเป็นพยานของผู้นั้นในคดีต่างๆ จะถูกปฏิเสธเพราะการกล่าวหาอันเป็นความผิดร้ายแรง นอกจากเมื่อเขารู้สำนึกตัวและปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้น การเป็นพยานของเขาจึงจะถูกรับพิจารณา

เล่าจากสะหุล บุตรสะอูด (ร.ค.) ว่า ผู้ชายคนหนึ่ง มาหาท่านนบี (ซ.ล.) และได้ให้การรับสารภาพว่าเขาได้ละเมิดประเวณีกับหญิงคนหนึ่ง ซึ่งเขาได้ระบุนามของหล่อน ต่อมาท่านนบี (ซ.ล.) ได้ส่งผู้แทนไปหาหล่อน และได้ถามหล่อน (ถึงค้ำกล่าวหานั้น) แต่หล่อนได้ปฏิเสธท่านนบีจึงเขียนชายผู้นั้นตามอัตราโทษ และได้ปล่อยตัวหญิงผู้นั้น

และในบางรายงานว่า : ชายผู้นี้เป็นหนุ่มโสด (ไม่เคยผ่านการสมรส) ท่านนบีจึงเขียนเขาหนึ่งร้อยครั้ง และได้ถามหาพยานจากเขาที่จะให้การปรักปรำ หญิงผู้นั้น แต่เขาไม่มีความสามารถ (หาพยานได้) และหญิงนั้นก็กล่าวหาว่าชายผู้นั้นโกหก ท่านนบีจึงเขียนเขาตามอัตราโทษของการกล่าวหาแปดสิบครั้ง¹⁰⁶ รายงานโดย อะบูดาวูดและน้าฮาอ์

และท่านหญิงอาอิชะห์ (ร.ค.) ได้กล่าวว่า : ในขณะที่ข้อแก้ตัวของข้าพเจ้าได้ถูกประทานลงมาท่านนบี (ซ.ล.) ได้ยืนขึ้นบนมิมบ์ แล้วได้เล่าถึงข้อแก้ตัวนั้น และท่านได้อ่านอัลกุรอาน และเมื่อท่านลงจากมิมบ์ ได้ออกคำสั่งให้ลงโทษผู้ชายสองคนและหญิงหนึ่งคน บุคคลเหล่านั้นได้ถูกเขียนตามอัตราโทษของพวกเขา¹⁰⁷ รายงานโดยเจ้าของสุนัน

และตัวบทของบุคอรีมีข้อความว่า : ผู้ใดกล่าวหาว่าทาสของตนละเมิดประเวณี ทั้ง ๆ ที่ทาสของเขาเป็นผู้บริสุทธิ์จากค้ำกล่าวหานั้น ผู้นั้นจะถูกเขียนในวันกียามะห์¹⁰⁸

เล่าจากอิบน์อับบาส (ร.ค.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : เมื่อผู้ชายคนหนึ่งได้เรียกอีกคนหนึ่งว่า ไอ้ชาวยิว ท่านทั้งหลายจงเขียนเขายี่สิบครั้ง และเมื่อเขาเรียกว่า ไอ้คนที่ดัดจริตเป็นผู้หญิง ท่านทั้งหลายจงเขียนเขายี่สิบครั้ง¹⁰⁹ และผู้ใดได้ร่วมประเวณีกับบุคคลที่ห้ามแต่งงานกับเขา ท่านทั้งหลายจงฆ่าเขา¹¹⁰ รายงานโดยติรมีซีด้วยสายรายงานที่ดออีฟ

(106) ผู้ใดรับสารภาพว่า ได้ละเมิดประเวณีกับหญิงคนหนึ่งโดยระบุนามของหล่อนแต่หญิงคนนั้นปฏิเสธ ให้จัดการลงโทษผู้ชายที่รับสารภาพนั้นในอัตราโทษของการกล่าวหาไม่ใช้อัตราโทษของการละเมิดประเวณี เนื่องจากการปฏิเสธของหญิงนั้นทำให้การสารภาพของเขาเป็นสิ่งที่คลุมเคลือที่ไม่อาจลงโทษได้ ท่านอะบูสะอูดได้ยึดถือหลักการนี้ ส่วนมาลิกและฮาฟิอ์กล่าวว่า ให้จัดการลงโทษชายผู้นั้นในอัตราโทษของการละเมิดประเวณีเท่านั้น โดยยึดถือเอาหะดีษในสายรายงานแรกเป็นหลักฐานและถือว่าเป็นโทษที่ใหญ่ที่สุดแล้ว และมีบางทรงระบุว่าให้ลงโทษทั้งสองอัตราโดยยึดถือเอาหะดีษทั้งสองรายงานเป็นหลักฐาน

(107) ขณะที่พระนางอาอิชะห์ถูกกล่าวหาและประณามว่ามีชู้ และต่อมาอัลกุรอานได้ถูกประทานลงมาว่าพระนางพ้นมลทินเป็นผู้บริสุทธิ์ ท่านนบี(ซ.ล.)ได้ขึ้นบนมิมบ์และได้อ่านโองการที่ว่า : แท้จริงบรรดาผู้นำข่าวเท็จมาหา(แพร่)นั้นก็เป็นคนกลุ่มหนึ่งจากพวกเจ้านั่นเอง จากนั้นท่านได้ลงจากมิมบ์และได้ออกคำสั่งให้ลงโทษบุคคลที่กล่าวหาพระนางอาอิชะห์ ซึ่งได้แก่อัซซาน บุตรซาบิต, มิซเตาะห์ บุตรอุซายะห์ และอานะห์บุตรสาวยัะหะห์

(108) หะดีษนี้ชี้ว่า นายจะต้องถูกลงโทษนอกจากในอาคิเราะห์ เพราะในคุณยาม์ทาสเป็นกรรมสิทธิ์ของนาย

(109) นี่เป็นการทำให้เข็ดหลาบเท่านั้นเพราะมีหะดีษที่จะกล่าวต่อไปว่า : “อย่าตีเกินจากสิบครั้งนอกจากในกำหนดโทษหนึ่งจากบรรดา กำหนดโทษของอัลละฮ์” นักวิชาการส่วนใหญ่กล่าวว่า หะดีษนี้เป็นไปตามความหมายของมัน ดังนั้นอัตราโทษของการกล่าวหา คือเขียนแปดสิบครั้ง ส่วนการด่าและประณามนั้น ต้องถูกลงโทษตามแต่ผู้พิพากษาจะเห็นเหมาะสม

(110) ดังนั้นผู้ใดแต่งงานกับบุคคลที่ห้ามแต่งงานโดยเขาเองก็รู้ เขาจะต้องถูกรงด้วยดาบ อีหม่ามอะหมัดได้กล่าวว่า : ผู้ใดแต่งงานกับแม่ของตัวเองจะต้องถูกฆ่าเพราะเขาได้ถือว่ามีสิ่งที่ไม่อนุญาตซึ่งถือว่าเสียด้านจนถึงอนุญาตให้ฆ่า

เล่าจากยุนคูป (ร.ค.) จากท่านนบี (ช.ล.) ได้กล่าวว่า : อัศรอาโษของผู้กระทำคุณ นั้นคือ การฟันด้วยดาบ¹¹¹ รายงานโดยติรมีซีและฮาเกมถือว่าเป็นหะดีษซอเหียะห์ (ขออัลเลาะห์ ได้โปรดประทานทางนำที่ถูกต้อง)

บทที่หก : อัศรอาโษของผู้ดื่มสุรา

เล่าจากอะนัส (ร.ค.) ว่า : นบีของอัลเลาะห์ (ช.ล.) ได้เขียนใน (คตตีမ်) สุรา ด้วย ทางอินทผลัมและด้วยรองเท้า ในสมัยต่อมาท่านอะบูบักร์ ได้เขียนสี่สิบครั้ง และต่อมาเมื่อถึง สมัยของอุมร์ ประชาชนได้อยู่ใกล้กับแหล่งเพาะปลูกและชนบท¹¹² อุมร์ได้กล่าวว่า : ท่านทั้งหลายมีพรรคณะอย่างไรเกี่ยวกับ-การเขียนเพราะดื่มสุรา อับดุลเราะห์มาน บุตร เออาห์ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้ามีพรรคณะว่า ท่านควรกำหนดโทษในอัศรอาโษที่สุดของอัศรอาโษทั้งหลายท่านอุมร์ จึงได้เขียนแปดสิบครั้ง¹¹³ รายงานโดยสี่คน

และในบางรายงานว่า : เขาได้นำชายผู้หนึ่งที่ดื่มสุรามาท่านนบี (ช.ล.) ท่านได้เขียน เขาโดยใช้ทางอินทผลัมสองทางประมาณสี่สิบครั้ง และตัวบทของติรมีซีว่า : ท่านนบี (ช.ล.) ได้เขียนตามอัศรอาโษด้วยรองเท้าสองข้างสี่สิบครั้ง

ท่านอะบูซุรเราะห์ (ร.ค.) ได้กล่าวว่า : ได้มีผู้นำชายคนหนึ่ง que ดื่มสุรามาท่านนบี (ช.ล.) ท่านได้กล่าวว่า : ท่านทั้งหลายจงเขียนเขา พวกเขาบางคนได้ตีเขาโดยใช้มือ บางคนตีเขาโดยใช้รองเท้า บางคนตีโดยใช้ผ้า เมื่อเขา (ผู้ดื่มสุรา) ได้กลับไปแล้ว มีบางคนได้กล่าวว่า : ขออัลเลาะห์จงให้ท่านตกต่ำ ท่านนบี (ช.ล.) ได้กล่าวว่า : ท่านทั้งหลายอย่ากล่าวเช่นนั้น ท่านทั้งหลายอย่าให้ไซดอนมาช่วยข้าเดิมเขา¹¹⁴ รายงานโดยบุคอรีและอะบูดาอูด

ได้ปรากฏมีผู้ชายคนหนึ่ง ในสมัยท่านนบี (ช.ล.) มีชื่อว่า อับดุลเลาะห์ และมีฉายาว่า "ลา" เขาเคยทำให้ท่านนบี (ช.ล.) หัวเราะมาแล้ว และท่านนบีเคยเขียนเขาเพราะดื่มสุรา

(111) ผู้ใดกระทำคุณ เขาจะต้องถูกฆ่าด้วยดาบ นี่เป็นพรรคณะของมาลิกและอะหฺมัด ยิ่งกว่านั้นมาลิกได้กล่าวว่า : เขาเป็นกาเฟร ด้วยการกระทำคุณนั้นจะต้องถูกฆ่าโดยไม่เรียกร้องให้เตาะห์และไม่รับการเตาะห์ของเขา อีหม่านซาฟีอ์ได้กล่าวว่า : ผู้กระทำคุณ จะไม่ถูกฆ่านอกจากเมื่อการกระทำคุณของเขาถึงขั้นเป็นกัฟร์ ถ้าไม่ถึงขั้นเป็นกัฟร์ก็จะไม่ถูกฆ่า ทั้งหมดที่กล่าวนี้เมื่อผู้ กระทำคุณไม่ได้ใช้อาหารพรรณนั้นฆ่าผู้อื่น ถ้ามาอาหารพรรณนั้นไปฆ่าผู้อื่นก็ต้องถูกฆ่าโดยไม่มีข้อโต้แย้ง

(112) ขณะที่อุมร์ขึ้นเป็นคอลีฟะห์ได้เข้ายึดครองขามและอิรัก ประชาชนได้อาศัยอยู่ตามชนบทและแหล่งเพาะปลูกที่อุดมสมบูรณ์ มีอูฐและผลไม้จำนวนมากประชาชนจึงนิยมดื่มสุรากันมาก

(113) ท่านนบี(ช.ล.)และอะบูบักร์ได้ลงโทษผู้ดื่มสุราโดยการเขียนหลังสี่สิบครั้ง แต่ต่อมาเมื่อมีผู้นิยมดื่มสุรามากขึ้นในสมัยอุมร์ เขา จึงได้ปรึกษากับบรรดาซอฮาบะห์ อับดุลเราะห์มานบุตรเออาห์และอะลิบบุตรอะบิตอลิบ ได้ให้คำปรึกษาว่าให้ลงโทษผู้ดื่มสุราในอัศรอาโษต่ำที่สุดที่อัลเลาะห์ได้กำหนดไว้คือโทษของการกล่าวหาแปดสิบครั้ง อุมร์จึงได้สั่งให้ลงโทษตามนั้น

(114) หะดีษนี้ชี้ว่า อนุญาตให้เขียนโดยใช้สิ่งต่างๆ ที่ทำให้เจ็บ ผู้ใดจะให้ผ้าตีให้เขาพันเสียก่อน

ในวันหนึ่งเขาถูกนำตัวมาและท่านนบีได้ออกคำสั่งลงโทษเขา เขาจึงถูกเขียน ได้มีบางคนกล่าวว่า : โอ้พระองค์อัลเลาะห์จงให้เขาห่างไกลจากความเมตตาของท่าน อะไรหนอช่างทำให้เขาถูกนำตัวมาบ่อยครั้ง ท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ท่านทั้งหลายอย่าสาปแช่งเขา ขอสาบานต่ออัลเลาะห์ ข้าพเจ้าไม่ทราบนอกจากทราบว่าเขารักอัลเลาะห์และรอซูลของพระองค์¹¹⁵ *รายงานโดย บุคอรี*

เล่าจากอะบี ซาซาน (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้อยู่กับอุสมาน (ร.ด.) และวะลีด ได้ถูกนำตัวมา ความจริงเขาได้ละหมาดซุบฮิ สองรอกาอัตแล้ว ภายหลังเขาได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าจะเพิ่มให้พวกท่านอีก¹¹⁶ ได้มีชายสองคนเป็นพยานปรักปรำเขา คนหนึ่งจากในสองคือ ฮุมรอน ได้เป็นพยานว่า เขาตีมสุราและอีกคนหนึ่งเป็นพยานว่าเห็นเขาอาเจียน อุสมานจึงได้กล่าวว่า : เขาจะไม่อาเจียนเว้นแต่หลังจากได้ตีม (สุรา) แล้วอุสมานจึงกล่าวว่า : โอ้ อะลี ท่านจงลุกขึ้นและเขียนเขา ท่านอะลีได้กล่าวว่า : โอ้ หะซันท่านจงลุกขึ้นและเขียนเขา หะซันได้กล่าวว่า : “ท่านจงแต่งตั้งให้ผู้ที่ได้รับตำแหน่งอย่างง่ายด้ายมารับทำงานอันลำบากนี้เถิด”¹¹⁷ อะลีได้กล่าว (แก้อับดุลเลาะห์บุตรยะอฺฟิร) ว่า : โอ้บุตรของยะอฺฟิร ท่านจงลุกขึ้นเขียนเขา บุตรของยะอฺฟิรจึงได้เขียนเขา อะลีนับได้สี่สิบครั้งแล้วกล่าวว่า : พอแล้ว หลังจากนั้นจึงกล่าวว่า : ท่านนบี (ซ.ล.) ได้เขียนสี่สิบครั้ง อะบูบักร์ได้เขียนสี่สิบครั้ง และอุมัรได้เขียนแปดสิบครั้ง ทั้งหมดที่กล่าวนี้เป็นชุนนะห์ และนี่เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้ารักที่สุด¹¹⁸ *รายงานโดยมุสลิม และ อะบูดาวูด*

การลงโทษด้วยการเขียน การคุมขัง และการเนรเทศ¹¹⁹

เล่าจากอะบีบุรต๊ะห์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : จะไม่มีการเขียนเกินกว่าสิบครั้ง นอกจากเป็นอัตราโทษจากบรรดาอัตราโทษของอัลเลาะห์ตาอาลา¹²⁰ *รายงานโดยหัจญ์กัน*

(115) ในหะดีษนี้ห้ามสาปแช่งและถือว่าไม่เป็นสิ่งอนุญาตแม้จะเป็นการสาปแช่งสัตว์ก็ตาม ยิ่งไปกว่านั้น ในหะดีษก่อนได้ห้ามการวิงวอนปรักปรำผู้กระทำความผิดให้ตกต่ำ แต่ควรวิงวอนให้เขาได้รับทางนำอภัยขะห์ และในหะดีษนี้ชี้ว่า ผู้ที่รักอัลเลาะห์และรอซูลเลาะห์อาจทำความผิดได้

(116) คือเพิ่มให้มากกว่าสองรอกาอัต ที่กล่าวเช่นนั้นเพราะเขาเมา

(117) ขณะนั้นเป็นที่รู้จักกันว่า อุสมาน มักแต่งตั้งญาติพี่น้องให้ดำรงตำแหน่งต่างๆ หะซันจึงได้พูดกระทบใจเช่นนั้น

(118) หมายถึงการเขียนสี่สิบครั้ง ข้าพเจ้ารักที่สุด เพราะเป็นการกระทำของท่านนบี(ซ.ล.) นี่เป็นพระศะของบรรดาอัครสาวกตาบิอีนชาฟีอี และอะห์มัด ส่วนอะบูฮะนัฟะห์ และมาลิก กล่าวว่า: อัตราโทษของผู้ดื่มสุราก็เขียนแปดสิบครั้ง

(119) ในการลงโทษที่ไม่มีอัตราโทษกำหนดไว้แน่นอน แต่เป็นการลงโทษตามแต่ผู้พิพากษาจะเห็นสมควร

(120) อะห์มัด และสานุศิษย์ของชาฟีอีมีทรรศนะว่า ไม่อนุญาตให้ลงโทษมากกว่าเขียนสิบครั้ง โดยยึดเอาหะดีษนี้เป็นหลักฐาน ส่วนมาลิกและชาฟีอี มีทรรศนะว่า อนุญาตให้ลงโทษเกินกว่าเขียนสิบครั้ง เมื่อสถานการณ์เรียกร้อง โดยยึดเอาหะดีษในเรื่องการกล่าวหาที่ว่า “เมื่อผู้ชายคนหนึ่งได้เรียกอีกคนหนึ่งว่า โอ้ ขาววิว ท่านทั้งหลายจงเขียนเขาสี่สิบครั้ง” และอุมัรเคยลงโทษด้วยการเขียนมากกว่าหนึ่งร้อยครั้ง

เล่าจากอิบนิอุมร์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ความจริงท่านนบี (ซ.ล.) ได้เคยเขียนและเนรเทศความจริงอะบูบักร์ได้เคยเขียนและเนรเทศ และความจริงอุมร์ได้เคยเขียนและเนรเทศ¹²¹ รายงานโดยติรมีซี ฮากิม และอิบนิญะอิมมะห์ ถือว่าเป็นหะดีษ ซอเหียะห์

และท่านนบี (ซ.ล.) ได้เคยกักขังผู้ชายคนหนึ่งในเมืองถูกกล่าวหา หลังจากนั้นท่านได้ปล่อยตัวไป รายงานโดยเจ้าของสุนัน

และท่านนอวมานบุตรบะซ็ีร ได้กักขังคนกลุ่มหนึ่งที่ถูกกล่าวหาว่าลักขโมยเป็นเวลาหลายวัน หลังจากนั้นได้ปล่อยตัวพวกเขาไปโดยไม่มีการเขียนและทำทารุณ¹²² รายงานโดยอะบูดาวูดและน้าซาอ์

เล่าจากอิบนิอับบาส (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ท่านนบี (ซ.ล.) ได้สาปแช่งคนที่ดัดจริตเป็นผู้หญิงจากพวกผู้ชาย และที่ดัดจริตเป็นผู้ชายจากพวกผู้หญิง และท่านได้กล่าวว่า : พวกท่านทั้งหลายจงจับใส่พวกมันออกไปให้พ้นบ้านของพวกท่าน และท่านนบีได้เคยขับไล่คน ๆ หนึ่งออกไป และท่านอุมร์ก็ได้ขับไล่คน ๆ หนึ่งออกไป¹²³ รายงานโดยบุคอรี

และได้มีผู้นำตัวคนที่ดัดจริตเป็นผู้หญิงมาหาท่านนบี (ซ.ล.) ที่ได้ยิ้มมือและเท้าทั้งสองข้างของเขาด้วยใบเทียน ท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : คน ๆ นี้เป็นอย่างไร ? พวกเขาตอบว่า : โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์เขาทำตัวเหมือนพวกผู้หญิง ท่านจึงออกคำสั่งให้จัดการกับผู้นั้น เขาจึงถูกเนรเทศไปที่ปาเกียอะอู¹²⁴ พวกเขาได้กล่าวว่า : โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ : พวกเราจะฆ่าเขา (ใหม่ ?) ท่านนบีกล่าวว่า : ข้าพเจ้าถูกห้ามจากการฆ่าคนที่ละหมาด¹²⁵ รายงานโดยอะบูดาวูด

ไม่ให้เขียนที่ใบหน้า และไม่ให้ลงโทษในมัสยิด

เล่าจากอะบีสุรอยเราะห์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : เมื่อใครคนใดคนหนึ่งจากพวกท่านได้เขียน ให้เขาจงระวังบริเวณใบหน้า¹²⁶ รายงานโดยสามคม

(121) ท่านนบี (ซ.ล.) อูบักร์ และอุมร์ ได้เขียนคัมซัฎและเนรเทศออกจากถิ่นเดิมเพื่อเป็นการสั่งสอน และเพื่อให้ประชาชนพ้นจากความชั่วร้ายของเขา

(122) หะดีษนี้ชี้ว่า อนุญาตให้ข่มขู่ด้วยการกักขัง โดยเจตนาให้พวกนั้นยอมรับสารภาพ

(123) การที่ขับไล่คนพวกนั้นออกไปเพื่อเป็นการควบคุมความประพฤติ

(124) เป็นสถานที่แห่งหนึ่งอยู่นอกนครมะดีนะห์

(125) ผู้เป็นผู้นำหรือตัวแทน จำเป็นต้องให้การอบรมสั่งสอนประชาชนที่มีความประพฤติไม่ดี ตามแต่จะเห็นเหมาะสม เพื่อให้รู้ลึกหลายจำ และเพื่อปรับปรุงความประพฤติให้ดีขึ้น โดยอาศัยการเขียน กักขัง หรือการประจาน

(126) เพราะใบหน้าเป็นอวัยวะที่ประเสริฐที่สุดของร่างกายและเป็นที่รวมแห่งความงาม และเพราะการทำให้ใบหน้าเสียโฉมนั้นเป็นสิ่งต้องห้าม(ฮารอม)

เล่าจากอะก็มบุตรอิซาม (ร.ด.) เขาได้กล่าวว่า : ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้ห้ามการกิสอสในมัสยิด การขับสำเนาในมัสยิด¹²⁷ และการลงโทษในมัสยิด¹²⁸ *รายงานโดยอะบูดาวูดและติรมีซี*

เงื่อนไขต่างๆ ของการลงโทษ¹²⁹

เล่าจากอะบียุไซฟะห์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้ถามอะลี (ร.ด.) ว่า พวกท่านมีสิ่งใดที่ไม่มีอยู่ในคัมภีร์อัลกุรอานใหม่ ? และเขาได้กล่าวในครั้งหนึ่งว่าที่ไม่มีอยู่กับมนุษย์ทั้งหลาย¹³⁰ (แทนคำว่า : ไม่มีอยู่ในคัมภีร์อัลกุรอาน) อะลีตอบว่า : สาบานต่อผู้ซึ่งฝ่าเมลิ็ด¹³¹ ผู้ซึ่งกำเนิดชีวิตพวกเราไม่มีสิ่งใดนอกจากสิ่งที่ปรากฏอยู่ในคัมภีร์อัลกุรอาน, นอกจากความเข้าใจที่ถูกมอบให้แก่คน ๆ หนึ่งที่มีความเข้าใจในคัมภีร์ของพระองค์ (อัลเลาะห์) และ (นอกจาก) สิ่งที่ปรากฏอยู่ในเอกสารแผ่นนั้น ข้าพเจ้าถามว่า : มีอะไรอยู่ในเอกสารแผ่นนั้น ท่าน (อะลี) ตอบว่า : มีคำบรรยายเกี่ยวกับเรื่องดิยะห์ การปล่อยเชลยศึกและคำบรรยายว่ามุสลิมจะไม่ถูกฆ่าด้วย (การฆ่า) กาเฟร¹³² *รายงานโดยเศาะอิด*

เล่าจากอัลกอมะห์บุตรรวาฮิลจากบิดาของเขา (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ชายคนหนึ่งได้ถูกนำตัวมาหาท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ซึ่งเขาได้ฆ่าชายคนหนึ่งตาย ท่านรอซูลุลเลาะห์ได้ถามเขา และเขาได้ยอมรับสารภาพ ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) จึงได้มอบตัวเขาให้กับผู้ปกครองของผู้ที่ถูกฆ่า เขาจึงนำตัวฆาตกรไปโดยมีเชือกหนึ่ง (ผูก) อยู่ที่คอ เมื่อเขากลับออกไปแล้ว ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : คนฆ่าและคนถูกฆ่าอยู่ในไฟนรก คำพูดของท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้ล่วงไปถึงผู้ปกครองของคนที่ถูกฆ่า เขาจึงได้ให้อภัยแก่ฆาตกรผู้นั้น¹³³ *รายงานโดยหัจญ์กัน นอกจากบุคอรี*

(127) หมายถึงการขับสำเนาประเภทที่ศาสนาตำหนิ อาทิเช่น มีการด่าทอ และเสียดสีผู้อื่น เป็นต้น

(128) ทั้งนี้เพื่อป้องกันไม่ให้มัสยิดสกปรก และเพื่อให้มัสยิดคงสภาพเป็นสถานที่อิบาดะห์

(129) เงื่อนไขของผู้ที่จะถูกลงโทษนั้นคือ ต้องเป็นผู้บรรลุนิติภาวะ, เป็นผู้รู้จักรับผิดชอบ, กระทำความคิดด้วยความสมัครใจ, ต้องไม่เป็นพ่อหรือปู่ของเจ้าของสิทธิ์ ต้องมีหลักฐาน ด้วยการรับสภาพพร้อมพยานยืนยัน และต้องเสมอกับเจ้าของสิทธิ์ในด้านความมีอิสระภาพ

(130) หมายถึงที่มนุษย์ทั้งหลายไม่ได้จัดจำไว้

(131) คือผู้ที่ให้เมล็ดพืชแตกและเจริญงอกงามขึ้น หมายถึงพระองค์อัลเลาะห์

(132) หมายความว่า มุสลิมจะไม่ต้องถูกกิสอส ด้วยการฆ่ากาเฟรที่เป็นคู่สงครามหรือกาเฟรที่ตั้งภาคี นี่เป็นมติของนักวิชาการส่วนกาเฟรที่อยู่ในปกครองของรัฐอิสลามนั้น ตามทรรศนะของท่านอะบูฮะนีฟะห์ถือว่า มุสลิมจะต้องถูกกิสอสด้วยการฆ่ากาเฟรดังกล่าว แต่นักวิชาการส่วนใหญ่ถือว่า มุสลิมจะไม่ถูกกิสอสด้วยการฆ่ากาเฟรดังกล่าว

(133) ที่ท่านรอซูลุลเลาะห์(ซ.ล.)พูดเช่นนั้น ก็เพราะการฆาตกรรมนั้นได้เกิดขึ้นในแบบกึ่งเจตนาซึ่งจำเป็นต้องจ่ายดิยะห์ แต่ฆาตกรเป็นคนยากจนไม่มีดิยะห์จ่าย จึงไม่มีการกิสอสเหนือเขา

และตัวบทของเจ้าของสุนันมีว่า : ผู้ใดฆ่าทาสของเขา เราจะฆ่าเขาและถ้าผู้ใดตัดจมูกทาสของเขาเราก็จะตัดจมูกของเขา¹³⁴

เล่าจากสรอเกาะหีบบุตรมาลิก (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้ปรากฏอยู่กับท่านรอซูลุลละาะห์ (ช.ล.) ท่านได้ทำการกิสอสให้แก่พ่อจาก (การที่) ลูก (ได้ฆ่าพ่อของตนเอง) และท่านจะไม่กิสอสให้แก่ลูกจาก (การที่) พ่อ (ได้ฆ่าลูกของตน) และในบางรายงานว่า : จะไม่มีการลงโทษในมัสยิด และบิดาจะไม่ถูกฆ่าด้วย สาเหตุที่ฆ่าบุตร (ของตน)¹³⁵ รายงานโดยติรมีซี

เล่าจากอะลี (ร.ด.) จากท่านนบี (ช.ล.) ได้กล่าวว่า : ปากกาถูกยกออกจากบุคคลสามจำพวก : คนนอนหลับจนกว่าจะตื่น เด็กจนกว่าจะบรรลุนิติภาวะและคนบ้าจนกว่าจะหายบ้า รายงานโดยเจ้าของสุนันและบุคอรีเป็นหะดีษเมฆูฟ (คือหะดีษที่พาดพิงถึงชอฮาบะห์)

เล่าจากอัลกอมะหีบบุตร วาอิล จากบิดาของเขา (ร.ด.) ว่าท่านนบี (ช.ล.) ได้กล่าวแก่ผู้หญิงคนหนึ่งที่ถูกบังคับ (ข่มขืน) ให้ละเมิดประเวณีว่า : เธอไปได้แล้ว อัลละาะห์ได้อภัยโทษให้แก่เธอแล้ว¹³⁷ รายงานโดยเจ้าของสุนันเป็นหะดีษที่ยาว ด้วยสายรายงานที่ชอหียะห์

และได้มีผู้หญิงคนหนึ่งถูกบังคับ (ข่มขืน) ให้ละเมิดประเวณีในสมัยท่านนบี (ช.ล.) ท่านนบีไม่ได้ออกคำสั่งให้ลงโทษหล่อน¹³⁸ และได้สั่งให้ลงโทษผู้ที่ข่มขืนหล่อนและเขา (ผู้เล่า) ไม่ได้กล่าวว่าท่านนบีได้กำหนด มะฮัรแก่หล่อน รายงานโดยติรมีซี

บทที่เจ็ด : การให้อภัยและการปกปิดคดีที่ยังไม่ถึงผู้นำ¹³⁹

อัลละาะห์ตาอาได้ตรัสว่า : ผลตอบแทนของความซื่อสัตย์คือความซื่อสัตย์เช่นกัน, ดังนั้นผู้ใดให้อภัยและทำดี (กับผู้ทำร้ายเขา) ผลบุญของเขาอัลละาะห์ทรงรับประกัน"¹⁴⁰

(134) หะดีษนี้ชี้ว่า เมื่อปรากฏการกิสอสระหว่างผู้เป็นนายกับทาสของตนเอง ดังนั้นกับทาสของผู้อื่นก็ยังคงสมควรต้องกิสอสมากกว่า ความเสมอภาคในเรื่องอิสระภาพจึงไม่เป็นเงื่อนไขในการกิสอส ตามนัยของหะดีษนี้ หลักการนี้เป็นพระคณาของนักอียิปต์ และเซเรย์ศานุศิษย์ของอะบูอะนัฟะห์ก็ได้กล่าวว่า : ผู้เป็นอิสระชนนั้นจะต้องถูกกิสอสในความคิดที่ฆ่าทาสของผู้อื่น และจะไม่ต้องถูกกิสอส ถ้าฆ่าทาสของตนเอง นักวิชาการส่วนใหญ่ กล่าวว่า ความเสมอภาคในเรื่องอิสระภาพนั้นถือว่าเป็นเงื่อนไขในการกิสอสโดยยึดถือหลักฐานจากคำดำรัสของอัลละาะห์ตาอาที่มีความหมายว่า "ชีวิตของ) คนที่มีอิสระแตกต่างกับ(ชีวิตของ)คนที่มีอิสระ (ชีวิตของ)ทาสแตกต่างกับ(ชีวิตของ)ทาส" อยะห์นี้ได้มีข้อยกเว้นหะดีษขบถนี้ หรือหะดีษนี้เป็นแต่เพียงการขู่ให้กลัวเท่านั้น

(135) หมายความว่า บุตรที่ฆ่าบิดาของตนจะต้องถูกกิสอส ส่วนบิดาที่ฆ่าบุตรของตนจะไม่ต้องถูกกิสอส เนื่องจากบิดาเป็นต้นเหตุให้บุตรมีชีวิตขึ้น ดังนั้นบุตรย่อมจะไม่เป็นสาเหตุที่ทำให้บิดาของตนเสียชีวิตลง

(136) คนนอนหลับ, เด็ก, และคนบ้า นั้น ศาสนายังไม่เอาความผิด เพราะถือว่าไม่เชื่ออยู่ในการบังคับของศาสนา

(137) ผู้หญิงที่ถูกบังคับข่มขืนนั้น จะไม่ต้องถูกลงโทษและไม่มีความผิดใดๆ

(138) เพราะหล่อนถูกบังคับ จึงไม่ต้องถูกลงโทษ

(139) ดังนั้นเมื่อคดีได้ถูกยกขึ้นถึงเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจแล้วจะไม่มีการให้อภัย และจะปกปิดคดีไม่ได้ ถ้าไม่เช่นนั้นแล้วกำหนดโทษต่างๆก็ไร้ผล คนชั่วก็จะกำเริบเสิบสาน, มีปรากฏในหะดีษว่า : "คดีหนึ่งที่มีการลงโทษในหน้าพื้นแผ่นดินนี้จะเป็นผลดีแก่ชาวโลก ยิ่งกว่าพวกเขาได้รับน้ำฝนสี่สิบเช้า"

(140) การให้อภัยนั้นได้รับผลบุญอันยิ่งใหญ่ และได้รับความพอใจจากพระผู้อภิบาล

เล่าจากอะบี ซุรอยห์ อัลคุซาลี (ร.ค.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดถูกภัยพิบัติโดยถูกฆ่าหรือความเสียหายที่เกิดกับอวัยวะ, ให้เขาเลือกเอาหนึ่งจากสามประการ คือ บางทีให้เขาขอการ กิสอส บางทีให้อภัยและบางทีเอา ดิยะห์ ถ้าหากเขาต้องการ ประการที่สี่¹⁴¹ ให้พวกท่านทั้งหลายจับมือทั้งสองข้างของเขา¹⁴² และผู้ใดได้ละเมิดในภายหลัง เขาจะได้รับโทษที่เจ็บปวด รายงานโดยอะบูดาวูด บุคอรีและติรมีซี

เล่าจากอะนัส (ร.ค.) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ที่มีคติหนึ่งคติใดถูกฟ้องร้องขึ้นมายังท่านโดยที่ในคดีนั้นมีการกิสอส นอกจากท่านจะใช้ให้มีการให้อภัยในคดีนั้น ๆ¹⁴³ รายงานโดยอะบูดาวูด และนัซฮาอี และตัวบทของติรมีซีว่า : ไม่มีคนใดที่ได้รับบาดเจ็บในเรือนร่างของเขาและเขาได้ทำทาน (ซอดาเกาะห์) ด้วยบาดเจ็บนั้น¹⁴⁴ นอกจากอัลเลาะห์จะยกตำแหน่งให้เขาหนึ่งขั้นและลบหนึ่งความผิดออกจากเขา

และมาอิซ (ร.ค.) ได้มาหาท่านนบี (ซ.ล.) แล้วได้มายอมรับสารภาพว่าตนได้ละเมิดประเวณี (โดยได้รับสารภาพถึง) สี่ครั้ง ท่านนบีจึงได้ใช้ให้ลงโทษเขาด้วยการขว้าง, และท่านได้กล่าวแก่หัชซาล ซึ่งเป็นผู้แนะนำให้มาอิซมารับสารภาพว่า : ถ้าหากท่านจะปกปิดเขาด้วยผ้าของท่าน, มันก็จะปรากฏเป็นความดีแก่ท่าน¹⁴⁵

เล่าจากอาอิชะห์ (ร.ค.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ทั้งหลายจงให้อภัยในความผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ ของคนที่มีเกียรติ นอกจากความผิดที่มีอัตราโทษ¹⁴⁶

และในบางรายงานว่า : ท่านทั้งหลายจงให้อภัยซึ่งกันและกันและความผิดที่มีอัตราโทษในหมู่พวกท่าน, ดังนั้นคดีใดที่ได้ล่วงมาถึงข้าพเจ้าจากความผิดที่มีอัตราโทษ มันก็จำเป็น (ต้องดำเนินการ) รายงานหะดีษทั้งสามโดยอะบูดาวูดและนัซฮาอี

และเล่าจากเขา (อาอิชะห์) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ทั้งหลายจงหลีกเลี่ยงการลงโทษให้พ้นจากมวลมุสลิม ตามที่พวกท่านมีความสามารถ ดังนั้นถ้าหากเขามีทางออก, ให้พวกท่านเปิดทางให้แก่เขาเพราะแท้จริงผู้นำนั้น, ความผิดพลาดของเขาในการให้อภัยย่อมดีกว่าความผิดพลาดของเขาในการลงโทษ¹⁴⁷ รายงานโดยติรมีซี ฮากิม และบัยหะกี

(141) คือนอกจากสามประการที่กล่าว

(142) คือท่านทั้งหลายจงจับข้อมือเขา

(143) ข้าพเจ้าเห็นถึงคุณธรรมอันประเสริฐของท่าน พระองค์อัลเลาะห์ได้ตรัสไว้มีความว่า "ท่านจงยึดเอาการให้อภัย งามใช้ให้ทำความดีและจงผินออกจากบรรดาผู้โง่เขลา"

(144) คืออภัยให้แก่ผู้กระทำความผิดนั้น

(145) เพราะแท้จริงผู้ใดปกปิดความผิดของมุสลิม อัลเลาะห์จะปกปิดเขาทั้งโลกนี้และโลกหน้า

(146) เนื่องจากตำแหน่งทางด้านศาสนาของพวกเขา

(147) หมายความว่าให้หลีกเลี่ยงการลงโทษมุสลิม เท่าที่จะสามารถถ้าพบว่ามีทางออก เพราะความผิดพลาดในเรื่องให้อภัยนั้นย่อมดีกว่าความผิดพลาดในเรื่องลงโทษ

และเล่าจากเขา (อาอิซะห์) ว่า : แท้จริงพวกกุเรชนั้นได้ให้ความสนใจเรื่องของผู้หญิงตระกูลมัคชูมียะห์คนหนึ่ง¹⁴⁸ ที่ได้ทำการลักขโมย, พวกเขาได้กล่าวว่า : ผู้ใดจะไปพูดกับท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ในเรื่องของผู้หญิงคนนี้บ้าง, พวกเขาได้กล่าวว่า : ไม่มีใครกล้าไปพูดกับท่านได้นอกจากอูซามะห์ คนรักของท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) เท่านั้น, ต่อมาอูซามะห์ก็ได้ไปพูดกับท่าน, ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ท่านจะขอช่วยเหลือในอัตราทะลาจากอัตราทะลาที่อัลเลาะห์ได้กำหนดไว้แล้วเช่นนั้นหรือ? หลังจากนั้นท่านได้ลุกขึ้นยืนและได้กล่าวสุนทรพจน์ว่า : โอ้ประชาชนทั้งหลายความจริงบรรดาบุคคลในยุคก่อนพวกท่านได้พินาศไปแล้ว เพราะความจริงพวกเขาเหล่านั้น เมื่อคนที่ไม่มีเกียรติ¹⁴⁹ ลักขโมยพวกเขาได้ปล่อยไว้ (โดยไม่ลงโทษ) แต่เมื่อคนที่ไม่มีเกียรติ¹⁵⁰ ลักขโมย พวกเขาจะจัดการลงโทษ สาบานต่ออัลเลาะห์ ถ้าหาก ฟาติมะห์ บุตรสาวของมุฮัมมัดลักขโมยแล้ว ข้าพเจ้าจะต้องตัดมือของหล่อน¹⁵¹ และในบางรายงานว่า : หลังจากนั้นท่านได้ออกคำสั่งให้ลงโทษผู้หญิงคนนั้น มือของหล่อนจึงถูกตัด รายงานโดยหาคิน

และตัวบทของน้าซาอีย์ว่า : การลงโทษครั้งหนึ่งในหน้าแผ่นดิน จะเป็นประโยชน์แก่ชาวโลกยิ่งกว่าฝนตกสี่สิบคืน¹⁵²

บทสุดท้าย

การลงโทษเป็นการลบล้างความผิด¹⁵³

เล่าจากอุบาต๊ะห์ บุตรชอมิต (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : พวกเราอยู่กับท่านนบี (ซ.ล.) ในที่ประชุม จากนั้นท่านได้กล่าวว่า : ท่านทั้งหลายจะต้องให้คำมั่นแก่ข้าพเจ้าว่าท่านทั้งหลายจะไม่นำสิ่งใดมาตั้งภาคีกับอัลเลาะห์ ท่านทั้งหลายจะไม่ละเมิดประเวณี ท่านทั้งหลายจะไม่ลักขโมย ท่านทั้ง

(148) หญิงคนนั้นคือ ฟาติมะห์บุตรสาวอัสมัด อัลมัชกูมีย์ ฟาติมะห์ผู้นี้ได้ขโมยเครื่องประดับชิ้นหนึ่ง พวกกุเรซได้ให้ความสำคัญในเรื่องนี้เป็นพิเศษ เพราะหล่อนเป็นคนมีเกียรติและกลัวจะเกิดความอับอายขายหน้า ถ้าหากหล่อนต้องถูกลงโทษ

(149) คือคนร่ำรวยที่มีอิทธิพล

(150) คือคนยากจนที่อ่อนแอ

(151) ข้าให้เห็นความยุติธรรมของท่านนบีนบีที่ ฟาติมะห์เป็นบุตรที่ท่านรักที่สุด

(152) เพราะการลงโทษนั้นเป็นการทำลายอิทธิพลของผู้ทุจริตและทำให้เกิดความหวาดกลัวแก่คนชั่วและพวกบ่อนทำลาย

(153) การลงโทษผู้กระทำความผิดเป็นการลบล้างบาปของเขา ดังที่ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้กล่าวแก่ผู้ละเมิดประเวณีที่ได้ยินยอมรับสารภาพและท่านได้สั่งลงโทษด้วยการขว้างว่า "แท้จริงเขาได้กลับตัว(เตาบะห์)แล้วเป็นการกลับตัวที่ถ้าหากนำมาแบ่งให้ประชาชาตินี้ก็จะทั่วถึงทุกคน"

หลายจะไม่สังหารชีวิตที่อัลเลาะห์สงวน นอกจากเป็นการผดุงความยุติธรรม ดังนั้นผู้ใดได้ปฏิบัติอย่างสมบูรณ์จากพวกท่านผลบุญของเขา อัลเลาะห์ให้การรับรอง ผู้ใดได้ละเมิดสิ่งใดจากที่กล่าวมา และเขาได้ถูกลงโทษด้วยการละเมิดนั้นในโลกนี้ และนั่นคือการไถ่บาปให้แก่เขา¹⁵⁴ และถ้าผู้ใดได้ละเมิดสิ่งใดจากที่กล่าวมาและอัลเลาะห์ได้ปกปิดมันไว้เหนือเขา นั่นเป็นหน้าที่ของอัลเลาะห์ ถ้าหากพระองค์ต้องการพระองค์จะอภัยให้เขา และถ้าหากพระองค์ต้องการก็จะลงโทษเขา และได้เพิ่มเติมในบางรายงานว่า : พวกเราได้ให้คำมั่นกับท่านนบีตามนั้น *รายงานโดยหาคินนอกจากอะบูดาวูด*

(จำนวนหะดีษในภาคอัตราโทษมีหนึ่งร้อยเจ็ดหะดีษ)

(154) คำพูดนี้ชี้ชัดว่า การลงโทษนั้นเป็นการไถ่บาป ไม่ใช่เป็นการชู้ให้กลัวแต่เพียงอย่างเดียว นี่เป็นทัศนะของนักวิชาการส่วนใหญ่ มีนักวิชาการบางท่านกล่าวว่า การลงโทษเป็นเพียงการชู้ให้กลัวเท่านั้นผู้กระทำความผิดต้องถูกลงโทษอีกในอาคิเราะห์

ภาค : การปกครอง¹⁵⁵ และการตัดสิน¹⁵⁶ (พิพากษา)

มีห้าตอนและตอนสุดท้าย

ตอนที่หนึ่ง

ใครคือผู้มีสิทธิในการปกครอง

เล่าจากอิบนิอุมร์ (ร.ด.) จากท่านนบี(ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : งานชิ้นนี้จะยังคงอยู่กับพวกกุเรช¹⁵⁷ ตราบเมื่อยังมีคนสองคนเหลืออยู่จากพวกเขา *รายงานโดยบุคอรีและมุสลิม*

เล่าจากมุอาวิยะห์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้ยินท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) กล่าวว่า : แท้จริงงานชิ้นนี้จะอยู่กับพวกกุเรชโดยจะไม่มีใครขัดขวางพวกเขา เว้นแต่อัลเลาะห์จะให้เขาผู้นั้น(ผู้ขัดขวาง) คำว่าหน้าลงสู่ขมรกรตราบได้เมื่อพวกเขาได้ผดุงศาสนาไว้¹⁵⁸ *รายงานโดยบุคอรี*

เล่าจากอะบีฮุรอยเราะห์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ประชาชนจะตามพวกกุเรชในเรื่องนี้¹⁵⁹ มุสลิมจากพวกเขาจะตามมุสลิมจากพวกเขา กาเฟรจากพวกเขาก็จะตามกาเฟรจากพวกเขา

และในบางรายงานว่า : ประชาชนจะปฏิบัติตามพวกกุเรชทั้งในความดีและความชั่ว¹⁶⁰ *รายงานโดยมุสลิม*

เล่าจากยาบิร บุตรสะมุเราะห์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : อิสลามจะยังคงยิ่งใหญ่จนถึงสิบสองคอลีฟะห์¹⁶¹ หลังจากนั้นท่านได้กล่าวคำหนึ่งที่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงถามบิดาของข้าพเจ้าว่า ท่านนบีได้พูดอะไร? บิดาของข้าพเจ้าตอบว่า : พวกเขาทั้งหมดจากเผ่ากุเรช *รายงานโดยบุคอรี มุสลิมและติรมีซี*

(155) หมายถึงการปกครองทั่วไป

(156) หมายถึง การตัดสินระหว่างประชาชนด้วยกฎหมายของอัลเลาะห์

(157) คือการปกครองทั่วไปไปนั้ยังคงเป็นสิทธิของพวกกุเรชตราบเท่าที่พวกเขาเหลือสองคน

(158) นี่เป็นเงื่อนไขสำคัญในการที่พวกเขามีสิทธิในงานชิ้นนี้ โดยผู้อื่นไม่มีสิทธิ์

(159) คือในตำแหน่ง คอลีฟะห์นี้

(160) หมายความว่า พวกกุเรชจะเป็นผู้นำทั้งในยุกอฮิสัยะห์ และอิสลาม

(161) บรรดาคอลีฟะห์ที่นำอิสลามสู่ความยิ่งใหญ่ นับตั้งแต่อบูบักร์อัซซิดดีก จนถึงอุมัยรฺบุตรอับดุลอะซีซ(ร.ด.) (หลังจากทั้งมูอาวิยะห์บุตรยะซีด และร็วาน บุตรอะกัม เพราะคนทั้งสองเข้าดำรงตำแหน่งอย่างไม่ถูกต้อง และเวลาครองตำแหน่งไม่นาน) มีจำนวนทั้งหมดสิบสองท่านในยุคของพวกเขาคืออิสลามมีความเข้มแข็งและมั่นคง จนถึงสมัยของ อุมัยรฺ บุตร อับดุลอะซีซ ในปลายศตวรรษที่หนึ่ง แม้ว่า ตำแหน่งคอลีฟะห์ที่สมบูรณ จะอยู่ในสามสิบปี ตามที่จะกล่าวต่อไปก็ตาม

เล่าจากสะอีด บุต ยุมฮาน จากสะพีนะห์(ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ตำแหน่งคอลีฟะห์ จะคงอยู่ในประชาชาติของข้าพเจ้าสามสิบปี และจะเป็นตำแหน่งกษัตริย์ในภายหลังจากนั้น¹⁶² ต่อมาสะพีนะห์ได้กล่าวว่า : จงยึดมั่นกับตำแหน่งคอลีฟะห์ของอับูบักร อุมร์ อูสมานและอะลี พวกเราได้พบว่าตำแหน่งคอลีฟะห์นั้น (มีอายุ) สามสิบปี สะอีดได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้ถามเขา (สะพีนะห์) ว่า : แท้จริง พวกบะนีอุมัยยะห์ คิดว่าตำแหน่งคอลีฟะห์นั้นอยู่กับพวกเขา สะพีนะห์กล่าวว่า : พวกเขาโกหกพวกลูกหลานของซัรกออ¹⁶³ แต่พวกเขาเป็นกษัตริย์จากบรรดากษัตริย์ที่ชั่วช้า รายงานโดยเจ้าของสุนัน ด้วยสายรายงานที่หะซัน

ความไม่พึงปรารถนาในตำแหน่งหน้าที่

เล่าจากอับดิรเราะห์มาน บุตรสะมุเราะห์(ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ท่านนบี(ซ.ล.) ได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า : โอ้อับดุรเราะห์มาน ท่านอย่าขอตำแหน่งหน้าที่ เพราะความจริง ถ้าหากท่านได้รับตำแหน่งหน้าที่เพราะการขอ ท่านจะถูกทะเลาะให้กับตำแหน่งนั้น แต่ถ้าหากท่านได้รับตำแหน่งหน้าที่โดยไม่ได้อขอ ท่านจะถูกช่วยเหลือให้ดำรงตำแหน่งนั้น¹⁶⁴ และเมื่อท่านได้สาบานบนการสาบานอย่างหนึ่ง ต่อมาท่านได้พบสิ่งอื่นที่ดีกว่า ดังนั้นให้ท่านจ่าย กัฟฟาเราะห์¹⁶⁵ แทนการเสียสาบานของท่าน และจงปฏิบัติสิ่งที่ดีกว่านั้น *รายงานโดยหำคิน*

เล่าจากอะบีมุซา(ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าและผู้ชายอีกสองคนจากตระกูลของลุงข้าพเจ้าได้เข้าไปหาท่านนบี(ซ.ล.) แล้วคนหนึ่งจากในสองก็ได้กล่าวขึ้นว่า : โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ ได้โปรดแต่งตั้งข้าพเจ้าให้มีตำแหน่งหน้าที่ปกครองบางส่วนของอัลเลาะห์ได้แต่งตั้งท่านให้ปกครอง, และอีกคนหนึ่งก็ได้กล่าวเหมือนกัน ท่านรอซูลุลเลาะห์จึงได้กล่าวว่า : สาบานต่ออัลเลาะห์ แท้จริงเราไม่ได้แต่งตั้งให้ปกครองงานขึ้นนี้ ใครก็ตามที่ขอมันและใครก็ตามที่โลภมัน รายงานโดยสามคน และตัวบของอะบูดาวูดว่า : แท้จริงบุคคลที่ทุจริตที่สุดในหมู่พวกท่านตามทรรศนะของเราคือคนที่ขอตำแหน่ง หลังจากนั้นท่านอะบูมุซาจึงขอตัวกลับแล้วได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าไม่ทราบ สิ่งที่คุณชายทั้งสองคนนำมาขอและท่านนบีไม่เคยขอความช่วยเหลือจากคนทั้งสองบนสิ่งใด ๆ เลยจนท่านนบี(ซ.ล.) เสียชีวิต

(162) ระยะเวลาของตำแหน่งคอลีฟะห์ ตามแนวทางของท่านนบี(ซ.ล.)สามสิบปี หลังจากนั้นเป็นตำแหน่งคอลีฟะห์ตามแนวทางแบบกษัตริย์

(163) ซัรกออ คือชื่ออำคนหนึ่งของตระกูลบะนีอุมัยยะห์

(164) ผู้ใดที่ได้ตำแหน่งโดยไม่ได้รับหรืออัลเลาะห์จะช่วยเหลือเขาในการดำรงตำแหน่งนั้น และผู้ใดเรียกร้องหาตำแหน่ง พระองค์อัลเลาะห์จะปล่อยเขาไว้กับตำแหน่งนั้น

(165) คือจ่าย กัฟฟาเราะห์(ค่าปรับ) ในเรื่องเสียสาบาน ซึ่งจะกล่าวไว้ในเรื่องสาบาน

เล่าจากอะบิฮุรเราะฮ์(ร.ด.) จากท่านนบี(ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : แท้จริงพวกท่านจะมีความโลภในตำแหน่งหน้าที่ และมันจะปรากฏเป็นความเศร้าโศกในวันกิยามะห์¹⁶⁶(ตำแหน่งหน้าที่นั้น) มันเป็นแม่นมที่ตี¹⁶⁷และเป็นแม่หย่านมที่เลว¹⁶⁸ *รายงานโดยบุคอรีและนำฮาอ์*

และท่านอะบูซุร(ร.ด.)ได้กล่าวว่า : โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ ท่านจะไม่แต่งตั้งข้าพเจ้าให้มีตำแหน่งหน้าที่หรือ ท่านนบีได้เอามือตบข้าพเจ้าแล้วกล่าวว่า : โอ้อะบูซุร ท่านเป็นคนอ่อนแอ และแท้จริงตำแหน่งนั้นมันเป็นความตกต่ำและโศกเศร้าในวันกิยามะห์ นอกจากบุคคลที่ได้ตำแหน่งมาอย่างยุติธรรมและได้ปฏิบัติตามหน้าที่นั้น *รายงานโดยมุสลิมและอะบูดาวูด*

ตอนที่สอง

การให้คำมั่นและปฏิบัติตามคำมั่น¹⁶⁹

อัลเลาะห์ตาอาลาได้กล่าวว่า : แท้จริงผู้ที่ให้คำมั่นแก่ท่าน เท่ากับเขาได้ให้คำมั่นกับอัลเลาะห์ มือของอัลเลาะห์อยู่บนมือของพวกเขา และผู้ใดเสียคำมั่นเท่ากับเขาได้เสียคำมั่นกับตนเอง และผู้ใดได้ปฏิบัติตามสิ่งที่อัลเลาะห์ให้สัญญาแก่เขา ต่อไปอัลเลาะห์จะประทานผลบุญอันยิ่งใหญ่แก่เขา¹⁷⁰

เล่าจาก มุยาเซาะฮะ บุตร มัสอูด (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้มาหาท่านนบี(ซ.ล.) หลังจากได้ข้ายึดครองนครมักกะห์แล้ว ข้าพเจ้าได้ให้คำมั่นกับท่านว่าจะอพยพ ท่านได้กล่าวว่า : แท้จริงการอพยพนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว แก่พวกที่อพยพ¹⁷¹ แต่ที่เหลืออยู่คือ อิสลาม สงคราม ศักดิ์สิทธิ์และการทำความดี *รายงานโดยมุสลิม*

เล่าจากอิบนิ อุมร์(ร.ด.) ได้กล่าวว่า : พวกเราได้เคยให้คำมั่นกับท่านนบี(ซ.ล.)ว่าจะเชื่อฟังและปฏิบัติตาม และท่านได้เตือนพวกเราว่า ในเรื่องที่เราท่านมีความสามารถ *รายงานโดยหำคน*

(166) แก่ผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามสุกัมของอัลเลาะห์

(167) หมายถึง ขณะที่ยังมีอำนาจหน้าที่อยู่

(168) หมายความว่า เมื่ออำนาจหน้าที่หมดสิ้นไป

(169) คือการให้คำมั่นว่า จะเชื่อฟังและปฏิบัติตาม

(170) ผู้ใดให้คำมั่นกับท่านนบี(ซ.ล.) เท่ากับเขาให้คำมั่นกับอัลเลาะห์ พระองค์จะอยู่กับพวกเขาทุกหนทุกแห่ง ดังนั้นผู้ใดได้ปฏิบัติตามคำมั่นสัญญาเขาก็จะได้รับผลบุญอันมากมาย และผู้ใดเสียคำมั่นสัญญาเขาก็จะต้องได้รับโทษอันใหญ่หลวง

(171) หมายความว่า พวกที่อพยพก่อนเข้ายึดมักกะห์ ได้รับผลบุญในเรื่องการอพยพไปแล้ว ดังนั้นท่านทั้งหลายจงให้คำมั่นแก่ข้าพเจ้าในเรื่องอิสลามการทำสงครามศาสนา และในเรื่องการทำความดี

เล่าจากอุบาตะห์ บุตร ซอมิต (ร.ค.) ได้กล่าวว่า : พวกเราได้ให้คำมั่นแก่ท่านรอซูลุลเลาะห์(ซ.ล.) ว่า จะเชื่อฟังและปฏิบัติตามทั้งในสิ่งที่ยากลำบากและง่ายตาย ทั้งในยามที่มีความกระตือรือร้นและในสถานการณ์ที่ไม่ราบรื่น และว่าจะเห็นแก่ผู้อื่นมากกว่าตัวเราเอง และจะไม่ขัดคำสั่งของผู้มีสิทธิออกคำสั่ง และพวกเราจะพูดแต่สัจจะไม่ว่าเราจะอยู่ที่ใด และเราจะไม่หวั่นเกรงคำตำหนิของผู้ใดในเรื่องของอัลเลาะห์

และในบางรายงานว่า : พวกเราจะไม่ขัดคำสั่งของผู้มีสิทธิออกคำสั่ง ท่านนบีได้กล่าวเสริมว่า : เว้นแต่พวกท่านได้พบเห็นการทรยศ(กัฟร์) อย่างโจ่งแจ้งในขณะนั้นพวกท่านมีข้อแก้ตัวกับอัลเลาะห์ ในอันที่จะขัดขึ้นคำสั่ง¹⁷² รายงานโดยบุคอรั่มุสลิมและน้าชาวอิ

เล่าจากอะบีฮุรอยเราะห์(ร.ค.) จากท่านนบี(ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ปรากฏว่าพวกลูกหลานของอิสรออีล(บะนูอิสรออีล) นั้นมีบรรดานบีคอยแนะนำพวกเขาในการดำเนินชีวิตทุกครั้งทีนบีท่านหนึ่งเสียชีวิต ก็จะมีนบีอีกท่านหนึ่งมาทำหน้าที่แทน และความจริงจะไม่มีนบีหลังจากข้าพเจ้าอีกต่อไป แต่จะมีคอลีฟะห์และมีเป็นจำนวนมาก¹⁷³ พวกเขา(เหล่าอัศรสาวก) ได้กล่าวว่า : ท่านจะสั่งอะไรแก่พวกเราบ้าง ท่านได้กล่าวว่า : ท่านทั้งหลายจงให้คำมั่นกับคนแรกแล้วคนแรกตามลำดับอย่างสมบูรณ์¹⁷⁴ และท่านทั้งหลายจงให้ความนับถือแก่พวกเขาตามสิทธิพวกเขา เพราะความจริงอัลเลาะห์จะสอบสวนพวกเขาถึงสิ่งที่อยู่ใต้ความรับผิดชอบของพวกเขา รายงานโดยบุคอรั่มุสลิม

และตัวบทของมุสลิมว่า : เมื่อคอลีฟะห์สองท่านถูกสถาปนาขึ้นให้พวกท่านจงฆ่าคนสุดท้ายจากสองคนนั้น¹⁷⁵

และเล่าจากเขา (อะบีฮุรอยเราะห์) จากท่านนบี(ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : สามเจ้าพวกนี้ อัลเลาะห์จะไม่พูดกับเขาในวันกิยามะห์และจะไม่ทำให้พวกเขาสะอาดบริสุทธิ์ และพวกเขาจะถูกลงโทษที่เจ็บปวดนั่นคือ : คน ๆ หนึ่งที่เขามีน้ำเหลือในขณะเดินทางและไม่ยอมแบ่งปันให้กับคนที่เดินทาง คน ๆ หนึ่ง ได้ให้คำมั่นแก่ผู้นำซึ่งจะไม่ให้คำมั่นแก่ผู้นำนอกจากเพื่อผลประโยชน์ในโลกนี้ ดังนั้นถ้าหากผู้นำได้มอบสิ่งที่เขาต้องการ เขาก็ปฏิบัติตามคำมั่น และถ้าไม่เช่นนั้นเขาก็จะไม่ปฏิบัติตามคำมั่น และคน ๆ หนึ่งได้ขายสินค้าให้กับอีกคนหนึ่งในช่วงเวลาหลัง

(172) เมื่อท่านทั้งหลายพบว่าพวกเขาทรยศต่ออัลเลาะห์ หรือพวกเขาออกคำสั่งที่ผิดบัญญัติศาสนา พวกท่านก็ไม่ต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตาม

(173) คือมีพวกที่อ้างตนเป็นคอลีฟะห์ เป็นจำนวนมาก

(174) เพราะการให้คำมั่นกับคนแรกนั้นถือว่าถูกต้องสมบูรณ์

(175) เมื่อประชาชนได้สถาปนาบุคคลหนึ่งขึ้นเป็นคอลีฟะห์แล้วได้มีอีกผู้หนึ่ง เรียกร้องตำแหน่งคอลีฟะห์ขึ้นอีก ให้ท่านทั้งหลายจงฆ่าเขาเสีย ถ้าหากเขาไม่ยอมถอนตัวออกจากต้องฆ่าเพราะถือว่าเป็นผู้สร้างความเป็นป่วนวุ่นวายขึ้น

จากอัศริต่อมาเขาได้สาบานด้วยอัลเลาะห์ว่า : ความจริงเขาได้สินค้านั้นมาด้วยราคาเท่านั้นเท่านี้
อีกคนหนึ่งก็เชื่อเขาและได้สินค้านั้นไปโดยที่เขาไม่ได้สินค้านั้นมา (ตามราคาที่เขาสาบานนั้น) *รายงาน
งานโดยหำคน*

เล่าจากอับิดิลเลาะห์ (ร.ด.) จากท่านนบี(ซ.ล.)ได้กล่าวว่า : สำหรับผู้ที่หักหลัง(ผิด
สัญญา) ทุกคนนั้นจะมีธง(ประจานตัวเอง) ในวันกิยามะห์ซึ่งธงนั้นจะเป็นเครื่องหมายให้ผู้คน
ได้รู้จักเขา จะมีผู้กล่าวว่านี่คือการหักหลังของคนนั้นคนนี้ *รายงานโดยบุคอรีมุสลิมและติรมีซี*

เล่าจากอาอิซะห์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ท่านนบี(ซ.ล.)เคยให้คำมั่นกับพวกผู้หญิงด้วย
คำพูดตามโองการนี้ - พวกหล่อนจะไม่นำสิ่งใดมาตั้งภาคีกับอัลเลาะห์ - และมือของท่านรอซูล
ลุลเลาะห์นั้นจะไม่สัมผัสกับมือของผู้หญิงคนใดนอกจากผู้หญิงที่ท่านปกครองไว้¹⁷⁶ *รายงานโดย
บุคอรีและมุสลิม*

ท่านอุไมมะห์ บุตรสาวรูกอยเกาะห์(ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้มาหาท่านนบี(ซ.ล.)
ในกลุ่มของผู้หญิงจากพวกอันซอร, พวกเราได้ให้คำมั่นกับท่านนบีโดยพวกเราได้กล่าวว่า : โอ้ท่าน
รอซูลุลเลาะห์ เราขอให้คำมั่นแก่ท่านว่าเราจะไม่นำสิ่งใดมาตั้งภาคีกับอัลเลาะห์ พวกเราจะไม่
ลักขโมย พวกเราจะไม่ละเมิดประเวณี พวกเราจะไม่นำการโกหก ที่พวกเราถูกขึ้นมา ระหว่าง
มือของเราและเท้าของเรา¹⁷⁷ พวกเราจะไม่ขัดขืนท่านในความดี ท่านนบีได้กล่าวว่า : ในสิ่งที่
พวกเธอ มีความสามารถและที่พวกเธอสามารถปฏิบัติได้ อุไมมะห์ได้กล่าวว่า พวกเราได้กล่าว
ว่า : อัลเลาะห์และรอซูลของพระองค์มีความเมตตาต่อพวกเรา มาเถิดโอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์
พวกเราจะให้คำมั่นแก่ท่าน ท่านนบีได้กล่าวว่า : แท้จริงข้าพเจ้าจะไม่สัมผัสมือกับพวกผู้หญิง
ความจริงคำพูดของข้าพเจ้าแก่ผู้หญิงร้อยคน ก็เหมือนกับที่พูดกับผู้หญิงเพียงคนเดียว *รายงาน
โดยนะซออีและติรมีซีในเรื่องชีวประวัติ*

จำเป็นต้องให้การเชื่อฟังผู้นำและห้ามปลื้กตัวออกจากผู้นำ เพื่อก่อความกระด้างกระเดื่องหรือกบฏ

อัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสว่า : โอ้บรรดาผู้ที่ศรัทธา ท่านทั้งหลายจงปฏิบัติตามอัลเลาะห์
และปฏิบัติตามรอซูลและผู้นำของพวกเขา

(176) คือภรรยาหรือทาสผู้หญิง

(177) การโกหกที่ก่ขึ้นระหว่างมือและเท้า ในที่นี้หมายถึง บุตรที่เกิดจากการละเมิดประเวณี(ซินา) ซึ่งเป็นประเพณีของพวกผู้
หญิงในสมัยยอฮิยะห์ เมื่อหล่อนกล่าวว่าสามีที่ไม่มีบุตรด้วยกันกับหล่อนจะทิ้งหล่อนไป จึงได้ไปนำเอาบุตรที่เกิดจากซินามาเพื่อ
ให้สามีอยู่กับหล่อนต่อไป

เล่าจากอะบิฮุรเราะฮ์(ร.ค.) จากท่านนบี(ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดเชื่อฟังข้าพเจ้าก็เท่ากับเขาเชื่อฟังอัลเลาะห์ ผู้ใดไม่เชื่อฟังข้าพเจ้าก็เท่ากับเขาไม่เชื่อฟังอัลเลาะห์ และผู้ใดเชื่อฟังผู้นำที่ข้าพเจ้าแต่งตั้งก็เท่ากับเชื่อฟังข้าพเจ้า ผู้ใดไม่เชื่อฟังผู้นำที่ข้าพเจ้าแต่งตั้งก็เท่ากับเขาไม่เชื่อฟังข้าพเจ้า *รายงาน โดยบุคอรีมุสลิมและนะซาอี*

เล่าจากอิบนุอุมร์ (ร.ค.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : การเชื่อฟังและปฏิบัติตามเป็นหน้าที่ของคนมุสลิมทั้งในสิ่งที่ตนชอบและไม่ชอบตราบเท่าที่เขาไม่ถูกใช้ให้ทำความชั่ว ดังนั้นเมื่อเขาถูกใช้ให้ทำความชั่วมิใช่จำเป็นจะต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตาม *รายงาน โดยหำคน*

และตัวบทของบุคอรีว่า : ท่านทั้งหลายจงรับฟังและปฏิบัติตาม ถึงแม้ว่าผู้ที่ถูกแต่งตั้งให้เป็นผู้นำของพวกท่านนั้นจะเป็นทาสผิวดำที่หัวหยิกติดหนังศีรษะก็ตาม

เล่าจากอะบิซัรฺ (ร.ค.) ได้กล่าวว่า : คนรักของข้าพเจ้า(ซ.ล.) ได้สั่งเสียแก่ข้าพเจ้าว่า : ให้ข้าพเจ้ารับฟังและปฏิบัติตาม แม้(ผู้นำ) จะเป็นทาสที่อวัยวะงุกดตัวนั้นก็ตาม

และในบางรายงานว่า : ถ้าหากทาสที่งุกกแหวง ผิวดำถูกแต่งตั้งให้เป็นผู้นำของพวกท่านและเขาปกครองพวกท่านด้วยคัมภีร์ของอัลเลาะห์ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังและปฏิบัติตามเขา *รายงาน โดยมุสลิม*

เล่าจากอิบนุอับบาส(ร.ค.) จากท่านนบี(ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดได้พบเห็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้เขาไม่พอใจจากผู้นำของเขา ให้จงอดทนเพราะความจริงผู้ที่ปลีกตัวออกจากคนส่วนใหญ่เพียงคืบเดียว แล้วต่อมาเขาได้เสียชีวิตลง ดังนั้นมันเป็นการเสียชีวิตของคนยุคอาฮิสยะห์¹⁷⁸(ยุคก่อนอิสลาม) *รายงาน โดยบุคอรีและมุสลิม*

และตัวบทของมุสลิมและอะบูดาอูดว่า : แท้จริงจะมีผู้นำหลายคนถูกแต่งตั้งให้มาปกครองพวกท่านดังนั้นพวกท่านจะยอมรับผลงานที่ดีงามของพวกเขาก็จะปฏิบัติและผลงานที่เลวทรามของพวกเขาก็จะปฏิบัติ ดังนั้นผู้ใดรังเกียจผู้นำนั้นก็พ้นมลทิน และผู้ใดปฏิบัติผู้นำนั้นก็ปลอดภัย¹⁷⁹ แต่ผู้ที่พอใจและปฏิบัติตาม¹⁸⁰มีผู้ถามขึ้นว่า : โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์เราจะไม่ต้องทำสงครามกับพวกเขาหรือ? ท่านตอบว่า : ไม่ ตราบใดที่พวกเขาดำรงละหมาด

เล่าจากฮุไซฟะห์ บุตร -ยะมาน(ร.ค.) ว่า ข้าพเจ้าได้ถามว่าโอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ : ความจริงพวกเราเคยอยู่กับความชั่ว ต่อมาอัลเลาะห์ได้นำความดีมาและพวกเราก็ได้อยู่กับความดีนั้น

(178) คือเหมือนกับตายของคนในยุคอาฮิสยะห์ที่ไม่มีผู้นำ

(179) คือผู้ใดรังเกียจและปฏิเสธผลงานที่เลวทรามของพวกเขาก็พ้นมลทินและปลอดภัย

(180) ผู้ที่พอใจและปฏิบัติตามเขาก็จะไม่พ้นมลทินและไม่ปลอดภัย

ดังนั้นจะมีความชั่วร้ายภายหลังจากความดีนั้นไหม? ท่านตอบว่า : มี ข้าพเจ้าได้ถามว่า : จะมีความดีภายหลังจากความชั่วนั้นไหม? ท่านตอบว่า : มี ข้าพเจ้าถามว่า จะมีความชั่วร้ายภายหลังจากความดีนั้นไหม? ท่านตอบว่า : มี ข้าพเจ้าถามว่า : อย่างไร? ท่านตอบว่า : จะปรากฏมีผู้นำหลายคนที่ไม่ได้รับทางนำของข้าพเจ้า และพวกเขาไม่ได้ดำเนินตามซุนนะห์(แนวทาง)ของข้าพเจ้า และต่อไปจะมีพวกผู้ชายที่หัวใจของพวกเขาเป็นหัวใจของคนไซตอน(มารร้าย) ที่อยู่ในเรือนร่างมนุษย์ ยืนหยัดอยู่ในหมู่พวกผู้นำเหล่านั้น ข้าพเจ้าถามว่า : ข้าพเจ้าจะอย่างไรเมื่อได้ประสพเช่นนั้น ท่านตอบว่า : ท่านจะต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตามผู้นำ แม้ว่าหลังของท่านจะถูกโบย ทรัพย์สินของท่านจะถูกยึด ท่านก็ต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตามและในบางรายงานว่า : ท่านจะต้องอยู่กับกลุ่มชนมุสลิมและผู้นำของพวกเขา ข้าพเจ้าได้ถามว่า : ถ้าหากพวกเขาไม่มีกลุ่มชนและไม่มีผู้นำ ท่านตอบว่า ดังนั้นท่านจงปลีกตัวออกจากพวกเหล่านั้นทั้งหมด แม้ว่าท่านจะต้องกัดโคนต้นไม้ก็ตามจนกว่าความตายจะมาประสพกับท่าน โดยท่านจะต้องอยู่ในสภาพอย่างนั้น¹⁸¹ *รายงานโดยสามคน*

เล่าจากอะบีฮุรَيْرَةَ(ร.ค.) จากท่านนบี(ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดออกจากการ(เชื่อฟังและ)ปฏิบัติตามและแยกตัวออกจากกลุ่มชนภายหลังเขาได้เสียชีวิตถือว่าเขาได้เสียชีวิตเหมือนในสมัยยาฮียะห์ และผู้ใดถูกสังหารภายใต้ร่มธงที่มีคอบอด¹⁸² เขาจะโกรธเคืองเพราะเห็นแก่พรรคพวกและจะต่อสู้เพื่อพรรคพวก เขานั้นไม่ใช่เป็นส่วนหนึ่งจากประชากรของข้าพเจ้า และผู้ใดได้แยกตัวออกไปจากประชากรของข้าพเจ้าเพื่อทำร้ายประชากรของข้าพเจ้า เขาจะฆ่าฟันทั้งคนดีและคนเลว โดยไม่ยกเว้นผู้ที่ศรัทธาและโดยไม่ปฏิบัติตามสัญญากับผู้ที่มีพันธะสัญญาจากประชากรของข้าพเจ้า¹⁸³ เขาก็ไม่ใช่เป็นส่วนหนึ่งของข้าพเจ้า

เล่าจากอิบนุอุมัร(ร.ค.) จากท่านนบี(ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดถอนมือออกจากการ(เชื่อฟังและ)ปฏิบัติตาม เขาจะพบกับอัลเลาะห์ในวันกิยามะห์โดยไม่มีหลักฐานเข้าข้างเขา และผู้ใดเสียชีวิตโดยไม่มีคำมั่นใด ๆ อยู่ที่ต้นคอของเขา¹⁸⁴ ก็เท่ากับเขาได้ตายเหมือนการตายในสมัยยาฮียะห์

เล่าจากอับดุลอะซีซ(ร.ค.) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้ยินท่านรอซูลุลเลาะห์(ซ.ล.) กล่าวว่า : ความจริงจะปรากฏความชั่วร้ายและความชั่วร้ายขึ้นดังนั้นผู้ใดต้องการจะให้เกิดความแตกแยก

(181) ความมุ่งหมายที่ว่าปรากฏความชั่วร้ายภายหลังความดีครั้งแล้วครั้งเล่า นั้น คือ ความปั่นป่วนวุ่นวายและความเสื่อมเสียที่เกิดขึ้น เมื่อเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้นจะต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตามผู้นำและอยู่ร่วมกับชะมาอะห์

(182) หมายถึงผู้ใดที่เข้าอยู่ภายใต้ร่มธงของกลุ่มชนที่ไม่เห็นสังฆกรรม

(183) หมายถึงไม่ปฏิบัติตามสัญญาที่มีอยู่กับกาเฟรที่อยู่ใต้ปกครองของรัฐบาลอิสลาม

(184) คือ ไม่รักษาคำมั่นใด ๆ

ขึ้นในกิจการของประชากรนี้โดยที่พวกเขามีความสามัคคีกัน ให้พวกท่านทั้งหลายจงฟันเขาด้วยดาบไม่ว่าเขาผู้นั้นจะเป็นใครก็ตาม

และในบางรายงานว่า : ผู้ใดได้มาหาพวกท่านในขณะที่กิจการของพวกท่านฉีกกันอยู่ บนผู้นำคนเดียวกันและเขาต้องการทำลายความสามัคคีของพวกท่านหรือต้องการให้กลุ่มชนของพวกท่านแตกแยกกัน ดังนั้นให้ท่านทั้งหลายจงสังหารเขาเสีย¹⁸⁵

เล่าจากเอาฟี บุตร มาลิก(ร.ด.) จากท่านนบี(ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : คนดีที่สุดในบรรดาผู้นำของพวกท่านคือบรรดาบุคคลที่พวกท่านทั้งหลายรักพวกเขา และพวกเขารักพวกท่านและพวกเขาจะขอพรให้แก่พวกท่านและพวกท่านจะขอพรให้แก่พวกเขาและคนเลวที่สุดในบรรดาผู้นำของพวกท่านคือผู้ที่พวกท่านโกรธเคืองพวกเขาและพวกเขาโกรธเคืองพวกท่าน พวกท่านสาปแช่งพวกเขาและพวกเขาสาปแช่งพวกท่านมีผู้ถามว่า : โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ พวกเราจะไม่ฆ่าฟันกับพวกเขาด้วยดาบหรือ ท่านได้ตอบว่า : ไม่ทราบใดที่พวกเขาจะดำรงละหมาดในขณะที่อยู่ในหมู่พวกท่าน และเมื่อท่านทั้งหลายพบเห็นสิ่งใดที่ท่านทั้งหลายรังเกียจ ให้ท่านทั้งหลายจงรังเกียจการกระทำของเขา แต่ท่านทั้งหลายอย่าถอนมือออกจากการ(เชื่อฟังและ) ปฏิบัติตาม¹⁸⁶
รายงานหะดีษทั้งห้าโดยมุสลิม

ตอนที่สาม หน้าที่ของผู้นำ¹⁸⁷

อัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสว่า : แท้จริงอัลเลาะห์ทรงใช้ให้มีความยุติธรรมใช้ให้ทำความดี ใช้ให้บริจาคนแก่ญาติที่ใกล้ชิด และห้ามจากความบัดสีความชั่วและทุจริต พระองค์สั่งสอนพวกท่าน หวังว่าพวกท่านจะรับการสั่งสอน

และพระองค์ได้ตรัสว่า : และท่านทั้งหลายจงให้ความยุติธรรม เพราะแท้จริงอัลเลาะห์รักผู้มีความยุติธรรม

(185) เพราะเขาต้องการสร้างความปั่นป่วนวุ่นวายขึ้นในประชากรมุสลิม

(186) หะดีษนี้ชี้ว่า ฮะรอม การแยกตัวออกจากผู้นำ แม้จะปรากฏความชั่วของผู้นำก็ตาม นี่เป็นพระคณະของนักวิชาการส่วนใหญ่ และมีบางท่านกล่าวว่า นี่เป็นมติของนักวิชาการ

(187) หมายถึงหน้าที่ของผู้นำที่มีต่อประชาชนของเขา ได้แก่ การอบรมสั่งสอน ไม่หลอกลวง มีความยุติธรรม มีความเมตตา สงสาร และทำงานเพื่อผลประโยชน์ของประชาชนทั้งคนยากและยากไร้

เล่าจากอิบนิอุมร์ (ร.ค.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : โปรดทราบพวกท่านทุกคน มีหน้าที่ดูแลและพวกท่านทุกคนต้องรับผิดชอบในสิ่งที่อยู่ในความดูแลนั้นดังนั้นผู้นำเป็นที่ดูแลประชาชนและต้องรับผิดชอบต่อประชาชนของเขา ผู้ชายมีหน้าที่ดูแลครอบครัวของเขาและต้องรับผิดชอบต่อครอบครัวของเขา ผู้หญิงมีหน้าที่ดูแลครอบครัวของสามีและบุตรของสามีและต้องรับผิดชอบต่อพวกเขา ทาสของคน ๆ หนึ่ง มีหน้าที่ดูแลทรัพย์สินของนายและต้องรับผิดชอบต่อทรัพย์สินนั้น ดังนั้นพึงทราบเถิดว่าพวกท่านทุกคนมีหน้าที่ดูแลและพวกท่านทุกคนต้องรับผิดชอบต่อสิ่งที่อยู่ในความดูแลนั้น¹⁸⁸ *รายงานโดยหาคอน*

ท่านอุไบดิลละห์บุตรชียาด(ร.ค.) ได้เข้าไปหา มะอูก้อล บุตรยะซารเพื่อเยี่ยม(อาการป่วยของ)เขาต่อมามะอูก้อลได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าจะเล่าหะดีษบทหนึ่งแก่ท่านซึ่งข้าพเจ้าได้ยินมาจากท่านรอซูลุลละห์ (ซ.ล.) โดยท่านได้กล่าวว่า : ไม่มีผู้ปกครองคนใดที่ปกครองประชาชนของเขาที่เป็นมุสลิมต่อมาเขาได้เสียชีวิตในสภาพหลงงวอกพวกเขานอกจากอัลเลาะห์จะห้ามเขาเข้าสวรรค์ *รายงานโดยบุคอรีและมุสลิม*

และในบางรายงานว่า : ไม่มีป่าวคนใดที่อัลเลาะห์ได้แต่งตั้งให้ปกครองประชาชนและเขาไม่ได้คุ้มครองประชาชนของเขาด้วยการอบรมสั่งสอน นอกจากเขาจะไม่ได้พบกลิ่นสวรรค์

เล่าจากอะบีฮุร็อยเราะห์(ร.ค.) จากท่านนบี(ซ.ล.)ได้กล่าวว่า : แท้จริงผู้นำนั้นเป็นโล่ที่ถูกใช้ในการสู้รบและป้องกัน(อันตราย) ดังนั้นถ้าหากผู้นำได้ใช้ให้(ประชาชนของเขา) เกรงกลัวอัลเลาะห์ที่ยิ่งใหญ่และเกรียงไกร และเขามีความยุติธรรม การกระทำเช่นนั้นจะเป็นผลบุญแก่เขา และถ้าหากเขาใช้(ประชาชนของเขา)อื่นจากนั้น บาปก็จะตกอยู่กับเขา *รายงานโดยบุคอรีและมุสลิม*

และเล่าจากเขา(อะบีฮุร็อยเราะห์) จากท่านนบี(ซ.ล.)ได้กล่าวว่า : บุคคลสามจำพวกที่อัลเลาะห์จะไม่พูดกับพวกเขาในวันกิยามะห์ และจะไม่ทำให้พวกเขาสะอาดบริสุทธิ์และจะไม่มองพวกเขา และพวกเขาจะได้รับการลงโทษที่เจ็บปวดคือคนขร่าที่ละเมิดประเวณี ผู้นำที่โกหก และคนจนที่หยิ่งยะโส

อาอิซ บุตร อัมร์(ร.ค.) ได้เข้าไปหาอุไบดิลละห์ บุตรชียาด แล้วได้กล่าว (สั่งสอน) ว่า : โอ้ลูกรักความจริงข้าพเจ้าได้ยินท่านรอซูลุลละห์(ซ.ล.) กล่าวว่า แท้จริงคนเลี้ยงสัตว์ที่เลว คือคนที่ไม่มีความปรานีต่อสัตว์ ดังนั้นท่านจงออกห่างไกลจากการเป็นคนเลี้ยงสัตว์ดังกล่าว

(188) สำหรับผู้ที่ไม่มีครอบครัว ไม่มีบุตร และไม่มีคนรับใช้เขาก็ต้องรับผิดชอบต่ออวัยวะในร่างกายของเขา ต้องดูแลรักษามันให้พ้นจากสิ่งต้องห้าม และบังคับให้มันปฏิบัติตามหน้าที่ ๆ ถูกบังคับเพื่อแสดงความขอบคุณต่อพระองค์อัลเลาะห์

และต่อมาออิซ ได้กล่าวแก่อุไบดิลลาห์ว่า จงนั่งลงเถิดเพราะความจริงท่านเป็นส่วนหนึ่งของ กากของบรรดาอัครสาวกของ มุฮัมมัด(ช.ล.)¹⁸⁹ ออิซ ได้กล่าวว่า พวกเขาไม่มีกากหรือ ความจริงกากนั้นมีหลังจากพวกเขาและนอกจากพวกเขา

เล่าจากออิซหะห์(ร.ด.) จากท่านนบี(ช.ล.) ว่าท่านได้กล่าวในขณะที่อยู่ในบ้านของข้าพเจ้า หลังนี้ว่า : โอ้พระองค์อัลเลาะห์ผู้ใดได้ทำหน้าที่ปกครองสิ่งใดจากกิจการของประชากรข้าพเจ้า และเขาได้ทำให้เกิดความลำบากและเข้มนวดกับพวกเขา ขอพระองค์จงทำให้เกิดความลำบาก และเข้มนวดเอากับเขาด้วยเถิดและผู้ใดได้ปกครองสิ่งใดจากกิจการของประชากรข้าพเจ้าและเขา ได้ให้ความสะดวกแก่พวกเขา ขอพระองค์จงให้ความสะดวกแก่เขาด้วยเถิด *รายงานหะดีษทั้งสาม โดยมุสลิม*

อัมร์ บุตร มุรเราะห์ได้กล่าวแก่ มุอาวิยะห์(ร.ด.)ว่า : แท้จริงข้าพเจ้าได้ยินท่านรอซูลุลเลาะห์(ช.ล.)กล่าวว่า : ไม่มีผู้นำคนใดที่ปิดประตูใส่สลักไม่ยอมให้คนที่มีฐานะจำเป็น คนที่ยากจนและคนเข้มนใจ เข้าพบ นอกจากอัลเลาะห์จะปิดประตูฟ้าไม่ยอมให้ความยากจนของเขาความจำเป็นของเขาและความเข้มนใจของเขาเข้าไป ต่อมามุอาวิยะห์ ได้แต่งตั้งคน ๆ หนึ่งให้ทำหน้าที่ดูแลความต้องการของประชาชน *รายงานโดยติรมีซี และอะบูดาวูด*

ตัวบทของอะห์มัด อะบูดาวูดและฮาकिมว่า : จะไม่ได้เข้าสวรรค์ผู้นำที่เก็บภาษี¹⁹⁰

เล่าจากอะบีฮุรอยเราะห์(ร.ด.)จากท่านนบี(ช.ล.)ได้กล่าวว่า : เจ็ดจำพวกที่อัลเลาะห์จะให้พวกเขาได้อยู่ในร่มเงาของพระองค์ในวันที่ไม่มีร่มเงานอกจากร่มเงาของอัลเลาะห์ ผู้ชายที่หัวใจของเขาผูกพันอยู่กับมัสยิด ผู้ชายสองคนที่เขารักกันเพื่ออัลเลาะห์รวมกันเพื่อพระองค์และแยกจากกันเพื่อพระองค์ ผู้ชายคนหนึ่งซึ่งผู้หญิงที่มีตระกูลสูง มีความงามเข้มนชวนแล้วเขาได้กล่าว (ปฏิเสธ) ว่า ข้าพเจ้ากลัวอัลเลาะห์ ผู้ชายคนหนึ่งที่บริจาคทานอย่างช้อนเร้นจนมือเข้มนไม่รู้สิ่งที่มีมือเขาบริจาค ผู้ชายคนหนึ่งที่ระลึกถึงอัลเลาะห์เมื่ออยู่ตามลำพัง จนดวงตาทั้งสองข้างของเขาเอ่อตันด้วยน้ำตา *รายงานโดยห้าคนนอกจากอะบูดาวูด*

(189) หมายความว่า ท่านไม่ใช่เป็นคนที่มึนงงเป็นคนที่มีความรู้และไม่ใช่เป็นผู้ที่มีตำแหน่งจากพวกอัครสาวก แต่ท่านเป็นคนพื้น ๆ คนหนึ่งของอัครสาวก ถูกแล้วที่ว่าบรรดาอัครสาวกนั้นไม่มีกากเพราะทุกคนสะอาดบริสุทธิ์ และเป็นผู้นำพวกเขาอย่างมึนงงเกียรติกว่าคนในยุคหลัง ๆ

(190) ถ้าหากเขาถือว่า ฮาลาลเหมือนในสมัยฮาอิลียะห์

เล่าจากอับดุลเลาะห์ บุตร อัมร์ (ร.ด.) จากท่านนบี(ซ.ล.) ได้กล่าวว่า แท้จริงผู้ที่มีความ
 ยุติธรรม ณ พระองค์อัลเลาะห์นั้นเขาจะอยู่บนแท่น จากรัศมี อยู่ทางด้านขวาของอัลเลาะห์¹⁹¹
 ที่ยิ่งใหญ่และเกรียงไกร - มือทั้งสองข้างของพระองค์นั้นเป็นด้านขวา - ได้แก่บรรดาผู้ซึ่งมีความ
 ยุติธรรมในการตัดสินของพวกเขา และมีความยุติธรรมในหมู่ประชาชนของพวกเขา และในสิ่ง
 ที่พวกเขามีหน้าที่ปกครอง *รายงานโดยมุสลิมและน้าฮาอ์*

และตามตัวบทของติรมีซีว่า : แท้จริงคนที่อัลเลาะห์รักยิ่งในหมู่มนุษย์ในวันกิยามะห์
 และคนที่มีที่อยู่ใกล้ชิดกับอัลเลาะห์มากที่สุดในหมู่มนุษย์คือ ผู้นำที่มีความยุติธรรมและคนที่
 อัลเลาะห์โกรธกริ้วมากที่สุดในหมู่มนุษย์ คนที่มีที่อยู่ห่างไกลจากอัลเลาะห์มากที่สุดในหมู่มนุษย์
 คือผู้นำที่อยุติธรรม

ผู้นำต้องคัดเลือกคณะผู้ช่วยและคณะผู้ปกครองโดยมีเงินเดือนให้แก่พวกเขา¹⁹²

อัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสไว้โดยได้เล่าว่าท่านนบีมุซา(ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : “ขอพระองค์
 ท่านได้โปรดแต่งตั้งผู้ช่วยจากครอบครัวของข้าพเจ้าให้แก่ข้าพเจ้าคือ น้องชายของข้าพเจ้า ฮารูน
 ได้โปรดให้เขาเป็นเครื่องเสริมพลังแก่ข้าพเจ้า และได้โปรดให้เขาร่วมกิจการของข้าพเจ้าเพื่อ
 เราจะได้ตั้งเบาะห์(สตุ๊ด) แก่ท่านอย่างมากมายและซิกร์(ระลึก) ถึงท่านอย่างมากมาย ความจริง
 พระองค์ท่านนั้นแลเห็นพวกเรา”

เล่าจากอาอิซะห์(ร.ด.) จากท่านนบี(ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : เมื่ออัลเลาะห์ปรารถนาให้
 นำคนใดได้รับความดี พระองค์จะให้มีผู้ช่วยที่มีสัจธรรม ถ้าหากเขาลืมนผู้ช่วยจะคอยตักเตือน
 เขา และถ้าหากเขาระลึกได้ผู้ช่วยก็จะช่วยเหลือเขา¹⁹³ และเมื่ออัลเลาะห์ปรารถนาให้ผู้นำเป็น
 ไปนอกเหนือจากนั้น อัลเลาะห์จะให้เขามีผู้ช่วยที่เลวทราม ถ้าหากเขาลืม ผู้ช่วยจะไม่ตักเตือน
 เขา ถ้าหากเขาระลึกได้ ผู้ช่วยก็จะไม่ช่วยเหลือเขา *รายงานโดยอะบูดาวูดและน้าฮาอ์*

(191) คำที่ว่า “อยู่ทางด้านขวาของอัลเลาะห์” นั้น นักวิชาการกลุ่มหนึ่งกล่าวว่า เราควรทราบตามนั้นโดยไม่มีกรณีความเป็นอย่าง
 อื่น นักวิชาการอีกกลุ่มหนึ่งให้ตีความเป็นอย่างอื่นคำที่ว่า “อยู่ทางด้านขวาของอัลเลาะห์” หมายถึงอยู่ในตำแหน่งที่สูงและมีสภาพ
 ที่ดี และคำที่ว่า “มือทั้งสองข้างของพระองค์นั้นเป็นด้านขวา” นี้ช่วยเตือนให้รู้ว่าคำว่าขวานั้น ไม่ใช่หมายถึงอวัยวะของอัลเลาะห์
 พระองค์อัลเลาะห์ทรงสูงยิ่ง

(192) ผู้นำจำเป็นต้องเลือกคณะผู้ทำงานและตัวแทนจากบุคคลที่มีคุณธรรมมีดีจะและมีความสามารถ โดยมีเงินเดือนให้จาก
 “บัยตุลมาล” เพื่อค่านิยมกิจการต่างๆ ของรัฐ และเพื่อผลประโยชน์ของประชาชน

(193) ผู้นำที่ดีและมีความสุขคือผู้นำที่มีผู้ช่วยเหลือที่ดี มีความบริสุทธิ์ใจ มีความเฉลียวฉลาด มีความตั้งใจจริง มีความคิดเห็นที่ดี
 ส่วนผู้นำที่เลว ก็คือผู้นำที่มีผู้ช่วยที่เลว

เล่าจากมิกตาม บุตร มะอูตีกะริบะ (ร.ด.) ว่า : ท่านรอซูลุลลาฮ์(ซ.ล.) ได้ตบ่าของ เขาแล้วกล่าวว่า : ท่านมีความสุขแล้วอัยุกุโดม¹⁹⁴ ถ้าหากท่านเสียชีวิตโดยท่านไม่ได้เป็นผู้นำ ไม่ได้เป็นเสมียนและไม่ได้เป็นหัวหน้าเผ่าและในบางรายงานว่า : แท้จริงตำแหน่งหัวหน้า(ผู้นำ) นั้นเป็นสัจธรรม และประชาชนจำเป็นต้องมีหัวหน้า(ผู้นำ) แต่ทว่าหัวหน้า(ผู้นำ) นั้นอยู่ในขุมนรก¹⁹⁵

ท่านอับบอับบาสและอับนิอุมร์(ร.ด.) ได้กล่าวว่า : “ซียัล”¹⁹⁶ เป็นเสมียนที่เคยอยู่กับ ท่านนบี(ซ.ล.) รายงานหะดีษทั้งสามโดยอะบูดาวูด

เล่าจากสะอีด บุตร อะบีบรุดะห์(ร.ด.) จากบิดาของเขาได้กล่าวว่า : ท่านนบี(ซ.ล.) ได้ส่งบิดาของข้าพเจ้าและมูอาซบุตรยะบัลไปยัง ยะมันโดยท่านได้กล่าวว่า : ท่านทั้งสองจงทำให้ง่าย อย่าทำให้ลำบาก จงแจ้งข่าวต้อย่าทำให้เตลิด และท่านทั้งสองจงใช้ในสิ่งที่ท่านทั้งสอง จะได้รับการปฏิบัติตาม รายงานโดยบุคอรีและมุสลิม

เล่าจากมุสเตาริด บุตร ซัดดาด(ร.ด.) จากท่านนบี(ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดเป็นเจ้าหน้าที่ทำงานให้แก่เรา ให้เขาจงหาภรรยาและถ้าหากเขาไม่มีคนรับใช้ให้เขาจงหาคนรับใช้ และถ้าหากเขาไม่มีที่พักอาศัยให้เขาจงหาที่พักอาศัย ท่านอะบูบักร์ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้รับการบอกเล่าว่า ท่านนบี(ซ.ล.) ได้กล่าวว่า ผู้ใดยึดเอานอกจากที่กล่าวนั้นถือว่าเป็นผู้ทุจริตหรือขโมย¹⁹⁷ รายงานโดยอะบูดาวูด

เล่าจากบรูดะห์(ร.ด.) จากท่านนบี(ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดที่เราได้แต่งตั้งเขาให้ปฏิบัติหน้าที่อย่างหนึ่ง และเราได้กำหนดปัจจัยยังชีพให้แก่เขา(เงินเดือน) ดังนั้นสิ่งใดที่เขาเอาเป็นกรรมสิทธิ์นอกเหนือจากนั้นถือว่าการทุจริต รายงานโดยอะบูดาวูดและฮาเกิม

และท่านอะบูบักร์ (ร.ด.) ได้กล่าวขณะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นคอลีฟะห์ว่า : ความจริงพวกพ้องของข้าพเจ้าทราบดีว่า การงานอาชีพของข้าพเจ้าไม่เคยทำให้ค่าใช้จ่ายภายในครอบครัวของข้าพเจ้าขาดแคลน (แต่บัดนี้) กิจการของมุสลิมินทำให้ข้าพเจ้าต้องเลิกประกอบอาชีพ ดังนั้นต่อไปครอบครัวของอะบูบักร์จะต้องยังชีพจากทรัพย์สินนี้¹⁹⁸ และข้าพเจ้าจะทำหน้าที่ในตำแหน่งให้แก่มวลมุสลิมโดยแลกเปลี่ยนกับทรัพย์สินนั้น รายงานโดยบุคอรีในเรื่องการซื้อขาย

(194) เป็นชื่อที่ท่านนบี(ซ.ล.)เรียกมิกตามด้วยความสงสาร

(195) เพราะตำแหน่งหัวหน้านั้นส่วนมากจะมีการทุจริต

(196) ซียัล เป็นชื่อเสมียนคนหนึ่ง

(17) หมายความว่าอนุญาตให้เจ้าหน้าที่ ๆ ได้รับความแต่งตั้งให้เอาทรัพย์สินของรัฐเพื่อจัดหาที่อยู่และคนรับใช้ที่เหมาะสมและภรรยาที่เขามีความต้องการได้ ที่กล่าวนี้เมื่อรัฐไม่ได้กำหนดทรัพย์สินไว้เพื่อการนี้, ถ้าไม่ใช่เช่นนั้น ก็ไม่อนุญาตให้เขาเอาสิ่งใดนอกเหนือจากที่กำหนดไว้ เพราะเป็นคำจ้างที่เขาพอใจแล้ว

(198) คือทรัพย์สินจาก “นัยตุลมาล”

ให้มีความบริสุทธิ์ใจแก่ผู้นำ

เล่าจากอะบีสะอีด (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : อัลเลาะห์ไม่ได้ส่งนบีท่านใด และไม่มีผู้ใดได้รับตำแหน่งคอลีฟะห์นอกจากเขาจะมีคนสนิทยู่สองประเภทที่หนึ่งใช้เขาให้ทำความดีและเร่งรัดเขาให้ทำความดีอีกประเภทหนึ่งใช้เขาให้ทำความชั่วและเร่งเร้าเขาให้ทำความชั่ว ดังนั้นผู้ที่อยู่เหนือความผิด คือ บุคคลที่อัลเลาะห์ตาอาลาปกป้องคุ้มครอง *รายงานโดยบุคอรีและน้าฮาอี*

เล่าจากตะมีม อัลดารี (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ศาสนาอิสลามนั้นอยู่ที่การสั่งสอนตักเตือน พวกเขา (อัครสาวก) ได้กล่าวว่า : แก่ผู้ใด โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ ? ท่านตอบว่า : แก่อัลเลาะห์แก่คัมภีร์ของพระองค์แก่ศาสนาของพระองค์แก่บรรดาผู้นำของมวลมุสลิม¹⁹⁹ และมุสลิมทั่ว ๆ ไป *รายงานโดยหัจคน*

เล่าจากอะบีฮุรอยเราะห์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : แท้จริงมนุษย์ที่เลวที่สุดคือคนที่มีสองหน้า ซึ่งเขาหาพวกนี้ด้วยหน้าหนึ่งและไปหาพวกโน้นด้วยอีกใบหน้าหนึ่ง²⁰⁰ *รายงานโดยสี่คน*

เล่าจากอะบีบักเราะห์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้ยินท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) กล่าวว่า : ผู้ใดดูถูก ซูลตอน (ผู้มีอำนาจ) ของอัลเลาะห์ในหน้าพื้นแผ่นดินอัลเลาะห์จะดูถูกเขารายงานโดยติรมีซีในเรื่อง “ความชั่วร้ายต่าง ๆ”

เล่าจากตอริก บุตร ซิฮาบ (ร.ด.) ว่า : มีชายคนหนึ่งเรียนถามท่านนบี (ซ.ล.) โดยเขาวางเท้าไว้ในโคลนว่า : การต่อสู้ยี่ยงใดประเสริฐที่สุด ท่านตอบว่า : พุดความจริงกับผู้มีอำนาจที่อยู่ติธรรม

เล่าจากกะอับ บุตร อูจเราะห์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้ออกมาหาพวกเราโดยที่พวกเรามีเก้าคน, ท่านได้กล่าวว่า : แท้จริงต่อไปจะมีบรรดาผู้นำหลังจากข้าพเจ้า, ผู้ใดยืนยันว่าเป็นความจริงตามที่พวกเขาโกหก และให้ความช่วยเหลือพวกเขาในการทุจริต, ดังนั้นเขาก็จะไม่เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าและข้าพเจ้าก็ไม่เกี่ยวข้องกับเขา, และเขาจะไม่ได้มาหาข้าพเจ้าที่สระน้ำ, และผู้ใดไม่ให้การสนับสนุนในสิ่งที่พวกเขาโกหก, และไม่ให้ความช่วยเหลือในการทุจริตของพวกเขา, ดังนั้นเขาก็เป็นส่วนหนึ่งของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็เป็นส่วนหนึ่งของเขา และเขาจะได้มาหาข้าพเจ้าที่สระน้ำ *รายงานหะดีษทั้งสองโดยน้าฮาอีและติรมีซี*

(199) การตักเตือนของคนใกล้ชิดแก่ผู้นำนั้นเป็นสิ่งที่จำเป็น(วาฮิบ)

(200) คนสองหน้าเป็นมนุษย์ที่อันตรายที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเขาเป็นคนช่วยเหลือผู้นำ

ห้ามคิดสินบนและมอบของกำนัลให้แก่ผู้พิพากษา

เล่าจากอะบีฮูไมด์ (ร.ค.) ได้กล่าวว่า : ท่านบี (ช.ล.) ได้แต่งตั้งชายคนหนึ่งจากตระกูลอะซัด ซึ่งมีชื่อเรียกว่า อิบน์ลุลลุบียะห์ ให้เป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมชะก้าต หลังจากนั้นเมื่อเขากลับมาเขาได้กล่าวแก่ท่านนบีว่า นี่เป็นกรรมสิทธิ์ของพวกท่าน, และสิ่งนี้เป็นของกำนัลสำหรับข้าพเจ้า ต่อมาท่านรอซูลุลเลาะห์ (ช.ล.) ได้ขึ้นยืนบนแท่น (มิมบ์ร) แล้วกล่าวคำสรรเสริญอัลเลาะห์. เยินยอเกียรติของพระองค์และได้กล่าวว่า : จะมีสภาพเป็นอย่างไรเจ้าหน้าที่ที่ข้าพเจ้าส่งเขาไป แล้ว (กลับมา) กล่าวว่า : นี่เป็นกรรมสิทธิ์ของพวกท่าน และสิ่งนี้เป็นของกำนัลของข้าพเจ้า, ทำไมเขาไม่ (ลง) นั่งอยู่ในบ้านพ่อหรือในบ้านแม่ของเขา แล้วคอยว่าจะมีใครนำของกำนัลมามอบให้แก่เขาหรือไม่? สาบานต่อผู้ซึ่งชีวิตของมุฮัมมัดอยู่ในเงื้อมมือของพระองค์ว่า คนหนึ่งคนใดจากพวกท่านจะจะต้องทรัพย์ชะก้าตไม่ได้ นอกจากเขาจะต้องนำสิ่งนั้นมา ในวันกียามะห์, เขาจะต้องแบกมันมาบนต้นคอของเขา (ถ้าหากสิ่งที่ถูกยกออกไปนั้นเป็น) อูฐ มันก็จะมีเสียงร้อง หรือถ้าหากเป็นวัว มันก็จะมีเสียงร้อง หรือถ้าหากเป็นแกะ มันก็จะมีเสียงร้อง หลังจากนั้นท่านนบีได้ยกมือทั้งสองข้างขึ้นจนพวกเราเห็นรอยขาวจากรักแร้ทั้งสองข้างของท่าน แล้วท่านได้กล่าวว่า : โอ้พระองค์อัลเลาะห์ ข้าพเจ้าได้ประกาศศาสนาจนทั่วถึงแล้วไซ้ใหม่ (ท่านได้กล่าว) สองครั้ง *รายงานโดยสามคน*

เล่าจากอะบีฮูรอยเราะห์ (ร.ค.) ได้กล่าวว่า : ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ช.ล.) ได้ยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาในวันหนึ่งท่านได้กล่าวถึงเรื่องการยกยอก, โดยท่านได้บอกให้รู้ว่ามันใหญ่และเป็นเรื่องใหญ่ ต่อมาท่านได้กล่าวว่า : ไม่สมควรที่ข้าพเจ้าจะพบคนใดจากพวกท่านมาในวันกียามะห์ ที่ในสภาพที่ต้นคอของเขาแบกอูฐที่ส่งเสียงร้อง เขาจะกล่าวว่า : โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ โปรดช่วยเหลือข้าพเจ้าด้วย ข้าพเจ้าก็จะกล่าวว่า ข้าพเจ้าไม่มีสิทธิ (ช่วยเหลือ) ใด ๆ แก่ท่าน, เพราะความจริงข้าพเจ้าได้แจ้งให้ท่านทราบแล้ว, ไม่สมควรที่ข้าพเจ้าจะพบคนใดจากพวกท่านมาในวันกียามะห์ในสภาพที่ต้นคอของเขาแบกม้าที่มีเสียงร้อง, เขาจะกล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์โปรดช่วยเหลือข้าพเจ้าด้วย ข้าพเจ้าก็จะตอบว่าข้าพเจ้าไม่มีสิทธิ (ช่วยเหลือ) ใด ๆ แก่ท่าน, เพราะความจริงข้าพเจ้าได้แจ้งให้ท่านทราบแล้ว, ไม่สมควรที่ข้าพเจ้าจะพบคนใดจากพวกท่านมาในวันกียามะห์ในสภาพที่บนต้นคอของเขาแบกแกะที่มีเสียงร้อง เขาจะกล่าวว่า : โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ โปรดช่วยเหลือข้าพเจ้าด้วย ข้าพเจ้าก็จะตอบว่า : ข้าพเจ้าไม่มีสิทธิ (ช่วยเหลือ) ใด ๆ แก่ท่าน เพราะความจริงข้าพเจ้าได้แจ้งให้ท่านทราบแล้ว, ไม่สมควรที่ข้าพเจ้าจะพบคนใดจากพวกท่านมาในวันกียามะห์ในสภาพที่ต้นคอของเขาแบกชีวิตที่มีเสียงร้อง²⁰¹ เขาจะกล่าวว่าโอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ โปรดช่วยเหลือข้าพเจ้าด้วย ข้าพเจ้าก็จะตอบว่า : ข้าพเจ้า

(201) ถ้าหากสิ่งที่ถูกยกไปนั้นเป็นมนุษย์

ไม่มีสิทธิ (ช่วยเหลือ) ใด ๆ แก่ท่าน เพราะความจริงข้าพเจ้าได้แจ้งให้ท่านทราบแล้ว, ไม่สมควรที่ข้าพเจ้าจะพบคนใดจากพวกท่านมาในวันกียามะห์ในสภาพที่ต้นคอของเขาแบกริ้วผ้าที่โบกสะบัด²⁰² เขาจะกล่าวว่าไอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ โปรดช่วยเหลือข้าพเจ้าด้วย ข้าพเจ้าก็จะตอบว่า : ข้าพเจ้าไม่มีสิทธิ (ช่วยเหลือ) ใด ๆ แก่ท่าน เพราะความจริงข้าพเจ้าได้แจ้งให้ท่านทราบแล้ว ไม่สมควรที่ข้าพเจ้าจะพบคนใดจากพวกท่าน มาในวันกียามะห์ในสภาพที่บ่าของเขาแบกทรัพย์สินที่พูดไม่ได้ เขาจะกล่าวว่า : ไอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์โปรดช่วยเหลือข้าพเจ้าด้วย ข้าพเจ้าก็จะตอบว่าข้าพเจ้าไม่มีสิทธิ (ช่วยเหลือ) ใด ๆ แก่ท่าน เพราะความจริงข้าพเจ้าได้แจ้งให้ท่านทราบแล้ว และในบางรายงานว่า : โอ้ประชาชนทั้งหลาย ผู้ใดจากพวกท่านถูกแต่งตั้งให้เป็นเจ้าหน้าที่ของเราให้ปฏิบัติหน้าที่อย่างหนึ่ง และเขาได้เบียดบังเราโดยเอาเข็มเย็บผ้าไว้เล่มหนึ่งหรือน้อยกว่านั้น โดยอาศัยหน้าที่นั้น ดังนั้นถือว่าเป็นการทุจริต ที่เขาจะต้องนำมาในวันกียามะห์ รายงานหะดีษ ทั้งสองโดยมุสลิม และอะบูดาวูด

เล่าจากมุอาซ บุตรยะบัล (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ท่านนบี (ซ.ล.) ได้ส่งข้าพเจ้าไปยะมัน เมื่อข้าพเจ้าได้ออกเดินทางไป, ท่านได้ส่งคนติดตามข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าจึงถูกนำตัวกลับ, ต่อมาท่านนบีได้กล่าวว่า ท่านทราบไหมว่า ทำไมข้าพเจ้าจึงส่งคนไปตามตัวท่านกลับมา? ท่านจงอย่ารับสิ่งใด ๆ โดยที่ข้าพเจ้าไม่ได้อนุญาต เพราะมันเป็นการทุจริต และผู้ใดทุจริตเขาจะต้องนำสิ่งที่ตนทุจริตมาในวันกียามะห์ ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเรียกตัวท่านกลับ, ดังนั้น ท่านจงไปปฏิบัติหน้าที่ของท่านได้แล้ว รายงานโดยติรมีซี

เล่าจากอะบีสุรอยเราะห์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้สาปแช่งคนคิดสินบน และคนรับสินบนในเรื่องการตัดสิน, รายงานโดยอะบูดาวูด อะห์มัดและติรมีซี ด้วยสายรายงานที่ซอเหียะห์

ผู้นำมีสิทธิแต่งตั้งคนที่ไว้ใจได้ให้ทำหน้าที่แทน

เล่าจากยูไบร์ บุตรมุอิม (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ผู้หญิงคนหนึ่งได้มาหาท่านนบี (ซ.ล.) และได้พูดกับท่านนบีในเรื่องหนึ่ง แล้วท่านก็ได้บอกคำสั่งให้ผู้หญิงคนนั้นกลับมาหาท่านอีกครั้งหนึ่ง หญิงผู้นั้นได้กล่าวว่า : ไอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ได้โปรดบอกข้าพเจ้า (ว่าข้าพเจ้าจะทำอย่างไร) ถ้าหากข้าพเจ้ามาและไม่พบท่าน คล้ายกับผู้หญิงคนนั้นจะหมายถึงความตาย ท่านนบีได้กล่าวว่า : ถ้าหากเธอไม่พบฉัน เธอจะไปหาอะบูบักร รายงานโดยบุคอรีและมุสลิม

(202) ถ้าหากสิ่งที่ถูกขโมยไปนั้นเป็นผ้า

เล่าจากอิบนิอุมร์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : มีผู้กล่าวแก่อุมร์ว่า : ท่านจะไม่แต่งตั้งตัวแทนไว้หรือท่านอุมร์ตอบว่า ถ้าหากข้าพเจ้าจะแต่งตั้งตัวแทนไว้แล้วความจริงคนที่เขาดีกว่าข้าพเจ้าคืออะบูบักรก็คงแต่งตั้งตัวแทนเอาไว้ และถ้าหากข้าพเจ้าจะให้ (ตำแหน่งคอลีฟะห์) สืบทอดด้วยการรับมรดกแล้ว ความจริงคนที่ดีกว่าข้าพเจ้าคือรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ก็คงให้มีการสืบทอดตำแหน่งด้วยการรับมรดกแล้ว ประชาชนได้พากันสรรเสริญท่านอุมร์, ต่อมาท่านอุมร์ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าพอใจ (สิ่งที่อยู่ ณ พระองค์อัลเลาะห์) และเกรงกลัว (อัลเลาะห์) ข้าพเจ้าต้องการพ้นจากตำแหน่งในสภาพของคนที่มักน้อย, ไม่ต้องการให้ตำแหน่งเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้า และไม่ต้องการให้เป็นภัยกับตัวของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าจะไม่รับภาระในตำแหน่งคอลีฟะห์ ทั้งที่มีชีวิตอยู่และตายไปแล้ว *รายงานโดยสี่คน*

เล่าจากอะบีบักเราะห์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : อัลเลาะห์ได้คุ้มครองข้าพเจ้าด้วยสิ่งหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าได้ยืมมาจากท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ขณะที่ กษัตริย์กิสรอเสียชีวิต โดยกล่าวว่า : ใครที่พวกเขาแต่งตั้ง (ให้ทำหน้าที่แทนกิสรอ)? พวกอัครสาวกตอบว่า : บุตรสาวของท่านนบีกล่าวว่า : จะไม่มีความสุขพวกที่แต่งตั้งผู้หญิงให้ปกครองกิจการของพวกเขา *รายงานโดยนำฮาอ์ บุกอ์รี และติรมีซีย์*

บทที่สี่ การตัดสิน

อัลเลาะห์อยู่กับ ผู้ตัดสินที่ทรงความยุติธรรม

เล่าจากอับดุลเลาะห์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ไม่มีการอิจญา²⁰³ นอกจากสองสิ่งนี้ คือ ชายผู้หนึ่งที่อัลเลาะห์ได้ประทานทรัพย์แก่เขา, เขาได้ปกครองมันบนการใช้จ่ายไปในหนทางที่ถูกต้องและอีกคนหนึ่งซึ่งอัลเลาะห์ได้ประทานวิทยปัญญาแก่เขา เขาจะตัดสินโดยใช้วิทยปัญญานั้น และจะนำมันไปสั่งสอน *รายงานโดยบุกอ์รีมุสลิมและติรมีซีย์*

เล่าจากอับดุลเลาะห์ บุตรอะบีเอาฟา (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : อัลเลาะห์ จะอยู่กับผู้ตัดสินตราบโดที่เขายังไม่ทุจริต ดังนั้นเมื่อเขาทุจริต อัลเลาะห์จะปลีกตัวออกจากเขา และไซตอนมารร้ายจะเข้ามาอยู่กับเขา (แทน) *รายงานโดยติรมีซีย์*

เล่าจากอะนัส (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่าผู้ใดต้องการทำหน้าที่ ตัดสินและขอให้ผู้อื่นช่วยเหลือในการตัดสินนั้น เขาจะถูกปล่อยให้พึ่งตัวเอง และผู้ใดถูกบังคับให้ทำหน้าที่ตัดสิน อัลเลาะห์จะส่งมะลาอิกะห์ลงมาช่วยให้เขาตัดสินได้อย่างถูกต้อง²⁰⁴ *รายงานโดยติรมีซีย์และอะบูอาวูด*

(203) หมายความว่าไม่สมควรจะอิจญาและไล่สันเหมือนคนอื่น นอกจากในสองประการนี้

(204) หมายถึงผู้ที่ได้ตำแหน่งมาโดยไม่ได้แสวงหา

เล่าจากอะบิฮูร็อยเราะห์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดต้องการทำหน้าที่ตัดสินมวลมุสลิม จนกระทั่งเขาได้ทำหน้าที่ตัดสิน, ต่อมาภายหลังความยุติธรรมของเขาสามารถข่มความยุติธรรมของเขาเองได้, ดังนั้น สวรรค์จะเป็นของเขา และผู้ใดที่ความยุติธรรมข่มความยุติธรรมของเขาเองได้, ดังนั้น นรกจะเป็นของเขา²⁰⁵, รายงานโดยอะบูดาวูดด้วยสายรายงานที่ซอและห์

ให้พยายามออกห่างการตัดสิน

เล่าจาก อิบนิ บุร็อยดะห์ จากบิดาของเขา (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ผู้ทำหน้าที่ตัดสินมีสามคน คนหนึ่งอยู่ในสวรรค์ อีกสองคนอยู่ในนรก คนที่อยู่ในสวรรค์ คือคนที่รู้ข้อเท็จจริงและได้ตัดสินตามข้อเท็จจริงนั้น คนที่รู้ข้อเท็จจริงแต่มีความยุติธรรมในการตัดสิน เขาก็อยู่ในนรก และคนที่ทำหน้าที่ตัดสินให้แก่ประชาชนบนความโง่เขลา เขาก็อยู่ในนรก

เล่าจากอะบิฮูร็อยเราะห์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า ผู้ใดถูกแต่งตั้งให้ทำหน้าที่ตัดสิน (เป็นกอดี) ระหว่างประชาชน เท่ากับเขาถูกเชือดโดยไม่ใช้มีด²⁰⁶ รายงานหะดีษทั้งสองโดย อะบูดาวูด และติรมีซี

ระเบียบการตัดสิน²⁰⁷

เล่าจากอับดีรเราะห์มาน บุตร อะบีบักเราะห์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : บิดาของข้าพเจ้า ได้มีหนังสือมาถึงข้าพเจ้าขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ที่เมืองลียิสตาน มีใจความว่า : ไม่ให้ท่านทำหน้าที่ตัดสินระหว่างคนสองคนในขณะที่ท่านมีความโกรธ เพราะแท้จริงข้าพเจ้าได้ยินท่านนบี (ซ.ล.) กล่าวว่า : ไม่ให้ผู้ตัดสินทำหน้าที่ตัดสินระหว่างคนสองคนในขณะที่เขาโกรธ รายงานโดยหัจกัน

(205) อีหม่ามซาฟิอ์ได้วางกฎเกณฑ์สำหรับผู้จะทำหน้าที่ตัดสิน ไว้ดังนี้คือ ต้องนับถือศาสนาอิสลาม บรรลุศาสนภาวะ เป็นเพศชาย เป็นอิสระชน มีความยุติธรรม มีสายตาและหูใช้การได้ และพูดได้ มีความรู้ กิตาบสุนนะห์ กียาส มติกับปราชญ์และภาษาอาหรับ ถ้าหากไม่มีผู้มีความสมบูรณ์ครบถ้วนให้แต่งตั้งบุคคลที่มีความสมบูรณ์รองลงมา

(206) เช่นเชือดด้วยไม้หรือหินที่ไม่มีคม สัตว์ที่ถูกเชือดจะได้รับความทรมานอย่างที่สุด ผู้ที่ถูกแต่งตั้งให้ทำหน้าที่ตัดสินก็อยู่ในสภาพเดียวกัน ถ้าหากเขาต้องการความยุติธรรมเขาจะต้องเหนื่อยยากในการติดตามหาความยุติธรรม และถ้าหากเขาทุจริตต่อหน้าที่เขาก็จะต้องถูกลงโทษในอาคิเราะห์

(207) อาทิเช่น ผู้ตัดสิน ต้องไม่อยู่ในอาการโกรธ ต้องไม่มีเรื่องยุ่ง ต้องให้ความเสมอภาคแก่คู่กรณีทั้งสองในทุกๆ ด้าน และต้องไม่ทำการตัดสินจนกว่าจะรับฟังคำให้การของทั้งสองฝ่ายแล้ว

เล่าจากอะลี (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ช.ล.) ได้ส่งข้าพเจ้าไปเยี่ยม
ในฐานะเป็น “กอดี” (ผู้ตัดสิน) ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า : โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ ท่านส่งข้าพเจ้า
ไปทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าอ่อนวัยและไม่มีความรู้ในเรื่องการตัดสิน²⁰⁸ ท่านจึงได้กล่าวว่า : แท้จริง
อัลเลาะห์จะทรงชี้แนะหัวใจของท่านและจักทำให้ลิ้นของท่านมั่นคง ดังนั้นเมื่อคู่กรณีทั้งสอง
ได้อยู่ต่อหน้าท่าน ท่านอย่าตัดสินจนกว่าจะฟังจากอีกฝ่ายหนึ่ง เหมือนอย่างที่ท่านได้รับฟังจาก
ฝ่ายแรก เพราะความจริงมันเป็นการป้องกันที่จะให้การตัดสินนั้นปรากฏชัดแก่ท่าน ท่านอะลี
ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าคงทำหน้าที่กอดี (ผู้ตัดสิน) หรือข้าพเจ้าไม่เคยสงสัยในการตัดสินเลย
หลังจากนั้น รายงานโดยอะบูดาวูดและติรมีซี ด้วยสายรายงานที่หะซัน

โจทก์ต้องหาพยาน และการสาบานเหนือผู้ปฏิเสธ

เล่าจากอิบนิอับบาส (ร.ด.) จากท่านนบี (ช.ล.) ได้กล่าวว่า ถ้าหากมนุษย์จะได้รับ
สิทธิ์ตามคำกล่าวอ้างของพวกเขาแล้ว มนุษย์ก็จะอ้างเอาสิทธิในเรื่องเลือดและทรัพย์สินของผู้
จนอย่างแน่นอน แต่ทว่าการสาบานนั้นอยู่เหนือจำเลย²⁰⁹

และได้มีผู้ชายคนหนึ่งมาจากฮัตรอเมาต์ และอีกคนหนึ่งมาจาก กินดะห์²¹⁰ มาหาท่าน
นบี (ช.ล.) ต่อมาชาวฮัตรอเมาต์ได้กล่าวว่า : โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ แท้จริงผู้ชายคนนี้ได้
ข่มเหงข้าพเจ้า ยึดเอาแผ่นดินที่เคยเป็นของบิดาข้าพเจ้าไปเป็นกรรมสิทธิ์ หลังจากนั้นชาว
กินดะห์ได้กล่าวว่า : มันเป็นแผ่นดินที่อยู่ในกรรมสิทธิ์ของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าใช้เพาะปลูก โดย
ที่เขาไม่มีสิทธิ์ในแผ่นดินแปลงนี้ ท่านนบี (ช.ล.) ได้ถามชาวฮัตรอเมาต์ว่า : ท่านมีพยานไหม
เขาตอบว่า : ไม่มี ท่านนบีจึงกล่าวว่า : ดังนั้น ที่ท่านจะได้ก็คือการสาบานของเขา ชาวฮัตรอ
เมาต์กล่าวว่า : โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ เขาเป็นคนชั่วที่ไม่หวั่นไหวกับการสาบาน เขาไม่มีความ
กระดากในสิ่งใด ๆ ท่านนบีได้กล่าวว่า : ท่านไม่มีสิทธิ์จะได้อะไรจากเขานอกจาก (การสาบาน)
นั้น ต่อมาชายคนนั้น (ชาวกินดะห์) จึงได้ไปเพื่อสาบาน ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ช.ล.) ได้กล่าวว่า
: ถ้าแม้เขาสาบานเหนือทรัพย์สินของท่านเพื่อยึดครองโดยทุจริต เขาจะต้องพบกับอัลเลาะห์ใน
ลักษณะที่พระองค์หันหน้าจากเขา รายงานหะดีษทั้งสองโดยหัจคน นอกจากบุคอรี

เล่าจาก อัลดีลลาะห์ บุตรอุมร์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ช.ล.) ได้กล่าวว่า : พยานจำเป็น
เหนือโจทก์และสาบานจำเป็นเหนือจำเลย รายงานโดยติรมีซี

(208) หมายถึงยังไม่มีความชำนาญในเรื่องการตัดสิน แต่ความรู้ของอะลีนั้นมีอย่างพอเพียงแล้ว ดังหะดีษที่ว่า “ข้าพเจ้าเป็นคลัง
วิเศษปัญญาส่วนอะลีนั้นเป็นประตูของมัน”

(209) หมายความว่าให้จำเลยสาบานในกรณีโจทก์ไม่มีพยาน ถ้าหากโจทก์มีหลักฐานก็ให้ตัดสินตามหลักฐาน

(210) เป็นชื่อชนเผ่าหนึ่งอาศัยอยู่ในประเทศเยเมน

คำที่ใช้สาบาน²¹¹

เล่าจากอับนิอับบาส (ร.ด.) ว่าท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวแก่ชายคนหนึ่งที่ท่านสอนให้เขาสาบานว่า : ท่านจงสาบานต่ออัลเลาะห์ ซึ่งไม่มีพระเจ้า ที่ควรแก่การเคารพสักการะนอกจากพระองค์ว่า เขาไม่มีสิทธิใด ๆ ติดอยู่ที่ข้าพเจ้า²¹² รายงานโดยอะบูคาวูดและน้าฮาอ์

พยาน²¹³

อัลเลาะห์ ได้ตรัสว่า : ท่านทั้งหลายจงหาพยานที่เป็นผู้ชายสองคนจากพวกท่าน ดังนั้น ถ้าหากเขาทั้งสองไม่ใช่ผู้ชาย ก็ให้เป็นผู้หญิงสองคน ผู้ชายหนึ่งคน จากบุคคลที่พวกท่านพอใจ จากผู้ที่มีคุณสมบัติเป็นพยานได้ เพื่อว่าคนหนึ่งหลงผิด อีกคนหนึ่งจะได้นึกขึ้นได้ และบรรดาพยานนั้นจะขัดแย้งไม่ได้เมื่อถูกเรียกไปให้การ

เล่าจากอับนิอับบาส (ร.ด.) ว่าท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้ตัดสินโดยใช้การสาบานหนึ่งครั้งกับพยานหนึ่งคน²¹⁴

เล่าจาก เซด บุตรคอริด อัลยุษะนี (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าจะบอกแก่พวกท่านถึงพวกพยานที่ดีที่สุดไหม? คือผู้ที่มาให้การเป็นพยานก่อนที่เขาจะถูกขอร้องให้เป็นพยาน รายงานหะดีษทั้งสอง โดยห้าคนนอกจากบุคอรี

(211) คือคำที่จำแลงใช้สาบานเพื่อยืนยันคำพูดของตน

(212) คำที่ว่า "เขาไม่มีสิทธิใด ๆ" หมายถึงโจทก์ที่ว่า "ซึ่งไม่มีพระเจ้าที่ควรแก่การเคารพสักการะนอกจากพระองค์" เป็นคำที่ทำให้สาบานนั้นมีน้ำหนักเท่านั้น แท้จริงแล้วการสาบานด้วยพระนามหนึ่งพระนามใดของอัลเลาะห์ก็เป็นการพอเพียง

(213) ในเรื่องนี้จะได้อธิบายถึงจำนวนพยานที่จะทำให้ปรากฏสิทธิต่าง ๆ ตามศาสนา และจะอธิบายถึงเงื่อนไขของพยาน

(214) คือท่านนบีได้ตัดสินให้กับโจทก์ ด้วยคำสาบานของเขากับพยานหนึ่งคน เหมือนกับว่าคำสาบานนั้นแทนพยานคนที่สอง และในบางรายงานว่า การตัดสินอย่างมีปรากฏในเรื่องทรัพย์สิน และในสิ่งที่มีเจตนาเป็นทรัพย์สิน ดังนั้นจำนวนพยานในเรื่องนี้คือ พยานผู้ชายสองคน หรือผู้ชายหนึ่งคนผู้หญิงสองคน หรือพยานผู้ชายหนึ่งคนกับคำสาบานดังกล่าวนี้เป็นพระศนะของนักวิชาการส่วนใหญ่ทั้งยุคก่อนและยุคหลัง รวมทั้งพระศนะของอิหม่ามทั้งสาม อิหม่ามอะบูฮะนีฟะห์ได้กล่าวว่า จะไม่มีการตัดสินไม่ว่าในเรื่องใด ๆ โดยใช้พยานกับการสาบานโดยหลักฐานจากหะดีษก่อนที่ว่า "พยานห้าเป็นถือนือโจทก์และสาบานห้าเป็นถือนือจำเลย" นักวิชาการส่วนใหญ่ได้คอบหลักฐานนี้ว่า ไม่มีการขัดแย้งกันเพราะโจทก์มีพยานแล้วร่วมกับการสาบานของเขา ส่วนจำนวนพยานในเรื่อง อิบาคะห์ เช่น อะซาน ละหมาดถือศีลอด ใช้พยานที่มีความยุติธรรมเพียงคนเดียวก็พอเพียงแล้ว ส่วนสิ่งที่เกี่ยวกับหญิง เช่นการคลอดบุตร การมีชีวิตของเด็กที่คลอดใหม่ การดื่มนมร่วมมารดาเดียวกัน ใช้พยานที่เป็นหญิงเพียงคนเดียว ที่เป็นพระศนะของอะหมัด มาลิก้าได้กล่าวว่า จำเป็นต้องมีพยานที่เป็นหญิงสองคน อะบูฮะนีฟะห์ ได้กล่าวว่า การดื่มนมร่วมมารดาเดียวกันก็เหมือนกับเรื่องอื่น ๆ ต้องใช้พยานที่เป็นชายสองคนหรือผู้ชายหนึ่งคนผู้หญิงสองคน ซาฟีอ์ได้กล่าวว่า ใ้รับการเป็นพยานของแม่นมพร้อมด้วยพยานที่เป็นหญิงอีกสามคน โดยมีเงื่อนไขว่าแม่นมนั้นไม่ได้เสนอขอรับค่าจ้าง โดยพวกเขาถือว่าหะดีษนั้นอยู่ในจำพวก "จงละทิ้งสิ่งที่จะทำให้ท่านสงสัยไปสู่สิ่งที่จะไม่ทำให้ท่านสงสัย"

เล่าจากอัมร์ บุตร ซุเอบ จากบิดาของเขา จากปู่ของเขา (ร.ด.) ว่าท่านนบี (ซ.ล.) ได้ปฏิเสธการเป็นพยานของผู้ทุจริตที่เป็นชายและหญิง และผู้มีความอาฆาตแค้นเหนือพี่น้อง (ร่วมศาสนา) ของเขา²¹⁵ และท่านได้ปฏิเสธการเป็นพยานของคนที่เป็นคนในครอบครัว และท่านได้อนุญาตการเป็นพยานเข้าข้างคนอื่นจากพวกเขา²¹⁶ และในบางรายงานว่า : ใ้ไม่อนุญาตการเป็นพยานของผู้ทุจริตที่เป็นชายและหญิง และไม่อนุญาตการเป็นพยานของผู้ที่ละเมิดประเวณี ทั้งผู้ชายและผู้หญิง รายงานโดยอะบูดาอูด และติรมีซี

และตัวบทของอะบูดาอูดว่า : ใ้ไม่อนุญาตการเป็นพยานของชาวอาหรับเร็วร้อน ในการปรักปรำชาวเมือง²¹⁷

เตือนให้ระวังการเป็นพยานเท็จ

เล่าจาก คุรอัยม บุตร ฟาดิก (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ท่านนบี (ซ.ล.) ได้ละหมาด ซุบฮี และเมื่อเสร็จจะละหมาดท่านได้ลุกขึ้นยืน แล้วกล่าวว่า : การเป็นพยานเท็จนั้นเท่ากับการตั้งภาคีกับอัลเลาะห์ (ได้กล่าว) สามครั้ง ต่อจากนั้นท่านได้อ่านโองการที่มีความหมายว่า : “ดังนั้นพวกท่านทั้งหลายจงออกให้ห่างไกลจากความสกปรกของรูปเคารพ²¹⁸ และจงออกห่างจากคำพูดที่เป็นเท็จ โดยเอนเอียงสู่อัลเลาะห์ ไม่ตั้งภาคีกับพระองค์” รายงานโดย อะบูดาอูด และติรมีซี

เล่าจาก อะบีบักเราะห์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าจะไม่บอกพวกท่านถึงบาปที่ใหญ่ที่สุด หรือ? พวกเขาตอบว่า ได้โปรดบอกเถิด โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ ท่านได้กล่าวว่า : มันคือการตั้งภาคี กับอัลเลาะห์ การเนรคุณต่อบิดามารดา การเป็นพยานเท็จ หรือคำพูดที่เป็นเท็จ ผู้เล่าได้กล่าวว่า : ท่านได้พูดอยู่เช่นนั้น จนพวกเราพูดว่าหวังว่าท่านจะหยุดพูด รายงานโดยบุคอริมุสลิม และติรมีซี

(215) คือไม่อนุญาตให้ศัตรูเป็นพยานปรักปรำศัตรูของเขา นี่เป็นทรรศนะของนักวิชาการส่วนใหญ่ และอิมามทั้งสาม อะบูฮะนีฟะห์ได้กล่าวว่า ความเป็นศัตรูไม่ห้ามการเป็นพยานปรักปรำกันเช่นเดียวกับความเป็นมิตร

(216) หมายความว่าคนภายในครอบครัวจะเป็นพยานเข้าข้างกันไม่ได้ แต่เป็นพยานปรักปรำเข้าข้างผู้อื่นได้

(217) เนื่องจากพวกอาหรับพเนจรไม่มีความรู้ในบัญญัติศาสนา และพวกเขาส่วนมากไม่สามารถให้การเป็นพยานได้อย่างถ่วงถ่วงตามที่ควรจะเป็น นักวิชาการส่วนมากมีทรรศนะว่า ยอมรับการเป็นพยานของอาหรับพเนจร สำหรับหะดีษนี้นักวิชาการมีทรรศนะว่า ไม่รับการเป็นพยานของอาหรับพเนจรที่ไม่รู้จักความยุติธรรมของพวกเขา เพราะส่วนมากไม่มีใครรู้จักความยุติธรรมของพวกเขา

(218) นี้ชี้ให้เห็นว่ามันเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจและจะต้องออกห่างไกล ไม่ใช่มีความหมายตามตัวบทเฉพาะการตั้งภาคีนั้นเป็นบาปใหญ่ที่ไม่มีอะไรเท่า

และได้มีผู้เรียนถามท่านนบี (ช.ล.) ว่า : ประชาชนใดที่ดีที่สุด ท่านตอบว่า : คือ (ประชาชนที่อยู่) ในศตวรรษของข้าพเจ้าหลังจากนั้น คือผู้ที่อยู่ในศตวรรษถัดไป หลังจากนั้น คือผู้ที่อยู่ในศตวรรษถัดไป หลังจากนั้นจะมีกลุ่มชนที่ การเป็นพยานของคนใดคนหนึ่งจากพวก เขาอยู่ก่อนการสาบานของเขา และการสาบานของเขาอยู่ก่อนการเป็นพยานของเขา²¹⁹ รายงาน โดยบุคอรีย์ อะบูดาอูด และติรมีซี และตัวบทของติรมีซีว่า : ประชาชนที่ดีคือผู้ที่อยู่ในศตวรรษ ของข้าพเจ้า หลังจากนั้นคือผู้ที่อยู่ถัดไป หลังจากนั้นคือผู้ที่อยู่ถัดไป (ท่านได้กล่าว) สามครั้ง ในภายหลังจะมีกลุ่มชนหนึ่งในยุคหลังจากพวกเหล่านั้นจะกระทำสิ่งที่ทำให้ท้องและร่างกาย ของพวกเขาอ้วนท้วน และพวกเขาจะรักความอ้วนพี พวกเขาจะให้การเป็นพยานก่อนที่พวกเขาจะถูกขอร้องให้ไปเป็นพยาน

เล่าจากอิบนุอุมร์ (ร.ค.) จากท่านนบี (ช.ล.) ได้กล่าวว่า : เท่าทั้งสองข้างของผู้ที่เป็นพยานเท็จจะยังไม่ทันขยับ จนกว่าอัลเลาะห์จะตัดสินให้เขาได้ไฟนรก รายงานโดยอิบนุมาเยะห์

ตอนที่ห้า : การวินิจฉัย²²⁰

อัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสว่า : ดาอูดและสุไลมาน ขณะที่ทั้งสองตัดสินในคดีเกี่ยวกับ แปลงเพาะปลูก ขณะที่แพะของชนกลุ่มหนึ่งได้บุกเข้าไปทำลายแปลงเพาะปลูก²²¹และเราได้ ประจักษ์ชัดตัดสินของพวกเขา ดังนั้นเราได้ให้ความเข้าใจ (หลักการตัดสิน) แก่สุไลมาน แต่ทั้งหมดนั้นเราได้มอบวิทย์ปัญญาและความรู้ให้

(219) หมายความว่าพวกเขาไม่กลัวการเป็นพยานเท็จ และไม่กลัวที่จะสาบานในสิ่งเหลวไหล

(220) การวินิจฉัย ในที่นี้หมายถึง การใช้ความสามารถทั้งหมดในการเข้าถึง สัจธรรม จากคัมภีร์ของอัลเลาะห์และสุนนะห์ ของท่านรอซูลุลเลาะห์(ช.ล.) จะไม่มีผู้ใดเป็นนักวินิจฉัย (มุจรัด) นอกจากเมื่อเขามีวิชาทั้งห้าที่ครบถ้วนคือ วิชาเกี่ยวกับคัมภีร์ของอัลเลาะห์ อัลกรุอัน วิชาเกี่ยวกับสุนนะห์ของท่าน รอซูลุลเลาะห์(ช.ล.) คำพูดของคนยุคก่อนทั้งที่เป็น มติ (อิจมาอ) และที่เป็น ข้อขัดแย้งกัน, วิชาด้านภาษา, วิชาที่เกี่ยวกับกียาส คือแนวทางที่จะนำเอาข้อกำหนด(ฮุกัม) ออกจากอัลกรุอันและสุนนะห์ เมื่อไม่มีตัวบทระบุชัดแจ้งอยู่ในทั้งสองนั้น

(221) ก่อนปีศาจได้ตัดสินให้แพะตกเป็นเจ้าของไร่ เมื่อคู่ความได้ออกมาและได้พบกับปีศาจโลมานจึงได้เล่าให้ฟัง นบีสุไลมาน ได้กล่าวว่า อื่นจากนี้จะเป็นความเมตตาแก่ทั้งสองฝ่ายมากกว่า ทั้งสองจึงกลับไปเล่าให้นบีดาอูดฟังตามที่นบีสุไลมานได้พูด นบีดาอูดจึงเรียกนบีสุไลมานเข้าพบแล้วกล่าวขึ้นว่า ตามสิทธิของความเป็นนบีและความเป็นพ่อ ท่านจงบอกข้าพเจ้าว่า อะไรที่เป็นความเมตตามากกว่านบี สุไลมานได้กล่าวว่า ให้เจ้าของไร่เอาแพะไป เอาประโยชน์จากนมและขนของมัน จนกว่าเจ้าของแพะจะไปทำการเพาะปลูกให้เจ้าของไร่จนมันกลับมีสภาพแข็งแรงแล้วคืนแก่เจ้าของไร่ไปและรับแพะของตนกลับคืน นบีดาอูดได้กล่าวว่าให้ไปตามที่ท่านตัดสินนั้น คู่ความทั้งสองพอใจจึงได้แยกย้ายกันกลับ การตัดสินของนบีทั้งสองนั้นอาศัยการวินิจฉัยของท่านทั้งสอง แต่การวินิจฉัยของนบีสุไลมานถูกต้อง พระองค์อัลเลาะห์จึงได้สรรเสริญท่านว่า "ดังนั้นเราได้ให้ความเข้าใจแก่สุไลมาน" เช่นเดียวกันกับที่พระองค์ได้บรรยายถึงคนทั้งสองว่ามีความรู้และวิทย์ปัญญาว่า "แต่ทั้งหมดนั้นเราได้มอบวิทย์ปัญญาและความรู้ให้" และไม่ถือเป็นเรื่องแปลกในคำตัดสินของนบี ดาอูด (อ.ล.) เพราะเป็นการตัดสินตามบรรพบุรุษของท่านอันได้แก่นบี ยูซุฟและ ยะอูบ(อ.ล.) ที่ว่า โขมนั้นจะต้องถูกนำตัวไปเป็นทาสดใช้สิ่งที่ตนได้ขโมยไป

เล่าจากอัมบ์ บุตร อัลอาส (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า เมื่อผู้ตัดสินได้ทำหน้าที่ตัดสิน เขาได้ใช้การวินิจฉัยและ (ได้ตัดสินอย่าง) ถูกต้อง เขาจะได้รับสองผลบุญ และเมื่อเขาได้ตัดสินเขาใช้การวินิจฉัย แต่ผิดเขาจะได้รับผลบุญเดียว²²² *รายงานโดยห่าคน*

และขณะที่ท่านนบี (ซ.ล.) ได้ส่ง มุอาซ ไปยังยะมัน ท่านได้กล่าวแก่ มุอาซว่า ท่านจะตัดสินอย่างไร มุอาซตอบว่า : ข้าพเจ้าจะตัดสินตามหลักการที่มีอยู่ในคัมภีร์ของอัลเลาะห์ ท่านได้ถามว่า ถ้าหากไม่มีปรากฏอยู่ในคัมภีร์ของอัลเลาะห์ ? เขาตอบว่า : ข้าพเจ้าจะตัดสินตามแนวทาง (ซุนนะห์) ของท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ท่านได้ถามว่า ถ้าหากไม่มีปรากฏมีอยู่ในแนวทางของรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) เขาตอบว่า : ข้าพเจ้าจะวินิจฉัยโดยอาศัยความคิดเห็นของข้าพเจ้า ท่านนบีได้กล่าวว่า ขอขอบคุณพระองค์อัลเลาะห์ ที่ได้แนะนำที่ถูกต้องแก่ทูตของรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) *รายงานโดยติรมีซีและอะบูดาวูด*

และอุมมุซาละมะห์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : มีผู้ชายสองคนได้มาหาท่านนบี (ซ.ล.) คนทั้งสองมีเรื่องขัดแย้งกันในการแบ่งมรดกของเขาทั้งสอง โดยคนทั้งสองไม่มีพยานหลักฐาน นอกจากคำอ้างของเขาทั้งสองเท่านั้น ดังนั้นท่านนบี (ซ.ล.) จึงได้กล่าวแก่คนทั้งสองว่า : ผู้ใดที่ข้าพเจ้าตัดสินให้แก่เขาด้วยสิ่งใด ๆ จากกรรมสิทธิ์ของพี่น้องของเขา เขายอมรับเอามันไป เพราะความจริงมันเท่ากับข้าพเจ้าได้ตัดก้อนไฟรกกหยิบยื่นให้แก่เขา ปรากฏว่าชายทั้งสองคนนั้นร้องไห้ และได้กล่าวแก่กันว่า ส่วนที่เป็นของฉันทยกให้เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน ท่านนบี (ซ.ล.) จึงได้กล่าวแก่คนทั้งสองว่า : เมื่อท่านทั้งสองได้กระทำดังนี้ ก็ให้ท่านทั้งสองจงแบ่งและรักษาสีทธิของกันและกัน หลังจากนั้นให้ท่านทั้งสองจงรับเอาส่วนที่ได้จากการจับฉลาก และให้ท่านทั้งสองจงยกกรรมสิทธิ์ให้แก่กันและกันในส่วนที่แต่ละฝ่ายได้รับ และในบางรายงาน ว่า ความจริงข้าพเจ้าตัดสินระหว่างท่านทั้งสองตามความคิดเห็นของข้าพเจ้าในสิ่งที่ไม่มีข้อตัดสินแจ้งลงมายังข้าพเจ้า *รายงานโดยอะบูดาวูด*

เล่าจากอะบี มุซา (ร.ด.) ว่า : มีผู้ชายสองคนได้อ้างเอาอูฐตัวหนึ่ง หรือสัตว์พาหนะตัวหนึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ ทั้งสองได้มาหาท่านนบี (ซ.ล.) โดยทั้งสองฝ่ายไม่มีพยานหลักฐาน ดังนั้นท่านนบี (ซ.ล.) จึงได้แบ่งมันให้แก่เขาทั้งสอง²²³ *รายงานโดยอะบูดาวูด และน้าฮาอ์*

(222) ที่ได้รับสองผลบุญคือหนึ่งผลบุญที่ทำการวินิจฉัย สองผลบุญที่เข้าถึงข้อเท็จจริง ที่ได้ผลบุญเดียวคือผลบุญที่ได้ทำการวินิจฉัย
(223) ที่ว่านั้ถ้าหากอูฐอยู่ในมือของคนทั้งสอง หรือในมือของคนอื่น ถ้าหากอูฐอยู่ในมือของคนใดคนหนึ่งผู้อ้างกรรมสิทธิ์จะต้องนำพยานมา ถ้าไม่สามารถนำพยานมาได้ให้ผู้ที่อูฐอยู่ในมือของเขาสาบาน ในกรณีที่ทั้งสองฝ่ายได้สาบาน หรือทั้งสองฝ่ายไม่ยอมสาบาน หรือทั้งสองฝ่ายมีพยานหลักฐาน โดยสิ่งที่พิพาทกันนั้นอยู่ในมือของคนทั้งสอง ให้ถือว่าทั้งสองฝ่ายนั้นมีพยานหลักฐานเท่ากัน ให้แบ่งสิ่งที่พิพาทระหว่างทั้งสองฝ่าย

เล่าจากอะบีฮุรอยเราะห์ (ร.ด.) ว่า ท่านนบี (ซ.ล.) ได้เสนอให้คนพวกหนึ่งสาบาน พวกเขาได้รับชิงกันสาบาน ท่านนบีจึงใช้ให้จับฉลากระหว่างพวกเขาในการสาบานว่าใครจากพวกเขาจะเป็นผู้สาบาน *รายงานโดยบุคอรี*

และเล่าจากเขา (อะบีฮุรอยเราะห์) ว่า ผู้ชายสองคนได้พิพาทกัน (และ) พากันมาหาท่านนบี (ซ.ล.) ในข้าวของชิ้นหนึ่ง โดยที่แต่ละฝ่ายไม่มีพยานหลักฐาน ดังนั้นท่านนบีจึงได้กล่าวว่า : ท่านทั้งสองจงจับฉลากบนการสาบาน ไม่ว่าเขาทั้งสองนั้นจะต้องการสาบานหรือไม่ต้องการก็ตาม

และในบางรายงานว่า เมื่อทั้งสองฝ่ายไม่ต้องการสาบานหรือต้องการสาบานก็จงให้คนทั้งสองนี้จับฉลากบนการสาบาน²²⁴ *รายงานโดยอะบูดาวูด น่ำฮาอี และอะหฺมัด*

และเล่าจากเขา (อะบีฮุรอยเราะห์) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า มีผู้หญิงสองคน ซึ่งมีบุตรชายคนละคน อยู่กับหล่อน ได้มีหมาป่ามานำเอาบุตรชายของหญิงคนหนึ่งไป (หญิงทั้งสองนั้นได้พิพาทกัน) โดยคนหนึ่งอ้างแก่อีกคนหนึ่งว่า หมาป่าได้นำบุตรชายของเธอไป อีกคนหนึ่งก็อ้างว่าหมาป่านำบุตรชายของเธอไปต่างหากผู้หญิงทั้งสองได้มาหาท่านนบีดาอูด (อ.ล.) เพื่อให้ตัดสิน ท่านนบีดาอูด จึงได้ตัดสินว่าเด็กชายคนนั้นเป็นบุตรของผู้หญิงที่อายุมาก²²⁵ ผู้หญิงทั้งสองคนได้ออกมาพบกับท่านนบี สุไลมาน บุตรของท่านบีดาอูด (อ.ล.) ผู้หญิงทั้งสองจึงเล่าให้นบีสุไลมานทราบ นบีสุไลมานจึงกล่าวว่า : ท่านทั้งหลายจงนำมิด (ชิกกิน) มาให้ข้าพเจ้าเพื่อจะผ่าเด็กชายผู้นี้แบ่งให้แก่เธอทั้งสองคน ดังนั้นผู้หญิงที่อายุน้อยกว่าจึงได้กล่าวว่า : ไม่, ขออัลเลาะห์เมตตาท่าน เด็กนี้เป็นบุตรชายของหล่อน นบีสุไลมาน จึงตัดสินว่า เด็กชายผู้นี้เป็นบุตรของผู้หญิงที่มีอายุน้อยกว่า ท่านอะบูฮุรอยเราะห์ได้กล่าวว่า : สาบานต่ออัลเลาะห์ ข้าพเจ้าไม่เคยได้ยินคำว่า ชิกกิน (มิด) นอกจากในวันนั้น พวกเราไม่เคยพูด (คำว่าชิกกิน : มิด) นอกจากพูดว่า มุคยะห์ (มิด) *รายงานโดยบุคอรีมุสลิมและน่ำฮาอี*

(224) ทัศนะเหล่านี้อาศัยความหมายร่วมกับสองทัศนะก่อน ส่วนทัศนะที่สามเป็นข้อย่อของทัศนะที่ผ่านมาได้ความว่า เมื่อทั้งสองฝ่ายอ้างกรรมสิทธิ์ในสิ่งหนึ่ง ที่อยู่ในมือของคนทั้งสองหรืออยู่ในมือคนอื่นโดยทั้งสองฝ่ายไม่มีพยาน ให้เสนอแบ่งแก่คนที่สอง ถ้าทั้งสองพอใจก็ให้ปฏิบัติตามที่กล่าวมาแล้วและยุติการพิพาท ถ้าทั้งสองฝ่ายไม่ยอมแบ่งแต่ตกลงกันว่าจะให้คนหนึ่งสาบานก็ให้คนนั้นสาบานและตัดสินให้แก่ผู้สาบาน ถ้าหากทั้งสองฝ่ายจะแย้งกันสาบานหรือทั้งคู่ไม่ยอมสาบานก็ให้ทำการจับฉลากว่าใครจะเป็นผู้สาบาน ผู้ใดสาบานก็ตัดสินให้แก่ผู้นั้น

(225) ที่ตัดสินให้แก่คนอายุมากขึ้น อาจเป็นไปได้ว่าเด็กชายนั้นคล้ายกับหญิงคนนี้ หรือเพราะทำให้การของหล่อนหนักแน่นกว่าหรือบางทีเด็กอยู่กับหล่อน

ผู้ตัดสินมีสิทธิกักขังผู้ถูกกล่าวหา

เล่าจาก บะห์ซุ บุตร หะกีม จากบิดาของเขา จากปู่ของเขา (ร.ด.) ว่าท่านนบี (ซ.ล.) ได้ขังผู้ชายคนหนึ่งในข้อกล่าวหาหนึ่ง ภายหลังได้ปล่อยตัวไป²²⁶ รายงานโดยเจ้าของสุนัน

เล่าจาก ซิรรีด บุตร สุไวด์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า การผลัดวันประกันพรุ่งของคนรายนั้น ทำให้อนุมัติการละเมิดศักด์ศรีของเขา และทำให้อนุมัติการลงโทษเขา²²⁷ รายงานโดยอะบูดาวูด น้าฮาอี และอะหัมมัด

คำตัดสินของฮากิม (ผู้ตัดสิน) ไม่ทำให้สิ่งต้องห้าม (ฮารอม) กลายเป็นสิ่งที่อนุญาต (ฮาလာล)

เล่าจาก อุมมุ ซะลามะห์ (ร.ด.) ว่าท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ความจริงข้าพเจ้าเป็นเพียงมนุษย์ และพวกท่านได้พิพาทกันมาหาข้าพเจ้า และเป็นไปได้ว่าพวกท่านบางคนอ้างหลักฐานได้เหนือกว่า บางคน, ข้าพเจ้าก็ต้องตัดสินให้ (ตกเป็นของ) เขา ตามที่ข้าพเจ้าได้ยิน ดังนั้นผู้ใดที่ข้าพเจ้าได้ตัดสินสิ่งใดที่เป็นกรรมสิทธิ์ของพี่น้อง (ร่วมศาสนา) ของเขา ให้ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของเขา อย่าให้เขายึดเอาไปเป็นกรรมสิทธิ์ เพราะความจริง (มันเท่ากับ) ข้าพเจ้าตัดไฟนรกก่อนหนึ่งให้แก่เขา²²⁸ รายงานโดยหัจจัน

เล่าจากอิบนิอุมร์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดที่การช่วยเหลือของเขาขัดขวางไม่ให้มีการลงโทษใด ๆ จากอัตราโทษของอัลเลาะห์ เท่ากับเขาประกาศตนเป็นศัตรูกับอัลเลาะห์ และผู้ใดขัดแย้งในเรื่องที่เหลวไหลทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเป็นเรื่องเหลวไหล เขาจะคงอยู่ในความกริ้วโกรธของอัลเลาะห์จนกว่าเขาจะถอนตัวออก และผู้ใดได้กล่าวหาผู้ศรัทธา ด้วยสิ่งที่ไม่ได้อยู่ในตัวเขา อัลเลาะห์ก็จะให้เขาอยู่ในน้ำหนอนน้ำเหลืองที่ไหลจากร่างของชาวนรก จนกว่าเขาจะถอนตัวออกจากสิ่งที่ได้กล่าวหา และผู้ใดให้ความช่วยเหลือในกรณีพิพาทโดยยุติธรรม ความจริงก็เท่ากับเขาได้กลับมากพร้อมด้วยความกริ้วโกรธจากอัลเลาะห์ผู้ทรงเกรียงไกร รายงานโดยอะบูดาวูด ด้วยสายรายงานที่ซอและห์

(226) โดยมีเจตนาให้ขายอุมร์สภาพ

(227) คือผลัดวันประกันพรุ่งในการชำระหนี้ทั้งที่ตนเองสามารถจะชำระได้ การกระทำดังกล่าวยอมให้เจ้าหน้าที่ละเมิดศักด์ศรีของเขาได้ เช่นเรียกเขาว่าเป็นคนทุจริต เป็นคนฮันตราบ โดยไม่ล่วงเกินไปถึงญาติพี่น้อง และยอมให้ฮากิมลงโทษโดยให้กำหุกที่รุนแรงหรือกักขังเป็นต้น

(228) การตัดสินของฮากิมไม่ทำให้สิ่งต้องห้ามกลายเป็นสิ่งฮาလာลและไม่ทำให้สิ่งที่ฮาလာลกลายเป็นสิ่งต้องห้าม ทั้งในเรื่องทรัพย์สินและเรื่องอื่น ๆ ทั้งในคูนยาและอากิเราะห์ แม้ว่าจะมีผลบังคับตามที่ปรากฏด้วยสายตาก็ตาม นี่เป็นทรรศนะของนักวิชาการส่วนใหญ่ และสานุศิษย์ของอะบูสะมีเาะห์ แต่ท่านอะบูสะมีเาะห์ได้กล่าวว่า มันทำให้ฮาလာล เฉพาะเรื่องอวัยวะเท่านั้นโดยไม่เกี่ยวกับ เรื่องทรัพย์สิน

อนุญาตให้แต่งตั้งอนุญาโตตุลาการ

อัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสว่า : และถ้าหากพวกท่านกลัวว่าจะเกิดการแตกแยกระหว่างคนทั้งสอง (ผัว เมีย) ก็ให้พวกท่านตั้งอนุญาโตตุลาการขึ้นคนหนึ่งจากครอบครัวของเขา (ผัว) และ อนุญาโตตุลาการอีกคนหนึ่งจากครอบครัวของหล่อน (ภรรยา) ถ้าหากคนทั้งสอง (อนุญาโตตุลาการ) ประรณาคจะไกลเกลี่ย อัลเลาะห์ก็จะแนะแนวทางให้คนทั้งสอง แท้จริงอัลเลาะห์ทรงรอบรู้ทรงรอบคอบ²²⁹

เล่าจากอะบีฮุรอยเราะห์ (ร.ค.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : มีผู้ชายคนหนึ่งได้ซื้อผืนแผ่นดินแปลงหนึ่งจากผู้ชายอีกคนหนึ่ง ต่อมาผู้ซื้อได้พบโองไบหนึ่ง มีทองคำบรรจุอยู่ภายใน เขาจึงได้กล่าวแก่ผู้ชายว่า : จงเอาทองของท่านไปจากข้าพเจ้า ความจริงข้าพเจ้าซื้อเพียงผืนแผ่นดินจากท่านเท่านั้น และข้าพเจ้าไม่ได้ซื้อทองจากท่าน ต่อมาผู้ขายแผ่นดินได้กล่าวว่า : ความจริงข้าพเจ้าขายผืนแผ่นดินรวมทั้งสิ่งที่อยู่ในผืนดินนั้นให้แก่ท่านด้วย (ผู้เล่า) ได้กล่าวว่า : หลังจากนั้นบุคคลทั้งสองจึงได้ไปหาชายคนหนึ่งเพื่อให้ทำการตัดสิน ผู้ที่เขาทั้งสองพากันไปหาเพื่อให้ทำการตัดสินจึงได้กล่าวขึ้นว่า : ท่านทั้งสองมีบุตรไหม? ชายคนหนึ่งตอบว่า : ข้าพเจ้ามีบุตรชายคนหนึ่ง ชายอีกคนหนึ่งกล่าวว่า : ข้าพเจ้ามีบุตรหญิงคนหนึ่ง ผู้ทำการตัดสินได้กล่าวว่า : ท่านทั้งหลาย จงแต่งงานชายหนุ่มคนนั้นกับหญิงสาวคนนี้ และท่านทั้งหลายจงย้ายไปในการแต่งงานคนทั้งสองนั้น จากทองที่พบและให้ท่านทั้งสองจงบริจาคเป็นทาน รายงานโดยบุคอรีและมุสลิม

บทสุดท้าย : การไกลเกลี่ย

อัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสว่า : ไม่มีความดีในส่วนใหญ่จากการชุบชิบของพวกเขานอกจากผู้ที่ใช้ให้บริจาคทานหรือใช้ให้ทำความดี หรือไกลเกลี่ยในระหว่างมนุษย์ด้วยกัน และผู้ใดกระทำดังนั้น โดยแสวงหาความพอใจของอัลเลาะห์ ดังนั้นต่อไปเราจะให้ผลบุญแก่เขาอย่างใหญ่หลวง

เล่าจากอาอิชะห์ (ร.ค.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ผู้ที่อัลเลาะห์โกรธกริ้วจากบรรดาผู้ชาย คือผู้ที่ชอบพิพาทรายงานโดยบุคอรีมุสลิม และนำฮาอ์

เล่าจากชะหัลอัชชาอิดี (ร.ค.) ได้กล่าวว่า : ได้ปรากฏมีการสู้รบกันระหว่างพวกตระกูลบะนีอัมร์ต่อมาท่านนบี (ซ.ล.) ได้ทราบข่าว ท่านได้ละหมาดดุหฺร์ จากนั้นท่านได้มายังพวกเขาทำการไกลเกลี่ยระหว่างพวกเขา รายงานโดยบุคอรีและนำฮาอ์

(229) โองการนี้ว่าด้วยเรื่องกรณีพิพาทระหว่างสามีภรรยา แต่ใช้หลัก กียาส ได้กับทุกเรื่องที่มีการพิพาทระหว่างบุคคลสองคน เพราะการตั้งอนุญาโตตุลาการเพื่อไกลเกลี่ยนั้นเป็นสิ่งที่ต้องการไม่ว่าเวลาใด

เล่าจากอุมมิกัสซิม บุตรสาวอุกบะห์ (ร.ค.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ไม่ใช่เป็นคนโกหก ผู้ที่ไกล่เกลี่ยระหว่างเพื่อนมนุษย์โดยเขากล่าวในสิ่งที่ดี หรืออุบายในสิ่งที่ดี รายงานโดยอะบูดาวูด และบุคอรี

เล่าจาก อะบีอັดดัตร์ดาอู (ร.ค.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าจะไม่บอกให้พวกท่านรู้ถึงสิ่งที่มีภาคผลยอดเยี่ยมกว่าขั้นของการถือศีลอดการละหมาด และการบริจาคทานหรือ? พวกเหล่าอัศรสาวกตอบว่า : ได้โปรดบอกเถิด โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ ท่านได้กล่าวว่าคือการไกล่เกลี่ยให้ผู้ที่แตกแยก (ได้คืนดีกัน) และการทำลายการไกล่เกลี่ยนั้น เป็นมิดโกน รายงานโดย อะบูดาวูดและติรมีซี

และติรมีซีได้รายงานเพิ่มเติมว่า : ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวว่ามันจะโกนเส้นขนแต่มันโกนเอาศาสนาทิ้งไป

ภาคการสาบาน²³⁰ และการบนบาน²³¹

มีสองบทและบทสุดท้าย

บทที่หนึ่ง การสาบาน

จะไม่เป็นการสาบานนอกจากต้องสาบานด้วยนามหนึ่ง จากบรรดานาม
ชื่อของอัลเลาะห์ตาอาลา

อัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสว่า : สาบานต่อผู้อภิบาลฟ้าและแผ่นดิน แท้จริงสิ่งที่กล่าวนั้น
เป็นเรื่องจริงเหมือนที่พวกเจ้าได้พูดกัน

และพระองค์ได้ตรัสว่า : เราขอสาบานกับ (ความยิ่งใหญ่ของเราผู้เป็น) ผู้อภิบาล
ทิศตะวันออกและทิศตะวันตกว่าแท้จริงเรามีอำนาจที่จะเปลี่ยนเอาประชาชาติที่ดี กว่าพวก
เขาและเราไม่ใช่เป็นผู้อ่อนแอ

เล่าจากอิบนุมัร (ร.ค.) ได้กล่าวว่า : ปรากฏว่าการสาบานของท่านนบี (ซ.ล.) คือ
(คำว่า) ไม่. ขอสาบานต่อผู้เปลี่ยน (ความคิดของ) จิตใจ²³² รายงานโดยห้าคนนอกจากมุสลิม

เล่าจากอะบีสะอีด (ร.ค.) ได้กล่าวว่า : ปรากฏว่าท่านนบี (ซ.ล.) เมื่อเอาจริงเอาจัง
ในการสาบานท่านจะกล่าว (คำสาบาน) ว่า : สาบานต่อผู้ซึ่งชีวิตของอะบีอัลกอซิม อยู่ใน
เงื้อมมือของพระองค์ รายงานโดยอะบูดาวูด

เล่าจากอะบีสุรอยเราะห์ (ร.ค.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : เมื่อกษัตริย์กิสรอ
สิ้นพระชนม์จะไม่มีกิสรอ อีกหลังจากนั้น และเมื่อกษัตริย์กอยซอร์ สิ้นพระชนม์ก็จะไม่มี
กอยซอร์อีกหลังจากนั้น สาบานต่อผู้ซึ่งชีวิตของมุฮัมมัดอยู่ในเงื้อมมือของพระองค์ แท้จริง
ทรัพย์สินสมบัติของกษัตริย์ทั้งสองนั้นจะต้องถูกนำไปแจกจ่ายในหนทางของอัลเลาะห์ตาอาลา

เล่าจากอาอิชะห์ (ร.ค.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : โอ้ประชากรของมุฮัมมัด
สาบานต่ออัลเลาะห์ว่า ถ้า मैं พวกท่านรู้สิ่งที่ข้าพเจ้ารู้ พวกท่านจะต้องร้องไห้อย่างมากมาย
และพวกท่านจะหัวเราะเพียงเล็กน้อย²³³ รายงานหะดีษทั้งสองโดยบุคอรีและมุสลิม

(230) การสาบานคือการยืนยันสิ่งที่เป็นไปได้โดยกล่าวนามของอัลเลาะห์หรือกล่าวคุณลักษณะหนึ่งคุณลักษณะใดของพระองค์

(231) การบนบานคือ การทำให้สิ่งที่ไม่ใช่ วายิบ กลายเป็นวายิบ เพราะมีสิ่งหนึ่งเกิดขึ้น

(232) คือสาบานว่า ข้าพเจ้าจะไม่ทำหรือข้าพเจ้าจะไม่ทำสิ่งนั้นสิ่งนี้. ขอสาบานต่อผู้เปลี่ยนจิตใจ

(233) ในหะดีษนี้ สาบานด้วยนามของอัลเลาะห์ส่วนหะดีษก่อน สาบานด้วยคุณลักษณะของพระองค์ดังนั้นการสาบานจะใช้ไม่ได้และไม่จำเป็นต้องเสียค่าปรับ(กัฟฟาเราะห์) นอกจากต้องสาบานด้วยนามของอัลเลาะห์หรือด้วยคุณลักษณะหนึ่งจากบรรดาคุณ
ลักษณะของพระองค์

ผู้ใดสาบานด้วยอื่นจากอัลเลาะห์แท้จริงเขาได้ทำบาป²³⁴

เล่าจากอิบน์อุมร์ (ร.ค.) ว่า แท้จริงท่านนบี (ซ.ล.) ได้ตามมาทันท่านอุมร์ (ร.ค.) ขณะที่อยู่ในกองคาราวานโดยที่เขา (อุมร์) ได้สาบานด้วยบิดาของเขา ท่านรอซูลุลเลาะห์จึงได้ประกาศแก่กองคาราวานนั้นว่า : โปรดทราบแท้จริงอัลเลาะห์ผู้ยิ่งใหญ่และเกรียงไกรได้ห้ามพวกท่านทั้งหลายจากการสาบานด้วยบรรพบุรุษของพวกท่าน ดังนั้นผู้ใดที่สาบานให้เขาจงสาบานด้วยอัลเลาะห์หรือมิเช่นนั้น ให้เขาจงนิ่งเสีย ท่านอุมร์ได้กล่าวว่า สาบานต่ออัลเลาะห์ ข้าพเจ้าไม่ได้สาบานด้วยบรรพบุรุษ นับตั้งแต่ข้าพเจ้าได้ยินท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ห้ามการสาบานด้วยบรรพบุรุษ (ไม่ว่า) จะโดยกล่าวเองหรือเล่าคำที่ผู้อื่นกล่าว (ก็ตาม)

เล่าจากอะบีฮุร็อยเราะห์ (ร.ค.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดที่สาบานจากพวกท่านโดยกล่าวในคำสาบานของเขาว่า : (สาบาน) ด้วย ลีลาต และอุซซา²³⁵ ให้เขาจงกล่าวว่า ไม่มีพระเจ้าที่ควรแก่การเคารพสักการะ นอกจากอัลเลาะห์ และผู้ใดได้กล่าวแก่เพื่อนของเขาว่า : มาที่นี่ ข้าพเจ้าจะเล่นการพนันกับท่าน ให้เขาจงบริจาคราน²³⁶

เล่าจากซาบิต บุตร เตะห์ฮาก (ร.ค.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดได้สาบานด้วยอื่นจากศาสนาอิสลาม เขาก็จะเป็นอย่างที่ถูกกล่าว²³⁷ และผู้ใดได้ฆ่าตัวตายด้วยสิ่งใดเขาจะต้องถูกลงโทษด้วยสิ่งนั้นในนรกยะอันนัม และการแข่งดำผู้มีศรัทธาเท่ากับฆ่าเขา และผู้ใดกล่าวหาผู้มีศรัทธาว่าเป็นผู้ทรยศ (กาเฟร) เท่ากับฆ่าเขา *รายงานหะดีษทั้งสามโดยแม่บททั้งห้า*

ท่านอิบน์ อุมร์ (ร.ค.) ได้ยินผู้ชายคนหนึ่งสาบานว่า : ไม่, สาบานด้วยวิหารกะอับะห์ ท่านอินนุอุมร์จึงได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้ยินท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) กล่าวว่า : ผู้ใดสาบานด้วย (นาม) อื่นจากอัลเลาะห์ เท่ากับเขาได้ตั้งภาคี²³⁸ *รายงานโดยอะบูดาวูด ติมิซี และอะหฺมัด*

เล่าจาก บุรอยดะห์ จากบิดาของเขา (ร.ค.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า ผู้ใดสาบานโดยกล่าวว่า : แท้จริงข้าพเจ้าพ้นจากอิสลาม ดังนั้นถ้าหากเขาโกหก เขาก็เป็นตามที่ถูกกล่าว และถ้าหากเขาพูดจริงเขาก็จะไม่กลับมาสู่อิสลามอย่างปลอดภัย²³⁹ *รายงานโดยอะบูดาวูด และนำฮาอ์*

(234) ถ้าหากเขามีความเชื่อมั่นในความยิ่งใหญ่ของสิ่งนั้น

(235) ลีลาตและอุซซาเป็นเทวรูปที่ชาวมักกะห์ใช้กล่าวในคำสาบานในสมัยยอลิยะห์

(236) เพื่อเป็นการไถ่บาปที่เขาได้พูดเช่นนั้น

(237) ดังนั้นผู้ใดได้กล่าวว่า ถ้าหากข้าพเจ้ากระทำสิ่งนั้น ข้าพเจ้าเป็น ชะฮูดี หรือเป็นกาเฟร ต่อมาเขาได้ไปกระทำสิ่งนั้น ก็จะเป็นไปอย่างที่เขาได้กล่าวไว้

(238) ถ้าหากเขาเชื่อมั่นในความยิ่งใหญ่ของมัน ว่ามีความยิ่งใหญ่เหมือนอัลเลาะห์ ถ้าไม่มีความเชื่อมั่นอย่างนั้น ก็เพียงมักโรห์เท่านั้นและไม่ต้องเสียกัฟฟาระห์

(239) หมายความว่า ถ้าหากเขากล่าวเช่นนั้นโดยโกหก มันก็เป็นไปตามที่เขาพูด เป็นการลงโทษที่เขาโกหก และถ้าหากเขาพูดจริงเขาก็พ้นจากอิสลาม

การสาบานเท็จ²⁴⁰

เล่าจากอับดุลลาห์ บุตรอัมร์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า บาบใหญ่ นั่นคือ การตั้งภาคีคู่กับอัลเลาะห์ การเนรคุณบิดามารดา การสังหารชีวิต และการสาบานเท็จ *รายงาน โดยบุคอรี*

เล่าจากอับดุลลาห์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดได้สาบาน บนสาบานเท็จ เพื่อตัดสิทธิ์ด้วยการสาบานนั้นจากทรัพย์สินของชายมุสลิมคนหนึ่ง หรือ (ผู้เล่า) ได้กล่าวว่า (ทรัพย์สินของ) พี่น้องของเขา, เขาจะได้พบกับอัลเลาะห์ในสภาพที่พระองค์โกรธกริ้วเขา อัลเลาะห์ได้ประทานโครงการลงมาเพื่อยืนยันในเรื่องนี้ว่า : “แท้จริงบรรดาผู้ซึ่งนำเอาข้อสัญญาของอัลเลาะห์และคำสาบานของเขามาแลกเปลี่ยนกับราคาเพียงเล็กน้อย ซึ่งพวกเขาเหล่านั้น จะไม่มีส่วนได้ใด ๆ เป็นของพวกเขาในอาคิเราะห์” จนจบโครงการ *รายงานโดยหาคิม*

เล่าจากอิหมรอน บุตร ฮุซัยน์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า ผู้ใดได้สาบานบนการสาบานที่เขาเป็นผู้ถูกกำหนดให้สาบาน (และเขาได้สาบาน) โดยเท็จ ให้เขาจงเตรียมที่อยู่ ด้วยใบหน้าของเขาไว้ในขุมนรก *รายงานโดยอะบูดาวูด*

เล่าจากยาบิร (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : คนหนึ่งคนใดจะไม่สาบาน ณ แท่นยีน (มิมบร) ของข้าพเจ้านี้ โดยเป็นสาบานที่มีบาป แม้เป็นการสาบานบนไม้กุ่มพินที่ยังสด (มีสีเขียว) อยู่ก็ตาม นอกจากเขาได้เตรียมที่อยู่ของเขาจากขุมนรกแล้ว หรือขุมนรกนั้นเป็นของเขา²⁴¹ *รายงานโดยอะบูดาวูด และนำฮาอ์*

เล่าจากอิบนิอับบาส (ร.ด.) ว่า : ได้มีผู้ชายสองคนพิพาทกันมายังท่านนบี (ซ.ล.) ท่านได้ขอพยานหลักฐานจากโจทก์ ปรากฏว่าโจทก์ไม่มีพยานหลักฐาน ท่านจึงขอให้จำเลยสาบาน จำเลยได้สาบานด้วยอัลเลาะห์ ซึ่งไม่มีพระเจ้าที่ควรเคารพสักการะนอกจากพระองค์ ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) จึงได้กล่าวว่า : ใช่, ความจริงท่านได้กระทำ²⁴² แต่ท่านได้รับการอภัยแล้ว ด้วยความบริสุทธิ์ใจที่กล่าวว่า : ไม่มีพระเจ้าที่ควรแก่การเคารพ สักการะนอกจากอัลเลาะห์ *รายงานโดยอะบูดาวูด และนำฮาอ์*

(240) การสาบานที่เจตนาให้เป็นเท็จ

(241) คำว่าหรือ เป็นความสงสัยของผู้เล่า

(242) คือได้กระทำตามที่โจทก์อ้าง ท่านนบีทราบโดย วะฮีย์ จากอัลเลาะห์

ไม่สมควรคืนทรัพย์สินในคำสาบาน²⁴³

เล่าจากอะบีฮุรอยเราะห์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : พวกเรามาที่หลัง (ในโลกนี้) แต่เป็นพวกที่ลวงหน้าไปก่อนในวันกิยามะห์ และท่านได้กล่าวว่า : สาบานต่ออัลเลาะห์ การที่คนใดจากพวกท่านคืนทรัพย์สินด้วยคำสาบานของเขา (แล้วเกิดเป็นภัยขึ้น) ในครอบครัวของเขา จะเป็นบาปแก่เขายิ่งกว่าการที่เขาจะจ่ายค่าปรับ (ที่เสียค่า) สาบาน ซึ่งอัลเลาะห์ได้กำหนดเหนือเขา²⁴⁴ *รายงานโดยบุคอรีมุสลิม*

สาบานที่ไร้สาระ

เล่าจากอาอิชะห์ (ร.ด.) ในการอธิบายคำดำรัสของอัลเลาะห์ตอาลาที่ว่า : “อัลเลาะห์ไม่เอาผิดกับพวกท่าน เพราะความไร้สาระในคำสาบานของพวกท่าน” โดยกล่าวว่า : โองการนี้ลงมาในคำพูดของคนที่พูดว่า ไม่, สาบานต่ออัลเลาะห์, และ ใช่, สาบานต่ออัลเลาะห์²⁴⁵ *รายงานโดยบุคอรี*

และเล่าจากเขา (อาอิชะห์) ว่า : แท้จริงท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า . มันเป็นคำพูดของชายคนหนึ่งภายในบ้านของเขา คือ ไม่, สาบานต่ออัลเลาะห์ และใช่, สาบานต่ออัลเลาะห์ *รายงานโดยอะบูดาวูด อิบน์อับบาน และบัยหะกี*

(243) คือ ไม่นอนุญาตให้คืนทรัพย์สินในคำสาบาน

(244) ผู้ใดได้สาบานว่าจะกระทำหรือละทิ้งสิ่งหนึ่งและเขาได้คืนทรัพย์สินที่ทำตามคำสาบานนั้นโดยที่ครอบครัวของเขาได้รับความกระทบกระเทือน ดังนั้นให้เขาทวนสาบานดีกว่าและจ่ายกัฟฟาเราะห์สาบาน ดังนั้นการทวนสาบานในเรื่องอย่างนี้เป็นสิ่งที่ศาสนาเรียกร้องเหมือนกับสาบานว่าจะทิ้งสุนัขหรือกระทำสิ่งที่มักโรห์เป็นต้น, และวายิบต้องทวนสาบานและจ่าย กัฟฟาเราะห์ถ้าหากสาบานว่าจะละทิ้งสิ่งที่เป็นวายิบหรือจะกระทำสิ่งที่ ฮารอม, มักโรห์ ทวนสาบานถ้าหากได้สาบานว่าจะกระทำหรือละทิ้งสิ่งที่ศาสนาอนุญาตแต่สุดท้ายให้กระทำตามคำสาบาน

(245) คือคำพูดที่เกิดขึ้นระหว่างสนทนากับผู้อื่น เช่นเพื่อนชวนไปเที่ยวบ้าน เขากล่าวว่า ไม่, สาบานต่ออัลเลาะห์ที่หมายความว่าไม่สามารถไปได้จริงๆ เมื่อถูกเพื่อนรบกวนก็ขึ้นก็ยอมตกลงไปกับเขา เช่นนี้ถือว่าไม่มีบาปและไม่ต้องจ่ายกัฟฟาเราะห์สาบาน

การสาบานขึ้นอยู่กับเจตนาของผู้ขอให้สาบาน

เล่าจากอะบีฮุร็อยเราะห์ (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : คำสาบานขึ้นอยู่กับเจตนาของผู้ขอให้สาบาน และในบางรายงานว่า คำสาบานของท่านขึ้นอยู่กับสิ่งที่เพื่อนของท่าน(คือผู้ที่ให้ท่านสาบาน) จะยืนยันว่าท่านพูดจริง;²⁴⁶ รายงานโดยมุสลิม อะบูดาวูด และ ตริมีซี

เล่าจาก ชุไวด์ บุตร ฮันดอละห์ (ร.ด) ได้กล่าวว่า : พวกเราได้ออกไปมีเจตนาไปหาท่านนบี (ซ.ล) และท่าน วาลิด บุตร ฮุจร์ ได้ร่วมไปกับพวกเราด้วย, ต่อมาศัตรูของเขา (วาลิด) ได้จับตัวเขาไป พวกเขาไม่สบายใจที่จะสาบาน, ข้าพเจ้าจึงได้สาบานว่าเขาเป็นน้องชายของข้าพเจ้า ศัตรูจึงได้ปล่อยตัวเขา, จากนั้นพวกเราได้เข้ามาหาท่านนบี (ซ.ล) ข้าพเจ้าจึงได้เล่าให้ท่านทราบว่าคุณพวกไม่สบายใจที่จะสาบาน ข้าพเจ้าจึงได้สาบานว่า : เขาเป็นน้องชายของข้าพเจ้า ท่านนบีกล่าวว่า : ท่านพูดถูกแล้ว มุสลิม เป็นพี่น้องของมุสลิม²⁴⁷ รายงานโดยอะบูดาวูด ด้วยสายรายงานที่ซอและห์และอิบนุมายะห์

ไม่เป็นการทวนคำสาบานพร้อมด้วยคำยกเว้น

อัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสว่า : เจ้าอย่าพูดแก่สิ่งหนึ่ง (ที่จะกระทำ) ว่าแท้จริงข้าพเจ้ากระทำสิ่งนั้นในวันพรุ่งนี้ นอกจากให้พูดว่า สุดแต่อัลเลาะห์ต้องการ²⁴⁹ และเจ้าจงระลึกถึงพระผู้อภิบาลของเจ้าเมื่อเจ้าลืม และจงกล่าวว่าจะหวังว่าพระผู้อภิบาลของข้าพเจ้าจะชี้นำความถูกต้องแก่ข้าพเจ้าใกล้ชิดยิ่งกว่านี้

(246) ความหมายที่ปรากฏของหะดีษนี้คือ โดยไม่มีเงื่อนไขว่า ผู้ขอให้สาบานนั้นจะเป็นฮากิมหรือเป็นโจทก์ก็ตาม ชาติให้พิจารณาเจตนาของผู้ขอให้สาบานที่เป็นฮากิมเท่านั้น, ถ้าไม่ใช่ฮากิมก็แล้วแต่เจตนาของผู้สาบาน นะวาวีได้กล่าวว่า ถ้าผู้หนึ่งได้สาบานโดยไม่ได้ เรียกชื่อให้สาบานและเขาใช้คำพูดที่มีสองนัยตีความเป็นอย่างอื่นได้(แต่ริยะห์) การสาบานนั้นก็ให้ประโยชน์และไม่นับว่าเขาทวนสาบาน ไม่ว่าเขาจะสาบานเองหรือมีผู้ขอให้สาบานที่ไม่ใช่ฮากิม หรือตัวแทน ในเรื่องนี้ไม่พิจารณาเจตนาของผู้ขอให้สาบานที่ไม่ใช่ฮากิมสรุปได้ความว่า การสาบานนั้นให้พิจารณาเจตนาของผู้สาบานเป็นสำคัญในทุกสภาพการ ยกเว้นในกรณีที่ฮากิมหรือตัวแทนเป็นผู้ขอให้สาบาน ในคดีฟ้องร้องคั่งกันคำสาบานจะต้องเป็นไปตามเจตนาของผู้ขอให้สาบาน ซึ่งเป็นความมุ่งหมายของหะดีษนี้ สำหรับในกรณีที่เขาสาบานขึ้นเองโดย ฮากิม หรือตัวแทนไม่ได้ร้องขอ ให้ถือตามเจตนาของผู้สาบาน

(247) นี่เป็นการใช้คำพูดที่มีสองนัย ตีความได้ว่าเป็นพี่น้องร่วมสายโลหิต และเป็นพี่น้องร่วมศาสนา

(248) คือต่อท้ายคำสาบานว่า "อินชาอัลเลาะห์" (ถ้าหากอัลเลาะห์ต้องการ)

(249) คือ อย่าพูดว่าจะทำสิ่งนั้นสิ่งนี้ ในวันพรุ่งนี้ โดยไม่พ่วงท้ายด้วยคำว่า "อินชาอัลเลาะห์"

เล่าจากอิบนิอุมร์ (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า ผู้ใดได้กล่าวคำสาบานอย่างหนึ่ง แล้วเขากล่าวว่า : ถ้าหากอัลเลาะห์ประสงค์ เขาจะได้รับการยกเว้น²⁵⁰ รายงานโดยเจ้าของสุนัน

ตัวบทของนำซาอีและอะบีดาวูดว่า : ผู้ใดสาบาน และได้กล่าวคำยกเว้น ดังนั้นถ้าหากเขาต้องการก็ให้เขากระทำ, และถ้าหากเขาต้องการก็ให้เขาละทิ้ง โดยไม่เสียคำสาบาน

เล่าจากอิกริมะห์ (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า สาบานด้วยอัลเลาะห์ ข้าพเจ้าจะต้องทำสงครามกับพวกกุเรช สาบานด้วยอัลเลาะห์ ข้าพเจ้าจะต้องทำสงครามกับพวกกุเรช สาบานด้วยอัลเลาะห์ข้าพเจ้าจะต้องทำสงครามกับพวกกุเรช, หลังจากนั้นท่านได้กล่าวว่า ถ้าหากอัลเลาะห์ประสงค์

และในบางรายงานว่า หลังจากนั้นท่านหยุดนิ่งแล้วกล่าวว่า : ถ้าหากอัลเลาะห์ประสงค์ ในภายหลังปรากฏว่าท่านไม่ได้ทำสงครามกับพวกกุเรช, รายงานโดยอะบูดาวูด บัยหะกี และอิบนุฮิบบาน และตัวบทของอิบนุฮิบบานว่า: สาบานด้วยอัลเลาะห์ ข้าพเจ้าจะต้องทำสงครามกับพวกกุเรช (ท่านได้กล่าว) สามครั้ง หลังจากนั้นได้ท่านหยุดนิ่งชั่วคราว แล้วกล่าวว่า ถ้าหากอัลเลาะห์ประสงค์²⁵¹

(250) หมายความว่า ถ้าหากเขาไม่ทำตามคำสาบานก็ไม่ถือว่าเขาทวนสาบาน

(251) คำที่ว่า หยุดนิ่ง ในรายงานแรกเป็นการหยุดหายใจ หรือหยุดพักเหนื่อย เรียกคำยกเว้นหลังการหยุดดังกล่าวนี้ว่า "คำยกเว้นที่ติดต่อกัน" (มุคตะซัล) ส่วนคำที่ว่า หยุดนิ่งชั่วคราว ในสายรายงานที่สองเป็นการหยุดนิ่ง ที่ใช้เวลานานกว่าหยุดหายใจและหยุดพักเหนื่อย เรียกคำยกเว้นหลังการหยุดนี้ว่า "คำยกเว้นที่ไม่ติดต่อกัน" (มุนฟะซัล) ความหมายของหะดีษที่กล่าวก็คือ ผู้ใดได้สาบาน และภายหลังได้กล่าวคำยกเว้นที่ติดต่อกันให้ถือว่าเหมือนกับเขาไม่ได้สาบาน เพราะคำยกเว้นนั้นจะทำลายคำพูดก่อน, คำสาบานที่ติดตามด้วยคำยกเว้นนั้นคลุมถึงที่เกี่ยวกับอัลเลาะห์ หรือการห้ำ หรือการปลดปล่อยทาส หรือเกี่ยวกับเรื่องอื่น ๆ เป็นพระศาสนะของนักวิชาการส่วนใหญ่ มอลิกได้กล่าวว่า คำยกเว้นไม่เกิดประโยชน์ในเรื่องการห้ำ และการปล่อยทาส อะหมัดได้กล่าวว่า คำยกเว้นไม่เกิดประโยชน์ในเรื่องการปล่อยทาสเท่านั้น ที่กล่าวทั้งหมดนี้ในเรื่องคำยกเว้นที่ติดต่อกัน ส่วนคำยกเว้นที่ไม่ติดต่อกัน มีพวกตาบิอันบางท่านได้กล่าวว่าใช้ได้ แต่มีการขัดแย้งกันว่า ไม่ติดต่อกันนานขนาดไหนจะขึ้นและตอวูกกล่าวว่า ขอมให้กล่าวคำยกเว้นได้ครบใจที่เขาขังอยู่ในสถานที่ ๆ กล่าวคำสาบาน กอตาอะห์ได้กล่าวว่า ตราบใดที่ยังไม่ลุกขึ้นยืนหรือพูดเรื่องอื่น อะตอได้กล่าวว่า เท่ากับเวลารัตนอมูรฺเสร็จ สะอิดได้กล่าวว่า ภายในกำหนดสี่เดือน อิบนุอับบาสได้กล่าวว่า ขอมให้กล่าวคำยกเว้นได้ตลอดกาล

บทที่สอง การบนบาน²⁵²

อัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสว่า : “สิ่งใดที่พวกเจ้าได้จ่ายเป็นค่าใช้จ่าย หรือการบนใดที่พวกเจ้าได้บนไว้ แท้จริงอัลเลาะห์ทรงรอบรู้ในสิ่งนั้น และสำหรับผู้ที่จริงใจนั้น ย่อมไม่มีผู้ช่วยเหลือ” และพระองค์ได้ตรัสว่า : “หลังจากนั้นให้พวกเขาชำระล้างร่างกายของเขาให้สะอาด และให้พวกเขาจงทำตามที่ทำที่พวกเขาได้บนไว้²⁵³ และให้พวกเขาตอวาฟที่ใบตุลเลาะห์อันเก่าแก่” และพระองค์ได้ตรัสว่า : “พวกเขาจะทำตามที่ได้บนไว้อย่างสมบูรณ์ และพวกเขากลัววันหนึ่งซึ่งโทษทัณฑ์ของมันบินว่อนอยู่ทั่วไป และพวกเขาจะให้อาหารทั้งที่ขอบมันแก่คนอนาถา เด็กกำพร้า และเชลยศึก”

เล่าจากอิบนิอุมร์ (ร.ด) ได้กล่าวว่า . ท่านนบี (ซ.ล) ได้ห้ามการบนบานและได้กล่าวว่า เพราะความจริงมัน(การบนบาน) ไม่สามารถป้องกันสิ่งใดได้ แต่การบนบานนั้นจะเป็นเหตุให้ถูกนำออกมาจากคนตระหนี่²⁵⁴

เล่าจากอะบีฮุร็อยเราะห์ (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า แท้จริงการบนบานนั้นจะไม่ทำให้สิ่งใดเข้ามาใกล้ลูกหลานของอาดัม โดยที่อัลเลาะห์ ไม่ได้กำหนดสิ่งนั้นไว้ให้แกเขา แต่การบนบานนั้น จะตรงกับกำหนดของพระเจ้า นั่นมันก็จะเป็เหตุให้ถูกนำออกมาจากคนตระหนี่ สิ่งทีคนตระหนี่ไม่เคยตั้งใจที่จะนำมันมาออก²⁵⁵ *รายงานหะดีษทั้งสองโดยห้าคน*

เล่าจากอาอิชะห์ (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า ผู้ใดบนบานว่าจะรักดีต่ออัลเลาะห์ ตั้งนั้นก็จงให้เขารักดีเถิด และผู้ใดบนบานว่าจะทำชั่วต่ออัลเลาะห์ ตั้งนั้นอย่าให้เขาทำชั่วต่ออัลเลาะห์เลย²⁵⁶ *รายงานโดยห้าคนนอกจากมุสลิม*

(252) คือการบังคับตนเองให้กระทำความดีที่ศาสนาไม่ได้กำหนดบังคับ โดยแสดงออกเป็นคำพูด เช่นกล่าวว่า เป็นสิทธิของอัลเลาะห์เหนือข้าพเจ้า การทำทานด้วยหนึ่งเหรียญทอง หรือถือศีลอดสามวัน, ถ้าหากอัลเลาะห์ให้ข้าพเจ้าหายป่วยข้าพเจ้าจะถือศีลอดเท่านั้นวันเท่านั้น หรือจะบริจาคทานเท่านั้นเท่านั้น เป็นต้น

(253) ด้วยการเชือดสัตว์ที่เป็นฮัดยฺ และสัตว์กุรบาน

(254) การห้ามในที่นี้ไม่ได้หมายถึงการห้ามตามที่ปรากฏ เพราะถ้าไม่เช่นนั้น ข้อกำหนด(สุกฺม) ของการบนบานก็จะไม่มีขึ้นมา และไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามคำบนบาน แท้จริงการห้ามนั้นแก่บุคคลที่มีความเชื่อมั่นว่าการบนบานสามารถขัดขวางกำหนดของอัลเลาะห์ได้

(255) หมายความว่า การบนบานนั้นจะไม่ทำให้สิ่งใดเร็วไปหรือช้าไป แต่บางครั้งมันก็ได้ตามที่บนบานไว้ นั่นแหละคนจ้เห็นยิวจะนำอาหารฟัยออกมาใช้จ่ายซึ่งตามปกติถ้าไม่บนบานไว้จะไม่มีวันนำออกมาใช้จ่ายอย่างเด็ดขาด

(256) ผู้ใดบนบานในสิ่งที่ดีเช่น ละหมาดหรือบริจาคทาน เขาจำเป็นต้องปฏิบัติตามคำบนบาน และผู้ใดบนบานในสิ่งที่เป็นการชั่วเขาจำเป็นต้องทวนคำบนบานและจ่ายค่าปรับ(กัฟฟาเราะห์)

เล่าจากอิมรอน บุตรสุขขอยน์ (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า ที่ดีที่สุดของพวกท่านทั้งหลายคือ ผู้ที่อยู่ในศตวรรษของข้าพเจ้า หลังจากนั้นคือผู้ที่อยู่ถัดจากพวกเขา ท่านอิมรอนได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าคุณนบีได้กล่าวสองหรือสามครั้งว่า หลังจากศตวรรษของท่าน ภายหลังจะมีคนพวกหนึ่งมา พวกเขาจะบนบานและไม่ทำตามคำบนบาน พวกเขาจะทุจริต ไร้ใจไม่ได้ พวกเขาจะให้การเป็นพยานโดยพวกเขาไม่ถูกเรียกให้เป็นพยาน และความอ้วนพีจะปรากฏในหมู่พวกเขา *รายงานโดยบุกอรีและน้าฮาอี*

และได้มีผู้ชายคนหนึ่งมาหาท่านนบี (ซ.ล) ในวันที่เข้าพิชิตมักกะห์แล้วกล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ แท้จริงข้าพเจ้าได้บนบานเพื่ออัลเลาะห์ว่า ถ้าหากอัลเลาะห์ให้ท่านสามารถพิชิตมักกะห์ได้ ข้าพเจ้าจะละหมาดที่ไบตุลมักกิส สองรอกาอัต ท่านนบีได้กล่าวว่า ท่านจงละหมาดที่นี่²⁵⁷ ต่อมาเขาได้กลับมาถามอีก ท่านได้ตอบว่า จงละหมาดที่นี่ หลังจากนั้นเขาได้กลับมาถามอีก, ท่านได้ตอบว่า แล้วแต่ท่านเถิด

และได้มีเพิ่มเติมในบางรายงานว่า สาบานต่อผู้ซึ่งได้แต่งตั้ง มุฮำหมัด พร้อมด้วยสังฆกรรม ถ้าหากท่านได้ละหมาดที่นี่มันก็จะแทนให้ท่านจากการไปละหมาดในไบตุลมักกิส *รายงานโดยอะบูดาวูด บัยหะกี และฮาгимถือว่าเป็นหะดีษ ขอเหียะห์*

และได้มีผู้หญิงคนหนึ่ง มาหาท่านนบี (ซ.ล) แล้วกล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ ข้าพเจ้าได้บนบานว่าจะตีกลองเหนือศีรษะของท่าน ท่านได้กล่าวว่า : จงทำให้การบนบานของเธอนั้นสมบูรณ์เถิด²⁵⁸ หญิงคนหนึ่งได้กล่าวว่า : แท้จริงข้าพเจ้าได้บนบานว่าจะเชือด ณ สถานที่แห่งนั้น แห่งนี้ (ระบุชื่อสถานที่) ท่านกล่าวว่า เพื่อรูปเคารพหรือ? หล่อนตอบว่า ไม่ใช่ ท่านถามว่า เพื่อรูปปั้นหรือ หล่อนตอบว่า ไม่ใช่ ท่านจึงได้กล่าวว่า เธอจงทำให้การบนบานของเธอสมบูรณ์เถิด²⁵⁹ *รายงานโดย อะบูดาวูด และติรมีซีย์ด้วยสายรายงานที่ขอเหียะห์*

ให้แก่บนแทนคนตาย²⁶⁰

เล่าจากอีนีอับบาส (ร.ด) ได้กล่าวว่า ท่านสะอัด บุตร อุบาเดห์ ได้เรียนถามท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) ในเรื่องการบนบานที่ติดอยู่ที่มารดาของเขา ซึ่งเสียชีวิตไปก่อนที่จะแก่บนท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) ตอบว่า : ท่านจงให้แก่บนแทนหล่อนเถิด *รายงานโดยหัจญาน*

(257) คำว่าที่นี้หมายถึง ที่มัสยิดฮารอมมักกะห์ โดยไม่ต้องไปละหมาดที่ไบตุลมักกิส เพราะมัสยิดฮารอมมีความประเสริฐมากกว่า ดังนั้นการปฏิบัติตามคำบนบานในสถานที่ ๆ มีความประเสริฐกว่าถือว่าใช้ได้และเพียงพอกับสถานที่ ๆ มีความประเสริฐน้อยกว่าหรือเท่าเทียมกัน จำเป็นต้องเดินทางไปยังสถานที่ ๆ ได้บนบานไว้

(258) การบนบานด้วยสิ่งที่ศาสนานอญูด ถือว่าเป็นการบนบานที่ต้องปฏิบัติ

(259) เมื่อท่านนบี (ซ.ล.) ทราบว่า การเชือดนั้นไม่ใช่เพื่อรูปเคารพ ท่านจึงใช้ให้หล่อนเชือด

(260) คือจำเป็นเหนืออะลี(ผู้ปกครอง) ของผู้ตายจะต้องชดใช้แทนให้ เพราะถือว่าเป็นหน้าที่ติดอยู่กับผู้ตาย

และเล่าจากเขา (อิบนิอับบาส) ว่าผู้ชายคนหนึ่งมาหาท่านนบี (ซ.ล) แล้วกล่าวว่า : แท้จริง พี่สาวของข้าพเจ้าได้บนบานไว้ว่าจะทำฮัจย์ และ หล่อนได้เสียชีวิตไป (ก่อนที่จะทำฮัจย์) ท่านนบี (ซ.ล) จึงได้กล่าวว่า : ถ้าหากว่าหล่อนมีหนี้สินติดอยู่ ท่านจะใช้ให้ไหม? เขาตอบว่า. ใช้ให้ครบ ท่านจึงได้กล่าวว่า : ดังนั้นท่านจงใช้ให้อัลเลาะห์เกิด เพราะอัลเลาะห์นั้นสมควรจะใช้ให้ยิ่งกว่า *รายงานโดยบุคอรีและน้าฮาอี*

และเล่าจากเขา (อิบนิอับบาส) ว่า . ได้มีผู้หญิงคนหนึ่งได้โดยสารไปทางทะเล และ หล่อนได้บนบานไว้ว่า ถ้าหากอัลเลาะห์ให้หล่อนพ้นภัย (ทางทะเล) แล้วหล่อนจะถือศีลอดหนึ่งเดือน ปรากฏว่าอัลเลาะห์ได้ให้หล่อนพ้นภัย และหล่อนยังไม่ได้ถือศีลอดจนหล่อนได้เสียชีวิตไป บุตรสาวของหล่อนหรือน้องสาวของหล่อนได้มาหาท่านนบี (ซ.ล) ท่านนบีได้ใช้ให้หล่อนถือศีลอดแทนหญิงคนนั้น²⁶¹ *รายงานโดย อะบูดาอูด และน้าฮาอี*

ไม่ถือเป็นการบนบานในสิ่งที่ตนไม่สามารถ และไม่เป็นการบนบานในสิ่งที่มีความชั่ว

เล่าจากอิบนิอับบาส (ร.ด) ได้กล่าวว่า : ขณะที่ท่านนบี (ซ.ล) กำลังแสดงธรรมคุดบะห์อยู่นั้น บังเอิญมีผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่กลางแดด ท่านนบีจึงได้ถามถึงชายผู้นั้น บรรดาอัครสาวกได้ตอบว่า : เขาคือ อะบูอิสรออีล เขาได้บนบานไว้ว่าจะยืน, จะไม่นั่ง, จะไม่อยู่ในร่ม, จะไม่พูด และจะถือศีลอด ท่านนบี (ซ.ล) จึงได้กล่าวว่า จงใช้เขาให้พูด, ให้เข้าอยู่ในร่ม, ให้นั่งลง, และให้ถือศีลอดของเขาให้ครบ²⁶² *รายงานโดยหัจาคิน*

เล่าจากอะบีฮุร็อยเราะห์ (ร.ด) ว่าท่านนบี (ซ.ล) ได้พบชายชราคนหนึ่งเดินอยู่ระหว่างบุตรชายสองคนของเขา, โดยเขา เข้าปีกอยู่บนบุตรชายทั้งสองคนนั้น, ท่านนบี (ซ.ล) ได้ถามว่า . ชายผู้นี้เป็นอย่างไร บุตรชายทั้งสองคนของเขาได้ตอบว่า : โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์เขาได้บนบานไว้ว่า จะเดินไปยังบัยตุลเลาะห์ ท่านนบีได้กล่าวว่า : โอ้ชายชราท่านจงชี้หาหนะเกิดแท้จริง อัลเลาะห์ร่ำรวยเกินกว่าจะต้องการจากท่าน,²⁶³ และเกินกว่าจะต้องการการบนบานของท่าน, *รายงานโดยมุสลิม อะบูดาอูด และติรมีซีย์*

(261) หะดีษเหล่านี้ชี้ชัดว่าจำเป็นต้องปฏิบัติตามที่ผู้ตายได้บนบานไว้ เช่น ขอคาเกาะห์, ฮัจย์หรือหนี่สิน, และค่าปรับต่างๆที่จำเป็นเหนือผู้ตาย ก่อนเสียชีวิต

(262) เมื่อการบนบานนั้นมีทั้งที่เป็นความดี ความชั่ว และสิ่งที่มุบะห์ ท่านจงใช้เขาให้ทำแต่เฉพาะสิ่งที่ดีห้ามจากสิ่งอื่น ๆ เพราะสงสารเขาในสิ่งที่เขามุบะห์ ส่วนในสิ่งที่มีความชั่วนั้นไม่ถือว่าเป็นการบนบาน

(263) ไม่ถือว่าเป็นการบนบานในสิ่งที่ตนไม่มีความสามารถ

ท่านอุกบะห์ บุตรอาмир (ร.ค) ได้กล่าวว่า : พี่สาวของข้าพเจ้าได้บนบานไว้ว่าจะเดินด้วยเท้าเปล่าไปยังบัยตุลละาะห์ต่อมาหล่อนได้ใช้ข้าพเจ้าให้ไปถามท่านรอซูลุลละาะห์ (ซ.ล) ข้าพเจ้าจึงได้ไปเรียนถามท่าน ท่านได้ตอบว่า : ให้หล่อนจงเดิน และให้หล่อนจงขึ้นขี่พาทนะ²⁶⁴ รายงานโดยห้าคน นอกจากบุคอรี

เล่าจากอิมรอน บุตร ฮุซัยน์ (ร.ค) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : ไม่ต้องทำตามคำบนบานในเรื่องความชั่ว และไม่ต้องทำตามคำบนบานในสิ่งที่บ่าวไม่มีสิทธิปกครอง,²⁶⁵ รายงานโดยห้าคน ในหะดีษที่ยาว

เล่าจาก สะอีด บุตร อัลมุไซยิบ (ร.ค) แท้จริงมีพี่น้องผู้ชายสองคน ที่มีมรดกต้องแบ่งระหว่างคนทั้งสอง คนหนึ่งได้ขอให้อีกคนหนึ่งแบ่งมรดกพี่น้องคนนั้นได้กล่าวว่า ถ้าหากท่านขอให้ข้าพเจ้าแบ่งอีกครั้งหนึ่ง ทรัพย์สินสมบัติของข้าพเจ้าทั้งหมดจะไปเก็บไว้ที่ประตูกะอับะห์²⁶⁶ ท่านอุมร์ (ร.ค) ได้กล่าวแก่คนนั้นว่า แท้จริงกะอับะห์นั้น ร่ำรวยเกินกว่าจะต้องการทรัพย์สินของท่าน ท่านจงเสียค่าปรับให้แก่คำสาบานของท่าน และท่านจงพูดกับพี่น้องของท่าน ข้าพเจ้าได้ยินท่านรอซูลุลละาะห์ (ซ.ล) กล่าวว่า : ไม่มีคำสาบานเหนือท่าน²⁶⁷ และไม่มีการบนบานในการทำ ความชั่วต่อพระผู้อภิบาล และไม่มีในการตัดวงศ์ญาติ และไม่มีในสิ่งที่ท่านไม่มีสิทธิปกครอง รายงานโดยอะบูดาูด และน้าซออี

และท่านรอซูลุลละาะห์ (ซ.ล) ได้กล่าวว่า ผู้ใดได้ทำการบนบานอย่างหนึ่ง โดยที่เขาไม่ระบุงการบนบานนั้น²⁶⁸ ดังนั้นค่าปรับของมันเท่ากับค่าปรับของการสาบาน และผู้ใดได้ทำการบนบานอย่างหนึ่งในสิ่งที่เป็นการชั่ว, ดังนั้นค่าปรับของมันเท่ากับค่าปรับของการสาบาน, และผู้ใดได้ทำการบนบานอย่างหนึ่งที่เขาไม่สามารถปฏิบัติตามได้ ดังนั้นค่าปรับของมันเท่ากับค่าปรับของการสาบาน และได้ทำการสาบานอย่างหนึ่งที่เขาสามารถปฏิบัติตามได้ ดังนั้นให้เขาทำตามสาบานนั้น รายงานโดยอะบูดาูด และติรมีซี และตัวบทของติรมีซีว่า ค่าปรับของการบนบานที่ไม่ระบุนั้น คือค่าปรับของการสาบาน

(264) หลักฐานเหล่านี้ชี้ชัดว่าไม่พิจารณาการบนบานที่ไม่มีความสามารถปฏิบัติได้ และไม่จำเป็นต้องปฏิบัติแต่จำเป็นต้องเสียค่าปรับ กัฟฟาเราะห์

(265) สาเหตุของหะดีษนี้ก็คือมีผู้หญิงคนหนึ่งบนบานว่าจะเชือดอูฐที่ไม่ใช่เป็นกรรมสิทธิ์ของตน เมื่อท่านนบีได้ยิน ท่านจึงได้พูดดังกล่าว

(266) คือเพื่อบำรุงกะอับะห์

(267) คือไม่สมควรปฏิบัติตามคำสาบานนี้เพราะการออกจากสิทธิของเขายังไม่สามารถทำได้ และการตัดพี่น้องเป็นความชั่ว

(268) การบนบานที่ไม่ระบุน่าบนบานอะไรนั้น เรียกว่าเป็นการบนบานใดๆ เช่นกล่าวว่า เป็นสิทธิของอัลละาะห์เหนือข้าพเจ้า การบนบานหนึ่งเขาจะต้องเสียค่าปรับกัฟฟาเราะห์ถ้าหากเขาไม่ทำอะไรเลย

และตัวบทของนำซาอีย์ว่า การบนบานนั้นมืออยู่สองอย่าง ดังนั้น การบนบานใดที่เป็น การบนบานในการภักดีต่ออัลเลาะห์ นั้นเป็นเพื่ออัลเลาะห์, และต้องปฏิบัติตามคำบนบานนั้น และการบนบานใดที่เป็นการบนบานในการทำชั่วต่ออัลเลาะห์ นั้นเป็นเพื่อไซตอน และไม่ต้อง ปฏิบัติตามคำบนบานนั้น และเขาจะต้องเสียค่าปรับเท่ากับสิ่งที่ต้องเสียค่าปรับในการสาบาน²⁶⁹

ผู้ใดบนบานว่าจะบริจาคทานด้วยทรัพย์สินของเขาตกเป็นการบนบาน เพียงหนึ่งในสาม

เล่าจากกะอับ บุตรมาลิก (ร.ด) ได้กล่าวว่า : แท้จริงส่วนหนึ่งจากการกลับตัว(เตาบะห์) ของข้าพเจ้าคือ การที่ข้าพเจ้าจะสละทรัพย์สินของข้าพเจ้าเป็นทานเพื่ออัลเลาะห์ และรอซูลของ พระองค์ ดังนั้นท่านนบี (ซ.ล) จึงได้กล่าวว่า : จงเก็บทรัพย์สินของท่านเป็นบางส่วน มันเป็นการดีแก่ท่าน รายงานโดย บุคอรี มุสลิมอะบูดาวูด และนำซาอีย์ ได้มีรายงานเพิ่มเติมว่า : ดังนั้นข้าพเจ้า (กะอับ) ได้กล่าวว่า : แท้จริงข้าพเจ้าได้เก็บเอาส่วนของข้าพเจ้าที่คอยบَّرไว้²⁷⁰

และเล่าจากเขา (กะอับ) ว่า เขาได้กล่าวแก่ท่านนบี (ซ.ล) หรืออะบูลูบะบะห์ หรือ²⁷¹ ใครที่อัลเลาะห์ประสงค์ได้กล่าวแก่ท่านนบี (ซ.ล) ว่า แท้จริงส่วนหนึ่งจากการกลับตัว(เตาบะห์) ของข้าพเจ้า คือ ข้าพเจ้าจะอพยพออกจากบ้านเรือนพรรคพวกของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ทำ ความผิดนี้ในบ้านเรือนนั้น และข้าพเจ้าจะสละทรัพย์สินของข้าพเจ้าทั้งหมดเป็นทาน, ท่านนบีได้ กล่าวไว้ว่า : พอเพียงแก่ท่านแล้ว หนึ่งในสามส่วน²⁷² รายงานโดยอะบูดาวูด และอะหฺมัด และ เล่าจากเขา (กะอับ) ได้กล่าวว่า : แท้จริงส่วนหนึ่งจากการกลับตัว (เตาบะห์) ของข้าพเจ้าคือ ข้าพเจ้าจะสละทรัพย์สินทั้งหมดของข้าพเจ้า เพื่ออัลเลาะห์ และรอซูลของพระองค์เป็นทาน, ท่านนบีได้กล่าวว่า ไม่, ข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า ครึ่งหนึ่งจากทรัพย์สินของข้าพเจ้า ท่านกล่าวว่า ไม่, ข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า หนึ่งในสามจากทรัพย์สินของข้าพเจ้า ท่านกล่าวว่า ได้, ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า : ความจริงข้าพเจ้าได้เก็บส่วนของข้าพเจ้าที่ได้จากคอยบَّرไว้ รายงานโดยอะบูดาวูด

(269) หะดีษนี้และหะดีษก่อนระบุว่า การบนบานในสิ่งที่เป็นการชั่วนั้นไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตาม แต่จำเป็นต้องเสียค่าปรับ(กัฟฟาเราะห์) ที่ต้องเสียในเรื่องสาบาน นี่เป็นทรรศนะของอะบูฮะนีฟะห์และอะหฺมัด นักวิชาการส่วนมากรวมทั้งมาลิกและซาอีย์ ได้กล่าวไว้ว่า ไม่จำเป็นต้องเสียค่าปรับ เพราะถือว่าการบนบานอย่างนั้นไม่เป็นการบนบาน และนักวิชาการส่วนมากได้ตอบหะดีษที่เป็นหลักฐานของฝ่ายที่อ้างว่าต้องเสียค่าปรับว่าเป็นหะดีษที่ยังไม่ถึงขั้นหะดีษของอาอิชะฮ์ที่ว่า "ผู้ใดบนบานว่าจะทำชั่วต่ออัลเลาะห์ ดังนั้นอย่าให้เขาทำชั่วต่ออัลเลาะห์เลย" โดยไม่ได้รับอนุญาตการเสียค่าปรับแต่อย่างใด

(270) กะอับบุตร มาลิก เป็นคนหนึ่งที่จากในสามที่ไม่ได้ไปร่วมสงครามตะบูกกับท่านนบี(ซ.ล.), ท่านนบีและอัครสาวกของท่านได้ตอบแทนการกระทำของคนที่สามด้วยการไม่พูด และร่วมสังคัมด้วย จนกระทั่งอัลเลาะห์ได้รับการเตาบะห์ของบุคคลทั้งสาม

(271) คำว่าหรือ ในทั้งสองที่ เป็นความสงสัยของผู้เล่า

(272) คำที่ว่า "พอเพียงแก่ท่านแล้ว หนึ่งในสามส่วน" ชี้ชัดว่าการบนบานด้วยทรัพย์สินทั้งหมดนั้นจะตกเป็นการบนบานเพียงหนึ่งในสามเท่านั้น

ยอมให้ทวนคำสาบานและบนบานโดยต้องเสียค่าปรับ (กัฟฟาระฮ์)

อัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสว่า : “แท้จริงอัลเลาะห์ได้กำหนดแก่พวกท่านไว้แล้ว ในการแก้คำสาบานของพวกท่าน (ด้วยกัฟฟาระฮ์) และพระองค์อัลเลาะห์เป็นผู้ปกครองพวกท่าน และพระองค์ทรงรอบรู้ทรงเชี่ยวชาญ”

เล่าจากอะบีมุซา (ร.ด) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้มาหาท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) พร้อมด้วยคนกลุ่มหนึ่งจากพวกอ้อซอเรียฮ์ ข้าพเจ้าบังเอิญพบท่านขณะที่ท่านกำลังโกรธ, พวกเราได้ขอพาทนะซิบซีจากท่าน ท่านได้สาบานว่าจะไม่ให้พาทนะซิบซีแก่พวกเรา²⁷³ ต่อมาในภายหลังท่านได้กล่าวว่า สาบานต่ออัลเลาะห์ ถ้าหากอัลเลาะห์ประสงค์ ข้าพเจ้าจะไม่สาบานบนการสาบานใด ๆ ที่ต่อมา ข้าพเจ้าพบว่าอย่างอื่น ดีกว่าที่ได้สาบานไว้ นอกจากข้าพเจ้าจะนำของที่ดีกว่านั้นมา (ปฏิบัติ) และข้าพเจ้าได้ยอมเสียค่าปรับการบนบานนั้น *รายงานโดยท่านคน*

และตัวบทของในมุสลิมว่า : ชายผู้หนึ่งได้อยู่กับท่านนบี (ซ.ล) จนดึก ภายหลังเขาได้กลับไปยังครอบครัวของเขา เขาได้พบเด็ก ๆ ของเขา นอนหลับอยู่ ต่อมาภรรยาของเขาได้นำอาหารมาให้เขา เขาได้สาบานว่าจะไม่รับประทานเพราะเด็ก ๆ ของเขา (ลูกของเขา) ภายหลังได้ประจักษ์แก่เขา (เขาจึงได้กลับคำ) และได้รับประทานอาหาร ต่อมาเขาได้มาหาท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ท่านฟัง ท่านได้กล่าวว่า : ผู้ใดได้สาบานบนการสาบานอย่างหนึ่ง แล้วต่อมาเขาพบสิ่งอื่นดีกว่าที่ได้สาบานไว้ ให้เขาจงนำมา(ปฏิบัติ) และให้เขาจงเสียค่าปรับแทนการบนบานของเขา

ตัวบทของมุสลิมและน้าซาอีย์ว่า : และแท้จริงข้าพเจ้าขอสาบานด้วยอัลเลาะห์ ถ้าหากอัลเลาะห์ประสงค์ข้าพเจ้าจะไม่สาบานบนการสาบานใด ๆ ที่ข้าพเจ้าพบว่าอย่างอื่นดีกว่าที่สาบานไว้ นอกจากข้าพเจ้าจะจ่ายค่าปรับสาบาน และนำสิ่งที่ดีกว่านั้นมา (ปฏิบัติ)

ตัวบทของมุสลิม ตีรมีซี และอะบีดาอุดว่า . ผู้ใดได้รายงานบนการสาบานใด ๆ และพบว่าสิ่งอื่นดีกว่าที่ได้สาบานไว้ นั้น ให้เขาจงจ่ายค่าปรับแทนการสาบานของเขา และให้เขาจงกระทำ²⁷⁴ (สิ่งอื่นที่ดีกว่านั้น)

(273) เพราะว่าคุณณ่นั้นท่านไม่มีพาทนะใด ๆ เหลืออยู่ เมื่อพวกนั้นกลับไปได้เพียงครึ่งเดียว อูฐ จะก้าตก็ได้เดินทางมาถึง ท่านจึงได้ใช้ให้ไปตามพวกเขามาและได้มอบอูฐให้แก่พวกเขา และท่านได้พูดคำพูดดังกล่าว

(274) สองหะดีษนี้ระบุว่า การเสียค่าปรับ กัฟฟาระฮ์อยู่ก่อนการทวนคำสาบานหรือคำบนบาน แต่หะดีษก่อนระบุว่า การเสียค่าปรับอยู่ภายหลังการทวนคำสาบานหรือบนบาน นั้นหมายความว่า ยินยอมให้กระทำทั้งสองแบบ นี่เป็นทรรศนะของนักวิชาการส่วนใหญ่และอิหม่ามทั้งสามแต่สุนัดให้เสียค่าปรับภายหลัง และว่ายับต้องถือคือตลอด(ที่เป็นกัฟฟาระฮ์) ภายหลัง ตามทรรศนะของชาฟีอี อะบูฮะนีฟะห์ได้กล่าวว่า การเสียกัฟฟาระฮ์ก่อนนั้นใช้ไม่ได้ แต่นักวิชาการทั้งหมดเห็นพ้องกันว่า การเสียกัฟฟาระฮ์นั้นยังไม่วายิบวันแต่หลังจากได้ทวนคำสาบานหรือคำบนบาน

เล่าจากอุกบะห์ บุตรอมิร (ร.ด) จากท่านนบี(ช.ล) ได้กล่าวว่า : ค่าปรับของการบนบานก็เหมือนกับค่าปรับของการสาบาน รายงานโดยห้าคนนอกจากบุคอรีย์ (ขออัลเลาะห์ได้โปรดประทานทางนำที่ถูกต้อง)

บทสุดท้าย อธิบายค่าปรับ (กัฟฟาระห์) ของการสาบานและบนบาน

อัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสว่า : “อัลเลาะห์จะไม่เอาความผิดพวกท่านในการสาบาน ที่ไม่ตั้งใจของพวกท่าน แต่พระองค์จะเอาความผิดพวกท่านในสิ่งที่พวกท่านตั้งใจสาบาน ดังนั้นค่าปรับของการสาบาน คือ ให้อาหารแก่คนยากจนสิบคน จากอาหารชนิดปานกลางที่พวกท่านใช้เลี้ยงครอบครัวของพวกท่าน หรือให้ชุดนุ่งห่มแก่พวกเขา หรือปลดปล่อยทาสหญิงให้เป็นอิสระ ดังนั้นผู้ใดไม่มีความสามารถให้ถือศีลอดสามวัน²⁷⁵ นั้นเป็นค่าปรับของการสาบานของพวกท่านเมื่อพวกท่านได้สาบาน และให้ท่านทั้งหลายจงรักษากฎการสาบานของพวกท่าน เช่นนั้นแหละที่พระองค์อัลเลาะห์ชี้แจง แก่พวกท่าน ซึ่งโองการต่าง ๆ ของพระองค์หวังว่าท่านทั้งหลายจะรู้สำนึกในบุญคุณ”

เล่าจากอัซซาอิบ บุตร ยะซีด (ร.ด) ได้กล่าวว่า : ปรากฏว่าหนึ่ง ซออ(กันดิง) ในสมัยท่านนบี (ช.ล) นั้นเท่ากับ หนึ่ง มุด (ลิตร) กับอีกเศษหนึ่งส่วนสาม โดยพิจารณา มุดของพวกท่านในปัจจุบันนี้ แต่ได้เพิ่มปริมาณของหนึ่งซออ ในสมัยของท่าน อุมัรอิบนิอัลคัลละษีซ²⁷⁶ รายงาน โดยบุคอรีย์และน้าซออี

ท่านนาเฟียะอู (ร.ด) ได้กล่าวว่า อิบน์อุมัร ได้เคยให้ชะกัตของเดือนรอมาดอนด้วย “มุด” ของท่านนบี (ช.ล) ที่เป็นมุดในสมัยก่อนและในการจ่ายค่าปรับสาบาน ด้วย “มุด” ของท่านนบี (ช.ล)²⁷⁷ รายงานโดยบุคอรีย์

(275) คือให้เลือกเสียค่าปรับอย่างหนึ่งอย่างใดจากสามอย่างนี้คือ หนึ่งจ่ายอาหารให้แก่คนยากจนสิบคน ๆ ละหนึ่งมุด จากอาหารชนิดปานกลางที่ใช้เลี้ยงครอบครัว หรือสอง ให้เครื่องนุ่งห่มแก่คนยากจนสิบคนหรือสาม ปล่อยทาสหญิงที่เป็นมุฮิมิน หนึ่งคน (276) ปรากฏว่าหนึ่ง “ซออ” ในสมัยท่านนบี(ช.ล.)นั้นเท่ากับหนึ่งมุด กับอีกเศษหนึ่งส่วนสามและหนึ่งมุดเท่ากับหนึ่งซังกับเศษหนึ่งส่วนสาม และได้มีการเพิ่มเติมในสมัยอุมัร บุตร อัลคัลละษีซ แต่ที่รู้กันอย่างแพร่หลายแล้ว หนึ่งซออ ของท่านนบี(ช.ล.) เท่ากับห้าซังกับเศษหนึ่งส่วนสาม และนักวิชาการส่วนใหญ่ได้ยึดถือตามนี้ อะบูฮะนีฟะห์ได้กล่าวว่า หนึ่ง ซออ ในสมัยท่านนบี(ช.ล.) นั้นเท่ากับแปดซัง เมื่ออะบูฮุซุฟได้นำกัษิมะดะนะห์ และได้อภิปรายร่วมกับมัลิกในเรื่อง ซออต่อหน้าท่าน รอชิด. มัลิกได้กลับเข้าบ้านและได้นำเอา ซออของท่านนบีมาพวกเขาก็วัดขนาดดูปรากฏว่าเท่ากับ ห้าซังกับเศษหนึ่งส่วนสาม อะบูฮุซุฟจึงได้กลับไป

(277) มุดของท่านนบี(ช.ล.) เท่ากับหนึ่งซังกับเศษหนึ่งส่วนสามซัง พิจารณาซังที่กรุงแบกแดด

เล่าจากอะบีอุมามะห์ (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : ชายมุสลิม คนใดได้ปลดปล่อยทาสชายมุสลิมให้เป็นอิสระ ทาสนั้นจะเป็นเครื่องถ่ายตัวเขาจากไฟนรก ทุกอวัยวะของทาสจะช่วยให้อวัยวะจากร่างของเขาหลุดพ้น และชายมุสลิมคนใดได้ปลดปล่อยทาสผู้หญิงมุสลิมสองคนให้เป็นอิสระ ทาสหญิงทั้งสองนั้นจะเป็นเครื่องถ่ายตัวเขาจากไฟนรก ทุกอวัยวะจากทาสหญิงทั้งสองคนนั้นจะช่วยให้อวัยวะจากร่างของเขาหลุดพ้น และหญิงมุสลิมคนใดได้ปล่อยทาสหญิงมุสลิมให้เป็นอิสระทาสหญิงนั้นจะเป็นเครื่องถ่ายตัวหล่อนจากไฟนรก ทุกอวัยวะจากทาสหญิงนั้นจะช่วยให้อวัยวะจากร่างของหล่อนหลุดพ้น *รายงานโดยติรมีซีและอะบูดาวูด*

เล่าจากมุอาวิยะห์ บุตร ฮะกัม (ร.ด) ว่า ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า : โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ ข้าพเจ้ามีทาสหญิงคนหนึ่ง ข้าพเจ้าได้บดหล่อนอย่างแรง ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) ได้ทำให้ข้าพเจ้าเห็นว่าการทำเช่นนั้นเป็นเรื่องใหญ่ ข้าพเจ้าจึงได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าจะต้องปลดปล่อยหล่อนหรือไม่? ท่านตอบว่า : จงไปนำตัวหล่อนมาหาข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าจึงได้นำตัวหล่อนมาหาท่าน ต่อมาท่านนบีได้ถามว่า : อัลเลาะห์อยู่ที่ไหน? หล่อนตอบว่า (อัลเลาะห์) อยู่ในฟ้า ท่านถามว่า : ข้าพเจ้าเป็นใคร? หล่อนตอบว่า . ท่านเป็นศาสนทูตของอัลเลาะห์ ท่านนบีจึงได้กล่าวว่า : ท่านจงปลดปล่อยหล่อนให้เป็นอิสระ เพราะความจริงหล่อนเป็นผู้ศรัทธา *รายงานโดยอะบูดาวูด ตีรมีซีและมุสลิม*

และได้มีชายผู้หนึ่งมาหาท่านนบี (ซ.ล) พร้อมด้วยทาสหญิงผิวดำคนหนึ่ง แล้วกล่าวว่า : โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ แท้จริงเหนือข้าพเจ้ามีทาสหญิงมีศรัทธาคนหนึ่งที่จะต้องปลดปล่อย ท่านนบีได้กล่าวแก่หล่อนว่า อัลเลาะห์อยู่ที่ไหน? หล่อนได้ชี้ขึ้นฟ้าด้วยนิ้วมือของหล่อน ท่านนบีได้กล่าวแก่หล่อนว่า ฉันเป็นใคร หล่อนได้ชี้ไปยังท่านนบี (ซ.ล.) และชี้ไปยังฟ้า ท่านนบีได้กล่าวว่า ท่านจงปลดปล่อยหล่อนให้เป็นอิสระ เพราะแท้จริงหล่อนเป็นผู้มีศรัทธา *รายงานโดยอะบูดาวูด และอะห์มัด*

ภาค สัตว์ที่ถูกล่าและสัตว์ที่ถูกเชือด

มีสต่อน และตอนสุดท้าย

ตอนที่หนึ่ง สัตว์ที่ศาสนาอนุญาตให้รับประทานได้

อัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสว่า : “ได้อนุมัติแก่พวกท่าน ซึ่งบรรดาปศุสัตว์ทั้งหลาย²⁷⁸ ยกเว้น สัตว์ที่ได้ถูกแจ้งให้พวกท่านทราบ²⁷⁹”

เล่าจากอะบีมุซา (ร.ด) ได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าเห็นท่านนบี (ซ.ล) รับประทาน ไก่ รายงาน โดยบุคอรีย์ ตริมีซีและน้าฮาอ์

เล่าจากอิบนิอะบีเอาฟา (ร.ด) ได้กล่าวว่า พวกเราได้ออกทำสงครามพร้อมกับท่านนบี (ซ.ล) เจ็ดสงคราม หรือหก พวกเราได้เคยรับประทานตักแตน

เล่าจากอะนะส (ร.ด) ได้กล่าวว่า เราได้ติดตามกระต่ายตัวหนึ่ง ขณะนั้นพวกเราอยู่ที่ “มรรริดดอห์รอน” กลุ่มชนได้พยายามติดตามและข้าพเจ้าจับตัวมันได้ในที่สุด จึงได้นำตัวมันมายัง อะบีตอลฮะห์, เขา (อะบีตอลฮะห์) ได้เชือดมัน และได้ส่งขาสะโพกของมันทั้งสองข้าง หรือ (ผู้เล่าได้กล่าวว่า ขาอ่อนของมันทั้งสองข้างไปให้ท่านนบี (ซ.ล) และท่านนบีได้รับมันไว้²⁸⁰

เล่าจากคอลิด บุตร อัลวะลีด (ร.ด) ว่า ตัวเขาพร้อมกับท่านนบี (ซ.ล) ได้เข้าไปในบ้าน ท่านหญิง ไมมูนะห์ ต่อมาแย่งมาได้ถูกนำมา, ท่านนบี (ซ.ล) ได้เอื้อมมือไปหยิบมัน ภรรยาบางคน (ของท่าน) ได้กล่าวขึ้นว่า : พวกท่านจงเรียนให้ท่านนบีทราบว่าคุณตั้งใจจะรับประทานนั้น (เป็นอะไร) พวกเขาได้กล่าวว่า : มันคือแยะ โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์, ท่านจึงยกมือขึ้น ข้าพเจ้าจึงถามว่า : มัน (แยะ) เป็นสิ่งต้องห้ามกระนั้นหรือ ? โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ ท่านตอบว่า ไม่ใช่ แต่มันไม่เคยมีในพื้นที่ดินกลุ่มชนของข้าพเจ้า ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงพบว่าตัวข้าพเจ้าเองไม่ชอบมัน คอลิดได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าจึงลากมันมาและได้รับประทานมัน, โดยท่านนบี (ซ.ล) มองดู²⁸¹

(278) คำว่า “บะฮิมะตุลอันอาม” (ที่แปลว่า บรรดาปศุสัตว์ทั้งหลาย) นั้นได้แก่ สัตว์จำพวก อูฐ วัว แพะ ชนิดต่างๆ ทั้งหมดที่อนุญาตให้รับประทานภายหลังจากเชือดแล้ว

(279) คำที่ว่า “ยกเว้นสัตว์ที่ได้ถูกแจ้งให้พวกท่านทราบ” นั้น ก็ได้ถูกแจ้งไว้ในโองการที่ว่า “ได้ถูกกำหนดเป็นข้อห้ามเหนือท่านทั้งหลาย ซากตาย.....” ซึ่งจะได้อีกต่อไป

(280) คือรับไว้เพื่อรับประทาน

(281) แยะ เป็นสัตว์ที่รับประทานได้ หลังจากเชือดแล้ว

เล่าจากยาบิบ (ร.ด) ได้กล่าวว่า ท่านนบี (ซ.ล) ได้ห้ามในวันคอยบร์จากเนื้อลาบ้าน²⁸² และอนุญาตเนื้อม้า รายงานหะดีษทั้งสี่โดยแม่บททั้งห้า

เล่าจาก อัศ มาอู (ร.ด) ได้กล่าวว่า : พวกเราได้เชือดม้าในสมัยท่านนบี (ซ.ล) และพวกเราได้รับประทานมัน²⁸³ รายงานโดยบุคอรี มุสลิม

เล่าจากอะบีกอตาอะห์ (ร.ด) ว่าแท้จริงตัวเขาได้ลาป่า²⁸⁴ตัวหนึ่งในสภาพที่เขาไม่ได้ครองเอี้ยะห์รอม เขาจึงได้นำตัวมันมายังเพื่อน ๆ ของเขาในสภาพที่พวกเขาครองเอี้ยะห์รอม ดังนั้นพวกเขาจึงได้รับประทานมัน²⁸⁵ ได้มีพวกเขาบางคนกล่าวว่า ควรที่พวกเราจะได้ตามท่านนบี (ซ.ล) ถึงลาป่า ดังนั้นพวกเราจึงได้ตามท่านนบี ท่านได้ตอบว่า ความจริงพวกท่านทำดีแล้ว พวกท่านยังมี (เนื้อลาป่า) เหลืออยู่บ้างไหม? พวกเราตอบว่า มี ท่านได้กล่าวว่า ดังนั้นพวกท่านจงมอบเป็นของกำนัล (ฮะดียะห์) แก่เรา ต่อมาพวกเราจึงได้นำมันมาให้แก่ท่าน และท่านได้รับประทานมันในสภาพที่ท่านครองเอี้ยะห์รอม²⁸⁶ รายงานโดยน้าซาอ์และบุคอรี

เล่าจากยาบิบ (ร.ด) ได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้ตามท่านนบี (ซ.ล) ถึง “ดอบวะอู”²⁸⁷ ท่านได้ตอบว่า มันเป็นสัตว์เปรี้ยว และในตัวมันนั้น (ต้องเสียค่าปรับ) เป็นแกะ เมื่อผู้ครองเอี้ยะห์รอมได้ล่าตัวมันมาได้²⁸⁸ รายงานโดยเจ้าของสุนัน

เล่าจากอัมร์ บุตร ซ่าฟีนะห์ (ร.ด) จากบิดาของเขาได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้รับประทานเนื้อ ฮุบรออ พร้อมกับท่านนบี (ซ.ล)²⁸⁹ รายงานโดยอะบุควูดและติรมีซี

(282) คือเวลาที่มนุษย์ได้นำมาเลี้ยงเพื่อจับขี้และบรรทุกของ ลาประเภทนี้ศาสนาห้ามรับประทาน

(283) หะดีษนี้ระบุชื่อกว่าเนื้อม้าเป็นสิ่งฮาลาล นี่เป็นทรรศนะของนักวิชาการส่วนใหญ่ รวมทั้ง ซาฟิอ์และอะห์มัด, มาลิก และอะบูฮันนิฟะห์ได้กล่าวว่า เนื้อม้าเป็นสิ่งที่มีโครห์

(284) ลาป่า เป็นสัตว์อีกประเภทหนึ่งต่างจากสัตว์ที่เรียกว่าลาบ้าน ลาป่าเป็นสัตว์ที่ศาสนาอนุญาตให้รับประทานหลังจากเชือด

(285) คือพวกเขาบางคนได้รับประทานแต่บางคนก็ไม่ได้รับประทานเพราะเกิดความสงสัยในสภาพการครองเอี้ยะห์รอมของพวกเขาเมื่อพวกเขาได้ตามท่านนบี (ซ.ล.) ท่านได้เห็นเกี่ยวกับการรับประทานของพวกเขา และยังได้ถามหาเนื้อของมัน และท่านก็ได้รับประทานมัน

(286) เพราะผู้ที่ล่าไม่ได้ครองเอี้ยะห์รอมด้วย

(287) ดอบวะอู (ไออานา) เป็นสัตว์ชนิดหนึ่งรูปร่างคล้ายหมาป่า ที่แปลกก็คือในตัวเดียวกันนั้นปีหนึ่งเป็นเพศผู้ อีกปีหนึ่งเป็นเพศเมีย ผสมพันธุ์ขณะเป็นเพศผู้ และออกลูกขณะเป็นเพศเมีย

(288) ซอฮาบะห์ และตาบิอินบางท่านรวมทั้ง ซาฟิอ์และอะห์มัดมีทรรศนะว่าศาสนาอนุญาตให้รับประทานเนื้อ “ดอบวะอู” ภายหลังจากเชือด ซาฟิอ์ได้กล่าวอีกว่า ชาวอาหรับเห็นว่ามันนำรับประทาน และมีผู้ฆมรดขาดของมัน, นักวิชาการส่วนใหญ่มีทรรศนะว่า ห้ามรับประทานเนื้อ ดอบวะอู เพราะเป็นสัตว์ประเภทที่มีเขี้ยวงา ฝ่ายแรกได้โต้ตอบว่า สำหรับ ดอบวะอู นี้ถูกจำกัค้อออกจากสัตว์ประเภทดังกล่าวโดยมีตัวพระบูชัค

(289) ฮุบรออ คือนกชนิดหนึ่งบินเร็ว ลำคอใหญ่ สีจ้ดดำ เนื้อของมัน ระหว่างเนื้อไก่กับเนื้อเป็ด ศาสนาอนุญาตให้รับประทานได้

เล่าจากอับดุลลาห์ บุตร อัมร์ (ร.ค) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : ไม่มีมนุษย์คนใดที่ผ่านนกระจอกหรือเกินกว่านั้น (เล็กกว่า) โดยไม่ให้สิทธิแก่มัน นอกจากอัลเลาะห์ตาอาลา จะสอบสวนเขาเกี่ยวกับนกระจอกนั้น ได้มีผู้ถามว่า : โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ อะไรคือสิทธิของนกระจอก ท่านตอบว่า : เขาจะต้องเชือดมันและรับประทานมัน โดยจะต้องไม่ตัดหัวมัน ขวางมันทิ้ง²⁹⁰ รายงานโดยน้าซออี ซาฟอี และฮาгим

และได้มีผู้เรียนถามท่านนบี (ซ.ล) ถึงเนย, เนยแข็ง และลาปา ท่านได้ตอบว่า สิ่งที่ถูกอนุญาต (ฮาลาล) นั้น คือสิ่งที่อัลเลาะห์ได้อนุญาตไว้ในคัมภีร์ของพระองค์ และสิ่งต้องห้าม (ฮารอม) นั้นคือ สิ่งที่อัลเลาะห์ได้ห้ามไว้ในคัมภีร์ของพระองค์ และสิ่งที่พระองค์ไม่ได้ระบุถึงมัน ก็ถือเป็นสิ่งที่พระองค์อภัยให้²⁹¹

ท่านอับนุอับบาส (ร.ค) ได้กล่าวว่า : ปรากฏว่าชายอาฮียะห์ นั้นเคยรับประทานหลายสิ่งหลายอย่าง และไม่ยอมรับประทานหลายสิ่งหลายอย่างเพราะถือว่าเป็นเปราะอะ ต่อมาอัลเลาะห์ได้ส่งนบีของพระองค์ (ซ.ล) มา และได้ประทานคัมภีร์ของพระองค์ลงมา และได้อนุญาตสิ่งที่พระองค์อนุญาต และได้ห้ามสิ่งที่พระองค์ห้าม ดังนั้นสิ่งใดที่พระองค์อนุญาตก็ถือว่าเป็นสิ่งที่อนุญาต (ให้รับประทาน) และสิ่งใดที่พระองค์ห้ามก็ถือว่าเป็นสิ่งต้องห้าม และสิ่งใดที่พระองค์ไม่ได้ระบุถึงมัน ก็ถือว่าเป็นการอภัย²⁹² และอับนุอับบาสได้อ่านโองการที่มีความหมายว่า : จงประกาศเถิด (โอ้มุฮัมมัด) ว่า : ข้าพเจ้าไม่พบเลยในบทบัญญัติ ที่ถูกประทานลงมาเป็นวะฮีย์ ยังข้าพเจ้าว่ามีสิ่งที่จะต้องห้ามแก่ผู้ต้องการบริโภคที่จะบริโภคสิ่งนั้น นอกจากมันเป็นซากสัตว์²⁹³ หรือเลือดที่ไหลริน หรือเนื้อหมูเพราะมันเป็นสิ่งโสโครก หรือเป็นสิ่งที่ฝ่าฝืนที่ถูกเปลี่ยนนามอื่นจากอัลเลาะห์ที่มัน²⁹⁴ รายงานโดยคริมี่อะบุควูด และฮาгимถือว่าเป็นหะดีษ ขอเหียะห์

สัตว์ทะเลและซากตายของมัน²⁹⁵

อัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสว่า ได้ถูกอนุมัติแก่ท่านทั้งหลายสัตว์ทะเล²⁹⁶และอาหารทะเลเพื่ออำนวยความสะดวกแก่พวกท่าน และเพื่อนักเดินทาง

(290) การรับประทานนกระจอกเป็นสิ่งที่ศาสนาอนุญาต

(291) เนย และเนยแข็งมีต้นตอมาจากนมที่ศาสนาอนุญาต, ลาปากี้เป็นสัตว์ที่ศาสนา ฮาลาลให้ ดังได้กล่าวมาแล้ว

(292) ถือดีว่าเป็นสิ่ง ฮาลาล

(293) ซากตาย หมายถึงสัตว์ที่ไม่ได้เชือดถูกต้องตามหลักศาสนา

(294) หมายถึง สัตว์ที่ถูกเชือดโดยกล่าวนามอื่นจากอัลเลาะห์ หลักฐานที่เป็นตัวบทเหล่านี้ระบุว่า "ฮาลาล คือสิ่งที่อัลกุรอาน และ ซุนนะห์ ระบุว่า ฮาลาล, ฮารอม คือสิ่งที่อัลกุรอานและซุนนะห์ ระบุว่า ฮารอม" ส่วนสิ่งที่ อัลกุรอานและซุนนะห์ ไม่ได้ระบุไว้ให้ถือว่า ฮาลาล นอกจากสิ่งที่ชาวอาหรับที่มีธรรมชาติอันบริสุทธิ์ เห็นว่าน่าเกลียด

(295) จากสัตว์ที่ศาสนาอนุญาตให้รับประทานได้คือสัตว์ทะเลแม้จะตายโดยไม่ได้เชือดก็ตาม

(296) สัตว์ทะเล คือสัตว์ที่ไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้นอกจากในทะเล แม้จะมีรูปเป็นมนุษย์ หรือหมากก็ตาม

เล่าจากยาบิร (ร.ด) ได้กล่าวว่า : ท่านนบี (ซ.ล) ได้ส่งทหารม้าจำนวนสามร้อยคน ผู้นำของเราคือ อะบูอับดุลอะห์ พวกเราออกไปคอยตักกองคาราวาน ทำการค้าของพวกกุเรซ, ต่อมาความหิวโหยอย่างรุนแรงได้เกิดขึ้นกับพวกเรา, จนพวกเราต้องกินใบไม้, ดังนั้นต่อมาจึงถูกเรียกว่า “กองทหารใบไม้” และท้องทะเลได้หยิบยื่นปลาให้ตัวหนึ่ง เรียกว่า ปลาพา พวกเราได้รับประทานมันเป็นเวลาครึ่งเดือน, และเราได้ทำตัวด้วยไขมันของมัน จนร่างกายของพวกเราดีขึ้น (ผู้เล่า) ได้กล่าวว่า ท่านอะบูอับดุลอะห์ได้เอาซี่โครงของมันมาซี่หนึ่ง แล้วปักไว้ ปรากฏว่าผู้ซึ่งพาหนะสามารถลอดมันไปได้ และได้ปรากฏว่ามีชายคนหนึ่งในกลุ่มพวกเราเกิดความหิวจัด เขาได้เชือดอูฐสามตัว ภายหลังเขาได้เชือดอีกสามตัว ต่อมาท่านอะบูอับดุลอะห์ได้ห้ามเขา²⁹⁷ *รายงานโดยห้าคนนอกจากตรีมีซี*

และตัวบพของเจ้าของสุนัข ว่า : คือน้ำของมัน (ทะเล) สะอาด ซากตายของมันฮาลาล

เล่าจากอิบนุมุร (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : เป็นที่อนุญาตแก่พวกเรา, สองซากตายและสองเลือด สองซากตายนั่นคือ ปลาและตักแตน สองเลือดนั้นคือตับและม้าม *รายงานโดย อิบนุมายะห์และฮาгимถือว่าเป็นหะดีษ ขอเหี้ยะห์*

ตอนที่สอง : สัตว์ที่ศาสนาไม่อนุญาตให้รับประทาน

อัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสว่า : ได้ถูกกำหนดเป็นข้อห้ามเหนือท่านทั้งหลาย ซากตาย เลือด เนื้อหมู และสัตว์ที่ถูกเปล่งนามอื่นจากอัลเลาะห์ที่มัน, สัตว์ที่ถูกรัดคอ สัตว์ที่ถูกตีตาย สัตว์ที่ตกจากที่สูง สัตว์ที่ถูกชนตายและสัตว์ที่สัตว์ร้ายได้กินนอกจากสัตว์ที่ท่านทั้งหลายเชือด²⁹⁸ และ สัตว์ที่เชือดสังเวชรูปปั้น”

เล่าจากอะนัส (ร.ด) ได้กล่าวว่า : เมื่อท่านนบี (ซ.ล) เข้าพิชิตคอยบ์ร พวกเราได้พบลาจากหมู่บ้านแห่งหนึ่งพวกเราได้นำมาต้ม ต่อมาท่านนบี (ซ.ล) ได้ประกาศว่า : โปรดทราบแท้จริงอัลเลาะห์และรอซูลของพระองค์ห้ามพวกท่านจาก (การรับประทาน) เนื้อลา เพราะมันเป็นสิ่งโสโครก จากการกระทำของไซตอน, ดังนั้นหม้อจึงถูกเท และความจริงสิ่งที่อยู่ในหม้อนั้นกำลังเดือดอยู่ *รายงานโดยห้าคน*

(297) เพราะสงสารเขา

(298) นอกจากสัตว์ดังกล่าวที่ท่านทั้งหลายสามารถเชือดมันได้ทันขณะที่มันยังมีชีวิตอยู่อย่างมั่นคง ก็ถือว่า ฮาลาล แก่พวกท่าน

เล่าจากมิกตาม บุตร มะอูดีกะริบะ (ร.ด) จากท่านรอซูลุลเลาะห์ (ช.ล) ได้กล่าวว่า :
 โปรดทราบแท้จริงข้าพเจ้าได้รับคัมภีร์ (อัลกุรอาน) และได้รับสิ่งที่เหมือนกับคัมภีร์พร้อมกัน
 (ซุนนะห์) โปรดทราบเกือบแล้วที่จะมีชายคนหนึ่ง อิมหนายอยู่บนเตียงของเขา เขาจะกล่าวว่า :
 พวกท่านทั้งหลายจงยึดมั่นต่อคัมภีร์อัลกุรอานนี้, ดังนั้นสิ่งใดที่พวกท่านพบในคัมภีร์ จากสิ่งที่
 ฮาลาล ท่านทั้งหลายจงถือว่าสิ่งนั้นฮาลาลและสิ่งใดที่พวกท่านพบในคัมภีร์ จากสิ่งที่ต้องห้าม
 ก็ให้พวกท่านทั้งหลายจงถือว่าสิ่งนั้นต้องห้าม,²⁹⁹ โปรดทราบจะไม่เป็นที่ยอนุญาตแก่พวกท่าน
 ลาบ้านและสัตว์ที่มีเขี้ยวจากสัตว์ร้ายทุกชนิด และ (ไม่เป็นที่ยอนุญาตแก่พวกท่าน) ของตกของ
 กาเฟรที่มีสัญญาสันติภาพ นอกจากผู้เป็นเจ้าของจะไม่ติดเนื้อต้องใจ, และผู้ใดได้ลงพำนักที่
 ชนกลุ่มหนึ่ง ดังนั้นให้กลุ่มชนนั้นจงให้การรับรองเขาเป็นอาคันตุกะ และถ้าหากพวกเขาไม่ให้
 การรับรองแก่เขา เขาก็มีสิทธิติดตามเอาการรับรองจากพวกนั้น³⁰⁰ *รายงานโดยอะบูดาวูดและติรมีซี*

เล่าจากยาบิร (ร.ด) ได้กล่าวว่า : ท่านนบี (ช.ล) ได้ห้ามพวกเราในวันคอยบ์รจาก ล้อ, ลา
 โดยท่านไม่ห้ามพวกเราจากมัน³⁰¹ *รายงานโดยอะบูดาวูดและมุสลิม*

และได้มีผู้กล่าวถึงเมิน ที่ท่านนบี (ช.ล) ท่านได้กล่าวว่า : เป็นสิ่งโสโครกจากบรรดาสิ่ง
 โสโครก³⁰² *รายงานโดยอะบูดาวูดและอะหมัด*

ได้มีผู้เรียนถามท่านนบี (ช.ล) ถึง ซ็อบู³⁰³ ท่านได้กล่าวว่า : และจะรับประทาน ซ็อบู
 หรือ ? คนที่ยังมีความดีอยู่ในตัวเขา *รายงานโดยติรมีซี และอิบนุมาเยห์*

และได้มีผู้กล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ ข้าพเจ้ามาหาท่านเพื่อเรียนถามท่านถึงสัตว์ที่
 เลื้อยคลานอยู่ที่พื้นดิน, ท่านจะว่าอย่างไรใน สุนัขจิ้งจอก ท่านกล่าวว่า : แล้วใครเล่าจะรับประทาน
 สุนัขจิ้งจอก³⁰⁴ *รายงานโดยอิบนุมาเยห์*

(299) ก็จะปรากฏมีคนพวกหนึ่งจากประชากรของข้าพเจ้าพวกเขาได้รับการเลี้ยงดูเป็นอย่างดี แต่เป็นพวกที่โง่เขลา พวกเขาจะกล่าวว่า พวกเราไม่รู้จักนอกจากอัลกุรอานเท่านั้น, นี่เป็นการเตือนให้ระวังการขัดแย้งกับซุนนะห์ ดังที่เกิดขึ้นกับพวก กอวาริจ และ รอวาฟิด ซึ่งเป็นพวกที่ยึดถือเฉพาะ อัลกุรอานและละทิ้งซุนนะห์ พวกเขาจึงหลงทาง เพราะซุนนะห์นั้น บรรยายความหมายของอัลกุรอานให้สมบูรณ์ เช่น พิกัดของทรัพย์สินที่ต้องออก ซะกาต และจำนวน รอกาอัตละหมาด เป็นต้น

(300) หมายความว่า อนุญาตให้อาพอกความต้องการแม้โดยใช้กำลังบังคับก็ตาม, ที่กล่าวนี้เฉพาะผู้ที่ตกอยู่ในภาวะกับขังถึงขั้นอันตราย

(301) ห้ามจาก ล้อ และ ลา เพราะ ฮารอม เนื่องจากมันถูกบังเกิดขึ้นมาเพื่อบรรทุกและขับขี้ ส่วนมันนั้นแม้จะเพื่อจุดประสงค์ดังกล่าวเป็นบางส่วนแต่ใช้เป็นเครื่องประดับเกียรติมากกว่าจึงอนุญาตให้รับประทานเมื่อมันได้

(302) มลิก อะบูสะนีพะห์ และอะหมัด ถือว่า ฮารอมรับประทานเมิน อีหม่ามซาฟีอีและเลข ได้ผ่อนผันให้รับประทานเมื่อเมินโดยอ้างหลักฐานว่า ชาวอาหรับเห็นว่าเป็น และเพราะหะดีษนี้เป็นหะดีษดออิฟ

(303) ซ็อบู คือหมาป่า เป็นสัตว์ที่ศาสนาไม่อนุญาตให้รับประทาน (نبذ)

(304) หมายความว่า จะไม่มีใครรับประทานมัน

เล่าจากอะบีวากิด อัลลัยซี (ร.ค) ได้กล่าวว่า ท่านนบี (ซ.ล) ได้มายังนครมะดีนะห์ ขณะที่ชาวนครมะดีนะห์กำลัง (นิยม) ผ่าตะโหงก อุฐู และ (นิยม) ตัดสะโพกแพะ ท่านได้กล่าวว่า : สิ่งที่ถูกตัดออกจากร่างสัตว์เป็น ๆ มันคือ ซากตาย³⁰⁵ *รายงานโดยอะบูดาวูด*

เล่าจากอิบนิอุมร์ (ร.ค) ได้กล่าวว่า : ท่านนบี (ซ.ล) ได้ห้ามจากสัตว์ที่กินอุจจาระเป็นอาหาร และน้ำนมของมัน และในบางรายงานว่า : ท่านได้ห้ามจากสัตว์ที่กินอุจจาระเป็นอาหาร (หากเป็น) อุฐู ห้ามขี้มันหรือห้ามดื่มนมของมัน³⁰⁶ *รายงานโดยเจ้าของสุนัน*

เล่าจากอิบนิอับบาส (ร.ค) ได้กล่าวว่า : ท่านนบี (ซ.ล) ได้ห้ามจากสัตว์ที่มีเขี้ยว จากสัตว์ที่ดุร้ายทุกชนิดและจากนก (สัตว์ปีก) ที่มีกรงเล็บทุกชนิด⁽³⁰⁷⁾ *รายงานโดยมุสลิมและอะบูดาวูด*

สัตว์ที่ห้ามฆ่าและที่ใช้ให้ฆ่า

เล่าจากอะบีฮุรไรราะห์ (ร.ค) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : แท้จริงมีมดตัวหนึ่งกัดนบีท่านหนึ่งจากบรรดานบีต่อมา นบีท่านนั้นได้ออกคำสั่งให้จัดการกับรังที่มดตัวนั้นอาศัยอยู่ รังมดจึงถูกเผา, ต่อมาอัลละหะหฺได้มีโองการลงมายังนบีท่านนั้นว่า : เพราะมดตัวหนึ่งที่กัดท่านท่านจึงได้ทำลายประชากรหนึ่งจากบรรดาประชากรที่กล่าวคำตัสเบียะห์หรือ ? *รายงานโดยหำคินนอกจากตริมีซี*

เล่าจากยาบิร (ร.ค) ได้กล่าวว่า : ท่านนบี (ซ.ล) ได้ห้ามจากการรับประทานแมลงและจากการรับประทานราคาของมัน³⁰⁸ *รายงานโดยหำคินนอกจากบุคอรี*

เล่าจากอับดีร์เราะห์มาน บุตร อุสมาน (ร.ค) ว่า : แท้จริงมีแพทย์คนหนึ่งได้เรียนถามท่านนบี (ซ.ล) ถึงกบ ที่เขานำมันไปเขี่ย ท่านได้ห้ามเขาจากการฆ่ามัน³⁰⁹ *รายงานโดยอะบูดาวูดนำซาอ์และอะหฺมัด*

(305) ชาวมะดีนะห์นิยมผ่าตะโหงกอุฐูเอาไขมันออกมารับประทาน และนิยมตัดสะโพกแพะเพื่อเอาไขมัน ท่านนบีจึงกล่าวว่า สิ่งที่ถูกตัดออกจากสัตว์ขณะที่มันยังมีชีวิตอยู่นั้นเป็นซากตายคือห้ามรับประทาน

(306) คำว่าสัตว์ที่กินอุจจาระในที่นี้ หมายถึงสัตว์สี่เท้าและสัตว์ปีกเช่นนกและไก่ เมื่อปรากฏว่าอาหารของมันทั้งหมดหรือส่วนใหญ่เป็นอุจจาระ นักวิชาการบางท่านได้กล่าวว่า จะไม่เรียกว่าเป็นสัตว์ที่กินอุจจาระนอกจากเมื่อปรากฏว่าในเนื้อของมันหรือในน้ำนมของมัน หรือในน้ำมันของมันมีกลิ่นเหม็น เนื้อของสัตว์ที่กินอุจจาระ น้ำนมของมัน แม้แต่การจับมันถือว่าเป็นสิ่งต้องห้าม (ฮารอม) ตามทฤษฎีของอะบูฮะนีฟะห์ ซาฟิอี และอะหฺมัด และจะยังรับประทานเนื้อของมันไม่ได้จนกว่าจะถูกกกไว้และให้อาหารจนกลดได้ว่าเนื้อของมันดีขึ้นแล้ว มีรายงานว่า วัวต้องกกและให้อาหารเป็นเวลาสี่สิบวัน แพะเป็นเวลาเจ็ดวัน ไก่เป็นเวลาสามวัน มาลิกได้กล่าวว่า ไม่เป็นอะไรด้วยเนื้อของสัตว์ที่กินอุจจาระและน้ำนมของมัน, ที่ห้ามเพราะมันน่าเกลียดเท่านั้น

(307) นี่เป็นหลักการสำคัญในการกำหนดสิ่งที่ ฮารอม รับประทาน

(308) แมงเป็นสัตว์ที่ศาสนาห้ามรับประทานโดยความเห็นพ้องของนักวิชาการเพราะเป็นสัตว์มีเขี้ยวที่ฆ่าอันตรายได้

(309) แพทย์ได้ถามถึงการฆ่ากบ ท่านนบีได้ห้ามฆ่าเพราะมันเป็นสัตว์ที่ตัสเบียะห์มาก การฆ่ากบเป็นสิ่งต้องห้าม และไม่อนุญาตให้รับประทาน

เล่าจากอิบนิอับบาส (ร.ด) ได้กล่าวว่า : ท่านนบี (ซ.ล) ได้ห้ามฆ่าสัตว์สี่ชนิดคือ มด ผึ้ง นกฮูกและนกกชรีด³¹⁰ รายงานโดยอะบูดาวูดและอะหมัด

เล่าจากยาบิร (ร.ด) ได้กล่าวว่า : ท่านนบี (ซ.ล) ได้ใช้พวกเราฆ่าสุนัขจนกระทั่งมีผู้หญิงคนหนึ่ง มาจากบ้านนอกพร้อมกับสุนัขของหล่อน และพวกเราได้ฆ่าสุนัขนั้น ในภายหลังท่านได้ห้ามฆ่าสุนัข และได้กล่าวว่า : ให้พวกท่านระวังตัวที่มีสีดำที่มีจุดสองจุด เพราะมันคือไซตอน

และในบางรายงานว่า : ถ้าแม้ว่าสุนัขนั้นไม่ใช่เป็นประชากรหนึ่งจากบรรดาประชากรแล้ว ข้าพเจ้าจะต้องใช้ให้ฆ่ามัน, ดังนั้นให้พวกท่านฆ่าตัวที่มีสีดำล้วนและมีสองจุดเหนือตา³¹¹ รายงานโดยห้าคนนอกจากบุคอรี

เล่าจากสะอัด (ร.ด) ว่า แท้จริงท่านนบี (ซ.ล) ได้ใช้ให้ฆ่าจิ้งจกและท่านได้เรียกมันว่าเป็น “ผู้ละเมิดตัวน้อย ๆ”³¹² รายงานโดยสามคน

เล่าจากอะบีฮุรรอยเราะห์ (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดฆ่าจิ้งจกตัวหนึ่งในการตีครั้งแรก เขาจะได้เท่านั้นเท่านี้ความดีและผู้ใดที่ฆ่ามันในการตีครั้งที่สองเขาจะได้เท่านั้นเท่านี้ ความดีน้อยกว่าครึ่งเดียวและผู้ใดได้ฆ่ามันในการตีครั้งที่สาม เขาได้เท่านั้นเท่านี้ ความดีน้อยกว่าครั้งที่สอง³¹³ รายงานโดยมุสลิม อะบูดาวูด และติรมีซี

เล่าจากอาอิชะห์ (ร.ด) ได้กล่าวว่า ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) ได้ใช้ให้ฆ่าสัตว์ห้าชนิดที่ขอบละเมิดทั้งในแผ่นดินนอกเขตแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ และในแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ คือ : หนู, แมลงป่อง, อีกา, เหยี่ยว และสุนัขที่ทำร้าย รายงานโดยห้าคน

และท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : ได้มีประชากรหนึ่งของพวกบะนีอิสรออีล ได้สาปสูญไป โดยไม่มีผู้ใดรู้ว่าประชากรนั้นได้ทำอะไร และแท้จริงข้าพเจ้าไม่คิดว่าประชากรนั้น (จะเป็นอะไร) นอกจากหนู (เพราะ) เมื่อนมอูฐถูกวางไว้ให้หนู มันจะไม่ยอมดื่มนมและเมื่อนมแพะถูกวางไว้ให้หนู มันจะดื่มนม³¹⁴ รายงานโดยบุคอรีมุสลิม

(310) ฮุดฮุด ชื่อนกชนิดหนึ่งลำตัวเป็นทางมีหลายสี ชูรีด ชื่อนกชนิดหนึ่ง หัวโต ขอบล่างกระจอก เป็นนกชนิดแรกที่ได้ถือศีลอดเพื่ออัลเลาะห์

(311) ท่านนบีได้ใช้ให้ฆ่าสุนัขเนื่องจาก ยิบรีล ไม่ยอมเข้าบ้านที่มีสุนัข และต่อมาท่านได้ห้ามฆ่ามันนอกจากหมาดำที่มีจุดสีขาวสองจุดเหนือดวงตา เพราะมันเหมือนกับ ไซตอน ที่มีอันตรายมาก การฆ่าสุนัขชนิดนี้ได้บุญ

(312) ปรากฏในข้อเขียนหีบคอรีย์ว่า “ท่านทั้งหลายจงฆ่าจิ้งจกเพราะมันเคยเป่าไฟให้ไหม้บิอโรฮิม”

(313) ความดีนี้ควรได้รับเช่นเดียวกันในการฆ่า และ แมลงป่อง และสัตว์ร้ายอื่นๆ เพราะมันมีอันตรายมากกว่า

(314) หนูจะไม่ดื่มนมอูฐ ความจริงเนื้ออูฐและนมอูฐ เป็นสิ่งต้องห้ามเหนือพวกบะนีอิสรออีลเหมือนดังที่บรรพบุรุษของพวกเขาได้ถือเป็นข้อห้ามเหนือตัวเอง แต่หนูจะดื่มนมแพะ

งูที่พบในบ้านให้เดือนสามครั้ง³¹⁵

เล่าจากอิบนิอุมร์ (ร.ค) ว่าได้ยันท่านนบี (ซ.ล) ขณะแสดงธรรมอยู่บนแท่น (มิมบ์) โดยกล่าวว่า : ท่านทั้งหลายจงฆ่างู และจงฆ่างูที่มีทางดำสองทางพาดอยู่บนหลังและงูหางด้วน เพราะงูทั้งสองชนิดนี้จะทำให้ตาฝ้าฟาง และจะทำให้ผู้หญิงตั้งครรภ์แท้ง,³¹⁶ ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังไล่ติดตามงูตัวหนึ่ง เพื่อฆ่ามัน ท่านอะบูลุบาบะห์ได้ตะโกนบอกข้าพเจ้าว่า : อย่าฆ่ามัน ข้าพเจ้าได้ตอบว่า : แท้จริงท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) ได้ใช้ให้ฆ่างูต่าง ๆ ท่านอะบูลุบาบะห์กล่าวว่า : แท้จริงท่านรอซูลได้ห้ามหลังจากนั้น จากงูที่พบในบ้าน เพราะมันเป็นสัตว์ที่มีอายุยืน

และในบางรายงานว่า : วันหนึ่งอิบนิอุมร์ได้อยู่ที่บ้านซึ่งเป็นซากปรักหักพังของเขาได้แลเห็นความมั่นคงและเสื่อมของ (ยีนที่อยู่ในร่าง) งู เขาจึงกล่าวว่า : พวกท่านจงติดตามงูตัวนี้และฆ่ามัน อบูลุบาบะห์จึงได้กล่าวว่า : แท้จริงข้าพเจ้าได้ยันท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) ห้ามฆ่างูซึ่งพบในบ้านนอกจากงูหางด้วน และงูที่มีทางดำพาดหลังสองทาง เพราะแท้จริงมันทั้งสองจะทำให้ดวงตาฝ้าฟางและทำให้สิ่งที่อยู่ในท้องผู้หญิงไหลตามออกมา

และในบางรายงานว่า : แท้จริงในนครมะดีนะห์นั้น มียีนพวกหนึ่งเข้านับถือศาสนาอิสลาม ดังนั้นผู้ใดได้พบสิ่งใดจากบรรดาญะเหล่านี้ให้เขาเดือนก่อนสามครั้ง³¹⁷ ถ้าหากปรากฏในภายหลังให้เขาจงฆ่ามันเพราะมันคือไซตอน³¹⁸

และในบางรายงานว่า : แท้จริงบ้านเรือนเหล่านี้มีงู อาศัยอยู่ดังนั้นเมื่อท่านทั้งหลายได้พบเห็นสิ่งใดจากงู ให้ท่านทั้งหลายเดือนมันสามครั้ง ถ้าหากมันไป (ก็ให้ปล่อยไป) และถ้าหากมันไม่ไปให้พวกท่านทั้งหลายฆ่ามันเพราะมันเป็นกาเฟร (ผู้ทรยศ) รายงานหะดีษที่กล่าวทั้งหมดโดยสี่คน

(315) งูที่พบภายในบ้านนั้นไม่ให้ฆ่าเว้นแต่เมื่อได้เดือนแล้วสามครั้ง

(316) งูทั้งสองเป็นอันตรายกับดวงตาโดยเพียงแต่มองเท่านั้นหรือด้วยพิษของมัน และอาจทำให้หญิงมีครรภ์แท้งเพราะตกใจกลัว

(317) เพราะอาจเป็น ยีน มุสลิม

(318) คือ ยีนกาเฟร

เล่าจากอะบีลัยลา (ร.ด) ว่าแท้จริงท่านนบี (ซ.ล) ได้ถูกถามถึงงูในบ้าน ท่านตอบว่า : เมื่อท่านทั้งหลายพบสิ่งใดจากงูภายในที่พักอาศัยของพวกเขา ให้ท่านทั้งหลายจงกล่าวว่า : ข้าพเจ้าขอสัตถุญาจากท่านซึ่งนบีวะฮีย์ ได้เคยเอาจากท่าน, ข้าพเจ้าขอสัตถุญาจากท่านซึ่งนบีสุไลมาน ได้เคยเอาจากท่าน ว่าท่านจะไม่ทำร้ายเรา ดังนั้นถ้าหากมันกลับมาอีกให้พวกท่านฆ่ามัน³¹⁹ รายงานโดยเจ้าของสุนัน

ท่านอัลตุลละหะห์ (ร.ด) ได้กล่าวว่า : ท่านทั้งหลายจงฆ่างูทั้งหมดนอกจากงูขาว ซึ่งมีสภาพเหมือนไม้เท้าที่ทำจากเงิน³²⁰ รายงานโดยอะบูดาวูดและติรมีซี

ตอนที่สาม การล่าสัตว์ และการเชือดสัตว์

อัลละหะห์ตาอาลาได้ตรัสว่า : และสัตว์ที่พวกท่านได้ฝึกสอนไว้จากสัตว์ที่มีนิสัยทำร้ายสัตว์อื่น โดยพวกท่านสอนมันตามที่อัลละหะห์ได้สอนพวกท่านดังนั้นพวกท่านทั้งหลายจงบริโภคสัตว์ที่พวกท่านจับมาให้พวกท่านและจงกล่าวนามของอัลละหะห์เหนือสัตว์นั้นและท่านทั้งหลายจงยำเกรงอัลละหะห์ แท้จริงอัลละหะห์เป็นผู้ที่สอบสวนอย่างรวดเร็ว

เล่าจากอะบีฮุรรอยเราะห์ (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดเอาสุนัข (มาเลี้ยง) นอกจากสุนัขเลี้ยงสัตว์หรือสุนัขล่าสัตว์หรือสุนัขเฝ้าไร่สวน, ผลบุญของเขาจะลดลงไปทุกวันวันละหนึ่งกีรอต³²¹ รายงานโดยหาคัน ดัวบทของติรมีซี บุคอรีและมุสลิมว่า : ผลบุญของเขาจะลดลงไปทุกวันวันละสองกีรอต

เล่าจากอะดีบุตตร ฮาติม (ร.ด) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้ถามท่านนบี (ซ.ล) ถึงสัตว์ที่ล่ามาได้โดยเหยี่ยว ท่านตอบว่า : สิ่งใดที่มันจับมาให้ท่าน ก็จงรับประทานเถิด³²² รายงานโดยติรมีซี

(319) นบีวะฮีย์ได้เอาสัตถุญาจากงู ขณะลงเรือ และนบี สุไลมานได้เอาสัตถุญาขณะที่งูอยู่ในอำนาจของการของท่าน และนี่คือคำที่ใช้เตือนงูที่พบในบ้าน

(320) งูที่กล่าวนี้ขมเคี้ยวตัวมันจะไม่คดงอ

(321) หนึ่งกีรอต มีขนาดเท่า ภูเขา อูด

(322) หลักฐานเหล่านี้ระบุว่าการล่าสัตว์นั้นอนุญาตให้กระทำได้ด้วยสัตว์ที่มีเขี้ยวเล็บแข็งแรงเช่นสุนัข และด้วยนกที่มีงเล็บแข็งแรงทำให้เกิดบาดแผลได้ เช่นเหยี่ยวเมื่อได้รับการฝึกหัดจนชำนาญแล้วรู้ได้โดยเมื่อปล่อยมัน มันจะออกไป และเมื่อเรียกมันจะกลับ เมื่อล่าสัตว์ได้มันจะไม่กินเมื่อมันกระทำได้อย่างนี้สามครั้งเป็นอย่างน้อยก็ถือว่ามันเป็นสัตว์แสนรู้ อนุญาตให้รับประทานสัตว์ที่มันล่ามาได้

และเล่าจากเขา (อะดี) ว่าข้าพเจ้าได้กล่าวว่า : โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ แท้จริงข้าพเจ้าจะส่งสุนัข (แสนรู้) ที่ถูกฝึกสอนหลายตัวออกไป ต่อมาพวกมันจับ (สัตว์) มาให้ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะกล่าวนามของอัลเลาะห์ บนสัตว์ที่จับได้นั้น ท่านได้กล่าวว่า : เมื่อท่านได้ส่งสุนัขที่ฝึกสอนของท่านออกไป และท่านได้กล่าวนามของอัลเลาะห์บนสัตว์นั้น ดังนั้นท่านจึงรับประกันประทานเกิดถึงแม้มัน (สุนัข) จะฆ่า (สัตว์ที่จับได้) ก็ตาม トラบใดที่สุนัขซึ่งไม่ได้ถูกส่งไปพร้อมกับมันไม่ได้ร่วมล่ากับมันด้วย³²³ ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า : แท้จริงข้าพเจ้าได้ขวางสัตว์เปรี้ยวด้วยหอกสั้น และขวางไปถูกสัตว์นั้น ท่านได้กล่าวว่า : เมื่อท่านได้ขวางหอกสั้นออกไปและมันได้เจาะ (ลำตัวของสัตว์) ดังนั้นท่านจึงรับประกันประทานมันเกิด และถ้าหากหอกสั้นไปถูกสัตว์ตามขวางของมัน ดังนั้นท่านอย่ารับประกันประทานมัน *รายงานโดยห้าคน*

และตัวบทของบุคอรีและติรมีซีว่า : ถ้าหากท่านได้ยิงสัตว์เปรี้ยวแล้วต่อมาท่านพบมันหลังจากนั้น หนึ่งวันหรือสองวัน ไม่มีสัตว์นั้นออกจากรอยลูกธนูของท่าน ดังนั้นให้ท่านรับประกันประทาน และถ้าหากมันตกลงไปในน้ำ ดังนั้นท่านอย่ารับประกันประทาน และตัวบทของบุคอรีและอะบีดาอูดว่า : เขายิงสัตว์เปรี้ยวต่อมาได้ออกติดตามรอยมันเป็นเวลาสองวันและสามวัน ภายหลังพบว่ามันตายโดยมีลูกธนูอยู่ในตัวมัน ท่านกล่าวว่า : เขาจะได้รับประทานมัน ถ้าหากอัลเลาะห์ประสงค์

และตัวบทของมุสลิมและอะบีดาอูดในบุคคลที่พบสัตว์ที่ตนล่าหลังจากสามวันว่า : ดังนั้นท่านจึงรับประกันประทานมันเกิดตราบเท่าที่มันยังไม่เน่า³²⁴

ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดอาศัยอยู่ในป่านิสัยจะหยาบกระด้าง และผู้ใดติดตามล่าสัตว์เปรี้ยวเขาจะเปลือยและผู้ใดมาสู่ซุลตอน (ผู้มีอำนาจ) เขาจะได้รับความรุ่มรวย³²⁵ *รายงานโดยเจ้าของสุนัน*

(323) เพราะอาจเกิดความสงสัยได้ว่า สัตว์ที่ล่าได้นั้นล่าโดยสุนัขตัวใด ถ้าหากล่าได้โดยสุนัขที่ไม่ได้ส่งออกไป สัตว์ที่ถูกล่าได้ก็ไม่อนุญาตให้รับประกันประทาน

(324) ผู้ใดยิงสัตว์และได้ออกติดตามหามันเป็นเวลาหนึ่งวัน สองวัน หรือสามวัน ภายหลังเขาได้พบมัน อนุญาตให้เขารับประกันประทานได้ นอกจากถ้าพบมันอยู่ในน้ำไม่อนุญาตให้รับประกันประทานเพราะเกิดสงสัยว่า มันตายด้วยลูกธนูหรือตายด้วยการจมน้ำ และถ้าหากพบว่ามันเน่าเสียแล้วก็ไม่อนุญาตให้รับประกันประทานเพราะอาจเกิดอันตรายได้

(325) "ผู้ใดอยู่ในป่านิสัยจะหยาบกระด้าง" เพราะห่างไกลความเจริญและไม่มีผู้ให้การอบรมสั่งสอน

"ผู้ใดติดตามล่าสัตว์เปรี้ยวเขาจะเปลือย" เพราะจิตใจมุ่งอยู่กับสัตว์นั้นแต่อย่างเดียว

"ผู้ใดมาสู่ซุลตอน (ผู้มีอำนาจ) เขาจะได้รับความรุ่มรวย" ในศาสนาของเขา

และอับดุลเลาะห์ บุตร มุฆอฟฟัล (ร.ด.) ได้เห็นผู้ชายคนหนึ่งกำลังขว้าง (ก้อนหิน) เขาจึงกล่าวว่า : ท่านอย่าขว้างเพราะท่านนบี (ซ.ล.) ได้ห้ามจากการขว้าง หรือ ท่านไม่ชอบการขว้าง และท่านนบีได้กล่าวว่า : แท้จริงการขว้างนั้นจะใช้ล่าสัตว์เปรี้ยวไม่ได้,³²⁶ และจะไม่ทำให้ศัตรูบาดเจ็บ แต่ก้อนหินนั้นบางทีอาจทำให้ฟันหักและทำให้ตาแตกต่อมาจากภายหลัง อับดุลเลาะห์ได้เห็นผู้ชายคนนั้นกำลังขว้างอยู่อีก เขาจึงกล่าวแก่ชายผู้นั้นว่า : ข้าพเจ้าได้เล่าให้ท่านฟังจากท่านนบี (ซ.ล.) ว่าท่านได้ห้ามจากการขว้างและท่านก็ยังขว้างอยู่อีก ข้าพเจ้าจะไม่พูดกับท่านอย่างนั้นอย่างนี้อีกต่อไป³²⁷ *รายงานโดยสามคน*

การเชือด

เล่าจากรอเฟียะอู บุตร ค่อดีจ (ร.ด.) ว่าข้าพเจ้าได้กล่าวว่า : โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ แท้จริงพวกเราจะเผชิญกับศัตรูในวันพรุ่งนี้โดยไม่มีมีดอยู่ที่พวกเราเลย ท่านได้กล่าวว่า : ท่านจงรีบหรือเร่งด่วน สิ่งที่ทำให้เลือดไหลและให้นามของอัลเลาะห์ถูกกล่าวบนสัตว์นั้น³²⁸ จากนั้นท่านจงรีบประทานเลือด, โดย (สิ่งที่ทำให้เลือดไหลนั้น) ไม่ใช่ฟันและเล็บและข้าพเจ้าจะบอกแก่ท่านว่า ฟันนั้นคือกระดูก ส่วนเล็บนั้นเป็นมิดของชาวอะบะชะหฺ์ เขา (รอเฟียะอู) ได้กล่าวว่า พวกเราได้ทรัพย์ของฝ่ายศัตรูเป็นอูฐและแพะต่อมาอูฐตัวหนึ่งจากทรัพย์นั้นได้เตลิดหนีไป ชายคนหนึ่งจึงยิงมันด้วยลูกธนู จึงทำให้มันหยุด ท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : แท้จริงอูฐนี้พศเหมือนอาการพศของสัตว์ป่า เมื่อมีสิ่งใดเกิดจากมันสามารถชมพวกท่านได้ให้ท่านทั้งหลายจงกระทำกับมันเช่นเดียวกันนี้³²⁹ *รายงานโดยห้าคน*

และได้มีทาสหญิงคนหนึ่งของ กะอับ บุตรมาลิก (ร.ด.) เลี้ยงแพะของเขา ณ ภูเขาซัลอู ต่อมาแพะตัวหนึ่งจากแพะฝูงนั้นบาดเจ็บ หลอนได้มาพบแพะตัวนั้นจึงเชือดมันด้วยหิน (ที่มีคม) ต่อมาท่านนบี (ซ.ล.) ได้ถูกถาม(ถึงเรื่องนี้) ท่านได้กล่าวว่า : พวกท่านทั้งหลายจงรีบประทานมันเถิด *รายงานโดยบุคคล*

(326) เพราะไม่ใช่ของมีคมที่จะทำให้เกิดบาดเจ็บ

(327) อับดุลเลาะห์ไม่ได้พูดกับเขาเป็นเวลาหนึ่งเดือนหรือหนึ่งปี เพราะเขาไม่ปฏิบัติตามหะดีษหลังจากได้รับรู้แล้ว

(328) สิ่งที่ทำให้เลือดไหลนั้นเช่น หิน ไม้ไฟ และเหล็กที่มีคม เป็นต้น

(329) ถือให้อิงไปที่ร่างของมันให้เลือดไหล มันก็จะเป็นสัตว์ที่ฮาลาลให้รับประทานได้

และตัวบทของอะบิดาว่า : ท่านนบี (ซ.ล.) ได้ห้ามจากสัตว์ที่ถูกแหะของไซดอน คือสัตว์ที่ถูกเชือดโดย(การ) ตัดหนัง และไม่ได้ตัดเส้นที่คอให้ขาด หลังจากนั้นได้ปล่อยสัตว์ทิ้งไว้จนตาย ได้มีผู้กล่าวว่า : โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ การเชือดนั้นจะไม่ปรากฏนอกจากที่ลำคอและต้นคอ, ท่านกล่าวว่า : ถ้าหากท่านแทงลงไปที่ยาอ่อนของสัตว์มันก็ทำให้(การเชือดของ) ท่านใช้ได้แล้ว³³⁰ รายงานโดยเจ้าของสุนัน

เชือดลูกในท้อง(สัตว์) ด้วยการเชือดแม่ของมัน

เล่าจากอะบีสะอีด (ร.ด.) ว่า พวกเราได้กล่าวว่า : โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์หรือผู้ที่ถูกเชือดวัวและแพะที่ถูกเชือดนั้น ต่อมาเราพบลูกอยู่ในท้องของมันเราจะโยนมัน(ลูกสัตว์ที่พบในท้อง) ทิ้งหรือเราจะรับประทานมัน ท่านตอบว่า : พวกท่านจงรับประทานมันเถิด ถ้าหากพวกท่านต้องการ เพราะความจริงนับว่าเป็นการเชือดมันแล้ว(ด้วย) การเชือดแม่ของมัน รายงานโดยอะบูดาูด อะห์มัด และติรมีซี

การกล่าวบิสมิลลาห์ และให้มีความประณีตในการเชือด

เล่าจากอาอิชะห์ (ร.ด.) ว่าแท้จริงพวกเขาได้กล่าวว่า : โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์แท้จริงคนพวกหนึ่ง เพิ่งพันยุคายิสียะห์ ได้มาหาพวกเราพร้อมด้วยเนื้อ พวกเราไม่ทราบว่าเป็นพวกเขาได้กล่าวนามของอัลเลาะห์หรือไม่บนเนื้อนั้น, พวกเราจะรับประทานมันได้หรือไม่? ท่านได้กล่าวว่า : พวกท่านจงกล่าวนามอัลเลาะห์และจงรับประทาน³³¹ รายงานโดยอะบูดาูด บุคอรี และน้าฮาอี

(330) คำที่ว่า "ถ้าหากท่านแทงลงไปที่ยาอ่อนของสัตว์มันก็ทำให้การเชือดของท่านใช้ได้แล้ว" นั้นหมายถึงสัตว์ที่ไม่สามารถจับมาเชือดได้เช่นมันเกิดเปรี้ยวขึ้นหรือสัตว์ตกลงไปในบ่อและกลัวว่ามันจะจมน้ำตาย ให้พันมันด้วยมัดหรือแถมมันให้เลือดไหล เมื่อมันตายก็อนุญาตให้รับประทานได้. เว้นใจในการเชือดนั้นคือต้องตัดหลอดลม หลอดอาหาร และสองเส้นคอด้วยเครื่องมือคม ส่วนสัตว์เปรี้ยวและสัตว์ที่ไม่สามารถทำการเชือดได้นั้นก็ทำให้เกิดบาดแผลที่ร่างกายของมันให้เลือดไหลถือว่าพอเพียงแล้ว

(331) เพราะการเชือดถือว่าถูกต้องแล้วเนื่องจากผู้เชือดเป็นมุสลิม หะดีษเป็นหลักฐานว่า การกล่าวบิสมิลลาห์ ขณะเชือดนั้นไม่ใช่เป็น วายิบ นี่เป็นพระศนะของซาฟิอี มาลิก และอะห์มัด. อะบูสะอีดพะห์ ซุฟยาน และอิสฮากได้กล่าวว่า ถ้าหากทั้งบิสมิลลาห์ โดยลืมถือว่าสัตว์นั้น ฮาลาล ถ้าไม่เช่นนั้นถือว่าไม่ฮาลาล และมีนักวิชาการกลุ่มหนึ่งได้กล่าวว่า ถ้าหากทั้งการกล่าวบิสมิลลาห์ ไม่ว่าจะลืมหรือไม่ลืมก็แล้วแต่ สัตว์นั้นไม่ฮาลาล โดยยึดหลักฐานจาก อัลกุรอานที่ว่า "ท่านทั้งหลายจงรับประทานจากสัตว์ที่ได้ถูกกล่าวนามของอัลเลาะห์ เหนือมันถ้าหากพวกท่านศรัทธาในบรรดาโอองการต่างๆ ของพระองค์"

เล่าจาก ชัดดาต บุตร เอาส์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : สองประการที่ข้าพเจ้าจดจำมาจาก ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) โดยท่านได้กล่าวว่า : แท้จริงอัลเลาะห์ได้กำหนดให้กระทำอย่างประณีตเหนือทุกสิ่ง ดังนั้นเมื่อท่านทั้งหลายจะฆ่าก็ให้ท่านทั้งหลายประณีตในการฆ่า และเมื่อท่านทั้งหลายจะเชือดก็ให้ท่านทั้งหลายประณีตในการเชือดและให้คนใดคนหนึ่งจากพวกท่านลับมีดของเขาให้คม และจงให้ความสบายแก่สัตว์ที่เขาจะเชือด³³² รายงานโดยห้าคน

และท่านอิบนุอุมร์ (ร.ด.) ได้เข้าไปหา ยะหฺยา บุตร สะอีด ขณะที่ทาสคนหนึ่ง จากตระกูลของเขาผูกไก่อไว้ตัวหนึ่ง กำลังขวางไก่อตัวนั้นอยู่, ท่านอิบนุอุมร์ได้เดินไปยังไก่อตัวนั้นและได้แก้ไก่อตัวนั้นออก ต่อมาได้นำไก่อพร้อมกับทาสคนนั้นมาหา (ยะหฺยา) แล้วกล่าวว่า : ท่านจงว่ากล่าวทาสของท่านให้มีความอดทนในการฆ่าสัตว์ปีกตัวนี้ เพราะความจริงข้าพเจ้าได้ยินท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ห้ามที่จะให้สัตว์หรืออย่างอื่นต้องอดทนในการที่จะถูกฆ่า³³³ รายงานโดยสามคน

สัตว์ที่ถูกเชือดโดยพวกที่ศรัทธาในคัมภีร์เป็นสิ่งฮาลาล

เล่าจากอิบนุอับบาส (ร.ด.) ในคำตรัสของอัลเลาะห์ดาอาลาที่ว่า : ท่านทั้งหลายจงรับประทาน จากสัตว์ที่ถูกกล่าวนามของอัลเลาะห์บนมัน, และท่านทั้งหลายอย่ารับประทาน จากสัตว์ที่ไม่ได้กล่าวนามของอัลเลาะห์บนมัน”,³³⁴ ท่านอิบนุอับบาสได้กล่าวว่า ทั้งสองโองการนั้นถูกยกเลิกและได้รับการยกเว้น จากโองการดังกล่าวนั้นคือสัตว์ที่เชือดโดยพวกที่ศรัทธาในคัมภีร์ โดยคำตรัสของอัลเลาะห์ที่ว่า : “อาหารของพวกที่ได้รับคัมภีร์นั้นเป็นที่อนุมัติแก่พวกท่าน”³³⁵ รายงานโดยอะบูดาูด

(332) ประณีตในการเชือดด้วยการให้สัตว์ได้คืบมาก่อนเชือด จับสัตว์นอนตะแคง ลลับมีดให้คมให้ไกลจากสายตาสัตว์ และเชือดโดยเร็ว

(333) ห้ามในที่นี้ ในฐานะ ฮารอม เพราะเป็นการทรมานสัตว์

(334) หมายความว่าท่านทั้งหลายอย่ารับประทานสัตว์ที่ถูกเชือดของบุคคลที่ไม่มั่นใจว่าเขาได้กล่าว บิสมิลลาห์ แม้จะเป็นพวกที่ศรัทธาในคัมภีร์ก็ตาม

(335) ความหมายของโองการนี้ก็คือ แท้จริงสัตว์ที่เชือดโดยยะฮูดี และนะซอรอ เป็นที่ฮาลาลแก่พวกท่าน แม้พวกเขาจะเปลี่ยนแ ไปแล้วก็ตาม นี่เป็นพระศนะของ มอลิก ชาฟีอีได้กล่าวว่า มีเงื่อนไขว่า พวกเขาจะต้องไม่เปลี่ยนแปลง

อะกิเกาะห์และสิ่งที่ทำให้แก่ทารกคลอดใหม่³³⁶

เล่าจากสุไลมาน บุตรอามิร อัคต็อบบี (ร.ค.) จากท่านนบี (ช.ล.) ได้กล่าวว่า : พร้อม กับตัวเด็กนั้นมีอะกิเกาะห์, ดังนั้นพวกท่านจงหลีกเลี่ยงแทนให้แก่เด็ก, และจงขจัดสิ่งที่เป็นภัย ให้พ้นไปจากเด็ก,³³⁷ รายงานโดยห้าคนนอกจากมุสลิม

เล่าจากอุมมูกุรซุ อัสกะอูบียะห์ (ร.ค.)³³⁸ จากท่านนบี (ช.ล.) ได้กล่าวว่า : พอแล้ว แกะสองตัวเท่า ๆ กัน สำหรับเด็กผู้ชาย และตัวเดียวสำหรับเด็กผู้หญิง

เล่าจากซมะเราะห์ (ร.ค.) จากท่านนบี (ช.ล.) ได้กล่าวว่า : เด็กทุกคนถูกประกันอยู่ ด้วยอะกิเกาะห์ของตน,³³⁹ จะถูกเชือดแทนให้เด็กในวันที่เจ็ดของตนและจะถูกโกนหัวและตั้ง ชื่อ,³⁴⁰ รายงานหะดีษทั้งสองโดยเจ้าของสุนัน

เล่าจากอิบนิอับบาส (ร.ค.) ว่าแท้จริงท่านนบี (ช.ล.) ได้ทำอะกิเกาะห์แทนจากหะซัน และหุเซน (ร.ค.) ด้วยแกะตัวหนึ่ง แกะตัวหนึ่ง³⁴¹ รายงานโดยเจ้าของสุนัน

และตัวบพของดิรมีชีว่า : ท่านนบี (ช.ล.) ได้เชือดอะกิเกาะห์แทนจากหะซัน ด้วยแกะ หนึ่งตัว และท่านได้กล่าวว่า : โอ้ฟาติมะห์เธอจงโกนศีรษะของเธอ (หะซัน) และจงบริจาค ทานด้วยน้ำหนักรผมของเธอเป็นเงิน, ต่อมาพวกเราได้ชั่งน้ำหนักผมของเธอปรากฏว่ามีน้ำหนัก เท่ากับหนึ่งดิรฮัม หรือครึ่งดิรฮัม³⁴²

(336) อะกิเกาะห์ ตามหลักภาษาแปลว่าผมไฟ แปลตามศาสนบัญญัติหมายถึง สัตว์ที่ถูกเชือดแทนให้แก่ทารกแรกเกิดสิ่ง ที่ควรทำให้แก่ทารกแรกเกิดก็คือ การอะซานที่หูขวาของทารก การชะที่นีก (คือการที่คนหนึ่งนำเช่นผลอินทผลัมมาเคี้ยวและนำไปอุ ที่เพดานในปากของทารกเพื่อให้ความมีชีวิตคลของผู้เกี่ยวลงไปในท้องของเด็ก, การตั้งชื่อที่ดี ๆ, การโกนหัวในวันที่เจ็ด, การ ทำทานด้วยเงินเท่าน้ำหนักผม, และการพอกศีรษะด้วยเครื่องหอม เช่น หญ้าฝรั่น เป็นต้น

(337) คือให้ทำ อะกิเกาะห์แทนแก่เด็ก และขจัดสิ่งที่เป็นภัยออกไปจากตัวเด็กเช่นเลือดและน้ำมูกที่ติดมากับตัวเด็กขณะ คลอด

(338) เป็นอัครสาวกหญิงจากตระกูลบะนีกุซาอะห์

(339) คือยังถูกห้ามไม่ให้ทำการช่วยเหลือพ่อแม่ ถ้าหากเด็กที่คลอดนั้นเสียชีวิตไปในสภาพเป็นทารก

(340) อะกิเกาะห์ เป็นวายิบตามบรรณานุกรมของเลขและดาวูด แต่บรรณานุกรมของนักวิชาการส่วนใหญ่ว่าเป็นสุนัตมุฮักกั การโกน ศีรษะและการตั้งชื่อควรเป็นวันที่เจ็ด แต่อนุญาตให้ทำก่อนหน้านั้น การทำอะกิเกาะห์ ถ้าสะดวกให้ทำในวันที่เจ็ดนับตั้งแต่ วันคลอด ถ้าไม่สะดวกให้ทำในวันที่สิบสี่

(341) หมายความว่า เชือดแกะแทนให้ตัวละหนึ่งคน

(342) การโกนศีรษะทารกในวันที่เจ็ดและทำทานเป็นทองคำหรือเงินมีน้ำหนักเท่ากับผมของทารก เป็นสุนัต เพื่อจะได้เจริญ เติบโตเป็นพืชพันธุ์ที่ดีงาม

เล่าจากอะบีมุซา (ร.ค.) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้บุตรชายคนหนึ่ง จากนั้นข้าพเจ้าได้นำเขามาหาท่านนบี (ซ.ล.) ท่านได้ตั้งชื่อให้แก่เขาว่าอิบรอฮีม ต่อมาท่านได้ “ตะห์นิก”³⁴³ ให้แก่เขาด้วยอินทผลัมและได้ขอพรให้เขาได้รับความเพิ่มพูนและท่านได้ส่งเขากินให้ข้าพเจ้า, เขา (อะบูมุซา) ได้กล่าวว่า : และปรากฏว่าเขา (อิบรอฮีม) เป็นบุตรคนโตของข้าพเจ้า *รายงานโดยบุคอรีและมุสลิม*

เล่าจากอะบีรอเฟียะฮฺ (ร.ค.) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้เห็นท่านนบี (ซ.ล.) อะซานละหมาดใส่หูของหะซันบุตรอะลีขณะที่ฟาติมะห์ได้คลอดเขา (ร.ค.)³⁴⁴ รายงานโดยอะบูดาูดและติรมีซี ถือว่าเป็นหะดีษซอหิยะห์

เล่าจากอะบีบรอรฺยะดะห์ (ร.ค.) ได้กล่าวว่า : พวกเราอยู่ในสมัยยาฮียะฮฺ เมื่อมีใครคนใดจากพวกเราได้ บุตรชายเขาจะเชือดแกะตัวหนึ่งและพอกหัวเด็กนั้นด้วยเลือดแกะ, ต่อมาเมื่ออัลละาะห์ได้ประทานอิสลามมาพวกเราได้เชือดแกะตัวหนึ่งและโกนศีรษะเด็ก, และพอกหัวเด็กด้วยหญ้าฝรั่น³⁴⁵ *รายงานโดยอะบูดาูด ด้วยสายรายงานที่ซอและห์*

พะเราะฮฺ และอะตีเราะห์³⁴⁶

เล่าจากอะบีฮุรَيْرَةَ (ร.ค.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ไม่มีพะเราะฮฺ และอะตีเราะห์³⁴⁷ *รายงานโดยหัจจอน*

(343) ตะห์นิก คือการเกี่ยวเช่นผลอินทผลัมแล้วนำไปผูกที่เพดานในปากของทารก (ที่เรียกกันว่า ผ่าปาก) حَنْكٌ = เพดานปาก

(344) อะบิรอเฟียะฮฺ เคยเป็นคนรับใช้คนหนึ่งของท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่าข้าพเจ้าได้เห็นท่านนบี (ซ.ล.) อะซานใส่หูของหะซันหลังจากได้คลอดออกมา ดังนั้นสุนัตให้ อะซานใส่ในหูขวาของทารก และ อีกอะนะห์ ใส่ในหูซ้าย เพื่อให้จิกรนี้เป็นสิ่งแรกที่กระทบกับหูเด็ก

(345) คืออิสลามได้ทำลายการกระทำดังกล่าวและใช้ให้ทำอะกีเกาะห์ โคนศีรษะและพอกศีรษะด้วยสิ่งที่มีกลิ่นหอม

(346) พะเราะฮฺ คือลูกอูฐตัวแรกที่ชาวอาหรับเชือดถวายรูปปั้น “อะตีเราะห์” คือสัตว์ที่ถูกเชือดในเดือนรอฮับ เพื่อให้เกียรติแก่เดือน เมื่อพวกเขาได้ตามท่านนบี (ซ.ล.) ถึง พะเราะฮฺ และ อะตีเราะห์ ท่านได้ห้ามจาก พะเราะฮฺ ตามความเชื่อมั่นของพวกเขา และท่านได้ใช้ให้เชือด พะเราะฮฺ ทุกปีเมื่อมีอูฐครบหนึ่งร้อยตัว แจกแก่คนยากจน และเช่นเดียวกันท่านได้ใช้ให้เชือด อะตีเราะห์ในเดือนรอฮับแจกจ่ายเนื้อไปตามต้องการ ในแนวทางที่เป็นการทำความดีเท่านั้น แต่ท่านได้เตือนให้ระวังจากการเชือดเพื่อสิ่งอื่นจากอัลละาะห์

(347) หมายถึงที่เป็นวาฮิบ ยิ่งกว่านั้นสิ่งแรกเป็นเรื่องเหลวไหล

ท่านนุโบชะห์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า ผู้ชายคนหนึ่งได้ถามท่านรอซูลุลเลาะห์ (ช.ล.) ว่า แท้จริงพวกเราเคยเชือด อะตีเราะห์ ในสมัย ยาฮิยยะห์ ในเดือนรอฮับ ดังนั้น ท่านจะใช้พวกเราให้ทำอะไร ท่านได้กล่าวว่า พวกท่านจงเชือดเพื่ออัลเลาะห์ไม่ว่าในเดือนใด และจงทำความดีต่ออัลเลาะห์ และจงให้อาหารเป็นทาน³⁴⁸ เขาได้กล่าวว่า แท้จริงพวกเราเคยเชือด ฬะเราะฮฺ ในสมัยยาฮิยยะห์ ดังนั้นท่านจะใช้พวกเราให้ทำอะไร ท่านได้กล่าวว่า ในทุก ๆ อุฐหนึ่งร้อยตัวนั้น มีฬะเราะฮฺหนึ่งตัว ซึ่งฝูงสัตว์ของท่านต้องบำรุงเลี้ยงดูมัน จนกระทั่งมันเติบโตเป็นอูฐที่แข็งแรง (ให้) ท่านเชือดมัน และบริจาคเนื้อของมันเป็นทานแก่คนเดินทาง เพราะแท้จริงการกระทำอย่างนั้นเป็นความดี *รายงานโดยอะบูคาวูดและน้าฮาอ์*

เล่าจาก อะบีร่อฮีน ละกิต บุตรอามिर (ร.ด.) ว่า ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า : โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ พวกเราเคยเชือดในสมัยยาฮิยยะห์ในเดือนรอฮับ พวกเราจะรับประทานเองและเลี้ยงอาหารแก่ผู้ที่มาเยือนพวกเรา ท่านได้กล่าวว่า ไม่เป็นอะไรหรอก³⁴⁹ *รายงานโดยน้าฮาอ์*

และมีผู้กล่าวแก่อะลี (ร.ด.) ว่า ท่านจงบอกพวกเราถึงสิ่งที่ท่านนบี (ช.ล.) ได้บอกมันเป็นความลับแก่ท่าน อะลีกล่าวว่า ท่านไม่เคยบอกความลับอะไรแก่ข้าพเจ้า ที่ท่านปกปิดมันจากประชาชน แต่ความจริงข้าพเจ้าได้ยินท่านกล่าวว่า : อัลเลาะห์สาปแช่งบุคคลที่เชือด (สัตว์) เพื่ออื่นจากอัลเลาะห์ และอัลเลาะห์สาปแช่งบุคคลที่ให้ที่พักอาศัยแก่ผู้ที่คิดประดิษฐ์ศาสนา และอัลเลาะห์สาปแช่งบุคคลที่สาปแช่งบิดามารดาของเขา³⁵⁰ และอัลเลาะห์สาปแช่งบุคคลที่โยกย้ายหลักเขต³⁵¹ *รายงานโดยมุสลิม*

ตอนที่สี่ คอฮียะห์ (สัตว์ قربาน)³⁵²

อัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสว่า แท้จริงเราได้ประทานให้แก่ท่าน (โอ้ มุฮัมมัด) บ่อน้ำเกาซาร์³⁵³ ดังนั้นท่านจงละหมาด เพื่อผู้อภิบาลของท่านและท่านจงเชือด (สัตว์)³⁵⁴

(348) คือท่านทั้งหลายจงเชือดเพื่ออัลเลาะห์ ไม่ว่าเวลาใด และเลี้ยงคนยากจนเป็นการทำความดีเพื่ออัลเลาะห์

(349) ท่านได้อนุญาตให้พวกเขาเชือดสัตว์ในเดือนรอฮับ เหมือนที่อนุญาต ฬะเราะฮฺ ตามความหมายที่ได้กล่าวมาแล้ว

(350) หมายถึงเป็นสาเหตุให้พ่อแม่ถูกแช่งคำ ด้วยคำพูดหรือการกระทำที่เลวทราม

(351) หมายถึงหลักเขตของพื้นแผ่นดิน

(352) คือสัตว์ที่ถูกเชือดในวันที่ 10, 11, 12, 13 เดือนชิลอฮียะห์ เพื่อนำตัวเข้าใกล้ซัดพระองค์อัลเลาะห์ (ซึ่งต่อไปจะเรียกว่า قربาน เพราะเป็นคำที่คุ้นหู)

(353) หรือแปลได้อีกอย่างว่า ความดีอันมากมาย

ฝ354) จงละหมาด หมายถึงละหมาด อัดฮัดฮา, จงเชือดหมายถึงเชือด قربาน

เล่าจากมิคนัฟ บุตรสุโลม (ร.ด.) ได้กล่าวว่า พวกเขาได้ วูฟุฟ ร่วมกับท่านนบี (ซ.ล.) ณ ทุ่งอะรอฟาต ต่อมาข้าพเจ้าได้ยินท่านกล่าวว่า โอ้มนุษย์ทั้งหลาย จำเป็นเหนือทุกคนรอบครัว ในทุก ๆ ปีต้องเชือดสัตว์ قربาน, และอะติเราะห์, พวกท่านทราบไหมว่า อะติเราะห์คืออะไร? มันคือสัตว์ที่พวกท่านเคยเรียกมันว่า สัตว์ประจำเดือนรอยับ รายงานโดยเจ้าของสุนัน

เล่าจาก ยาบิร (ร.ด.) ได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้ปรากฏตัวพร้อมกับท่านนบี (ซ.ล.) เพื่อละหมาด (อีดีล) อัดฮา ในสถานที่ที่ชื่อละหมาด, เมื่อท่านได้แสดงธรรมศุคเบาห์เสร็จ ท่านได้ลงจากมิมบ์ร และแกะตัวหนึ่งถูกนำมา ท่านจึงได้เชือดแกะตัวนั้น, ด้วยมือของท่านเอง และได้กล่าวว่า : ด้วยนามของอัลเลาะห์ และอัลเลาะห์ทรงเกรียงไกร แกะตัวนี้แทนข้าพเจ้าและแทนบุคคลที่ไม่ได้ทำ قربานจากประชากรของข้าพเจ้า,³⁵⁵ รายงานโดยอะบูดาอูด และติรมีซี

และได้มีผู้ถาม อิบน์อุมัร (ร.ด.) ถึงการทำ قربานว่าเป็นวาฮิบ หรือไม่? อิบน์อุมัร ตอบว่า ท่านนบี (ซ.ล.) และมวลมุสลิมได้เชือดสัตว์ قربานแล้ว ต่อมาได้กลับมากถามอีก อิบน์อุมัร จึงได้กล่าวว่า ท่านมีสติสมบูรณ์หรือ ท่านนบี (ซ.ล.) และมวลมุสลิมได้เชือดสัตว์ قربานแล้ว³⁵⁶ รายงานโดยติรมีซี

และท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าถูกบัญชาให้ วันอีดีล อัดฮา เป็นวันรื่นเริง ซึ่งอัลเลาะห์ ได้บันดาลให้เป็นวันรื่นเริงแก่ประชากรนี้ ชายคนหนึ่งได้กล่าวว่า : ได้โปรดบอกข้าพเจ้าว่า ถ้าหากข้าพเจ้าไม่พบอะไรนอกจาก มะนีอะห์ ตัวเมีย³⁵⁷ ข้าพเจ้าจะเชือดมันทำ قربานได้หรือไม่? ท่านตอบว่า ไม่, แต่ให้ท่านไว้ผม ไว้เล็บ, ให้ขลิบหนวด และโกนขนใต้ร่มผ้าของท่าน นั่นแหละเป็นการเพิ่มเติมให้ قربานของท่านครบสมบูรณ์ ณ พระองค์อัลเลาะห์³⁵⁸ รายงานโดยอะบูดาอูดและน้าซาอ์

ได้มีผู้ถามอะบูอัยยูบ อัลอันซอรี (ร.ด.) ว่า การทำ قربานในสมัยท่านนบี (ซ.ล.) นั้นเป็นอย่างไร? อะบูอัยยูบตอบว่า : ชายคนหนึ่งจะทำ قربานด้วยแกะตัวหนึ่งให้ตัวเขาและให้ครอบครัวของเขา พวกเขาจะรับประทานและเลี้ยงอาหาร จนประชาชนได้พากันประกวดประชัน และกลายเป็นอย่างที่ท่านเห็นอยู่นี้³⁵⁹

(355) นี้ชี้ให้เห็นว่า การทำ قربานไม่ใช่เป็นสิ่งวาฮิบ เพราะถ้าไม่เช่นนั้นมันจะไม่หลุดร่วงไปด้วยการกระทำของท่านนบี (ซ.ล.) สิ่งที่เป็นวาฮิบมันจะไม่หลุดร่วงด้วยการกระทำของผู้อื่น การทำ قربานถือว่าเป็นสุนัต นุกถัดเท่านั้น นี่เป็นทรรศนะของนักวิชาการส่วนใหญ่ อะบูฮะนีฟะห์ได้กล่าวว่า การทำ قربานเป็น วาฮิบ เหนือคนรวยโดยอาศัยหลักฐานจากโองการที่กล่าวและหะดีษแรก

(356) อิบน์อุมัร ไม่ตอบอย่างชัดเจน คำพูดของท่านเป็นไปได้ทั้งวาฮิบและสุนัต

(357) มะนีอะห์ตัวเมียคือ แกะที่เจ้าของให้ผู้อื่นเขาประโยชน์ด้วยนามของมัน แต่จะต้องส่งตัวคืนแก่เจ้าของในภายหลัง

(358) นี่เป็นหลักฐานว่าสิทธิ ในการทำ قربานนั้นหลุดร่วงไปจากคนจน

(359) หะดีษนี้เป็นหลักฐานว่า การทำ قربานนั้นเป็นสิ่งที่ดีที่ศาสนาร้องไห้กระทำในแบบ กิฟาอะห์ คือในหมู่บ้านหนึ่งมีใครบางคนได้กระทำแล้ว คนอื่น ๆ ก็พลอยหลุดพันไปด้วย ถ้าในหมู่บ้านหนึ่งไม่มีใครกระทำเลย ก็ถือว่า มัดโรห์ ทั้งหมู่บ้าน

เล่าจากอาอิซะห์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า "ไม่มีการกระทำอะไรที่มนุษย์ได้กระทำในวันเชือดที่อัลเลาะห์จะรักยิ่งไปกว่าการทำให้เลือดหลังนอง,³⁶⁰ เพราะความจริงสัตว์กุรบานนั้น จะมาในวันกียามะห์ พร้อมด้วยเขาของมัน ขนของมัน และเล็บของมัน และความจริงเลือดของมันจะตกอยู่กับอัลเลาะห์ ณ สถานที่แห่งหนึ่งก่อนที่จะตกอยู่กับพื้นดิน"³⁶¹ ดังนั้นท่านทั้งหลายจงทำให้ดีต่อกุรบานนั้น. *รายงานหะดีษทั้งสองโดยตรีมีซี*

เล่าจาก อัลบะรออู (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า แท้จริงภารกิจประการแรกที่เราจะเริ่มทำในวันนี้คือ พวกเราจะละหมาด กลับบ้าน และเชือดสัตว์ ดังนั้นผู้ใดได้กระทำดังกล่าว เขาก็ทำถูกต้องตามสุนนะห์ของเรา³⁶² และผู้ใดได้เชือดก่อนมันก็เป็นเนื้อที่เขาได้หยิบยื่นให้แก่ครอบครัวของเขา โดยไม่เกี่ยวกับศาสนกิจแต่อย่างใด และปรากฏว่า อะบูบุรต๊ะห์ (ร.ด.) ได้ทำการเชือด แล้วกล่าวว่าข้าพเจ้ามี ยะชะอะห์ หนึ่งตัว ซึ่งดีกว่า มุฮินนะห์ ท่านได้กล่าวว่าจงเชือดมันจะไม่มีใครกระทำใช้ได้อีกภายหลังจากท่าน³⁶³ และเล่าจากเขา (อัลบะรออู) ได้กล่าวว่า ท่านนบี (ซ.ล.) ได้แสดงธรรมคุดบะห์แก่พวกเราในวันเชือดภายหลังละหมาด โดยได้กล่าวว่า ผู้ใดได้ละหมาดเหมือนละหมาดของเรา และผินหน้าไปยังกิบลัตของเรา และได้ทำศาสนกิจ เช่นศาสนกิจของเรา³⁶⁴ ดังนั้นเขาจะต้องไม่เชือดจนกว่าจะได้ละหมาดเสียก่อน *รายงานหะดีษทั้งสองโดยสี่คน*

สัตว์ที่ใช้ทำกุรบานได้และใช้ทำไม่ได้

เล่าจากอะนัส (ร.ด.) ได้กล่าวว่า ท่านนบี (ซ.ล.) ได้ทำกุรบานด้วยแกะสองตัวที่มีสีเทาและมีเขา ท่านได้เชือดมันทั้งสองตัวด้วยมือของท่าน ท่านได้กล่าวบิสมีลลार्ห์ กล่าวดักบิร และวางเท้าของท่านลงบนสี่ข้างของมันทั้งสอง *รายงานโดยห้าคน*

(360) คือทำให้เลือดสัตว์กุรบานหลังนอง

(361) หมายความว่าพระองค์อัลเลาะห์จะทรงรับการกุรบานอย่างรวดเร็วก่อนที่เลือดมันจะไหล

(362) ภารกิจที่ต้องปฏิบัติในวันอีดอัฏฮาตามสุนนะห์ของท่านนบี (ซ.ล.) ก็คือ ละหมาดอีด แล้วกลับบ้านเชือดสัตว์กุรบาน

(363) ยะชะอะห์ คืออูฐที่มีอายุย่างเข้าปีที่ห้า หรือแพะที่มีอายุครบหนึ่งปี. มุฮินนะห์ คือได้แก่ อูฐอายุห้าปี วัวอายุสองปี แพะแกะอายุหนึ่งปี. ส่วนที่ท่านนบีได้กล่าวว่า จะไม่มีใครกระทำใช้ได้อีกภายหลังจากท่าน "หมายความว่าถึงกรที่จะได้รับผลบุญอย่างสมบูรณ์ เพราะความจริงแล้วสัตว์ที่เรียกว่ายะชะอะห์ นั้น ก็ใช้ทำกุรบานได้ดังจะปรากฏในหะดีษที่ว่า "ท่านทั้งหลายอย่าเชือดนอจาก มุฮินนะห์..."

(364) ศาสนกิจในที่นี้หมายถึงการเชือดสัตว์กุรบาน

เล่าจากอาอิซะห์ (ร.ด.) ว่าแท้จริงท่านนบี (ซ.ล.) ได้ใช้ให้น้ำแก่ตัวหนึ่งที่มีเขาเหยียบ อยู่ในสีดำนอนในสีด้าและมองในสีด้า³⁶⁵ ต่อมาแก่ตัวนั้นได้ถูกนำมาเพื่อให้ท่านนบีทำกุรบาน ท่านได้กล่าวว่า โอ้ออิซะห์ เธอจงนำมัตมาและเธอจงลับมันด้วยหิน, ข้าพเจ้าจึงได้ปฏิบัติตาม ภายหลังท่านได้จับแกะลงนอนตะแคง และได้เชือดมัน และท่านได้กล่าวว่า : โอ้พระองค์อัลเลาะห์ ได้โปรดรับจากมุฮำหมัด วงศ์วานของมุฮำหมัด และจากประชากรของมุฮำหมัด, หลังจากนั้นท่านได้ใช้มันทำเป็นอาหารเลี้ยง *รายงานโดยหำคน นอกจากบุคอรี*

เล่าจากอุกบะห์ บุตรามิร (ร.ด.) ว่า แท้จริงท่านนบี (ซ.ล.) ได้มอบฝูงแพะให้เขาซึ่ง เขาจะต้องแบ่งปันให้เป็นกุรบานแก่มิตรสหายของเขา ต่อมาได้เหลือแพะอายุหนึ่งปีอยู่ตัวหนึ่ง เขาได้กล่าวถึงมันแก่ท่านนบี ท่านจึงกล่าวว่า : ท่านจงเชือดมันทำกุรบานเถิด *รายงานโดยหำคน*

เล่าจากยาบิร (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า ท่านทั้งหลายอย่าเชือดนอกจาก มุฮินนะห์ เว้นแต่จะเกิดความยากลำบาก เหนือพวกท่าน ดังนั้นให้พวกท่านเชือด ยะชะอะห์ จากแพะ *รายงานโดยมุสลิม อะบุดาวูด และติรมีซี*

และเล่าจากเขา (ยาบิร) ได้กล่าวว่า พวกเราได้เชือดพร้อมกับท่านนบี (ซ.ล.) ที่ฮุได-บียะห์³⁶⁶ อูฐหนึ่งตัวแทนจากเจ็ดคน และวัวหนึ่งตัวแทนจากเจ็ดคน *รายงานโดยอะบุดาวูด มุสลิม และติรมีซี*

เล่าจากอิบนิอับบาส (ร.ด.) ได้กล่าวว่า พวกเราได้ปรากฏอยู่ร่วมกับท่านนบี (ซ.ล.) ในการเดินทางครั้งหนึ่ง ต่อมาได้ปรากฏวันอัศฮา พวกเราจึงได้เข้าหั้นกันในวันหนึ่งตัวเจ็ดคน และในอูฐหนึ่งตัว สิบคน³⁶⁷ *รายงานโดยติรมีซีและน่ำฮาอ์*

เล่าจากอัลบะรออู (ร.ด.) ได้กล่าวว่า ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้ยืนขึ้นในหมู่พวกเรา โดยที่นิ้วของข้าพเจ้าสั้นกว่านิ้วของท่าน และองคุลีของข้าพเจ้าสั้นกว่าองคุลีของท่าน ต่อมาท่าน ได้กล่าวว่า สัตว์สี่ชนิดไม่อนุญาตในการทำกุรบาน สัตว์ตาพิการที่ปรากฏความพิการอย่างเด่นชัด สัตว์ป่วยที่ปรากฏอาการป่วยอย่างเด่นชัด สัตว์ที่เดินกระเผลกที่ปรากฏอาการกระเผลกอย่างเด่นชัด และสัตว์หัวแตกที่ไม่มีมันสมองเหลืออยู่³⁶⁸ *รายงานโดยเจ้าของสุนัน*

(365) หมายความว่าที่เท้าของมันทั้งสี่ ที่ท้องและที่ขอบตาทั้งสองข้างของมัน มีสีด้า

(366) ฮุไดบียะห์ เป็นชื่อสถานที่ๆ ท่านนบีและเหล่าอัครสาวกถูกขัดขวางไม่ให้เข้าทำ อุมเราะห์ ที่มักกะห์ พวกเขาได้เปลี่ยน เยอะห์รอม ด้วยการเชือดและโกนศีรษะ

(367) หะดีษของอิบนิอับบาสที่ว่า อูฐหนึ่งตัวหั้นได้สิบคนนั้น ไม่มีผู้ใดให้การยึดถือ นอกจาก อิสฮาก อิบนิ รอหุัยห์ กับ อิบนิ กุไซมะห์เท่านั้น

(368) สัตว์ทั้งสี่ประเภทที่กล่าวนี้ใช้ทำกุรบานไม่ได้

เล่าจากอะลี (ร.ด.) ได้กล่าวว่า ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ช.ล.) ได้ใช้พวกเราตรวจดูตาและหู และไม่ให้เราทำกุรบานด้วยสัตว์ตาบอด และไม่ให้เราทำกุรบานด้วย(สัตว์ที่เรียกว่า) มุกอบะละห์ และไม่(ให้เราทำกุรบาน) ด้วยมุดาปะเราะะห์ และไม่(ให้เราทำกุรบาน) ด้วยคอรกออ และไม่ให้เราทำกุรบาน ด้วยซัรกออ ข้าพเจ้าได้ถามว่า มุกอบะละห์ คืออะไร? ท่านตอบว่า คือสัตว์ที่ริมหูถูกตัด ข้าพเจ้าถามว่า มุดาปะเราะะห์ คืออะไร? ท่านตอบว่าคือสัตว์ที่ถูกตัดปลายหู ข้าพเจ้าถามว่า ซัรกออ คืออะไร? ท่านตอบว่า คือสัตว์ที่ถูกผ่าหู ข้าพเจ้าถามว่า คอรกออคืออะไร? ท่านตอบว่า หูของมันถูกเจาะเพื่อเป็นสัญลักษณ์³⁶⁹ *รายงานโดยเจ้าของสุนน*

และเล่าจากเขา (อะลี) ได้กล่าวว่า ท่านนบี (ช.ล.) ได้ห้ามการทำกุรบานด้วยสัตว์ที่หูขาดและเขาแตก,³⁷⁰ *รายงานโดยอะบูดาวูด และติรมีซี*

บทสุดท้ายระเบียบที่เกี่ยวกับสัตว์กุรบาน และอนุญาตให้เก็บเนื้อสัตว์กุรบานไว้ได้³⁷¹

เล่าจากยาบิร (ร.ด.) ได้กล่าวว่า ท่านนบี (ช.ล.) ได้เชือดในวันแห่งการเชือด³⁷² แกะสองตัว มีเขา มีสีเทา ถูกตอน ขณะที่ท่านได้จับมันทั้งสองผืนหน้า (ไปสู่อะบูซะฮ์) ท่านได้กล่าวว่า : แท้จริงข้าพเจ้าผืนหน้าของข้าพเจ้าผู้สร้างฟ้าสร้างแผ่นดิน เป็นการดำเนินตามศาสนาของอิบรอฮีม โดยหันเหออกจากสิ่งเหลวไหล และข้าพเจ้าไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของพวกที่ตั้งภาคี แท้จริงละหมาดของข้าพเจ้า, การปฏิบัติศาสนกิจของข้าพเจ้า, การมีชีวิตของข้าพเจ้า, ความตายของข้าพเจ้า เป็นกรรมสิทธิ์ของอัลเลาะห์ผู้อภิบาลสากลโลก โดยไม่มีภาคีแก่พระองค์ และดังกล่าวนั้นแหละที่ข้าพเจ้าถูกบัญชา และข้าพเจ้าเป็นส่วนหนึ่งจากผู้ยอมจำนน โอ้พระองค์อัลเลาะห์จากพระองค์ท่าน และเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ท่าน³⁷³ แทนจากมุฮำหมัดและประชากรของเขา ด้วยนามของอัลเลาะห์ และอัลเลาะห์ผู้ทรงเกรียงไกร หลังจากนั้น ท่านจึงได้เชือด *รายงานโดยอะบูดาวูด และอิบนุมายะห์*

(369) เหล่านี้เป็นเครื่องหมายที่เจ้าของได้กระทำไว้เพื่อให้รู้ว่าเป็นสัตว์ของตน. เครื่องหมายเหล่านี้ถ้าหากทำให้เนื้อสัตว์ลดน้อยไปจะไร้ทำกุรบานไม่ได้ ถ้าหากไม่ทำให้ลดน้อยลงไปก็ใช้ได้

(370) นักวิชาการหะดีษถือว่า สัตว์ทั้งสองนี้ใช้ทำกุรบานไม่ได้ถ้าหากส่วนที่ขายไปนั้นถึงครึ่งหนึ่งหรือมากกว่า ถ้าไม่ถึงครึ่งก็ใช้ทำกุรบานได้ นักวิชาการฟิคว์ส่วนใหญ่ได้กล่าวว่า สัตว์ที่เขาแตกใช้ทำกุรบานได้โดยไม่มีข้อแม้

(371) ระเบียบในที่นี้ได้แก่การล้มมัด นำนำมาให้สัตว์ที่จะเชือด ก่อนทำการเชือด จับให้นอนตะแคงบนสี่ข้างด้านซ้าย ให้หันหน้าสู่กบิลัต ต้องไม่เชือดต่อหน้าสัตว์ที่จะเชือดตัวอื่นๆ ต้องเชือดด้วยตัวเองถ้าสะดวก ถ้าไม่สะดวกให้ปรากฏตัวขณะเชือด และให้กล่าวตามที่ท่านนบีได้กล่าวในหะดีษต่อไป

(372) หมายถึงวันอีดใหญ่ (อีดอัลดฮา) ในหะดีษนี้เป็นหลักฐานว่าสัตว์ที่ถูกตอนไม่มักโรห่นำมาทำกุรบาน

(373) หมายถึงสัตว์ที่เชือดนี้มาจากพระองค์ท่านและข้าพเจ้าเสนอให้เป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ท่าน

เล่าจากอุมมิ ซะลามะห์ (ร.ค) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า ผู้ใดมีสัตว์ที่จะเชือด (ทำกุรบาน) ตั้งนั้นเมื่อดวงจันทร์แห่งเดือนซ็ลฮิจยะห์ปรากฏ เขาอย่า(ตัด)เอาสิ่งใดจากผมและ เล็บของเขา จนกว่าจะได้เชือดสัตว์กุรบาน³⁷⁴ *รายงานโดยห้าคน นอกจากบุคอรี*

เล่าจากอิบนิอุมร์ (ร.ค) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า ใครคนใดอย่ารับประทานเนื้อ กุรบานที่เกินกว่าสามวัน *รายงานโดยมุสลิมและตริมีซี*

เล่าจากซะลามะห์ บุตร อัลอักวะอู (ร.ค) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดจาก พวกท่านได้เชือดสัตว์กุรบาน อย่าให้เขาตื่นเช้าขึ้นมาจากวันที่สาม (โดยมีสิ่งหนึ่งจากกุรบาน อยู่ในบ้านของเขา) เมื่อถึงปีหน้า ได้มีผู้กล่าวว่า : โอ้ ท่านรอซูลุลเลาะห์ พวกเราจะกระทำเหมือน ที่พวกเราได้กระทำในปีที่แล้วได้หรือไม่?³⁷⁵ ท่านได้ตอบว่า ท่านทั้งหลายจงรับประทานและ จงเลี้ยงอาหารและจงเก็บไว้ เพราะความจริงปีนั้นเป็นปีที่มนุษย์ประสบความสำเร็จ ข้าพเจ้า ต้องการให้พวกท่านได้ให้การช่วยเหลือในปีนั้น *รายงานโดยห้าคน*

(374) หมายความว่าคนที่มีสัตว์และตั้งใจจะเชือดทำกุรบานให้เขาจงไว้เล็บและไว้ผมตั้งแต่เริ่มเขาเดือนซ็ลฮิจยะห์ จนถึงเชือด สัตว์นั้น การห้ามในเรื่องนี้อยู่ในชั้นมักระห์ เคสึลลันในเรื่องนี้ก็ให้ส่วนต่างๆ ของร่างกายคงอยู่อย่างครบถ้วนเพื่อให้การ ปลดปล่อยจากนรกด้วยการทำกุรบานคลุมหมดทั้งร่างกาย

(375) คือไม่เก็บสิ่งใดจากกุรบานไว้เกินสามวัน

ภาคอาหารและเครื่องดื่ม

มีห้าตอน และตอนสุดท้าย

ตอนที่หนึ่ง : ระเบียบต่ออาหาร³⁷⁶

อัลเลาะห์ตาอาลา ได้ตรัสว่า : “โอ้บรรดาราอซูล ท่านทั้งหลายจงบริโภคน้ำจากสิ่งที่ดี³⁷⁷ และจงประพฤติแต่ความดี แท้จริงเรารู้อิสต์ที่พวกท่านกระทำ”

และได้ตรัสว่า : “ท่านทั้งหลายจงกินจงดื่ม และท่านทั้งหลายอย่าสุรุษสุร่าย เพราะแท้จริงพระองค์ (อัลเลาะห์) ไม่รักผู้สุรุษสุร่าย”

เล่าจากซัลมาน (ร.ด) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้อ่านพบในคัมภีร์เตเวรออต ว่า แท้จริงความเพิ่มพูนในอาหารนั้น คือ น้ำละหมาด ก่อนรับประทานอาหาร ต่อมาข้าพเจ้าได้เล่าเรื่องดังกล่าวให้ท่านนบี (ซ.ล) ท่านจึงได้กล่าวว่า : ความเพิ่มพูนในอาหารนั้นคือ น้ำละหมาดก่อนและหลังรับประทาน³⁷⁸ รายงานโดย อะบูดาอูดและติรมีซีย์

เล่าจากอุมัร บุตรอะบีซะลามะห์ (ร.ด) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าเคยเป็นเด็กอยู่ในอุปการะของท่านร่อซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) และได้ปรากฏว่ามือของข้าพเจ้าจืดเจียนอยู่ในถาดอาหาร ท่านนบี (ซ.ล) จึงได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า : โอ้เด็กน้อย จงกล่าวนามของอัลเลาะห์³⁷⁹ จงรับประทานด้วยมือขวาของเจ้า และจงรับประทานสิ่งที่อยู่ถัดจากเจ้า ทำการรับประทานอาหารอย่างนั้นคงเป็นนิสัยติดตัวของข้าพเจ้าในภายหลัง รายงานโดยสี่คน

เล่าจากยาบิร (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : เมื่อผู้ชายคนหนึ่งได้เข้าบ้าน เขาได้กล่าวถึงอัลเลาะห์ ขณะเข้าบ้านและในขณะที่รับประทานอาหาร ไซตอนได้กล่าวว่า : ไม่มีที่พำนักในยามค่ำคืน สำหรับพวกเจ้าและไม่มีอาหารค่ำ, และเมื่อเขาเข้าบ้าน โดยไม่ได้กล่าวถึงอัลเลาะห์

(376) ระเบียบต่ออาหารคือ ล้างมือทั้งสองข้าง กล่าวบิสมิ้ลลาห์ก่อนรับประทาน รับประทานด้วยมือขวาจากอาหารที่อยู่ใกล้ตัว รับประทาน ไม่ตักหน้าอาหาร รับประทานมาก, คำเล็ก ๆ, เกี่ยวอย่างดี, เลียนิ้วมือ ทำความสะอาดมือทั้งสองข้างและปาก หลังจากรับประทานเสร็จ

(373) ใช้พวกเขาให้รับประทานอาหารที่ ฮาลาล ก่อนทำกิจการงานที่ดีเพราะนั้นเป็นเงื่อนไขในการรับรองการกระทำ

(378) ความเพิ่มพูนของอาหารอยู่ที่การล้างมือทั้งสองข้างก่อนรับประทานและหลังรับประทาน

(379) ตามด้วยบทของหะดีษนี้และหะดีษหลังชี้ว่า การกล่าวบิสมิ้ลลาห์ นั้นเป็น วาฮิบ นี่เป็นพรรณะหนึ่งจากสองพรรณะของศาสนิกษย์อิมามอะหมัด แต่พรรณะของนักวิชาการส่วนใหญ่แล้วเห็นว่ากรกล่าว บิสมิ้ลลาห์ นั้นเป็นสุนัตเฉพาะตัวเมื่อรับประทานอาหารคนเดียว และเป็นสุนัตโดยส่วนรวม (คือกล่าวคนเดียวก็พอเพียงแล้ว) เมื่อมีผู้ร่วมรับประทานอาหารหลายคน

ขณะเข้าบ้านไซตอนจะกล่าวว่า : พวกเจ้าได้ที่พำนักในยามค่ำคืนแล้ว และเมื่อเขาไม่ได้กล่าวถึง อัลเลาะห์ขณะรับประทานอาหาร ไซตอนได้กล่าวว่า : พวกท่านได้ที่พำนักและได้อาหารค่ำแล้ว รายงานโดยมุสลิม อะบูดาวูด และน้าซาอ์

และเล่าจากเขา (ยาบิร) ว่าแท้จริงท่านนบี (ซ.ล) ได้จับมือคนเป็นโรคเรื้อน และได้ นำเขาเข้ามายังถาดอาหารพร้อมกับท่าน ภายหลังได้กล่าวว่า : จงรับประทานเถิด ด้วยนามของ อัลเลาะห์ โดยมีนใจในพระองค์อัลเลาะห์ และมอบหมายต่อพระองค์³⁸⁰ รายงานโดยติรมีซีและอิบนุมายะหฺ

เล่าจากฮุไซฟะหฺ (ร.ด) ได้กล่าวว่า เมื่อพวกเราเข้าร่วมวงอาหาร พร้อมกับท่านนบี (ซ.ล) พวกเราจะไม่วางมือของเรา(หยิบอาหาร) จนกว่าท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) จะเริ่ม(รับประทาน) ก่อน,³⁸¹ และแท้จริงพวกเราได้เข้าร่วมวงอาหารพร้อมกับท่านครั้งหนึ่ง ได้มีทาสหญิงคนหนึ่ง เข้ามาเหมือนถูกผลัก³⁸² หล่อนได้ไปเอามือวางลงในถาดอาหาร ท่านนบี (ซ.ล) จึงได้จับมือของ หล่อนไว้³⁸³ ต่อมาภายหลังได้มีชาวอาหรับชนบทคนหนึ่งเข้ามาเหมือนถูกผลัก ท่านจึงได้จับมือ เขาไว้ แล้วกล่าวว่า : แท้จริงไซตอนจะทำให้เห็นว่า ฮาลาล(ให้รับประทานอาหารได้)โดยไม่ต้อง กล่าวนามของอัลเลาะห์ และมัน(ไซตอน) ได้นำทาสหญิงคนนี้มาเพื่อให้หล่อนเห็นว่าฮาลาล (ให้รับประทาน) โดยไม่ได้กล่าวนามของอัลเลาะห์ ข้าพเจ้าจึงได้จับมือหล่อนไว้ สาบานต่อผู้หนึ่ง ชีวิตของข้าพเจ้าอยู่ในเงื้อมมือของพระองค์ ว่าแท้จริงมือของมัน(ไซตอน) อยู่ในมือของข้าพเจ้า ที่จับหล่อนไว้³⁸⁴ รายงานโดยมุสลิมอะบูดาวูด และน้าซาอ์

เล่าจากอาอิชะหฺ (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : เมื่อใครคนใดจากพวกท่านจะ รับประทานอาหารให้เขาจงกล่าวนามของอัลเลาะห์ และถ้าหากเขาลืมกล่าวนามของอัลเลาะห์ ในตอนเริ่มรับประทาน³⁸⁵ให้เขาจงกล่าวว่า : ด้วยนามของอัลเลาะห์ ทั้งในตอนเริ่มและตอนท้าย ของการรับประทาน รายงานโดยอะบูดาวูด และติรมีซี

และเล่าจากเขา (อาอิชะหฺ) ได้กล่าวว่า ปรากฏว่าท่านนบี (ซ.ล) ได้ร่วมรับประทานอยู่กับ อัครสาวกหกท่าน ต่อมาได้มีอาหรับชนบทคนหนึ่งเข้ามาและได้รับประทานอาหารสองคำ ท่านนบี (ซ.ล) จึงได้กล่าวว่า : โปรดทราบ ความจริงถ้าหากเขากล่าวนามของอัลเลาะห์ สองคำนั้นก็ จะพอเพียงแก่พวกท่าน³⁸⁶ รายงานโดยติรมีซีและถือว่เป็นหะดีษขอเหียะหฺ

(380) หมายความว่า ข้าพเจ้ามีความมั่นใจในพระองค์อัลเลาะห์ว่าพระองค์จะคุ้มครองข้าพเจ้าจากทุก ๆ สิ่ง

(381) เป็นการให้เกียรติแก่ผู้อาวุโส

(382) เพราะความรีบร้อนคล้ายคนที่ถูกผลักเข้ามา

(383) คือห้ามเขารับประทานจนกว่าจะได้เวลา

(384) นี่เป็นมะอะอียะฮฺ ประการหนึ่งของท่านนบี (ซ.ล.) ที่สามารถจับมือ ไซตอนได้

(385) และนี่ก็ขึ้นได้ขณะรับประทานหรือในตอนท้ายของการรับประทานแต่อาหารยังเหลืออยู่

(386) เพราะได้ศรัทธาจากการกล่าว บิสมิ้ลลาห์

และได้ปรากฏว่าท่านนบี (ซ.ล.) กำลังนั่งอยู่ และมีผู้ชายคนหนึ่งกำลังรับประทานโดยไม่ได้กล่าวนามอัลเลาะห์ จนอาหารของเขาไม่เหลืออยู่นอกจากเพียงคำเดียวเท่านั้นเมื่อชายคนนั้นยกอาหารคำนั้นเข้าปากของเขาได้กล่าวว่า : ด้วยนามของอัลเลาะห์ทั้งในตอนเริ่มและตอนท้ายของการรับประทาน ท่านนบี (ซ.ล.) หัวเราะ ภายหลังได้กล่าวว่า 'ไซตอนยังคงร่วมรับประทานอยู่กับเขา เมื่อเขาได้กล่าวนามของอัลเลาะห์ไซตอนได้อาเจียรเอาสิ่งที่อยู่ในท้องของมันออกมา รายงานโดย อะบูดาวูดและน้าซออี'

เล่าจาก อิบน์อุมร์ (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า เมื่อใครคนใดจากพวกท่านรับประทานอาหารให้เขาจงรับประทานด้วยมือขวา และเมื่อเขาคีมให้เขาจงคีมด้วยมือขวา เพราะแท้จริงไซตอนนั้นจะรับประทานด้วยมือซ้ายและจะคีมด้วยมือซ้ายของมัน รายงานโดยมุสลิม อะบูดาวูดและติรมีซี

เล่าจาก ซะลามะห์ บุตร อัลอักวะอู (ร.ด) ว่าแท้จริงชายคนหนึ่งได้รับประทานอาหารที่ท่านนบี (ซ.ล.) ด้วยมือซ้ายของเขา ท่านนบีจึงกล่าวว่า : ท่านจงรับประทานด้วยมือขวาของท่าน ชายผู้นั้นตอบว่า : ข้าพเจ้าไม่สามารถ, ท่านได้กล่าวว่า : ท่านจะไม่มีความสามารถ ไม่มีอะไรห้ามเขาหรอก นอกจากความหยิ่งยะโส ผู้เล่าได้กล่าวว่า ต่อมาชายผู้นั้นไม่สามารถยกมือขวามาที่ปากของเขาได้³⁸⁸ รายงานโดยมุสลิม

และท่านอะบูรอรอยเราะห์ (ร.ด) ได้กล่าวว่า ท่านนบี (ซ.ล.) ไม่เคยตำหนิอาหารเลย ถ้าหากท่านชอบท่านก็รับประทานมัน และถ้าหากท่านไม่ชอบท่านก็ปล่อยมันไว้³⁸⁹ รายงานโดยสามคน

เล่าจากอะบี ยูไฮพะห์ (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า แท้จริงข้าพเจ้าไม่เคยรับประทานโดยเท้าแขนเลย³⁹⁰ รายงานโดยห้าคนนอกจากมุสลิม

และท่านอะนัส (ร.ด) ได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้เห็นท่านนบี (ซ.ล.) นั่งชันเข่าทั้งสองข้างขณะกำลังรับประทานอินทผลัม รายงานโดยห้าคน นอกจากบุคอรี

และท่านอิบนุอุมร์ (ร.ด) ได้กล่าวว่า ท่านนบี (ซ.ล.) ได้ห้ามที่รับประทานอาหารสองที่ ห้ามหนึ่งสำหรับอาหารที่มีการคีมสุรบนสำหรับอาหารนั้น และห้ามรับประทานในสภาพที่เขานอนคว่ำ³⁹¹ รายงานโดยอะบูดาวูดและน้าซออี

(387) ด้วยสาเหตุที่เขาได้กล่าวนามของอัลเลาะห์

(388) เป็นไปตามที่ท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวไว้ เนื่องจากความหยิ่งยะโสและโกหกของเขา

(389) โดยไม่ตำหนิเพราะมันเป็นความเมตตาของอัลเลาะห์ที่จำเป็นต้องแสดงความชอบพระคุณ

(390) ที่ดีในการรับประทานอาหารให้มันถูกเข้า หรือนั่งทับเท้าซ้ายชันขาขวาขึ้น และไม่เป็นที่นั่งแบบขัดสมาธิ

(391) การห้ามในประการแรกเพราะถือว่า ฮารอม แม้จะไม่ได้ร่วมคีมด้วยก็ตาม การยินดีในความชั่วถือว่าเป็นความชั่ว ส่วนการห้ามในประการที่สอง เพราะถือว่าเป็นมัคราะห์

เล่าจากอะนัส (ร.ด) ว่า แท้จริงท่านนบี (ซ.ล) ได้ห้ามดื่มขณะที่ยืน ได้มีผู้ถามว่า การรับประทานเล่า? ท่านตอบว่า นั้นยิ่งกว่า รายงานโดยตีมิมซี และมุสลิม ด้วยบทของมุสลิมว่า นั้นชัวยิ่งกว่า หรือน่าเกลียดยิ่งกว่า

เล่าจากอิบนิอับบาส (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : เมื่อใครคนใดจากพวกท่านรับประทานอาหาร เขาย่อมรับประทานด้านหน้าของภาคอาหาร แต่ให้เขารับประทานจากข้างล่างก่อน เพราะความจริงความเพิ่มพูนนั้น (บะรอเกต) จะลงมาจากด้านหน้าของภาคอาหาร รายงานโดยอะบูดาวูดและตีมิมซี

ด้วยบทของตีมิมซีว่า ความเพิ่มพูนนั้นจะลงไปที่กลางอาหาร ดังนั้นท่านทั้งหลายจงรับประทานจากสองด้านของมัน และท่านทั้งหลายอย่ารับประทานตรงกลางอาหาร

เล่าจากอัมร์ บุตรอุไมยะห์ ว่า เขาได้พบเห็นท่านนบี (ซ.ล) กำลังตัดขาหน้าของแกะอยู่ในมือของท่าน ต่อมาท่านได้ถูกเรียกไปละหมาด ท่านจึงโยนมันพร้อมทั้งมีดแล้วลุกขึ้นไปละหมาด โดยท่านไม่ได้อาบน้ำละหมาด³⁹² รายงานโดยบุคอรี มุสลิม และตีมิมซี

เล่าจากอาอิชะห์ (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : ท่านทั้งหลาย อย่าตัดเนื้อด้วยมีด เพราะมันเป็นกรกระทำของพวกอะยัม³⁹³ แต่ให้ท่านทั้งหลายแกะมัน (ด้วยฟัน) เพราะมันถูกอนามัยและมีประโยชน์มากกว่า³⁹⁴ รายงานโดยอะบูดาวูดและตีมิมซี

เล่าจากอะบีสุรอรเราะห์ (ร.ด.) ว่า แท้จริงชายคนหนึ่งเขาเคยรับประทานอย่างมากมาย ต่อมาเขาได้เข้านับถือศาสนาอิสลาม และปรากฏว่าเขารับประทานน้อยลง เรื่องนี้มีผู้เล่าให้ท่านนบี (ซ.ล) ทราบ ท่านจึงได้กล่าวว่า : แท้จริงผู้มีศรัทธารับประทานในกระเพาะเดียว และกาเฟรนั้นจะรับประทานในเจ็ดกระเพาะ³⁹⁵ รายงานโดยบุคอรี มุสลิม และตีมิมซี

และเล่าจากเขา (อะบีสุรอรเราะห์) ว่า แท้จริงท่านนบี (ซ.ล) ได้มีอาคันตุกะที่เป็นกาเฟรมาเยือนท่าน ต่อมาท่านนบี (ซ.ล) จึงมีคำสั่งให้นำนมแพะมาให้เขา เขาได้ดื่มมัน ภายหลังได้นำมาให้อีก เขาได้ดื่มมัน ภายหลังได้นำมาให้อีก เขาก็ได้ดื่มมัน จนเขาดื่มหมดน้ำนมแพะถึงเจ็ดตัว ภายหลังเขาได้นับถือศาสนาอิสลาม ท่านนบี (ซ.ล) ได้มีคำสั่งให้นำแพะตัวหนึ่งมาให้เขา เขาได้

(392) หะดีษนี้ชี้ว่าอนุญาตให้ตัดอาหารด้วยมีด

(393) พวก อะยัม คือพวกที่ไม่ใช่ชนชาติอาหรับ ในที่นี้หมายถึงคนต่างศาสนา

(394) หะดีษนี้ห้ามการรับประทานโดยใช้มีด ที่ว่าห้ามนี้ถ้าหากเป็นการแสดงความหยิ่งยะโสหรือเป็นการเลียนแบบคน กาเฟร ถ้าไม่เช่นนั้นก็ไม่ห้าม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีความจำเป็นต้องใช้มีดเช่นในหะดีษก่อน

(395) ความหมายของหะดีษนี้ก็คือ ผู้มีศรัทธาได้รับความเพิ่มพูนในทุกสิ่งผู้มีศรัทธาจะมีความพอใจจะรับประทานเพียงเล็กน้อย ต่างกับพวกกาเฟรพวกเขามิแต่ความตะกละไม่รู้จักอิ่ม

ตีมนมแพะตัวนั้น จากนั้นท่านได้มีคำสั่งให้นำอีกตัวหนึ่งมาให้เขา แต่เขาไม่ได้ตีมนมของมันจนหมด ท่านนบี (ซ.ล) จึงได้กล่าวว่า : ผู้มีศรัทธาจะตีมนมในกระเพาะเดียว และกาเฟรจะตีมนมในเจ็ดกระเพาะ รายงานโดยมุสลิมและติรมีซี

เล่าจากกะอับ บุตรมาลิก (ร.ด) ได้กล่าวว่า ปรากฏว่าท่านนบี (ซ.ล) เคยรับประทานโดยใช้สามนิ้ว³⁹⁶ และท่านจะเสียมือก่อนที่จะเช็ดมัน

เล่าจากยาบิร (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : แท้จริงไซตอนนั้นจะมาร่วมกับคนใดคนหนึ่งจากพวกท่านในกิจการทุกอย่างของเขา มันจะมาร่วมกับเขาแม้จะรับประทานอาหาร ดังนั้นเมื่อมีอาหารคำหนึ่งตกลง (สู่พื้น) จากใครคนใดของพวกท่าน ให้เขาจงปิดสิ่งที่จะเป็นภัยที่ติดอยู่ออกไป ภายหลังให้เขาจงรับประทานมัน, และอย่าให้เขาปล่อยอาหารคำนั้นตกเป็นของไซตอน และเมื่อรับประทานอาหารเสร็จให้เขาจงเสียนิ้วมือของเขา เพราะเขาไม่รู้ว่าเป็นส่วนใดของอาหารที่จะมีความเพิ่มพูน (บะรอกัต)

และในบางรายงานว่า และท่านได้ใช้ให้พวกเราวาดถาดอาหารให้เกลี้ยง และกล่าวว่า เพราะความจริงพวกท่านไม่ทราบว่าเป็นอาหารของพวกท่านส่วนใดที่มีความเพิ่มพูน รายงานโดยหะดีษทั้งสองโดยหัจคน นอกจากบุคอรี

และท่านสไว้ด์ บุตร อันนะวะอุมาน (ร.ด) ได้กล่าวว่า พวกเราได้ออกไปพร้อมกับท่านนบี (ซ.ล) ยังคอยบัยร ขณะที่พวกเราอยู่ที่ซอห์บาอู³⁹⁷ ท่านได้เรียกอาหารไม่มีสิ่งใดถูกนำมานอกจากสะวิก ต่อมาพวกเราได้รับประทาน หลังจากนั้นท่านได้ลุกขึ้นไปละหมาด โดยท่านได้บ้วนปาก และพวกเราได้บ้วนปาก รายงานโดยบุคอรี

เล่าจากอิบนิอับบาส (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : เมื่อใครคนหนึ่งจากพวกท่านได้รับประทานอาหาร ดังนั้นอย่าให้เขาเช็ดมือของเขาจนกว่าจะเสียมันหรือให้คนอื่นเสียมัน³⁷⁸ รายงานโดยหัจคน นอกจากติรมีซี

เล่าจากอะบีสุรอยเราะห์ (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดนอนหลับโดยที่ในมือของเขามีไขมันติดอยู่ ยังไม่ได้ล้างออก, ต่อมาได้เกิดสิ่งหนึ่งขึ้นกับเขา ดังนั้นเขาไม่ต้องประณามใครนอกจากตัวเอง รายงานโดยอะบูดาวูดและติรมีซี

และท่านอะนัส (ร.ด) ได้กล่าวว่า อินทผลัมเก่าได้ถูกนำมาให้ท่านนบี (ซ.ล) ท่านจึงได้ตรวจมัน เอาหนอนออกจากมัน³⁹⁹ รายงานโดยอะบูดาวูดและอิบนุมายะห์

(396) คือส่วนใหญ่ท่านจะรับประทานโดยใช้สามนิ้ว และบางครั้งท่านรับประทาน จะวิด โดยใช้นิ้วทั้งหมด

(397) ชื่อสถานที่แห่งหนึ่ง

(398) เช่นลูกหรือเม็เพราะบางครั้งความเพิ่มพูนอาจอยู่กับอาหารที่ติดอยู่ที่นิ้ว

(399) หะดีษนี้ชี้ว่าอนุญาตให้ตรวจอาหารก่อนรับประทานเพื่อคัดเอาสิ่งที่อยู่ในอาหารเช่นหนอนหรืออื่น ๆ ออกไป

และเล่าจากเขา (อะนัส) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า เมื่ออาหารมือเย็นถูกยกมาวางและละหมาดได้ถูกเรียกแล้ว ดังนั้นท่านทั้งหลายจึงเริ่มด้วยอาหารมือเย็นก่อน, และในบางรายงานว่า เมื่อละหมาดได้ถูกเรียกแล้ว และอาหารมือเย็นได้มาแล้ว ดังนั้นท่านทั้งหลายจึงเริ่มด้วยอาหารมือเย็น⁴⁰⁰ *รายงานโดยสามคน*

และท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า ท่านทั้งหลายจงรับประทานอาหารมือเย็น⁴⁰¹ ถึงแม้ว่าจะด้วยกำมือหนึ่งจากอินทผลัมชนิดเล็กก็ตาม เพราะแท้จริงการไม่รับประทานอาหารมือเย็นนั้นทำให้แก่เร็ว *รายงานโดยตีมี่*

ตอนที่สอง ระเบียบต่อเครื่องดื่ม

เล่าจากอิบนิอับบาส (ร.ด) ได้กล่าวว่า ท่านนบี (ซ.ล.) ได้ดื่มน้ำซั่มซั่มโดยยืน (ดื่ม) *รายงานโดยบุคอรีตีมี่และมุสลิม*

และตัวบทของมุสลิมว่า ท่านได้ดื่มน้ำ ซั่ม ซั่ม จากภาชนะที่ตัก ในสภาพยืนดื่ม

และน้ำได้ถูกนำมาให้อะลี (ร.ด) ที่ประตู ร่อฮะบะห์⁴⁰² ท่านได้ดื่มโดยยืน(ดื่ม) เสร็จแล้ว ได้กล่าวว่า : แท้จริงมีผู้คนมากมายที่ใครคนหนึ่งจากเขารังเกียจที่จะดื่ม ในขณะที่เขายืน แท้จริงข้าพเจ้าได้แลเห็นท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้กระทำเหมือนอย่างที่ท่านเห็นข้าพเจ้ากระทำ *รายงานของบุคอรีและอะบูดาวูด*

และอุมมุอัล ฟัดล (ร.ด) ได้ส่งภาชนะบรรจุนม (ก้อดะห์) ไปให้ท่านนบี (ซ.ล) ขณะที่ท่านวุฎูฟ ณ ทูงอารอฟะห์ ท่านได้รับเอามาและดื่มนม *รายงานโดยบุคอรี*

และตัวบทของมุสลิม อะบีดาวูดและตีมี่ชี้ว่า : ท่านนบี (ซ.ล.) ได้ห้ามดื่ม ขณะที่ยืน และตัวบทของมุสลิมว่า : คนใดจากพวกท่านอย่าดื่มในขณะที่ยืน ดังนั้น ผู้ใดดื่มให้เขาจงเอาเจียนออกมา⁴⁰³

(400) ที่กล่าวนี้ถ้าหากเวลามือข้างกว้างขวาง ถ้าไม่เช่นนั้นให้ละหมาดเสียก่อน

(401) ถ้าว่าอาหารมือเย็นนี้หมายถึงการรับประทานอาหารหลังเวลาบ่าบไปแล้ว

(402) ที่เมือง กูพะห์

(403) ให้คายเอาสิ่งที่ดื่มเข้าไปออกมาเพราะการดื่มในขณะที่ยืนนั้นไม่อันเนื่องจากน้ำจะลงสู่ท้องอย่างรวดเร็ว

เล่าจากอัมร์ บุตร ซุไอบ จากบิดาของเขา จากปู่ของเขา (ร.ด) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้เห็นท่านนบี (ซ.ล) ต้มในขณะที่ยืน และนั่ง⁴⁰⁴ รายงานโดย ตีรมีซีและถือว่าเป็นหะดีษขอเถาะห์

เล่าจากอะบีสะอีด (ร.ด) ว่าแท้จริงท่านนบี (ซ.ล) ได้ห้ามเป่าลงในเครื่องต้ม ได้มีผู้ชายคนหนึ่งกล่าวขึ้นว่า : เศษผงที่ข้าพเจ้าเห็นมันอยู่ในภาชนะ ? ท่านตอบว่า : ท่านจงเอามันออก⁴⁰⁵ ชายคนนั้นกล่าวว่า : แท้จริงข้าพเจ้าไม่ได้ต้อน้ำจากการหายใจเพียงครั้งเดียว ท่านกล่าวว่า : ดังนั้นท่านจงยกภาชนะ (ที่ใส่น้ำต้ม) ออกจากปากของท่าน (เพื่อหายใจ)⁴⁰⁶ รายงานโดยตีรมีซีและอะบุตาวูด

เล่าจากอะบีกอตาอะห์ (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า เมื่อใครคนใดคนหนึ่งจากพวกท่านได้ต้อน้ำอย่าให้เขาหายใจรดลงในภาชนะ (ที่ใส่น้ำต้ม) นั้น⁴⁰⁷

เล่าจากอะนัส (ร.ด) ได้กล่าวว่า ปรากฏว่าท่านนบี (ซ.ล) เคยหายใจในการต้มสามครั้ง แล้วกล่าวว่า แท้จริงมัน(การทำอย่างนั้น) ทำให้หิมน้ำดี ทำให้หาย(จากพิษภัย)ได้ดี และทำให้เกิดประโยชน์ดี ท่านอะนัสได้กล่าวว่า ดังนั้นสำหรับข้าพเจ้าจะหายใจในการต้มสามครั้ง⁴⁰⁸ รายงานโดยหะดีษทั้งสองโดยสี่คน

เล่าจากอิบนีอับบาส (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าว : ท่านทั้งหลายอย่าต้มรวดเดียวเหมือนอุฐูต้ม แต่ท่านทั้งหลายจงต้มคราวละสอง และคราวละสาม(อีก) และท่านทั้งหลายจงกล่าวนามอัลเลาะห์ เมื่อท่านทั้งหลายได้ต้ม และจงสรรเสริญอัลเลาะห์ เมื่อท่านทั้งหลายได้ยก(ภาชนะออกจากปาก) รายงานโดยตีรมีซี

และเล่าจากเขา (อิบนีอับบาส) ว่าแท้จริงท่านนบี (ซ.ล) ได้ต้อนมต่อมาท่านได้บ้วนปากเนื่องจากการต้อนมนั้น และได้กล่าวว่า : แท้จริงนมนั้นมีไขมัน⁴⁰⁹ รายงานโดยบุคอรี

เล่าจากอะบีสะอีด (ร.ด) ได้กล่าวว่า : ท่านนบี (ซ.ล) ได้ห้าม(การต้ม) จากปากของภาชนะที่ใส่น้ำต้ม⁴¹⁰ รายงานโดยสี่คน

(404) คือบางครั้งท่านจะนั่งต้มและบางครั้งท่านจะยืนต้ม ตัวบทเหล่านี้ชี้ว่าท่านนบี (ซ.ล.) ได้กระทำทั้งสองอย่าง เพื่ออธิบายว่าการกระทำทั้งสองอย่างนั้นเป็นสิ่งที่อนุญาต แต่การห้ามยืนต้มนั้นอาจตีความได้ว่าเป็น มักโรหะ

(405) คือจงเอามันออกโดยไม่เป่าลงในภาชนะ

(406) ดังนั้นท่านจงยกภาชนะออกจากปากและหายใจ

(407) การห้ามในที่นี้เพราะ มักโรหะ บางทีน้ำอาจหกออกมาถูกร่างกายถ้าหากต้มจากภาชนะที่มีรอยแตก และบางทีน้ำอาจตกลงไปในน้ำถ้าหากเขาหายใจรดเครื่องต้ม

(408) หมายความว่าท่านนบี (ซ.ล.) จะยกภาชนะออกจากปากของท่าน และหายใจนอกภาชนะสองครั้งในระหว่างการต้ม และครั้งสุดท้ายหลังจากต้ม

(409) ดังนั้นจึงแนะนำให้บ้วนปากหลังจากการต้อนมเพื่อทำความสะอาดจากไขมัน

(410) เช่นจากปากของอุ้งหนั่งที่ใส่น้ำเป็นต้น

เล่าจากยาบิร (ร.๑) ได้กล่าวว่า ท่านนบี (ซ.ล) และผู้ชายคนหนึ่งจากอัครสาวกของท่าน ได้เข้าไปหาผู้ชายชาวอันซอร์คนหนึ่งในขณะที่เขากำลังผืน้ำอยู่ในสวนของเขา ท่านจึงได้กล่าวว่า : ถ้าหากท่านมีน้ำค้างอยู่ในถุงหนึ่งเมื่อคืนนี้ (ก็จงนำมาให้ข้าพเจ้าดื่ม) และถ้าหากไม่มี เราจะ ยื่นคอลงไปดื่มเอง ชายผู้นั้นได้ตอบว่า ข้าพเจ้ามีน้ำค้างอยู่ในถุงหนึ่งครับ, รายงานโดยอะบูดาอูด และบุคอรีได้รายงานเพิ่มเติมว่า เขาได้เดินไปยังที่พักของเขาในรุ่งอรุณ ได้เทน้ำลงในเหยือก และ ได้รีดนมแพะของเขาเติมลงไป ต่อมาท่านนบี (ซ.ล) ได้ดื่ม ภายหลังเขาได้กลับไปนำเอามาอีก ผู้ที่ติดตามไปกับท่านนบีก็ได้ดื่ม⁴¹¹

เล่าจากอะนัส (ร.๑) ว่า แท้จริงท่านนบี (ซ.ล) นั้น ได้มีผู้นำนมที่ถูกผสมปนกับน้ำมาให้ ท่าน⁴¹² ทางด้านขวาของท่านมีอาหารรับชนบทคนหนึ่ง และทางด้านซ้ายมีท่านอะบูบักร ท่านได้ดื่ม ต่อมาได้ส่งให้อาหารรับชนบทคนนั้น(ดื่ม) แล้วได้กล่าวว่า : ข้างขวาก่อน ข้างขวาก่อน⁴¹³ รายงาน โดยสี่คน

เล่าจากอะบีกอตาตะหฺ (ร.๑) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : คนที่ทำหน้าที่แจกน้ำให้ คนพวกหนึ่งดื่มมัน เขาเป็นคนสุดท้ายที่ได้ดื่ม⁴¹⁴ รายงานโดยอะบูดาอูด และติรมิซี้ถือว่าเป็นหะดีษ ขอเหี้ยะหฺ

กล่าวคำสรรเสริญอัลจาบรฺประทานและดื่ม

เล่าจากอะบีอุมามะหฺ (ร.๑) ว่า แท้จริงท่านนบี (ซ.ล) ปรากฏว่าเมื่อท่านได้ยกสำรับอาหาร ของท่าน⁴¹⁵จะกล่าวว่า มวลการสรรเสริญ เป็นสิทธิของอัลเลาะห์อย่างมากมาย อย่างดี อย่างมี มงคลในการสรรเสริญนั้น โดยไม่มีใครทำให้(พระองค์) พอเพียง และโดย(พระองค์) ไม่ถูก ทอดทิ้ง และโดยไม่มีใครจะไม่ฟังพวาค้ายพระองค์ ข้าแต่พระผู้อภิบาลของเรา รายงานโดยห้าคน นอกจากมุสลิม

และตัวบทของบุคอรีว่า มวลการสรรเสริญเป็นสิทธิของอัลเลาะห์ซึ่งได้ทำให้พวกเรา พอเพียง และได้ให้น้ำดื่มแก่พวกเรา และโดยที่ความโปรดปรานของพระองค์จะไม่ถูกปฏิเสธ

(411) หะดีษนี้ชี้ว่าอนุญาตให้ดื่มน้ำโดยใช้ปากจุ่มลงไปลงในถุงได้ ถ้าหากหาเหยือกไม่ได้

(412) นมผสมน้ำเป็นเครื่องดื่มที่แพร่หลายของชาวอาหรับ เรียกว่า "มะซัด"

(413) หมายความว่าคนทางด้านขวาควรได้รับเกียรติก่อน แม้คนทางด้านซ้ายจะมีอาวุโสมากกว่าก็ตาม

(414) หมายความว่าคนที่ทำหน้าที่แจกอาหารหรือเครื่องดื่มให้แก่คนพวกหนึ่งให้เขากินและดื่มเป็นคนสุดท้าย และเขาจะได้รับ ผลบุญในการกระทำดังกล่าว

(415) คือใช้ให้ยกสำรับอาหาร

และตัวบทของมุสลิมและติรมีชี้ว่า : แท้จริงอัลเลาะห์จะพอใจป่าวที่รับประทานอาหารมือหนึ่ง และเขาได้สรรเสริญพระองค์บนอาหารมือนั้น หรือที่ดื่ม เครื่องดื่ม และเขาได้สรรเสริญพระองค์บนเครื่องดื่มนั้น

และตัวบทของเจ้าของสุนันว่า : ปรากฏว่าท่านนบี (ซ.ล) เมื่อเสร็จจากอาหารของท่าน ได้กล่าวว่า : มวลการสรรเสริญเป็นสิทธิของอัลเลาะห์ ซึ่งได้ให้อาหารแก่เรา, และได้ให้น้ำดื่มแก่เรา และได้ให้เราเป็นมุสลิม *أَلْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَطْعَمَنَا وَ سَقَانَا وَ جَعَلَنَا مُسْلِمِينَ*

และตัวบทของอะบูดาวูดและน้าซาอีย์ว่า : ปรากฏว่าเมื่อท่านได้รับประทานหรือได้ดื่ม ท่านได้กล่าวว่า : มวลการสรรเสริญเป็นสิทธิของอัลเลาะห์ผู้ซึ่งให้อาหาร และให้น้ำดื่ม และให้มันง่าย (ที่จะรับเข้าและถ่ายออก) และได้ดลบันดาลให้มันมีทางออก

เล่าจากมุฮัมมัด บุตร อะนัส (ร.ค) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดได้รับประทานอาหาร แล้วกล่าวว่า : มวลการสรรเสริญเป็นสิทธิของอัลเลาะห์ ซึ่งได้ให้อาหารนี้แก่ข้าพเจ้า โดยไม่มีกำลังและพลังจากข้าพเจ้า⁴¹⁶ เขาจะถูกอภัยโทษจากบาปที่ผ่านพ้นมาแล้ว *รายงานโดยติรมีชี้ และอะบูดาวูด*

เล่าจากอิบน์อับบาส (ร.ค) ได้กล่าวว่า : เมื่อใครคนใดจากพวกท่านรับประทานอาหาร ให้เขากล่าวว่า : โอ้พระองค์อัลเลาะห์ได้โปรดเพิ่มพูนแก่พวกเราในอาหารนี้ และได้โปรดให้เราได้อาหารที่ดีกว่านี้, และเมื่อได้ดื่มนมให้เขากล่าวว่า โอ้พระองค์อัลเลาะห์ได้โปรดเพิ่มพูนแก่พวกเราในอาหารนี้ และได้โปรดเพิ่มปริมาณให้แก่พวกเราจากอาหารนี้ แท้จริงไม่มีสิ่งใดที่จะทดแทนทั้งอาหารและเครื่องดื่มได้นอกจากน้ำนม⁴¹⁷ *รายงานโดยอะบูดาวูด และติรมีชี้*

ภาชนะเครื่องใช้

เล่าจากฮุไซฟะห์ (ร.ค) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : ท่านทั้งหลายอย่าดื่มในภาชนะทองคำและเงิน และท่านทั้งหลายอย่าสวมใส่ผ้าไหมเนื้อละเอียดและเนื้อหยาบ เพราะความจริงมันเป็นของพวกเขา (กาเฟร) ในโลกนี้และเป็นของพวกท่านในวันอาคิเราะห์ *รายงานโดยหัจกัน*

และในบางรายงานว่า : ผู้ใดได้ดื่ม⁴¹⁸ ในภาชนะที่ทำจากทองคำ หรือเงิน ความจริงมันจะเป็นไฟจากขุมยะฮันนัม ส่งเสียดังอยู่ในท้องของเขา⁴¹⁹

(416) หมายความว่า ข้าพเจ้าอ่อนแออย่างที่สุด

(417) หมายความว่า นมนั้นเป็นทั้งอาหารและเครื่องดื่ม

(418) หรือผู้ใดได้รับประทานในภาชนะที่ทำจากทองคำหรือเงิน

(419) สัญลักษณ์โทษนี้กับการห้ามในหะดีษก่อนชี้ชัดว่าเป็นสิ่งต้องห้าม (ฮารอม) การกินการดื่มในภาชนะทองคำและเงินเป็นสิ่งต้องห้าม (ฮารอม) เทนือผู้ชายและอื่นจากผู้ชาย และถือว่ามิชอบกำหนดเช่นเดียวกับการกินและการดื่มคือการนำไปใช้ในเรื่องทำความสะอาดเป็นต้น

เล่าจากยาบิร (ร.๑) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : ท่านทั้งหลายจงปิดภาชนะ จงผูกถุงหนังที่ใส่น้ำ จงปิดประตู และจงดับไฟ เพราะแท้จริงไซตอน จะไม่แก้มือหนังที่ใส่น้ำ จะไม่เปิดประตูและจะไม่เปิดภาชนะ ดังนั้น ถ้าหากใครคนใดจากพวกท่านไม่พบ นอกจากจะเอาท่อนไม้ขวางไว้บนภาชนะและกล่าวนามอัลเลาะห์ (กำกับ) ก็ให้เขาจงกระทำเถิด เพราะแท้จริงสัตว์ตัวเล็ก ๆ ที่ชอบรังควานคน มันจะทำให้ไฟไหม้ เป็นอันตรายต่อเจ้าของบ้าน *รายงานโดยสี่คน*

และตัวบทของอะบีดาอุดว่า : จงปิดประตูของท่าน, และจงกล่าวนามอัลเลาะห์ จงดับตะเกียงของท่าน และจงกล่าวนามอัลเลาะห์ จงปิดภาชนะของท่าน และจงกล่าวนามอัลเลาะห์ จงผูก(ปาก)ถุงหนังที่ใส่น้ำดื่มของท่าน และจงกล่าวนามอัลเลาะห์

และเล่าจากเขา (ยาบิร) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : ท่านทั้งหลายจงปิดภาชนะ จงผูกถุงหนังที่ใส่น้ำ เพราะแท้จริงในปีหนึ่งนั้นจะมีคืนหนึ่งที่โรคภัยไข้เจ็บจะลงมาในคืนนั้น มันจะไม่ผ่านภาชนะใดที่ไม่มีสิ่งใดปกปิดมันไว้ หรือถุงหนังใส่น้ำที่ไม่ได้ผูกปากไว้ นอกจากโรคภัยไข้เจ็บจะลงไปในภาชนะนั้น *รายงานโดยมุสลิม*

เล่าจากอะบิฮุร็อยเราะห์ (ร.๑) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : เมื่อแมลงวันได้ตกลงไปในภาชนะของใครคนใดคนหนึ่งจากพวกท่าน ให้เขาคัดมันให้จมหมดทั้งตัว แล้วจงขว้างมันทิ้งไป เพราะแท้จริงในปีข้างหนึ่งจากสองปีของมัน มียารักษาและอีกข้างหนึ่งมีโรค *รายงานโดยบุคอรี หน้าฮาอี และอะบีดาอุด*

อะบูดาอุดได้รายงานเพิ่มเติมว่า : แท้จริงแมลงวันนั้นมันจะป้องกันตัวมันเองด้วยปีกข้างที่มีโรค⁴²⁰

เล่าจากอะนัส (ร.๑) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าไม่เคยทราบที่ท่านนบี (ซ.ล) ได้รับประทานอาหารที่มีหลากหลายเลย และแบ่งละเอียดอย่างดีไม่เคยถูกนำมาทำขนมปังให้แก่ท่านเลย และท่านไม่เคยรับประทานอาหารบนโต๊ะเลย⁴²¹ มีผู้ถามอะบิฮุร็อยเราะห์ว่า ดังนั้น พวกเขา (อัศรลาว) รับประทานอาหารบนอะไร? อะบิฮุร็อยเราะห์ตอบว่า : (พวกเขารับประทานอาหาร) บนเสื่อที่ปูอยู่บนพื้น *รายงานโดยบุคอรีและติรมีซีย์*

เล่าจากอะบิซะอูดะบะห์ (ร.๑) ว่า เขาได้ถามท่านนบี (ซ.ล) โดยกล่าวว่าแท้จริงพวกเรา (ได้เดินทาง)ผ่านพวกที่ศรัทธาในคัมภีร์ โดยพวกเขาจะต้มหมูในหม้อของพวกเขา และจะดื่มสุราในภาชนะของพวกเขา ท่านได้ตอบว่า : ถ้าหากพวกท่านพบ (หม้อและภาชนะ) อื่น ก็ให้ท่าน

(420) หมายถึงขณะที่มันจะตกลงไปในภาชนะใด ๆ มันจะเอาปีกข้างที่มีโรคลงไปก่อน

(421) เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องแสดงออกถึงความทรูทรากเพียงซึ่งไม่เหมาะสมกับเกียรติของท่านนบี (ซ.ล.)

ทั้งหลายจงรับประทานและดื่มใน (หม้อและภาชนะ) นั้น แต่ถ้าหากพวกท่านไม่พบ (หม้อและภาชนะ) อื่น ให้พวกท่านจงล้างมันด้วยน้ำ และจงรับประทานและจงดื่มน้ำ *รายงานโดยสี่คน*

และท่านยาบิร (ร.ด) ได้กล่าวว่า : พวกเราได้เคยออกไปทำสงครามพร้อมกับท่านนบี (ซ.ล) และพวกเราได้เอาภาชนะและถุงหนังใส่น้ำของพวกมุชริกีน(พวกตั้งภาคี) พวกเราได้นำมาใช้ โดยที่ท่านนบีไม่ได้ตำหนิพวกเรา *รายงานโดยอะบูดาวูด*

และท่านนบี (ซ.ล) ได้ถูกถามถึงหม้อหุงต้มของพวกบูซาไฟ⁴²² ท่านได้ตอบว่า : พวกท่านจงล้างมันให้สะอาดและจงใช้มันในการหุงต้ม⁴²³ *รายงานโดยติรมีซี*

ตอนที่สาม อาหารของคนจำนวนมากและอาหารต้อนรับอคันตุกะ

เล่าจากอะบีสุรอยเราะห์ (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : อาหารสำหรับสองคนพอแก่สามคน, และอาหารสำหรับสามคนพอแก่สี่คน, *รายงานโดยบุคอรี มุสลิมและติรมีซี*

และตัวบทของมุสลิมและติรมีซีว่า : อาหารสำหรับคนเดียวจะพอแก่สองคน, และอาหารสำหรับสองคน จะพอแก่คนสี่คน, และอาหารสำหรับสี่คน จะพอแก่แปดคน⁴²⁴

และเล่าจากเขา (อะบีสุรอยเราะห์) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า เมื่อคนรับใช้ของใครคนใดจากพวกท่าน ได้ทำอาหารทั้งร้อนและคว้นโซยให้เขาอย่างพอเพียง, ให้เขาจงจับมือคนรับใช้ไว้ และให้จับตัวนั่งลงร่วมกับเขา, ถ้าหากคนรับใช้ขัดขืน ก็ให้เขาจงหยิบเอาอาหารคำหนึ่งให้แก่เขาเป็นอาหาร *รายงานโดยสี่คน*

และเล่าจากเขา (อะบีสุรอยเราะห์) ได้กล่าวว่า : ท่านนบี (ซ.ล) ได้แบ่งอินทผลัม โดยท่านได้ให้แก่ทุกคน ๆ ละเจ็ดผล, ท่านได้ให้ข้าพเจ้าเจ็ดผล, และผลหนึ่งจากเจ็ด (ที่ข้าพเจ้าได้รับนั้น) เป็นอินทผลัมชนิดเลว, และไม่ปรากฏว่ามีอินทผลัมผลใดที่ข้าพเจ้าชอบยิ่งกว่ามัน เพราะมันได้ติดอยู่ที่พื้นของข้าพเจ้า *รายงานโดยบุคอรี และติรมีซี*

(422) คือพวกที่ขัดถือว่า โลกนี้มีต้นกำเนิดอยู่สองได้แก่แสงสว่างและความมืด แสงสว่างคือความดี ความมืดคือความชั่วร้าย

(423) หลักฐานเหล่านี้แสดงว่า อนุญาตให้ใช้ภาชนะของพวกที่ศรัทธาในคัมภีร์และพวกตั้งภาคีได้ โดยมีเงื่อนไขว่าต้องล้างให้สะอาดก่อน

(424) จำนวนไม่ใช่เป็นความมุ่งหมายในที่นี้ แต่ความมุ่งหมายในที่นี้คือความพร้อมเพรียงกัน และเอื้ออาทรต่อกัน

เล่าจากอิบนิอุมร์ (ร.ค) ได้กล่าวว่า ท่านนบี (ซ.ล) ได้ห้ามการที่ผู้ชายคนหนึ่งจะแนะนำระหว่างอินทผลัมสองผล (ในการหยิบคราวเดียว) จนกว่าจะได้ขออนุญาตจากเพื่อน ๆ ของเขาเสียก่อน *รายงานโดยห่าคน*

เล่าจากอะนัส (ร.ค) ได้กล่าวว่า พวกเราได้เชื้อเชิญท่านนบี (ซ.ล) ไปที่บ้านของเรา ท่านได้มาพร้อมด้วยอัครสาวกของท่าน และท่านได้ใช้พวกเขาให้เข้าไปรับประทานคราวละสิบคน *รายงานโดยบุคอรี เป็นหะดีษยาว*

และได้มีคนกลุ่มหนึ่งกล่าวว่า : โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ แท้จริงพวกเรารับประทานอาหารแต่ไม่อิ่ม, ท่านได้กล่าวว่า : คิดว่าพวกท่านคงจะแยกกันรับประทาน พวกเขตอบว่าใช่ครับ, ท่านกล่าวว่า ท่านทั้งหลายจงรวมกันรับประทานอาหารของพวกท่าน, และจงกล่าวนามอัลเลาะห์บนอาหารนั้น, พวกท่านจะได้รับความเพิ่มพูนในอาหารนั้น *รายงานโดยอะบูดาอูด และท่านนบีได้กล่าวว่า : เมื่อท่านอยู่ในงานวะลีมะห์ (มงคลสมรส) และอาหารได้ถูกยกมาวาง ดังนั้นท่านอย่ารับประทาน จนกว่าเจ้าของบ้านจะอนุญาต*⁴²⁵

เล่าจากอับดุลลาห์ บุตร บุสรฺ (ร.ค) ได้กล่าวว่า : ปรากฏว่าท่านนบี (ซ.ล) มีถาดใบหนึ่งเรียกว่า “ฆอรรออ” ต้องแบกโดยผู้ชายสี่คน เมื่อถึงช่วงเวลาเช้าพวกเขาได้ละหมาดดุฮา ถาดใบนั้นได้ถูกนำมา โดยมี “ชะรีด”⁴²⁶ ใส่มาในถาดด้วย พวกเขาได้เข้าล้อมถาดนั้น เมื่อมีคนมากท่านนบี (ซ.ล) ได้นั่งคุกเข่า มีอาหารรับชนบทคนหนึ่งได้กล่าวว่า : ท่านนี่อะไรอย่างนี้? ท่านได้ตอบว่า : แท้จริงอัลเลาะห์ได้ให้ข้าพเจ้าเป็นบ่าวที่ใจบุญ พระองค์มิได้ให้ข้าพเจ้าเป็นเผด็จการที่ดีอัน ภายหลังท่านได้กล่าวว่า : ท่านทั้งหลายจงรับประทานอาหารจากรอบถาด และจงปล่อยที่เหลือไว้ จะได้รับความเพิ่มพูนในถาดนั้น *รายงานโดยอะบูดาอูด และอิบนุมายะห์*

เล่าจากอะบีฮุร็อยเราะห์ (ร.ค) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดศรัทธาต่ออัลเลาะห์ และวันสุดท้าย ให้เขาจงให้เกียรติแก่อาคันตุกะของเขา และผู้ใดศรัทธาต่ออัลเลาะห์และวันสุดท้าย ให้เขาจงติดต่อกับเครือญาติ และในบางรายงานว่า ให้เขาจงให้เกียรติแก่เพื่อนบ้านของเขา และผู้ใดศรัทธาต่ออัลเลาะห์ และวันสุดท้าย ให้เขาจงพูดดี หรือไม่เช่นนั้นให้เขาจงนิ่งเสีย *รายงานโดยสี่คน*

(425) เพราะเขาเป็นเจ้าของอาหาร

(426) เป็นอาหารชนิดหนึ่งทำจากขนมปังปิ้งใส่ลงในน้ำขุ่น

เล่าจากอะบีซุรอยห์ อัลกะอูบี (ร.ด) ว่าแท้จริงท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดศรัทธาต่ออัลเลาะห์ และวันสุดท้ายให้เขาจงให้เกียรติแก่ญาติของเขา, รางวัลของเขา วันหนึ่งกับคืนหนึ่ง และการรับรองนั้น สามวัน ดังนั้น (การรับรอง) หลังจากนั้นถือว่าเป็นทาน และไม่อนุญาตให้อาคันตุกะพำนักพักอยู่กับเจ้าของบ้าน จนเจ้าของบ้านอีดอัด⁴²⁷ *รายงานโดย อะบูดาวูด*

เล่าจากอะบีซุรอยเราะห์ (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า ท่านทั้งหลายจงทักทาย ด้วยสลามให้ติดเป็นนิสัย, และท่านทั้งหลายจงเลี้ยงอาหาร และท่านทั้งหลายจงพินหัว⁴²⁸ พวกเขาจะได้รับสวรรค์เป็นมรดก

และในบางรายงานว่า ท่านทั้งหลายจงทำอิบาดะห์ต่อพระผู้ทรงปรานี, จงเลี้ยงอาหาร, จงทักทายด้วยสลามให้ติดเป็นนิสัย, ท่านทั้งหลายจะได้เข้าสวรรค์ด้วยความปลอดภัย *รายงานโดย ตีรมีซีและถือว่าเป็นหะดีษขอเหี้ยะห์*

เล่าจากยาบิร (ร.ด) ได้กล่าวว่า : อะบู อัลไฮซั่ม บุตรออตโตฮาน ได้ทำอาหารให้ท่านนบี (ซ.ล) และได้เชื่อเชิญท่านและสาวกของท่าน, เมื่อพวกเขาได้รับประทานเสร็จเรียบร้อยแล้ว ท่านได้กล่าวว่า : ท่านทั้งหลายจงตอบแทนให้แก่พี่น้องของพวกเขา พวกเขาบอกว่า : โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ อะไรคือการตอบแทนให้เขา? ท่านได้กล่าวว่า : แท้จริงผู้ชายคนหนึ่งเมื่อมีคนเข้าบ้านเขา รับประทานอาหารของเขา ต้มเครื่องต้มของเขา ต่อมาพวกนั้นได้ขอพรให้แก่เขา นั่นแหละคือการตอบแทนให้เขา⁴²⁹

และท่านนบี (ซ.ล) ได้รับประทานขนมปังกับน้ำมันมะกอกที่ (บ้าน) ท่าน สะอิด บุตรอุบาต๊ะห์ เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้ว ท่านได้กล่าวว่า : ผู้ถือศีลอดได้ละศีลอดที่พวกเขา และคนดี ๆ รับประทานอาหารของพวกเขา และมวลมะลาอิกะห์ ได้ขอพรให้พวกเขา⁴³⁰ *รายงานหะดีษทั้งสองโดยอะบูดาวูด*

(427) หมายความว่า วันแรกเป็นรางวัล สองวันหลังเป็นการรับรอง เกินจากสามวันถือว่าเป็นทาน

(428) ท่านทั้งหลายจงทำสงครามเพื่ออัลเลาะห์

(429) สุนัขแก่แก่ที่ถูกเชิญให้ขอพรแก่เจ้าของอาหารให้ได้รับความเพิ่มพูน

(430) หมายความว่า ขอพระองค์อัลเลาะห์ ได้โปรดบันดาลให้พวกเขา ได้ทำหน้าที่เช่นนี้ตลอดไป และได้รับการขอกฎโทษจากมวลมะลาอิกะห์

ตอนที่สี่ สิ่งที่ใช้เป็นอาหาร⁴³¹

อัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสว่า : โอ้บรรดาผู้ที่ศรัทธาแล้วทั้งหลาย จงบริโภคน้ำจากสิ่งที่ดีของสิ่งที่เราได้ประทานเป็นเครื่องยังชีพของพวกท่าน และท่านทั้งหลายจงขอบคุณอัลเลาะห์ ถ้าหากพวกท่านกราบไหว้เฉพาะพระองค์

เล่าจากอะนัส (ร.ค) ว่า แท้จริงมีช่างเย็บคนหนึ่ง เชิญท่านนบี (ซ.ล) เพื่อรับประทานอาหารที่เขาทำมันขึ้น, อะนัสได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้ไปพร้อมกับท่าน, ช่างเย็บได้เลื่อนขนมปังที่ทำจากข้าวสาลี และซूपซึ่งมีน้ำเต้าและเนื้อเค็ม เข้ามาใกล้ ข้าพเจ้าได้เห็นท่านนบี (ซ.ล) ติดตามน้ำเต้าจากรอบ ๆ ภาต ดังนั้นข้าพเจ้าจึงคงชอบน้ำเต้านับตั้งแต่วันนั้น *รายงานโดยท่าน*

เล่าจากอับดุลลาห์ บุตร ยะฮ์ฟัร (ร.ค) ได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าเห็นท่านนบี (ซ.ล) รับประทานอินทผลัมสุกครึ่งคืบครึ่งกับแตงร้าน *รายงานโดยท่าน*

เล่าจากอาอิชะห์ (ร.ค) ได้กล่าวว่า ปรากฏว่าท่านนบี (ซ.ล) เคยรับประทานแตงโมกับอินทผลัมสุกครึ่งคืบครึ่ง แล้วกล่าวว่า : เราจะทำลายความรักนของสิ่งนี้ด้วยความเย็นของสิ่งนี้ และทำลายความเย็นของสิ่งนี้ด้วยความร้อนของสิ่งนี้⁴³² *รายงานโดยเจ้าของสุนัน*

เล่าจากยาบิร (ร.ค) ได้กล่าวว่า : พวกเราได้อยู่ร่วมกับท่านนบี (ซ.ล) ที่มีรืดคอห้รอน และพวกเรากำลังเก็บผล “อัลกะบาช”⁴³³ ท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า พวกท่านจงเก็บเอาแต่ผลดำ ๆ ของมัน พวกเราจึงได้กล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ คล้ายกับท่านเคยเลี้ยงแพะ ท่านตอบว่า ใช่แล้ว ไม่มีนบีใดรอกนอกจากเคยเลี้ยงแพะ *รายงานโดยบุคอรีและมุสลิม*

และท่านนบี (ซ.ล) ได้หยิบเศษขนมปังที่ทำจากข้าวสาลีแล้วเอาอินทผลัมวางบนเศษขนมปัง แล้วกล่าวว่า นี่เป็นกับ(แกลัม)ของนี่⁴³⁴ *รายงานโดยอะบูดาวูด และติรมีซี*

เล่าจากบุตรชายทั้งสองของ บุสรุ้ ตระกูล ชะละมี (ร.ค) ทั้งสองได้กล่าวว่า ท่านนบี (ซ.ล) ได้เข้ามาหาพวกเรา พวกเราได้ยกมาเสนอให้ท่านด้วยเนยเหลว และอินทผลัม และปรากฏว่าท่านชอบเนยเหลวกับอินทผลัม *รายงานโดยอะบูดาวูด และอิบนุมาเยห์*

(431) ตอนนี้จะอธิบายถึงสิ่งที่ท่านนบี (ซ.ล.) ใช้เป็นอาหาร และอาหารที่แพร่หลายของชาวอาหรับ

(432) คือความร้อนของอินทผลัม ด้วยความเย็นของแตงโม

(433) อัลกะบาช เป็นผลของต้น ฮอร์อก ที่ใช้แปร่งฟัน

(434) หมายความว่า อินทผลัมกินเป็นกับ (แกลัม) ของขนมปัง

เล่าจากอิบนิอุมร์ (ร.ค) ได้กล่าวว่า : ขณะที่พวกเรานั่งอยู่กับท่านนบี (ซ.ล) บังเอิญ ยอดอ่อนของต้นอินทผลัมได้ถูกนำเข้ามา ท่านนบี (ซ.ล) จึงได้กล่าวว่า : แท้จริงมีต้นไม้ชนิดหนึ่งที่ ความเพิ่มพูนของมัน เหมือนความเพิ่มพูนของมุสลิม บัดนั้นข้าพเจ้าคิดว่ามันต้องเป็นต้นอินทผลัม ข้าพเจ้าตั้งใจจะตอบว่ามันคือต้นอินทผลัม โอ้อท่านรอซูลุลเลาะห์, ข้าพเจ้าได้หันมองไปรอบ ๆ และพบว่าข้าพเจ้าเป็นหนึ่งในจำนวนสิบคน (ที่นั่งร่วมวงกับท่านนบี) ข้าพเจ้ามีอายุน้อยที่สุดของ พวกเขา ข้าพเจ้าจึงนั่งเสีย ต่อมาท่านนบี (ซ.ล) จึงกล่าวว่า : มันคือต้นอินทผลัม *รายงานโดยบุคอรี*

เล่าจากสะหัล (ร.ค) ได้กล่าวว่า : มีหญิงชราคนหนึ่งของพวกเรา หล่อนได้เอาโคนผัก “ซิลก์”⁴³⁵ใส่ลงไป ในหม้อของหล่อน เอาเมล็ดข้าวสาลีใส่ลงไปบนผักร่นั้น เมื่อพวกเราละหมาด เสร็จได้ไปเยี่ยมหล่อน ต่อมาหล่อนได้เสิร์ฟอาหารนั้นให้เข้ามาใกล้พวกเรา พวกเราตั้งใจที่จะได้ รับประทานอาหารนั้นด้วยเป็นวันศุกร์ พวกเราไม่เคยรับประทานอาหารกลางวัน และไม่เคยนอน กลางวัน เว้นแต่หลังจากวันศุกร์ สาบานด้วยอัลเลาะห์ ไม่มีมันและไขมันอยู่ในอาหารนั้น *รายงาน โดยบุคอรี*

เล่าจากยาบิร (ร.ค) ว่าแท้จริงท่านนบี (ซ.ล) ได้ถามครอบครัวของท่านถึงกับข้าว พวกเขา ตอบว่า พวกเราไม่มีนอกจากน้ำส้มสายชู ท่านนบีจึงได้เรียกเอาน้ำส้มสายชูและรับประทาน น้ำส้มนั้น โดยกล่าวว่า กับข้าวที่ดีที่สุดคือน้ำส้ม กับข้าวที่ดีคือน้ำส้ม *รายงานโดยห้าคนนอกจากบุคอรี*

และเล่าจากเขา (ยาบิร) ได้กล่าวว่า : ท่านนบี (ซ.ล) ได้พาข้าพเจ้าไปยังบ้านของท่าน แล้ว กล่าวว่า : มีอาหารเข้าใหม่? พวกเขาตอบว่า มี, พร้อมทั้งได้นำขนมปังสามแผ่นมาให้ ท่านได้ หยิบแผ่นหนึ่งวางข้างหน้าท่าน และหยิบอีกแผ่นหนึ่งวางข้างหน้าข้าพเจ้า และหยิบแผ่นที่สามมา จีกออก วางครึ่งหนึ่งข้างหน้าท่าน และอีกครั้งหนึ่งข้างหน้าข้าพเจ้า ภายหลังท่านได้กล่าวว่า : มีกับข้าวใหม่? พวกเขาตอบว่า ไม่มี, นอกจากน้ำส้มชนิดหน้อย ท่านกล่าวว่า : พวกท่านจงนำมัน มาเถิด เพราะกับข้าวที่ดีที่สุดก็คือมัน (น้ำส้ม) นั้นเอง *รายงานโดยมุสลิม*

เล่าจากอุมร์ (ร.ค) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : ท่านทั้งหลายจงรับประทานน้ำมัน (มะกอก)⁴³⁶ และจงทาด้วยน้ำมัน(มะกอก)⁴³⁷ เพราะมันมาจากต้นไม้ที่มีศิริมงคล *รายงานโดย ตริมีซีและฮากิม ถือว่าเป็นหะดีษขอเหียะห์*

(435) เป็นชื่อผักชนิดหนึ่ง

(436) หมายความว่าจงรับประทานกับขนมปัง

(437) เป็นการรักษาจากโรคบางชนิด

เล่าจากอะบีมุซา (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : ผู้ชายที่มีคุณสมบัติครบถ้วนนั้นมีจำนวนมาก และจะไม่มีคุณสมบัติครบถ้วนจากพวกผู้หญิงนอกจากมัรยัม บุตรสาวของอิมรอน และอาซียะห์ ภรรยาของฟิรอูน* และความประเสริฐของอาอิชะห์เหนือพวกผู้หญิงทั้งหลาย เหมือนความประเสริฐของชะรีดเหนือกว่าอาหารทั้งหมด⁴³⁸ *รายงานโดยบุคอรีและติรมีซี*

และตัวบทของอะบิดาวูดว่า : ปรากฏว่าอาหารที่ท่านนบี (ซ.ล) โปรดปรานมากที่สุด คือ ชะรีดที่ทำจากขนมปังและชะรีดที่ทำจากไฮซ์⁴³⁹

เล่าจากอับดุลลาะห์ อัลมุชะนี (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : เมื่อใครคนหนึ่งจากพวกท่านได้ซื้อเนื้อให้เขาจงใส่น้ำซूपของมันให้มาก ๆ ถ้าหากเขาไม่พบเนื้อเขาก็ได้น้ำซूप เพราะน้ำซूपนั้นก็เป็นหนึ่งในสองเนื้อ⁴⁴⁰ *รายงานโดยติรมีซี*

เล่าจากอาอิชะห์ (ร.ด) ได้กล่าวว่า ปรากฏว่าท่านนบี (ซ.ล) ชอบขนมหวานและน้ำผึ้ง *รายงานโดยบุคอรี อะบิดาวูดและติรมีซี*

และเล่าจากเขา (อาอิชะห์) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : โอ้อาอิชะห์ บ้านใดที่ไม่มีอินทผลัมอยู่ในบ้าน คนในบ้านนั้นเป็นผู้ที่หิวโหย *รายงานโดยมุสลิมและอะบิดาวูดและติรมีซี*

อนุญาตให้ผู้ที่ตกอยู่ในยามคับขันรับประทานซากตาย

เล่าจากยาบิรบุตร ชะมุเราะห์ (ร.ด) ว่า : แท้จริงมีผู้ชายคนหนึ่งได้หลงพักอยู่ที่ฮัรเราะห์⁴⁴¹ พร้อมด้วยภรรยาและบุตรของเขา ต่อมาเขาได้พบอูฐหลงทางจากเจ้าของตัวหนึ่ง และปรากฏว่าเจ้าของอูฐนั้นได้เคยขอร้องให้เขาจับมันไว้, ถ้าหากพบตัวมัน, ต่อมาอูฐตัวนั้นได้ป่วย, ภรรยาของเขาได้กล่าวว่า : จงเชือดมันเสียเถิด แต่เขาไม่ยอม ต่อมาอูฐก็ตาย หล่อนจึงกล่าวว่า : จงถลกหนังมันเสียเถิด, เพื่อเราจะได้แลเนื้อและมันของมัน, และรับประทานมัน, ชายผู้นั้นได้กล่าวว่า : จนกว่าข้าพเจ้าจะไปถามท่านนบีเสียก่อน หลังจากนั้นเขาได้ถามท่านนบี ท่านจึงตอบว่า : ท่านมีอาหารที่จะทำให้ท่านพอเพียงหรือไม่? ชายผู้นั้นกล่าวว่า : ไม่มี ท่านจึงกล่าวว่า : ท่านทั้งหลายจงรับประทานมันเถิด ผู้เล่าได้กล่าวว่า : ต่อมาเจ้าของอูฐได้มา ชายผู้นั้นจึงเล่าให้เจ้าของอูฐฟัง เจ้าของอูฐได้กล่าวว่า ทำไมท่านจึงไม่เชือดมัน ชายผู้นั้นตอบว่า : ข้าพเจ้าละอายท่าน *รายงานโดยอะบิดาวูดและอะหฺมัด*

* อาซียะห์ ภรรยาของฟิรอูน *آسية امرأة فرعون*

(438) ชะรีดเป็นอาหารชนิดหนึ่ง ทำจากขนมปังป่น ใส่น้ำมันน้ำซूप

(439) ไฮซ์ คืออินทผลัมคลุกกับเนยแข็งและน้ำมันเนย

(440) เพราะไขมันของเนื้ออยู่ในน้ำซूपแล้ว

(441) ชื่อสถานที่แห่งหนึ่งอยู่ใกล้นครมะดีนะห์

เล่าจากฟูโย อัลอามิรี (ร.ด.) ว่า เขาได้มาหาท่านนบี (ซ.ล.) แล้วได้กล่าวว่า : อะไรบ้าง ที่อนุญาตให้แก่พวกเราจากซากตาย ๆ ? ท่านได้ถามว่า : อะไรคืออาหารของพวกท่าน ? พวกเราตอบว่า : พวกเราคัดมันนมเหยือกหนึ่งในตอนเย็นและคัดอีกเหยือกหนึ่งในตอนเช้า, ท่านได้กล่าวว่า : สาบานต่อบิดาของข้าพเจ้า นั่นคือความหิวโหย ท่านนบีจึงได้อนุญาตให้พวกเรารับประทานซากตายเมื่ออยู่ในสภาพนี้⁴⁴² *รายงานโดยอะบูดาอู๊ด*

ผักต่าง ๆ ที่ไม่ควรรับประทาน (มักโรห์)

เล่าจากยาบิร (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ผู้ได้รับประทานกระเทียมหรือหัวหอม ให้เขาจงปลีกตัวออกไปห่างจากพวกเรา หรือให้เขาจงปลีกตัวออกจากมัสยิดของเรา และให้เขาจงนั่งอยู่ภายในบ้านของเขา และได้มีผู้นำภานะกลมใบหนึ่งมาในนั้นมีผักหลายชนิด ต่อมาท่านได้พบว่ามันมีกลิ่น ท่านจึงถาม และได้รับคำตอบด้วยสิ่งที่อยู่ในผักต่าง ๆ นั้น ต่อมาท่านได้กล่าวว่า : ท่านทั้งหลายจงนำผักเหล่านี้ไปให้แก่สาวกบางคน ส่วนตัวท่านนั้นรังเกียจที่จะรับประทานผักเหล่านั้น ท่านจึงได้กล่าวว่า : จงรับประทานเถิด แท้จริงข้าพเจ้าจะกระชิบกระชาบกับผู้ที่ท่านจะไม่ได้กระชิบกระชาบ⁴⁴³ *รายงานโดยหัจญ์ และตัวบทเป็นของอะบูดาอู๊ด*

เล่าจากฮุไซฟะห์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดดมน้ำลายลงทางทิกคิบลัต น้ำลายของเขาที่ดมลงนั้นจะมาอยู่ระหว่างตาทั้งสองข้างของเขาในวันกิยามะห์ และผู้ใดได้รับประทานจากบรรดาผักที่น่าเกลียดเหล่านี้⁴⁴⁴ อย่าให้เขาเข้าใกล้มัสยิดของเรา (ได้กล่าวซ้ำ) สามครั้ง *รายงานโดยอะบูดาอู๊ด*

และอะบูไอยูบ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ได้ปรากฏว่าท่านนบี (ซ.ล.) เมื่อมีผู้นำอาหารมาให้ท่าน ท่านจะรับประทานมันส่วนหนึ่ง และได้ส่งส่วนที่เหลือไปให้ข้าพเจ้า มีวันหนึ่งที่ท่านได้ส่งอาหารไปให้ข้าพเจ้า โดยท่านไม่ได้รับประทานมันเลย เนื่องจากมีกระเทียมอยู่ในอาหารนั้น ข้าพเจ้าจึงถามว่า มันเป็นสิ่งต้องห้าม (ฮารอม) หรือ ? ท่านตอบว่า ไม่ใช่ แต่ข้าพเจ้ารังเกียจเพราะกลิ่นของมัน (กระเทียม) *รายงานโดยมุสลิม และติรมีซีย์*

(442) ในหะดีษนี้ชี้ว่าอนุญาตให้กินซากตายได้จนพอเพียงแก่ร่างกาย นี่เป็นทรรศนะหนึ่งของซาไฟีและเป็นรายงานของมาลิกตามทรรศนะที่มีน้ำหนักของซาไฟีถือว่า อนุญาตให้กินซากตายเพียงเพื่อประทังชีวิตเท่านั้น และเป็นทรรศนะของอะบูฮะนีฟะห์ ส่วนที่จะถือว่าอยู่ในยามคับขันก็ถึงขั้นเสียชีวิต หรือป่วยที่จะทำให้เสียชีวิต นี่เป็นทรรศนะของนักวิชาการส่วนใหญ่ นักวิชาการในมัซฮับมาลิกีบางท่านได้กล่าวว่า เมื่อเขาไม่ได้กินอะไรเลย เป็นเวลาสามวัน จึงถือว่าอยู่ในยามคับขัน

(443) กือยิบรีล

(444) กือผักที่มีกลิ่นนำรังเกียจ

และได้มีผู้ถาม อาอิซะห์ (ร.ด.) ถึงการรับประทานหัวหอม พระนางตอบว่า : อาหารมื่อสุดท้ายที่ท่านนบี (ซ.ล.) รับประทานนั้นเป็นอาหารที่มีหัวหอมผสมอยู่ในนั้น⁴⁴⁵ รายงานโดยอะบูดาวูด และน้าฮาอี

ตอนที่ห้า : เครื่องดื่ม⁴⁴⁶

อัลเลาะห์ตาอาลา ได้ตรัสว่า : “และแท้จริงในปศุสัตว์ทั้งหลายนั้น แน่นอนมันเป็นเครื่องเตือนสติแก่พวกท่าน เราให้พวกท่านได้ดื่มจากสิ่งที่อยู่ในท้องของมัน ซึ่งกลั่นกรองมาจากกากอาหารและเลือดเป็นน้ำนมบริสุทธิ์ คล่องคอสำหรับบรรดาผู้ดื่ม” และพระองค์ได้ตรัสว่า : “จะออกจากท้องของมัน (ผึ้ง) เครื่องดื่มสีต่าง ๆ ในนั้นมียารักษาโรคแก่มวลมนุษย์”

เล่าจากอะนัส (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า ต้น ซิดเราะห์⁴⁴⁷ ได้ถูกยกมายังข้าพเจ้า ท่านได้นั้นได้มีแม่น้ำสี่สาย และแม่น้ำสองสายอยู่ภายนอกอีกสองสายอยู่ในส่วนสองสายที่อยู่ภายนอกนั้นคือ แม่น้ำไนล์และฟุรอด (ยูเฟรติส) ส่วนอีกสองสายที่อยู่ภายในนั้นคือแม่น้ำสองสายที่อยู่ในสวรรค์ และได้มีผู้นำเหยือกสามใบมายังข้าพเจ้า ใบหนึ่งมีน้ำนม อีกใบหนึ่งมีน้ำผึ้ง และใบที่สามมีสุรา ข้าพเจ้าจึงได้หยิบเอาเหยือกใบที่มีน้ำนม และข้าพเจ้าได้ดื่ม ต่อมาได้มีผู้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า : ท่านได้ปฏิบัติถูกต้องตามแบบธรรมชาติที่บริสุทธิ์ ทั้งตัวท่านเองและประชากรของท่าน

และได้มีผู้นำเหยือกสองใบมาให้ท่านนบี (ซ.ล.) ที่อีลียา⁴⁴⁸ จาก(เหยือกที่บรรจุ) สุราและน้ำนมในคืนอิสรออ ท่านได้มองไปยังเหยือกทั้งสองใบนั้น และท่านได้หยิบเอาน้ำนมต่อมาม่านิบรียลได้กล่าวว่า : มวลการสรรเสริญเป็นสิทธิ์ของอัลเลาะห์ ผู้ซึ่งได้นำทางท่านมาสู่ธรรมชาติอันบริสุทธิ์ และถ้าหากท่านหยิบเอาสุราแล้ว ประชากรของท่านต้องหลงผิดและพินาศ

และท่านอะบูบักกร อัซซิดดีก (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : เมื่อเราได้ออกเดินทางพร้อมกับท่านนบี (ซ.ล.) จากมักกะห์สู่มาดีนะห์ เราได้ผ่านคนเลี้ยงสัตว์ผู้หนึ่ง ในขณะที่ท่านนบี (ซ.ล.) กระหายน้ำ ต่อมาข้าพเจ้าได้รีดนมให้ท่านเหยือกหนึ่ง และข้าพเจ้าได้นำน้ำนมเหยือกนั้นมาให้ท่าน ต่อมาท่านได้ดื่ม จนข้าพเจ้าพอใจ รายงานหะดีษ ทั้งสามโดยบุกอรีและมุสลิม

(445) หมายถึงหัวหอมที่ถูกทำให้สุกแล้ว ในสายรายงานหนึ่งว่า ท่านได้ห้ามรับประทานกระเทียมนอกจากกระเทียมที่ถูกทำให้สุกแล้ว และในอีกสายรายงานหนึ่งว่า ถ้าหากพวกท่านจำเป็นต้องรับประทานมันให้พวกท่านทำให้มันตายเสียก่อน (หมายถึงหัวหอม, กระเทียม ฯลฯ) ด้วยการทำให้สุก

(446) หมายถึงสิ่งที่ท่านนบี (ซ.ล.) ดื่มและเครื่องดื่มที่แพร่หลายในหมู่ชาวอาหรับ

(447) คือ ซิดเราะห์ อัลนุนตะฮา เป็นต้นไม้ใหญ่อยู่หลังจากฟ้าชั้นที่เจ็ด

(448) คือ ใบคุดมกิลิต

และท่านอะนัส (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้ให้ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ตี๋มเครื่องตี๋มทั้งหมดด้วยเหยือกของข้าพเจ้าใบนี้ ทั้ง น้ำฝิ่ง นะบีซ⁴⁴⁹ น้ำและน้ำนม รายงานโดยมุสลิม และน้าฮาอิ

และเล่าจากเขา (อะนัส) ได้กล่าวว่า ปรากฏว่าท่านนบี (ซ.ล.) ได้เข้าไปที่ไบรฮาอู⁴⁵⁰ และท่านได้ตี๋มน้ำที่มีรสดีในสวนแห่งนั้น รายงานโดยบุคอรี มุสลิม และติรมีซี้

เล่าจากอาอิชะหะห์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : และปรากฏว่าได้มีผู้นำน้ำจืดมาให้ท่านนบี (ซ.ล.) จากบุยุต อัซซุกยา⁴⁵¹ รายงานโดยอะบูดาวูดและอะห്മัด

ตัวบทที่มีมาในเรื่องสุรา (ก๋อมัร)

อัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสว่า : “และบางส่วนจากผลอินทผลั้มและองุ่น พวกท่านได้นำมันไปทำน้ำเมา และทำเป็นเครื่องยังชีพที่ดี⁴⁵² แท้จริงในนั้นย่อมเป็นเครื่องหมายแก่พวกที่มีสติปัญญา” และพระองค์ได้ตรัสว่า : แท้จริงสุรา การพนัน การเชือดสัตว์ บูซารูปปั้น และการเสี้ยงขายนั้นเป็นสิ่งสกปรกจากการงานของไซตอน ดังนั้นท่านทั้งหลายจงห่างไกลมันแน่นอนท่านทั้งหลายจะมีความสุข”

เล่าจากอะนัส (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าเคยรินเครื่องตี๋มแก่อะบูอูไบดะหะห์ อะบูตอลฮะหะห์ และอุไบย์บุตรกะอับ จากสุราที่ทำมาจากน้ำคั้นอินทผลั้มดิบและอินทผลั้มสุก ต่อมาได้มีผู้มาหาพวกเขา แล้วกล่าวว่า : แท้จริงสุรานั้นได้ถูกห้ามแล้ว ท่านอะบูตอลฮะหะห์ จึงได้กล่าวว่า : โอ้อะนัส จงลุกขึ้น และจงเทมันทิ้ง ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเทมันทิ้ง รายงานโดยสามคน

เล่าจากอิบนิอุมัร (ร.ด.) ได้กล่าวว่า อุมัร (ร.ด.) ได้แสดงธรรมคุดบะห์บนแท่น (มิมบรั) ของท่านนบี (ซ.ล.) โดยได้กล่าวว่า : แท้จริง การห้ามสุรานั้นได้ประทานลงมาคือสุราจากห้าชนิด องุ่น อินทผลั้ม ข้าวสาลี ข้าวบาเลย์ และน้ำฝิ่ง⁴⁵³ และสุรานั้นคือสิ่งที่ทำให้ขาดสติ และมีอีกสามอย่างที่ข้าพเจ้าตั้งความปรารถนาว่าท่านรอซูลุลเลาะห์จะยังไม่จากพวกเรา ไปจนกว่าท่านจะอธิบายให้พวกเราทราบอย่างแท้จริงคือ ปู,⁴⁵⁴ กะลาละหะห์,⁴⁵⁵ และบรรดาประตูที่เกิดริบา⁴⁵⁶ รายงานโดยห้าคนนอกจากติรมีซี้

(449) นะบีซ คือ น้ำหมักอินทผลั้มหรือองุ่น ที่ไม่ทำให้นมเมา

(450) ไบรฮาอู คือสวนของอะบูตอลฮะหะห์ใกล้มัสยิดนบี (ซ.ล.) ในสวนแห่งนั้นมีบ่อน้ำจืด

(451) บุยุต อัซซุกยา คือตาน้ำธรรมชาติห่างจากนครมะดีนะห์ใช้เวลาเดินทางสองวัน

(452) เช่นผลอินทผลั้มแห้ง องุ่นแห้ง น้ำหมักและน้ำส้มสายชู

(453) สุราจากห้าชนิดนี้เป็นสิ่งที่มีอยู่อย่างแพร่หลายในขณะนั้น แต่สุรานั้นไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะห้าอย่างนี้ ด้วยเหตุนี้ อุมัรจึงได้กล่าวว่า สุรานั้นคือสิ่งที่ทำให้ขาดสติ ดังนั้นเครื่องตี๋มที่ทำให้ขาดสติไม่ว่าจะมาจากสิ่งใดเรียกว่าเป็นสุราทั้งสิ้น

(454) ในเรื่องรับมรดกเมื่อมีปูร่วมกับพี่ชายของผู้ตายจะได้ส่วนแบ่งเท่าไร

(455) คือมรดกที่ไม่มี บิดา-บุตร

(456) คือบรรดาประตูที่จะทำให้เกิดดอกเบี้ยว่ามีทางใดบ้าง (ในที่นี้หมายถึง ริบา อัลฟัดล์)

เล่าจากอาอิชะห์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : คณะของพวกอัลดีลกอฮ์ได้เข้าพบท่านนบี (ซ.ล.) พวกเขาได้เรียนถามท่านถึงน้ำหมัก ท่านได้ห้ามพวกเขาหมัก (เครื่องดื่ม) ในภาชนะที่ทำจากน้ำเต้า ภาชนะที่ทำจากต้นอินทผลัม ภาชนะที่ทำด้วยน้ำมันดิบ และโอ่งเคลือบ *รายงานโดยหาคัน*

และได้มีผู้กล่าวแก่อบนิอุมร์ (ร.ด.) ว่า : ท่านจงบอกข้าพเจ้าด้วยสิ่งที่ท่านนบี (ซ.ล.) ได้ห้ามจากเครื่องดื่มชนิดต่าง ๆ ด้วยภาษา(สำเนียง)ของท่าน และจงอธิบายแก่พวกเราเป็นภาษาของเรา ท่านอบนิอุมร์ได้กล่าวว่า : ท่านนบี (ซ.ล.) ได้ห้าม ฮันดำ คือโอ่งเคลือบ และคูปบาอู คือน้ำเต้า มุซฟัต คือที่ถูกทาด้วยน้ำมันดินและนะกีร์ คือต้นอินทผลัมที่เกลางจนเรียบ และจะจะเป็นรูและท่านนบีใช้ให้หมัก ในถุงใส่น้ำดื่ม⁴⁵⁷ *รายงานโดยมุสลิมและติรมีซี*

เล่าจากบรูยดะห์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้ห้ามพวกท่านสามประการ และบัดนี้ข้าพเจ้าจะใช้พวกท่านในสามประการนั้น, ข้าพเจ้าเคยห้ามพวกท่านเยื่อมเยือนหลุมฝังศพ ดังนั้นท่านทั้งหลายจงเยื่อมเยือนหลุมฝังศพเถิด เพราะแท้จริงในการเยื่อมเยือนหลุมฝังศพนั้นเป็นเครื่องเตือนให้ระลึกถึง ข้าพเจ้าเคยห้ามพวกท่าน(ดื่ม) เครื่องดื่มหลายชนิด นอกจากในถุงหนัง ดังนั้นท่านทั้งหลายจงดื่มในภาชนะทุกชนิด นอกจากการที่พวกท่านจะดื่มสิ่งที่ทำให้มีนเมา และข้าพเจ้าเคยห้ามพวกท่าน จากเนื้อกุรบาน หลังจากสามวัน ดังนั้นท่านทั้งหลายจงรับประทานเถิด และจงใช้มันหาความสุขในการเดินทางของพวกท่าน *รายงานโดยหาคันนอกจากบுகอรี*

และท่านรอซูลุลลาอะห์ (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้ห้ามพวกท่านจากภาชนะต่าง ๆ แท้จริงภาชนะจะไม่ทำให้สิ่งใดกลายเป็นสิ่งอนุญาตและจะไม่ทำให้กลายเป็นสิ่งต้องห้าม และทุก ๆ สิ่งที่ทำให้มีนเมา ถือเป็นสิ่งต้องห้าม (ฮารอม) *รายงานโดยมุสลิมและติรมีซี*

และอาอิชะห์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ได้มีผู้เรียนถามท่านนบี (ซ.ล.) ถึงบิตอ คือน้ำผึ้งหมัก ท่านตอบว่า : เครื่องดื่มที่ทำให้มีนเมาทั้งหลาย ถือเป็นสิ่งต้องห้าม (ฮารอม) *รายงานโดยหาคัน*

เล่าจากตอริก อัลยัวะอูฟี (ร.ด.) ว่าเขาได้เรียนถามท่านนบี (ซ.ล.) ถึงสุรา ท่านได้ห้ามเขาหรือท่านแสดงความรังเกียจที่จะให้เขาทำสุรา ต่อมาเขาได้กล่าวว่า : แท้จริงข้าพเจ้าทำมันขึ้นเพื่อใช้เป็นยา ท่านตอบว่า : แท้จริงมันไม่ใช่เป็นยา แต่มันเป็นโรค *รายงานโดยมุสลิมอะบูดาวูดและติรมีซี*

(457) หมายความว่าท่านนบี (ซ.ล.) ได้ใช้ให้หมักในภาชนะทุกชนิดนอกจากสี่ชนิดที่กล่าวนี้

เล่าจากไคลัม อัลฮิมยะรี (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้ถามท่านนบี (ซ.ล.) โดยข้าพเจ้าได้กล่าวว่า : โอ้ท่านรอซูลุลลาฮ์แท้จริงพวกเราอยู่ในแผ่นดินที่หนาวเย็น เราทำงานหนักในแผ่นดินนั้น และแท้จริงพวกเราได้ทำเครื่องต้มจากข้าวสาลีนี้ เราจะมีพลังแข็งแรงด้วยเครื่องต้มนั้นในการประกอบกิจการงานของเรา และทนทานต่อความหนาวเหน็บในบ้านเมืองของเรา, ท่านถามว่า มันจะทำให้มีนมหรือ? ข้าพเจ้าตอบว่า ครี, ท่านกล่าวว่า : ดังนั้นท่านทั้งหลายจงออกห่างไกลจากมัน, ข้าพเจ้าจึงได้กล่าวว่า : แท้จริงประชาชนจะละทิ้งมันไม่ได้ ท่านกล่าวว่า : ดังนั้น ถ้าหากพวกเขาไม่ละทิ้งมัน พวกท่านจงสู้รบกับพวกเขา⁴⁵⁸

รายงานโดยอะบูดาวูด

เล่าจากยาบิร (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า สิ่งใดที่ปริมาณมากของมันทำให้มีนม ดังนั้นปริมาณน้อยของมันก็ถือว่าต้องห้าม (ฮารอม) รายงานโดยเจ้าของสุนัน

เล่าจากอาอิชะห์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า ทุกสิ่งทำให้มีนมเป็นของต้องห้าม และสิ่งที่พะร็อกหนึ่ง⁴⁵⁹ทำให้มีนม ดังนั้น ปริมาณเพียงเติมกอบมือหนึ่งก็ถือว่าต้องห้าม (ฮารอม) รายงานโดยอะบูดาวูดและติรมีซี ด้วยสายรายงานที่หะซัน

เตือนให้ระวังการดื่มสุรา

อัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสว่า : ความจริงมารร้ายไซตอนปรารถนาจะทำให้เกิดความเป็นศัตรูและความโกรธแค้นระหว่างพวกท่านเพราะสุราและการพนัน, และมันปรารถนาจะขัดขวางพวกท่านจากการรำลึกถึงอัลเลาะห์และจากการละหมาดดังนั้นแล้วพวกท่านจะยุติไหม? และท่านทั้งหลายจงรักดีต่ออัลเลาะห์จงรักดีต่อรอซูล และท่านทั้งหลายจงระวัง ดังนั้นถ้าหากพวกท่านเห็นแก่ที่พึงทราบเถิดว่า เป็นหน้าที่ของศาสนาพุทธของเราจะต้องเผยแพร่อย่างแจ้งชัด

เล่าจากอิบนิอุมร์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ทุก ๆ สิ่งที่ทำให้มีนมเป็นสุราและทุก ๆ สิ่งที่ทำให้มีนมเป็นสิ่งต้องห้าม (ฮารอม) และผู้ใดดื่มสุราในโลกนี้ และเสียชีวิตในสภาพที่ติดสุราโดยไม่ทันได้กลับตัว (เตาบะห์) เขาจะไม่ได้ดื่มสุราในโลกอาคิเราะห์

รายงานโดยหัจญ์

และเล่าจากเขา (อิบนิอุมร์) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : อัลเลาะห์ทรงสาปแช่งสุรา ผู้ดื่มสุรา ผู้รินสุรา ผู้ขายสุรา ผู้ซื้อสุรา ผู้คั้นสุรา ผู้ขอให้คั้นสุรา ผู้นำพาสุรา และผู้ที่ถูกนำสุราไปให้ รายงานโดยอะบูดาวูดและติรมีซี

(458) นี้แสดงให้เห็นว่าการดื่มสุราเป็นสิ่งต้องห้ามและนับว่าเป็นบาปใหญ่

(459) พะร็อกหนึ่ง เท่ากับสิบหกซัง

ผู้ชายคนหนึ่งได้มาจากโยธาน⁴⁶⁰ และได้ถามท่านนบี (ช.ล.) ถึงเครื่องดื่มชนิดหนึ่งที่พวกเขาดื่มในแผ่นดินของพวกเขา (เป็นเครื่องดื่มที่ทำ) จากข้าวโพด เรียกว่า มิซร์ ท่านนบี (ช.ล.) ได้กล่าวว่า : มันทำให้มีนมใหม่? เขาตอบว่า ครับ, ท่านจึงกล่าวว่า : ทุกสิ่งที่ทำให้มีนมถือเป็นเรื่องต้องห้าม (ฮารอม) แท้จริงอัลเลาะห์ผู้ทรงยิ่งใหญ่และเกรียงไกรมีสัญญาข้อหนึ่งกับผู้ที่ดื่มสิ่งทำให้มีนมว่าจะรินให้เขาดื่ม น้ำที่ออกมาจากร่างของชาวนรก, พวกเขาถามว่าน้ำที่ออกมาจากร่างของชาวนรกคืออะไร โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ ท่านได้ตอบว่ามันคือ เหยื่อของชาวนรกหรือน้ำที่คั้นเอามาจากชาวนรก *รายงานโดยมุสลิมและนัซฮาอ์*

และท่านรอซูลุลเลาะห์ (ช.ล.) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดดื่มสิ่งที่ทำให้มีนม ละหมาดของเขาจะไม่ถูกพิจารณาเป็นเวลาสี่สิบเช้า, ถ้าหากเขากลับตัว อัลเลาะห์จะรับการกลับตัวของเขา ถ้าหากเขากลับไป (ดื่ม) อีกเป็นครั้งที่สี่ เป็นอำนาจของอัลเลาะห์ที่จะให้เขาได้ดื่ม น้ำที่ออกมาจากร่างของชาวนรก มีผู้ถามว่า : น้ำที่ออกมาจากชาวนรก คืออะไร โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์? ท่านได้ตอบว่า คือน้ำเหลืองของชาวนรกและผู้ใดให้เด็กดื่มสุรา ซึ่งเด็กนั้นยังไม่สามารถแยกสิ่งที่ศาสนาอนุญาต (ฮาลาล) ออกจากสิ่งที่ต้องห้าม (ฮารอม) ได้ก็เป็นอำนาจของอัลเลาะห์ที่จะให้เขาได้ดื่มน้ำที่ออกมาจากร่างของชาวนรก *รายงานโดยเจ้าของสุนัน*

เล่าจากอะบีมาลิก (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ช.ล.) ได้กล่าวว่า : จะต้องมีคนหลายจำพวกจากประชากรของข้าพเจ้าอย่างแน่นอนที่พวกเขาถือว่า (ซึนา) การละเมิดประเวณี สุราและเครื่องติดสีตีเป่าเป็นสิ่งที่ศาสนาอนุมัติให้และจะต้องมีคนหลายจำพวกพำนักอยู่บนภูเขาสูงโดยที่คนเลี้ยงสัตว์ของพวกเขาจะนำสัตว์ออกไปเลี้ยงและนำฝูงสัตว์กลับมาจะมีคน (ยากจน) มาหาพวกเขาเพื่อกิจธุระอย่างหนึ่งของเขา พวกเขา ก็จะกล่าวว่า : เจ้าจงกลับมาหาเราอีกในวันพรุ่งนี้ อัลเลาะห์จะทำลายพวกเขาและจะให้ภูเขานั้นถล่มทับและจะสาปบุคคล (อื่น) ที่เหลืออยู่ให้เป็นลิง เป็นหมู จนถึงวันกิยามะห์ *รายงานโดยบุคอรีและอะบูดาวูด*

และท่านรอซูลุลเลาะห์ (ช.ล.) ได้กล่าวว่า : แน่แน่นอนจะต้องมีผู้คนจำนวนมากจากประชากรของข้าพเจ้าดื่มสุราโดยที่พวกเขาเหล่านั้นจะเรียกสุร่าว่าไม่ใช่สุรา *รายงานโดยอะบูดาวูด นัซฮาอ์และอิบนุฮิบบานถือว่าเป็นหะดีษซอหิยะห์*

(460) โยธาน เป็นชื่อสถานที่แห่งหนึ่งอยู่ในประเทศ ยะมัน

เล่าจากอิบนิอุมร์และซอฮาบะห์ (ร.ค.) จำนวนหนึ่ง จากท่านนบีได้กล่าวว่า : ผู้ใดได้ดื่มสุรา ดังนั้นให้พวกท่านจงเขียนเขา, และถ้าหากเขายังดื่มอีกก็ให้พวกท่านทั้งหลายจงเขียนเขา, และถ้าหากเขายังดื่มอีกก็ให้พวกท่านทั้งหลายจงเขียนเขา, ภายหลังหากเขายังดื่มอยู่อีกก็ให้ท่านทั้งหลายจงฆ่าเขา และบางรายงานว่า : ให้ท่านทั้งหลายจงฟันคอ⁴⁶¹เขา *รายงานโดยน้าซาวีและติรมีซี*

เล่าจากอูสมาน (ร.ค.) ได้กล่าวว่า : ท่านทั้งหลายจงออกห่างสุราเพราะมันเป็นแม่ของบรรดาความชั่วร้าย⁴⁶²ความจริงได้เคยปรากฏมีผู้ชายคนหนึ่งจากบุคคลที่อยู่ในยุคก่อนจากพวกท่านและได้มีผู้หญิงชู้คนหนึ่งเกิดหลงรักเขา, หล่อนได้ส่งทาสหญิงของหล่อนไปหาเขา ขอร้องให้เขามาเป็นพยาน, เขาได้ออกเดินทางมาพร้อมกับหล่อน, และเมื่อเขาเข้าประตู หล่อนก็จะใส่กลอนประตูโดยไม่ให้เขารู้ จนเข้ามาถึงหญิงรูปงามคนหนึ่ง มีเด็กชายคนหนึ่งและภรรยาบรรจสุราอยู่ที่หล่อนต่อมาหล่อนได้กล่าวว่า : แท้จริงข้าพเจ้าขอสาบานต่ออัลเลาะห์ว่าข้าพเจ้าไม่ได้เชิญท่านมาเพื่อเป็นพยานแต่ข้าพเจ้าเชิญท่านมาเพื่อให้ท่านร่วมประเวณีกับข้าพเจ้าหรือดื่มหนึ่งแก้วจากสุรานี้ หรือฆ่าเด็กชายคนนี้⁴⁶³, ชายผู้นั้นได้กล่าวว่า : จงรินสุราแก้วหนึ่งให้ข้าพเจ้าหล่อนได้รินให้เขา เขาได้กล่าวว่า : จงเพิ่มให้ข้าพเจ้าอีก เขาไม่ยอมจากไปจนในที่สุดเขาได้ร่วมประเวณีกับหล่อนและได้ฆ่าชีวิต (เด็กชายคนนั้น), ดังนั้นท่านทั้งหลายจงออกห่างสุราเพราะความจริง ขอสาบานต่ออัลเลาะห์ว่าสุราและอิหม่าน (การศรัทธา) จะไม่รวมอยู่ด้วยกันอย่างเด็ดขาด นอกจากอย่างหนึ่งอย่างใดจากทั้งสองนั้นเกือบจะขับอีกอย่างหนึ่งออกไป และในบางรายงานว่า : จะไม่ได้เข้าสวรรค์ ผู้ที่ล่าเลิกและจะไม่ (ได้เข้าสวรรค์) ผู้กตัญญูต่อบิดามารดาและจะไม่ได้เข้าสวรรค์ผู้ดื่มสุราเป็นอาจิน *รายงานหะดีษทั้งสองโดยน้าซาวี*

บทสุดท้าย - สุราจะไม่กลายเป็นน้ำส้มสายชู (ที่สะอาด)

เล่าจากอะนัส (ร.ค.) ว่าแท้จริงท่านนบี (ซ.ล.) ได้ถูกถามถึงสุราที่ถูกนำมาทำเป็นน้ำส้มสายชู ท่านตอบว่า : ไม่⁴⁶⁴รายงานโดยมุสลิมและติรมีซี

(461) หะดีษนี้ระบุชัดว่าให้นำถ้าหากเขากลับไปดื่มอีกเป็นครั้งที่สี่ แต่ข้อกำหนดนี้ได้ถูกยกเลิกไปแล้ว ด้วยหะดีษติรมีซีที่เล่าจาก ยาบิร จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า "ถ้าหากเขาดื่มสุราให้พวกท่านทั้งหลายจงเขียนเขา ถ้าหากเขากลับไปดื่มเป็นครั้งที่สี่ ให้พวกท่านจงฆ่าเขา" ภายหลังได้มีผู้นำชายคนหนึ่งมาหาท่านนบี (ซ.ล.) โดยที่ชายผู้นี้ได้ดื่มสุราเป็นครั้งที่สี่ ท่านได้เขียนเขาโดยไม่ได้นำเขา

(462) คือเป็นต้นกำเนิดแห่งความชั่วร้าย ทั้งปวง

(463) หล่อนได้เสนอให้เขาทำ ซินา หรือฆ่าหรือดื่มสุรา เขาได้เลือกเอาสุราเพราะเข้าใจว่าเบากว่าอย่างอื่น และเพราะเป็นสิทธิของอัลเลาะห์ที่เท่านั้น ซึ่งต่างกับการฆ่าและซินา แต่เมื่อเขาได้ดื่มสุราเข้าไป เขาก็ทำได้ทั้งซินาและฆ่าเด็ก

(464) หมายถึงไม่อนุญาตให้รับประทาน

และเล่าจากเขา (อะนัส) ว่าแท้จริงอะบูตอลฮะห์ได้เรียนถามท่านนบี (ซ.ล.) ถึงเด็กกำพร้าที่ได้รับสุราเป็นมรดก ท่านได้กล่าวว่า : ท่านจง تمنังทิ้งไป เขา (อะบูตอลฮะห์) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าจะไม่เอามันทำเป็นน้ำส้มสายชู หรือ ? ท่านตอบว่า ⁴⁶⁵ *รายงานโดยอะบูดาวูดด้วยสายรายงานที่ซอและห์*

อนุญาตน้ำหมักที่ยังไม่ทำให้มันเมา

อะบูไฮษัม อัซซาดิ (ร.ค.) ได้เชิญท่านรอซูลุลละห์ (ซ.ล.) ไปร่วมในพิธีแต่งงานของเขา ได้ปรากฏว่าภรรยาของเขาเป็นผู้รับใช้พวกเขาในวันนั้นในสภาพที่หล่อนเป็นเจ้าของ, ท่านสะหัล (ร.ค.) (ผู้เล่าจากอะบูไฮษัม) ได้กล่าวว่า : พวกท่านทราบไหมว่าสิ่งที่หล่อนรินให้ท่านนบี (ซ.ล.) ดื่มนั้น (คืออะไร) หล่อนนำอินทผลัมมาแช่น้ำไว้ให้ท่านนบีตั้งแต่ตอนกลางคืนในภาชนะหินใบหนึ่งเมื่อท่านได้รับประทานอาหาร หล่อนได้รินน้ำอินทผลัมหมักนั้นให้ท่านดื่มน้ำ *รายงานโดยบุคอรีและมุสลิม*

เล่าจากอาอิชะห์ (ร.ค.) ได้กล่าวว่า : พวกเราเคยหมัก (เครื่องดื่ม) ให้แก่ท่านนบี (ซ.ล.) ไว้ในถุงหนังที่ผูกด้านบนของมันและมันมีรูอยู่ด้านล่าง พวกเราได้หมักมันไว้ในตอนเช้า และท่านจะดื่มน้ำในตอนเย็น และพวกเราจะหมักมันในตอนเย็นและท่านจะดื่มน้ำในตอนเช้า *รายงานโดยมุสลิมอะบูดาวูดและติรมีซี*

เล่าจากอับนัอับบาส (ร.ค.) ได้กล่าวว่า : ปรากฏว่าท่านนบี (ซ.ล.) นั้นเคยมีผู้นำองุ่นแห้งมาหมักให้ท่านในตอนเย็น และท่านได้ดื่มน้ำในวันนี้ พรุ่งนี้และมะรืนนี้ จนถึงตอนเย็นของวันที่สาม ภายหลังท่านได้ใช้ให้จัดการกับมัน มันจึงถูกรินหรือถูกเททิ้ง *รายงานโดยมุสลิมอะบูดาวูด และนำซาอ์*

และตัวบทของอะบีดาวูดและนำซาอ์ว่า : ปรากฏว่าได้เคยหมัก (เครื่องดื่ม) ให้แก่ท่านนบี (ซ.ล.) ในถุงหนัง เมื่อพวกเขาไม่มีถุงหนัง พวกเขาก็หมัก (เครื่องดื่ม) ให้ท่านในภาชนะที่ทำจากหิน⁴⁶⁶

(465) ตามตัวบทของทั้งสองหะดีษนี้ชี้ว่าสุรานั้นจะต้องเป็นนะบิสอยู่ตลอดไปไม่มีทางที่จะกลายเป็นสิ่งสะอาดไปได้ ไม่ว่าโดยสภาพใดก็ตาม นี่เป็นทรรศนะของนักวิชาการส่วนใหญ่ และที่ว่านี่เมื่อสุรานั้นกลายเป็นน้ำส้มด้วยการใส่สิ่งหนึ่งสิ่งใดลงไป เช่นหัวหอมหรือขนมปังเป็นต้น เพราะสิ่งที่ได้ลงไปนี้จะกลายเป็นสิ่งที่เปื้อนนะบิสในชั้นแรก หลังจากนั้นมันจะทำให้สุราที่กลายเป็นน้ำส้มเป็นนะบิส. ส่วนการที่สุรากลายสภาพเป็นน้ำส้มด้วยการย้ายที่จากกลางแดดเข้าที่ร่มหรือย้ายจากที่ร้อนออกไปกลางแดดถือว่าเป็นสิ่งที่สะอาด เมื่อตัวมันสะอาดภาชนะที่ใส่มันอยู่ก็สะอาดตามไปด้วย นี่เป็นทรรศนะของซาอ์

(466) ในหลักฐานเหล่านี้ระบุว่าอนุญาตให้หมักและดื่มน้ำหมักได้แม้จะเป็นเวลาหลายวันก็ตามถ้าหากมันยังคงสภาพหวานอยู่นอกจากเมื่อมันแรงและมีการโยกย้ายจนกลายเป็นสิ่งที่ทำให้มันเมาก็ถือว่า ฮาเร็มที่จะดื่มเพราะมันกลายเป็นสุราแล้ว

ภาค : เครื่องนุ่งห่ม

มีห้าบท และบทสุดท้าย

บทที่หนึ่ง : ผ้าไหม, ทองคำ, เงิน เป็นสิ่งต้องห้ามสำหรับผู้ชาย

เล่าจากอุมัร (ร.ด.) จากท่านนบี (ช.ล.) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดได้สวมใส่ผ้าไหมในโลกนี้ เขาจะไม่ได้สวมใส่มันในวันอาคิเราะห์²⁶⁷ รายงานโดยห้าคนนอกจากอะบูดาวูด

และปรากฏว่าท่านอุซัยฟะห์ (ร.ด.) ได้อยู่ที่มะดาอิน²⁶⁸ ท่านได้ขอน้ำดื่ม หัวหน้าหมู่บ้าน ได้นำน้ำมาให้เขาโดยบรรจุมาในภาชนะที่ทำจากเงิน ท่านจึงขวางมันทิ้งพร้อมด้วยน้ำแล้วกล่าวว่า : แท้จริงข้าพเจ้าไม่ได้ขวางมันทิ้งนอกจากข้าพเจ้าเคยห้ามเขาแล้วและเขาไม่ยอมยุติท่าน รอซูลุลเลาะห์ (ช.ล.) ได้กล่าวว่า : ทองคำ เงิน ผ้าไหม และผ้าไหมชนิดหยาบมันเป็นของพวกเขา (กาเฟร) ในโลกนี้ และเป็นของพวกเขาท่านในอาคิเราะห์และในบางรายงานว่า ท่านนบี (ช.ล.) ได้ห้ามพวกเขาดื่มในภาชนะที่ทำจากทองคำและเงิน และห้ามรับประทานในภาชนะดังกล่าวและห้ามสวมใส่ผ้าไหมและผ้าไหมชนิดหยาบและห้ามนั่งทับบนมัน รายงานหะดีษทั้งสองโดยบุคอรีมุสลิมและน้าซาอ์

เล่าจากอัลบะรอรอ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ได้มีผู้มอบผ้าไหมเป็นของกำนัลแก่ท่านนบี (ช.ล.) ดังนั้นพวกเราจึงได้ลูบคลำมัน²⁶⁹ และพวกเราชอบมันท่านนบี (ช.ล.) จึงได้กล่าวว่า : พวกท่านชอบสิ่งนี้หรือพวกเราตอบว่า : ครั้น, ท่านได้กล่าวว่า : ผ้าเช็ดหน้าเช็ดมือของสะอ์ดบุตร มุอาซ ในสวรรค์ยังดีกว่านี้เสียอีก รายงานโดยบุคอรี มุสลิม ตีรมีซี น้าซาอ์และตัวบทของน้าซาอ์ว่า ท่านอะนัส (ร.ด.) ได้กล่าว ขณะที่เขาได้เข้าสู่นครมะดีนะห์และท่านวาकिคบุตรอัมร์บุตรสะอ์ดบุตร มุอาซได้เข้ามาหาเขาปรากฏว่าท่านสะอ์ดเป็นคนร่างใหญ่และสูง ภายหลังเขาได้ร้องไห้และได้ร้องอย่างฟูมฟายพร้อมทั้งกล่าวว่า : แท้จริงท่านนบี (ช.ล.) ได้ส่งผู้แทนไปยัง อุไกติร ผู้ปกครองเมืองคุมะห์⁴⁷⁰ ต่อมาอุไกติรได้ส่งเสื้อครุยผ้าหน้าทำจากผ้าไหมดินทองคำมาให้ท่าน, ต่อมาท่านนบี (ช.ล.) ได้สวมใส่มันหลังจากนั้นท่านได้ยืนบนแท่น (มิมบร) และนั่งลงโดยท่านไม่พูด และท่านได้ลงจากมิมบรประชาชนได้ลูบคลำมันด้วยมือของพวกเขา ท่านจึงได้กล่าวว่า : พวกท่านชอบสิ่งนี้หรือความจริงผ้าเช็ดหน้าเช็ดมือของสะอ์ดในสวรรค์นั้นยังดีกว่ามันเสียอีก

(467) หมายถึงเฉพาะผู้ชาย

(468) ข้อหนึ่ง

(469) นี่เป็นเหตุการณ์ก่อนห้ามผ้าไหมเหนือบรรดาผู้ชาย

(470) คือ คุมะห์ อัลยันคัล เป็นสถานที่แห่งหนึ่งตั้งอยู่ในคาบสมุทรอาหรับทางด้านประเทศ ยะมัน

เล่าจากอุกบะห์ บุตรอำมร (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ได้มีผู้นำเสื้อครุยผ้าหลังที่ทำจากผ้าไหม มาให้เป็นของกำนัลแก่ท่านนบี (ซ.ล.) ท่านได้สวมมันและได้ไปละหมาดโดยสวมมันไว้ ต่อมา ภายหลังได้กลับบ้านและถอดมันออกโดยเร็วเหมือนคนที่ขยี้แขนงมันแล้วกล่าวว่า : สิ่งนี้ไม่สมควรแก่ผู้มีความยำเกรง⁴⁷¹ *รายงานโดยบุคอรีและมุสลิม*

และท่านอุมัร (ร.ด.) ได้แสดงธรรมอุกบะห์ที่อัลยาบิยะห์⁴⁷² โดยได้กล่าวว่า : ท่านนบี (ซ.ล.) ได้ห้ามการสวมผ้าไหมนอกจากพื้นที่ขนาดสองนิ้วหรือสามนิ้วหรือสี่นิ้ว *รายงานโดยหาคัน*

และท่านอิบนุอุมัร (ร.ด.) ได้ซื้อผ้าที่ทำในประเทศซามีนหนึ่งจากตลาดต่อมาเขาได้ แลเห็นด้ายสีแดง⁴⁷³ เขาจึงได้ส่งมันคืนไป, ต่อมาได้มีผู้ถามอัสมาอูถึงเรื่องดังกล่าวอัสมาอูได้ กล่าวว่า : โอ้หญิงรับใช้เธอจงหยิบเสื้อคลุมของท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) มาให้ข้าพเจ้า, หล่อน จึงได้นำเอาเสื้อคลุมไหล่ออกมา เป็นเสื้อที่คอเสื้อ แขนทั้งสองข้าง และที่สาบทั้งสองข้าง ถูกกั้นด้วยผ้าไหม⁴⁷⁴ *รายงานโดยอะบูดาวูดและมุสลิม*

และมุสลิมได้รายงานเพิ่มเติมว่าและอัสมาอูได้กล่าวว่า : ปรากฏว่าท่านนบี (ซ.ล.) เคย สวมมันและพวกเราจะซักมันให้แก่ผู้ป่วยเพื่อใช้มันรักษาโรค⁴⁷⁵

เล่าจากอิบนุอับบาส (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : แท้จริงท่านนบี (ซ.ล.) ได้ห้ามผ้าที่เป็นไหม แท้ ๆ ส่วนธงและเส้นด้ายของผ้าตามยาวที่เป็นไหมนั้นไม่เป็นอะไร *รายงานโดยอะบูดาวูดและ ฮากิม ถือว่าเป็นหะดีษขอเถี่ยะห์*

เล่าจากอะนัส (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ท่านนบี (ซ.ล.) ได้ยอมผ่อนผันให้แก่อัศดุรเราะห์มาน บุตรเอาฟ์ และซุไบร์บุตร อัลอาวาม สวมผ้าไหมเพราะโรคคันที่เกิดขึ้นแก่คนทั้งสอง *รายงานโดยสามคนและน้าฮาอ์*

และเล่าจากเขา (อะนัส) ว่าแท้จริงเขาทั้งสองคน (อัศดุรเราะห์มานและซุไบร์) ได้ ร้องเรียนไปยังท่านนบี (ซ.ล.) ว่ามีเหา ดังนั้นท่านจึงยอมผ่อนผันให้เขาทั้งสองสวมเสื้อที่ทำ จากผ้าไหมในการออกทำสงครามของคนทั้งสอง *รายงานโดยมุสลิมและติรมีซี*

(471) และด้วยเหตุนี้ผ้าไหมจึงกลายเป็นสิ่งต้องห้าม (ฮารอม) เหมือนบรรดาผู้ชาย และการที่ท่านนบี (ซ.ล.) ได้สวมผ้าไหม ในหะดีษก่อนนั้นเป็นเหตุการณ์ก่อนที่จะห้าม

(472) สถานที่แห่งหนึ่งที่ประเทศ ซาม

(473) ที่ทำจากไหม ท่านอุมัร ได้ส่งมันคืนไปเพราะเหตุนี้

(474) หะดีษนี้ปฏิเสธการกระทำของอุมัร และอนุญาตให้ใช้ผ้าไหมได้ในปริมาณเท่านี้

(475) พวกเขาจะซักเสื้อคลุมของท่านนบี (ซ.ล.) และนำมาต้มเป็นยารักษาโรค

เล่าจากอับดุลลาห์บุตร สะอัด จากบิดาของเขา (ร.ด.) ได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้พบชายคนหนึ่ง⁴⁷⁶ ที่บูกอรอเขาอยู่บนหลังพ่อสีเทาโดยมีผ้าพันศีรษะที่ทำจากผ้าไหมสีดำอยู่ด้วยและเขาได้กล่าวว่า ท่านนบี (ซ.ล.) ได้สวมผ้าพันศีรษะนี้ให้แก่ข้าพเจ้า *รายงานโดยน้าซออี ฮากีม* และอะบูดาวูดได้กล่าวว่า : ความจริงได้สวมผ้าไหมนั้นมีจำนวนยี่สิบหรือมากกว่าจากเหล่าอัศรสาวกของท่านนบี (ซ.ล.)⁴⁷⁷

เล่าจากอะลี (ร.ด.) ได้กล่าวว่าแท้จริงนบีของอัลเลาะห์ได้หยิบผ้าไหมและได้นำมาถือไว้ในมือขวาของท่าน ได้หยิบทองคำและได้นำมาไว้ในมือซ้ายของท่าน แล้วกล่าวว่า แท้จริงสองสิ่งนี้เป็นสิ่งต้องห้ามเหนือพวกผู้ชายจากประชากรของข้าพเจ้า⁴⁷⁸ *รายงานโดยเจ้าของสุนัน*

และมูอาวิยะห์ได้พูดขึ้นท่ามกลางประชาชนจากพวกมุฮายีรีน และพวกอันซอรว่า พวกท่านทั้งหลายทราบไหมว่า แท้จริงท่านนบี (ซ.ล.) ได้ห้ามจากการสวมผ้าไหม พวกเขาได้กล่าวว่า ข้าแต่พระองค์อัลเลาะห์ (พวกเราทราบแล้ว) ครับ, เขาได้กล่าวอีกว่า และท่านนบีได้ห้ามการสวมทองคำนอกจากเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย⁴⁷⁹ พวกเขาได้กล่าวว่า ข้าแต่พระองค์อัลเลาะห์ (พวกเราทราบแล้ว) ครับ *รายงานโดยน้าซออี*

เล่าจากอิรฟะยะห์ บุตร อัศอัด (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : จมูกของข้าพเจ้าได้รับบาดเจ็บในวันกุลาบ⁴⁸⁰ในสมัยยาฮิลียะห์ ข้าพเจ้าจึงทำจมูกจากแผ่นเงินต่อมาจมูกได้นำเป็นอันตรรายแก่ข้าพเจ้า และท่านนบี (ซ.ล.) จึงใช้ข้าพเจ้าให้ทำจมูกจากทองคำ *รายงานโดยติรมีซีและอีกสองท่าน*

(476) ชายผู้นั้นคือ เจ้าเมืองบูกอรอชาน ชื่อ อับดุลเลาะห์ อัชชะละมี

(477) ความหมายของหะดีษที่กล่าวมานั้น หมายถึงอนุญาตให้สวมผ้าที่บางส่วนเป็นไหม แต่ตามทรรศนะของซาฟีอี ถือว่าอนุญาตให้สวมผ้าที่บางส่วนหรือครึ่งหนึ่งเป็นไหม

(478) หะดีษนี้ชี้ชัดว่า ทองคำและผ้าไหมเป็นสิ่งต้องห้ามเหนือผู้ชายโดยไม่ห้ามผู้หญิง

(479) เช่นที่ฟันหรือจมูกเป็นต้น

(480) เป็นสถานที่ ๆ เกิดสงคราม

ผ้าไหมและทองคำอนุญาตแก่ผู้หญิง

ท่านอะนัส (ร.ค.) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้เห็นบนร่างของ อุมมุกัลซุมขอความสันติสุขจงประสพแต่หล่อน บุตรสาวของท่านนบี (ซ.ล.) มีผ้าคลุมที่ทำจากผ้าไหมเป็นทางหนา ๆ รายงานโดยบุคอรีอะบุคาูดและน้าฮาอี

เล่าจากอะลี (ร.ค.) ได้กล่าวว่า : ท่านนบี (ซ.ล.) ได้มอบเสื้อผ้าชุดหนึ่งที่แซมด้วยผ้าไหมเป็นทางหนา ๆ ให้แก่ข้าพเจ้า ต่อมาข้าพเจ้าได้นำมันมาสวมและข้าพเจ้าได้เห็นอาการโกรธในใบหน้าของท่านและท่านได้กล่าวว่า : แท้จริงข้าพเจ้าไม่ได้ส่งมันไปให้ท่านเพื่อสวมใส่มัน ความจริงข้าพเจ้าส่งมันไปให้ท่านเพื่อให้ท่านฉีกมันออกแบ่งทำเป็นผ้าคลุมศีรษะของผู้หญิง รายงานโดยบุคอรีมุสลิมและน้าฮาอี

บทที่สอง : ประเภทของเครื่องนุ่งห่ม

อัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสเป็นการเล่าถึงคำพูดของท่านนบียูซุฟ (อ.ล.) ที่ได้กล่าวแก่พวกพี่น้องของท่านว่า : ท่านทั้งหลายจงนำเสื้อของฉันทัวนี้ไปเถิด แล้ววางมันลงบนใบหน้าบิดาของฉันทว่าเขาจะได้มองเห็นและพวกท่านจงนำครอบครัวของท่านมาหาฉันททั้งหมด

เล่าจากอุมมิ ซะลามะห์ (ร.ค.) ได้กล่าวว่า : ปรากฏว่าเครื่องนุ่งห่มที่ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) โปรดปรานมากที่สุดคือเสื้อ "กอมีส" รายงานโดยเจ้าของสุนัน

มัครอมะห์ (ร.ค.) ได้กล่าวแก่บุตรชายของเขาที่ชื่อมิสวัรวว่า : โอ้ลูกรักฉันได้ทราบว่าคุณแท้จริงท่านนบี (ซ.ล.) นั้นได้มีเสื้อคลุมผ้าหนาหลายตัวมายังท่าน, และท่านกำลังแบ่งเสื้อคลุมเหล่านั้น เจ้าจงพาเราไปหาท่าน, พวกเราจึงได้ไปและได้พบท่านอยู่ในบ้าน เขา (มัครอมะห์) ได้กล่าวว่าโอ้ลูกรักจงเรียกท่าน (นบี) มาหาฉันท ฉันเห็นว่าการทำอย่างนั้นเป็นเรื่องใหญ่ ข้าพเจ้า (มิสวัรว) จึงกล่าวว่า : ข้าพเจ้าจะเรียกรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) มาหาท่าน เขา (มัครอมะห์) ได้กล่าวว่าโอ้ลูกรัก ความจริงท่านรอซูลไม่ใช่จอมเผด็จการ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงได้เรียกท่านและท่านได้ออกมาโดยบนร่างของท่าน มีเสื้อคลุมตัวหนึ่งทำจากผ้าไหมที่ถูกปักด้วยทองคำ ท่านได้กล่าว : โอ้มัครอมะห์ ตัวนี้เราได้ซ่อนมันไว้ให้แก่ท่านและท่านรอซูลก็ได้มอบเสื้อคลุมนั้นแก่ข้าพเจ้า⁴⁸¹ รายงานโดยหัจญาน

(481) นี่เป็นเหตุการณ์ก่อนจะห้ามผ้าไหมและทองคำ หรือปักด้วยทองคำเล็กน้อยที่ศาสนายอมอนุญาตให้

เล่าจากอะนัส (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : เครื่องนุ่งห่มที่ท่านนบี (ซ.ล.) โปรดปรานที่จะสวมมันมากที่สุด คือ เสื้อคลุมที่ทำจากฝ้าย รายงานโดยสามคนและนำข่าว

เล่าจากอิบนิอับบาส (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดไม่มีผ้านุ่งให้เขาจงสวมกางเกงและผู้ใดไม่มีรองเท้าตะให้เขาจงสวมรองเท้าหุ้มข้อ รายงานโดยบุคอรั่มุสลิมและนำข่าว

ท่านอะนัส (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้เดินไปกับท่านนบี (ซ.ล.) บนร่างของท่านมีผ้าคลุมริมหนาทึบที่ทำจากเมืองนัจรอน ได้มีอาหารับชาวชนบทคนหนึ่งตามมาทันท่าน และได้ดึงท่านด้วยผ้าคลุมของท่านนั้นอย่างแรงจนทำให้เกิดรอยขึ้นที่ต้นคอด้านหนึ่งของท่านนบี (ซ.ล.) หลังจากนั้นอาหารับชาวชนบทคนนั้นได้กล่าวว่า : มุฮัมมัดท่านจงออกคำสั่งมอบให้แก่ข้าพเจ้าจากทรัพย์สินสมบัติของอัลเลาะห์ที่อยู่กับท่าน, ท่านนบี (ซ.ล.) จึงได้หันไปมองเขา, แล้วหัวเราะและต่อมาก็ได้ออกคำสั่งมอบของให้แก่เขา รายงานโดยบุคอรั่มุสลิมและอะบูดาวูด

เล่าจากสะหัล บุตร สะอัด (ร.ด.) ได้กล่าวว่า มีผู้หญิงคนหนึ่งนำผ้าคลุมผืนหนึ่งมาแล้วกล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ แท้จริงข้าพเจ้าได้ทอผ้าคลุมผืนนี้ด้วยมือของข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าจะให้ท่านสวมมัน ท่านนบี (ซ.ล.) จึงได้รับเอาผ้าคลุมผืนนั้นอย่างมีความต้องการมัน และต่อมามีคนได้ออกมาหาพวกเราโดยทำเป็นผ้านุ่งของท่าน ได้มีชายคนหนึ่งจากกลุ่มชนนั้นเอามือแตะที่ผ้าคลุมผืนนั้นแล้วพูดขึ้นว่า โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์จงให้ข้าพเจ้าสวมมันเถิด ท่านตอบว่าได้ซิท่านได้นั่งอยู่ในที่ประชุมที่พระองค์อัลเลาะห์ต้องการและท่านก็ได้กลับไปต่อมามีคนได้พบผ้าคลุมผืนนั้นและได้ส่งมันไปให้ชายผู้นั้น กลุ่มชนนั้นได้กล่าวแก่เขาว่า ท่านไม่ได้ทำสิ่งที่ดีหรอก ท่านได้ขอผ้าคลุมผืนนั้นจากท่านนบีทั้งที่ท่านก็รู้ว่าท่านนบีจะไม่ปฏิเสธ ผู้ที่ขอ ชายผู้นั้นได้ตอบว่า ข้าพเจ้าไม่ได้ขอมันนอกจากเพื่อใช้มันเป็นผ้าห่อศพข้าพเจ้าในวันที่ข้าพเจ้าสิ้นชีวิต และต่อมาปรากฏว่าผ้าคลุมผืนนั้นเป็นผ้าห่อศพของเขา รายงานโดยบุคอรั่มุสลิมและนำข่าว

อนุญาตให้สวมผ้าขนสัตว์ (ชนิดนุ่ม) และผ้าขนสัตว์ชนิดหยาบและผ้าอื่น ๆ

อัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสว่า : จงประกาศเถิด ใครเล่าที่จะ (กล้า) กำหนดข้อห้ามเครื่องประดับของอัลเลาะห์ที่พระองค์ได้นำออกมาเพื่อประโยชน์แก่ป่าวของพระองค์, และบรรดาสิ่งที่ดีจากเครื่องยังชีพ จงประกาศเถิดมันเป็นประโยชน์แก่บรรดาผู้มีศรัทธาในการดำเนินชีวิตในโลกนี้, เป็นพิเศษในวันกิยามะห์ เช่นนั้นแหละที่เราจะแจกแจงโองการต่าง ๆ แก่พวกที่มีความรู้

เล่าจากอัลบะรออู (ร.ด.) ได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้อยู่ร่วมกับท่านนบี (ซ.ล.) ในวันหนึ่งขณะเดินทางท่านได้ถามว่าท่านมีน้ำไหม? ข้าพเจ้าตอบว่า : มี, ท่านจึงลงจากพาหนะของท่านและเดินไปจนลับจากข้าพเจ้าในความมืดของกลางคืน, ภายหลังท่านได้มา, ข้าพเจ้าจึงเทภาชนะ

ที่บรรจุน้ำให้ท่าน ท่านได้ล้างหน้าของท่านและมือทั้งสองข้างของท่าน, และปรากฏว่าบนร่างของท่านมีเลือดคลุ้มตัวหนึ่งทำจากขนสัตว์ (ชนิดนิ่ม), โดยที่ท่านไม่สามารถเอาแขนทั้งสองข้างของท่านออกมาจากเลือดคลุ้มตัวนั้นได้, ดังนั้นท่านจึงเอาแขนทั้งสองข้างออกมาทางด้านล่างของเลือดคลุ้มและท่านได้ล้างแขนทั้งสองข้างของท่าน, จากนั้นได้เช็คศีรษะของท่าน, ข้าพเจ้าจึงก้มลงเพื่อถอดรองเท้าหุ้มข้อทั้งสองข้างของท่าน ท่านจึงได้กล่าวว่า แท้จริงข้าพเจ้าได้สวมมันทั้งสองในขณะที่ (เท้า) ทั้งสองข้างสะอาด ดังนั้นท่านจึงได้เช็คบนรองเท้าหุ้มข้อทั้งสองข้าง (แทนการล้างด้วยน้ำ) *รายงาน โดยสามคน*

ท่านหญิงอาอิซะห์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า ท่านนบี (ซ.ล.) ได้ออกไปในเช้าวันหนึ่ง โดยบนร่างของท่านมีเครื่องนุ่งห่มที่ปักเป็นรูปที่นั่งบนหลังอูฐ ทำจากขนสัตว์ชนิดหยาบสีดำ *รายงาน โดยมุสลิมอะบูดาูดและติรมีซี*

เล่าจากอะบีบรุดะห์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้เข้าไปหาท่านหญิงอาอิซะห์ (ร.ด.) ท่านหญิงได้นำผ้าถุงหนาผืนหนึ่งที่ทำจากประเทศยะมัน และผ้าคลุมผืนหนึ่งที่เรียกกันว่า “ผ้าสักหลาด” มายังพวกเราแล้ว ท่านหญิงได้สาบานด้วยอัลเลาะห์ว่า แท้จริงท่านรอซูลุลเลาะห์ ได้ถูกเก็บชีวิตขณะที่อยู่ในผ้าสองผืนนี้ *รายงาน โดยสี่คน*

และเล่าจากเขา (อะบีบรุดะห์) (ร.ด.) ได้กล่าวว่า บิดาของข้าพเจ้าได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า โอ้อูกรัก ถ้าหากเจ้าเห็นพวกเราขณะที่พวกเราอยู่กับท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) และฝนได้ตกลงมาถูกพวกเรา เจ้าจะต้องคิดว่า กลิ่นของพวกเราเป็นกลิ่นแพะ *รายงาน โดยอะบูดาูดและติรมีซี*

และอุกบะห์ อัซซุลละมี (ร.ด.) ได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้ขอเครื่องนุ่งห่มกับท่านนบี (ซ.ล.) ท่านได้ให้ข้าพเจ้าสวมด้วยผ้าเปลือกไม้ชนิดหยาบและตาห่างสองผืน และขอสาบานว่าข้าพเจ้าได้พบว่าตัวเองเป็นผู้นุ่งห่มที่ดีกว่าบรรดามิตรสหายของข้าพเจ้า

เล่าจากอะนัส (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : กษัตริย์แห่งซียะซัน⁴⁸² ได้มอบของกำนัลให้แก่ท่านนบี (ซ.ล.) เป็นเครื่องนุ่งห่มชุดหนึ่งด้วยราคาอูฐตัวผู้สามสิบสามตัว หรืออูฐตัวเมียสามสิบสามตัว และท่านนบีได้รับมันไว้

(482) ซียะซันเป็นชื่อ ล่าธารแห่งหนึ่ง

อิสฮาก บุตร อัลคิลลาห์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่ : ท่านนบี (ซ.ล.) ได้ซื้อเครื่องนุ่งห่มชุดหนึ่งด้วยราคาอัฐหุนุมยี่สิบกว่าตัว และท่านได้มอบมันให้แก่กษัตริย์แห่งซียะฮัน รายงานหะดีษทั้งสามโดยอะบูดาวูด

เล่าจากอิบนิอุมัร (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่ ผู้ใดสวมเสื้อผ้าที่เป็นจุดเด่น⁴⁸³ อัลละาะห์จะให้เขาสวมเสื้อผ้าเหมือนกันนั้นในวันกิยามะห์ หลังจากนั้นไฟนรกจะลามเลียเสื้อผ้านั้น รายงานโดยอะบูดาวูดและน้าซาอ์

เรื่องของเสื้อผ้า

อัลละาะห์ตาอาลาได้ตรัสว่ : และพวกเขาสวมใส่เสื้อผ้าสีเขียว ซึ่งทำมาจากไหมละเอียดและไหมหยาบ พวกเขาอยู่ในสภาพเอกเขนกอยู่บนเตียงในสวรรค์มันเป็นการตอบแทนที่ดีเยี่ยมและเป็นที่พักอันสวยงาม

เล่าจากอะบีริมซะฮ์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่ ข้าพเจ้าพร้อมด้วยบิดาของข้าพเจ้าได้ไปยังท่านนบี (ซ.ล.) ข้าพเจ้าได้เห็นบนร่างของท่านมีผ้าคลุมสีเขียวสองผืน รายงานโดยเจ้าของสุนัน

เล่าจากสะอัด (ร.ด.) ได้กล่าวว่ : ข้าพเจ้าได้เห็นทางด้านซ้ายของท่านนบี (ซ.ล.) มีผู้ชายสองคนบนร่างของคนทั้งสองมีเสื้อผ้าสีขาว ในวันเกิดศึกที่อุฮุด โดยที่ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นผู้ชายทั้งสองคนก่อนหน้านั้น และหลังจากนั้น⁴⁸⁴รายงานโดยบุคอรี และมุสลิม ในเรื่องความประเสริฐต่าง ๆ และมุสลิมได้รายงานเพิ่มเติมว่ : เขาหมายถึงยิบรีลและมีกาอ์ล ขอความสันติสุขจงมีแต่ท่านทั้งสอง

เล่าจากอะบีซุรร์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่ : ข้าพเจ้าได้มาหาท่านนบี (ซ.ล.) ขณะที่ท่านกำลังนอนหลับ บนร่างของท่านมีผ้าสีขาวต่อมาภายหลังข้าพเจ้าได้มาหาท่านขณะที่ท่านตื่นนอนแล้ว ท่านได้กล่าวว่ ไม่มีป่าวคนใดที่ได้กล่าวว่ : ไม่มีพระเจ้าที่ควรแก่การเคารพสักการะนอกจากอัลละาะห์ ภายหลังเขาได้เสียชีวิตบนคำดังกล่าว นอกจากเขาจะได้เข้าสวรรค์ รายงานโดยบุคอรี

และท่านรอซูลุลละาะห์ (ซ.ล.) ได้กล่าวว่ : ท่านทั้งหลายจงสวมสีขาวจากเครื่องนุ่งห่มของพวกท่าน เพราะมันเป็นส่วนหนึ่งจากเครื่องนุ่งห่มที่ดีของพวกท่าน และท่านทั้งหลายจง

(483) กือเสื้อผ้าสีจุดฉาด ผิดกับเสื้อผ้าของผู้คนโดยทั่วไป

(484) เพราะทั้งสองนั้นคือ ยิบรีล และมีกาอ์ล (อ.ล.)

ห่อศพคนตายของพวกเขาในผ้าสีขาว และแท้จริง ยาทาตาที่ดีของท่านทั้งหลาย คือ อิชมิด⁴⁸⁵ มันทำให้ตาสว่างและทำให้ขน (ตา) ขึ้น *รายงานโดยเจ้าของสุนัน*

และได้มีผู้ชายคนหนึ่งเดินผ่านท่านนบี (ซ.ล.) บนร่างของเขามีผ้าสีแดงสองผืน เขาได้กล่าวสลามแก่ท่านนบี (ซ.ล.) และท่านนบี (ซ.ล.) ไม่ได้ตอบสลามเขา⁴⁸⁶ *รายงานโดยอะบูตาวูด และติรมีซี*

เล่าจากอัลบะรออู (ร.ด.) ได้กล่าวว่า ปรากฏว่าท่านนบี (ซ.ล.) มีเรือนร่างสูงปานกลาง และความจริงข้าพเจ้าได้เห็นท่านอยู่ในเครื่องนุ่งห่มสีแดง ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นสิ่งใดจะงดงามยิ่งกว่าท่าน⁴⁸⁷ *รายงานโดยบุคอรีอะบูตาวูดและติรมีซี*

และท่านหญิงอาอิชะห์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า: มีผู้ทำผ้าคลุมสีดำผืนหนึ่งให้แก่ท่านนบี (ซ.ล.) ท่านได้สวมมัน และเมื่อเหนือท่านออกขณะอยู่ในผ้าคลุมนั้นท่านได้กลิ่นขนสัตว์ ต่อมาท่านจึงได้ถอดมันออก⁴⁸⁸ และปรากฏกลิ่นหอมนั้นเป็นสิ่งที่ทำให้ท่านชื่นชอบ *รายงานโดยอะบูตาวูดและน้าฮาอี*

เล่าจากอะนัส (ร.ด.) ได้กล่าวว่า: ท่านนบีของอัลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้ห้ามการที่ผู้ชายจะทาตัวด้วยหญ้าฝรั่น⁴⁸⁹ *รายงานโดยหัจคน*

เล่าจากอะลี (ร.ด.) ได้กล่าวว่า ท่านนบี (ซ.ล.) ได้ห้ามข้าพเจ้าสวมแหวนทองคำ และเครื่องนุ่งห่มจากผ้าไหม และการอ่าน (อัลกุรอ่าน) ในขณะที่รู้จักวะอู และสุหูด และเครื่องนุ่งห่มที่ถูกล้อมด้วยดอกคำฝอย *รายงานโดยหัจคนนอกจากบุคอรี*

(485) ผงหินสีดำที่ใช้ใส่ตา

(486) เพราะท่านรังเกียจที่เขาสวมชุดสีแดง

(487) หะดีษนี้ได้ยกเลิกหะดีษก่อนหรือยกเลิกที่ว่า ฮารอม

(488) ท่านได้ถอดมันออกและทิ้งไปเพราะท่านได้กลิ่นเหม็นจากขนสัตว์

(489) หรือสวมใส่เสื้อผ้าที่ย้อมด้วยหญ้าฝรั่น

และท่านอับดุลเลาะห์ บุตร อัมร์ (ร.ค.) ได้กล่าวว่า ท่านนบี (ซ.ล.) ได้เห็นบนร่างของข้าพเจ้ามีผ้าที่ถูกข้อมด้วยดอกคำฝอยสองผืน ท่านได้กล่าวว่า. แท้จริงสิ่งนี้เป็นส่วนหนึ่งของเครื่องนุ่งห่มของกาเฟร (ผู้ทรยศ)⁴⁹⁰ และในบางรายงานว่า ท่านนบีได้กล่าวว่า มารดาของท่านใช้ท่านด้วยสิ่งนี้หรือ? ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า: ข้าพเจ้าจะซักล้างมันออกทั้งสองผืน ท่านกล่าวว่า แต่ท่านจงเผามันทั้งสองผืน *รายงานโดยมุสลิมและน้าซออี*

ผ้าโพกศีรษะและชายห้อยของมัน

เล่าจากยาบิร (ร.ค.) ว่าแท้จริงท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้เข้าสู่นครมักกะห์ ในปีแห่งการพิชิต โดยมีผ้าโพกศีรษะสีดำ

เล่าจากอัมร์ บุตรฮุรยัยษ (ร.ค.) ได้กล่าวว่า: ข้าพเจ้าได้เห็นท่านนบี (ซ.ล.) อยู่บนแท่นแสดงธรรม (มิมบร) โดยมีผ้าโพกศีรษะ ท่านได้ให้ชายของมันห้อยอยู่ระหว่างไหล่ทั้งสองของท่าน *รายงานหะดีษทั้งสองโดยห้คนนอกจากบุคอรี*

และเล่าจากเขา (อัมร์) ได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้เห็นท่านนบี (ซ.ล.) โดยมีผ้าโพกศีรษะสี (น้ำตาลไหม้) *รายงานโดยน้าซออี*

และท่านรูกานะห์ (ร.ค.) ได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้ปล้ำกับท่านนบี (ซ.ล.) ท่านได้คว้าข้าพเจ้าลงกับพื้น และข้าพเจ้าได้ยินท่านกล่าวว่า ข้อแตกต่างระหว่างพวกเรากับพวกผู้ตั้งภาคีต่ออัลเลาะห์ คือ ผ้าโพกศีรษะทับบนหมวก⁴⁹¹ *รายงานโดยอะบูดาวูด และติรมีซี*

(490) ห้ามเครื่องนุ่งห่มที่ย้อมด้วยหญ้าฝรั่นหรือดอกคำฝอยสำหรับผู้ชายเท่านั้นเพราะสีของมันซึ่งเป็นสีเครื่องแต่งกายของกาเฟร หรือเพราะมันดึงดูดสายตาที่เรียกว่าเป็นจุดเด่น หรือเพราะกลิ่นของมันทั้งสอง หรือเพราะมันเป็นส่วนหนึ่งจากเครื่องแต่งกายของผู้หญิงซึ่งไม่เหมาะสมกับผู้ชาย และการห้ามในเรื่องนี้เพราะเป็นสิ่งต้องห้ามที่(ฮารอม) หรือไม่? มีนักวิชาการบางท่านว่า ฮารอม และบางท่านว่า มักโรห์ แต่นักวิชาการส่วนใหญ่ถือว่าห้ามในที่นี้เพราะน่าเกลียด (ตันซีห์) เพราะมีหะดีษของอะบิดาวูดและน้าซออีและส่วนหนึ่งเป็นของบุคอรีและมุสลิมว่า "อิบนุอุมัรได้ข้อมเกราะของท่านสีเหลืองจนเสื้อผ้าของท่านเต็มไปด้วยสีเหลือง และได้มีผู้ถามท่านว่า ทำไมท่านจึงข้อมด้วยสีเหลือง อิบนุอุมัรตอบว่าข้าพเจ้าเห็นท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ข้อมด้วยสีเหลือง และไม่มีสิ่งใดที่ท่านชอบมากกว่าสีเหลือง และท่านยังเคยข้อมผ้าของท่านทั้งหมดตลอดจนผ้าโพกหัวของท่าน" และเพราะหะดีษ ของ บะรออ ที่กล่าวมาแล้วว่า "ข้าพเจ้าเห็นท่านนบี (ซ.ล.) อยู่ในเครื่องนุ่งห่มสีแดง" และปรากฏว่าการข้อมด้วยสีแดงนั้นจะไม่นับไปจากหญ้าฝรั่น คิดว่าการห้ามจากเครื่องนุ่งห่มที่ย้อมด้วยหญ้าฝรั่นและที่ย้อมด้วยดอกคำฝอยนั้นเป็นการห้ามแก่บุคคลที่กำลังอยู่ในเอียะห์รอม

(491) การโพกศีรษะทับบนหมวกเป็นเครื่องแต่งกายของมุสลิม ส่วนการสวมหมวก (กอลันซุวะห์) โดยไม่โพกศีรษะเป็นเครื่องแต่งกายของกาเฟร

และท่านอัครเราะห์มาน บุตร เออฟ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า. ท่านนบี (ซ.ล.) ได้โพกศีรษะให้ข้าพเจ้า และท่านได้ห้อยชายของมันไว้ข้างหน้าและด้านหลังของข้าพเจ้า⁴⁹² รายงานโดยอะบูดาวูด

และท่านอิบนุอุมร์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ปรากฏว่าท่านนบี (ซ.ล.) เมื่อได้โพกศีรษะท่านได้ห้อยผ้าโพกศีรษะของท่านไว้ระหว่างไหล่ทั้งสองข้างของท่าน

นาเฟียะฮ์ได้กล่าวว่า : และได้ปรากฏว่าอิบนุอุมร์ (ร.ด.) เคยห้อยผ้าโพกศีรษะของท่านไว้ระหว่างไหล่ทั้งสองข้างของท่าน⁴⁹³ รายงานโดยติรมีซี ด้วยสายรายงานที่หะซัน

ตอน แหวน

ห้ามแหวนที่ทำจากทองคำ สุนัตแหวนที่ทำจากเงิน

เล่าจากอิบนุอุมร์ (ร.ด.) ว่า แท้จริงท่านนบี (ซ.ล.) ได้ทำแหวนวงหนึ่งจากทองคำ และท่านได้ให้หิ้วแหวนอยู่ในด้านฝ่ามือของท่านขณะเมื่อท่านได้สวมมัน, ต่อมาประชาชนได้ทำแหวนขึ้นบ้างจากทองคำ ท่านนบี (ซ.ล.) ได้ขึ้นแท่น (มิมบร) ได้สรรเสริญอัลเลาะห์ได้ยกเกียรติพระองค์ และได้กล่าวว่า : แท้จริงข้าพเจ้าได้ทำมันขึ้นมา และแท้จริงข้าพเจ้าจะไม่สวมมันอีก ท่านจึงขว้างมันไป และประชาชนก็ได้ขว้าง⁴⁹⁴ รายงานโดยหาคิม

เล่าจากอิบนุอับบาส (ร.ด.) ว่าแท้จริงท่านนบี (ซ.ล.) ได้เห็นแหวนทองคำในมือของชายคนหนึ่ง ท่านได้ถอดมันออกและขว้างมันทิ้งไป พร้อมกับได้กล่าวว่า ใครคนใดคนหนึ่งจากพวกท่าน ตั้งใจไปหาถ่านไฟจากขุมนรก จึงได้เอามันมาสวมไว้ในมือของเขา ต่อมาได้มีผู้กล่าวแก่ชายผู้นั้น หลังจากท่านนบี (ซ.ล.) ได้ไปแล้วว่า จงหยิบแหวนของท่าน เอามันไปใช้ประโยชน์ ชายผู้นั้นได้กล่าวว่า ไม่, สาบานต่ออัลเลาะห์ ข้าพเจ้าจะไม่หยิบมันตลอดไป โดยที่ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้ขว้างมันไปแล้ว⁴⁹⁵ รายงานโดยมุสลิม

(492) คือด้านหนึ่งห้อยอยู่ที่ต้นคอของข้าพเจ้า อีกด้านหนึ่งห้อยอยู่ที่ไหล่ของข้าพเจ้า

(493) และนี่เป็นสิ่งที่ใช้ปฏิบัติ การห้อยปลายผ้าโพกศีรษะไว้ด้านหลังแม้จะเป็นสุนัตแต่ก็ไม่มักโรห์ที่จะละทิ้ง เพราะท่านนบี (ซ.ล.) ไม่ได้ทำเป็นประจำ บางครั้งท่านสวมหมวกโดยไม่ได้โพกผ้า และบางครั้งท่านโพกผ้าโดยไม่ได้สวมหมวก แต่ส่วนมากแล้วท่านจะโพกผ้าทับหมวก, ปรากฏว่าผ้าโพกศีรษะของท่านนบี (ซ.ล.) นั้นยาวเจ็ดศอก, และหมวกของเหล่าอัครสาวกของท่านนบีนั้นเป็นหมวกที่แนบกับศีรษะไม่ไข่นวมทรงสูง เพราะมีหะดีษของติรมีซีว่า "ปรากฏว่าหมวกของบรรดาอัครสาวกของท่านนบี (ซ.ล.) นั้นแนบติดศีรษะ"

(494) ท่านนบี (ซ.ล.) ได้ทำแหวนทองคำขึ้นมาวงหนึ่งและท่านได้สวมมัน ต่อมาประชาชนก็ได้ทำขึ้นและสวมตามท่าน เมื่อได้มีคำสั่งห้ามท่านนบีได้ขึ้นแสดงகுட்சะห์และได้ถอดแหวนโยนลงข้างหน้าประชาชน, ประชาชนก็จึงได้ถอดและโยนลงเช่นเดียวกันเป็นการปฏิบัติตามแบบฉบับของท่าน

(495) การที่ท่านนบี (ซ.ล.) ถอดแหวนจากมือของชายคนนั้นและโยนไปนั้นชี้ให้เห็นว่ามันเป็นสิ่งต้องห้ามเหนือผู้ชาย

และได้มีผู้ชายคนหนึ่งมาหาท่านนบี (ซ.ล.) โดยสวมแหวนที่ทำจากทองแดง ท่านได้กล่าวแก่เขาว่า ไม่สมควรที่ข้าพเจ้าจะได้กลิ่นรูปปั้นจากท่าน⁴⁹⁶ เขาจึงได้ขว้างมันทิ้งไป ภายหลังจากเขาได้มาอีกโดยสวมแหวนที่ทำจากเหล็ก ท่านได้กล่าวว่า ไม่สมควรที่ข้าพเจ้าจะพบบนร่างของท่าน เครื่องแต่งกายของชาวนรก⁴⁹⁷ เขาจึงได้ขว้างมันทิ้งไปแล้วกล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลุลละห์ ข้าพเจ้าจะใช้สิ่งใดทำแหวน ท่านตอบว่า ท่านจงทำแหวนจากเงิน และอย่าให้มันมีน้ำหนักเต็มหนึ่งมิชกอล *รายงานโดยเจ้าของสุนัน*

เล่าจากอะนัส (ร.ด.) ว่าแท้จริงท่านนบี (ซ.ล.) ประารถนาที่จะเขียนสาส์นไปยังกษัตริย์ กิสรอ กษัตริย์ กอยซอร และกษัตริย์ นัจยซี ได้มีผู้กล่าวว่า แท้จริงพวกกษัตริย์นั้นจะไม่รับสาส์น นอกจากต้องมีตราประทับ ท่านนบี (ซ.ล.) จึงได้ทำแหวนขึ้นวงหนึ่ง ตัวเรือนของมันเป็นเงินและได้สลักลงไปว่า มุฮำหมัดศาสนทูตของอัลละห์ และเล่าจากเขา (อะนัส) ว่าแท้จริงท่านนบี (ซ.ล.) ได้ทำแหวนขึ้นวงหนึ่งจากเงิน และได้สลักลงบนแหวนวงนั้นว่า มุฮำหมัดศาสนทูตของอัลละห์ และท่านได้ประกาศแก่ประชาชนว่า แท้จริงข้าพเจ้าได้ทำแหวนขึ้นวงหนึ่งจากเงินและข้าพเจ้าได้สลักลงในแหวนวงนั้นว่า มุฮำหมัดศาสนทูตของอัลละห์ และจะไม่มีใครสลักตามข้อความที่ท่านสลักอีก⁴⁹⁸ *รายงานโดยหำคน*

และเล่าจากเขา (อะนัส) ได้กล่าวว่า ปรากฏว่าการสลักแหวนของท่านนบี (ซ.ล.) มีสามแถว มุฮำหมัด แถวหนึ่ง ศาสนาทูต (ของ) แถวหนึ่ง และอัลละห์อีกแถวหนึ่ง *รายงานโดยติรมีซี*

และเล่าจากเขา (อะนัส) ได้กล่าวว่า . ปรากฏว่าแหวนของท่านนบี (ซ.ล.) ทำจากเงิน และหัวแหวนก็ทำจากเงิน *รายงานโดยหำคน นอกจากมุสลิม*

และเล่าจากเขา (อะนัส) ว่าแท้จริงท่านนบี (ซ.ล.) ได้สวมแหวนเงินไว้ในมือขวาของท่าน และที่แหวนนั้นมีหัวเป็นหินจากออบิซิเนีย, ท่านได้เอาหัวแหวนไว้ติดกับฝ่ามือของท่าน *รายงานโดยหำคน นอกจากบุคอรี*

(496) เพราะรูปปั้นส่วนมากทำจากทองแดง

(497) เพราะเครื่องจองจำของชาวนรกเป็นเหล็ก

(498) ท่านได้ห้ามประชาชนจากการสลักข้อความอย่างเดียวกันนี้ลงบนแหวนของพวกเขา

เพื่อให้ข้อความนี้เป็นของท่านนบี

โดยเฉพาะใช้ประทับบนเอกสารต่างๆ

และเล่าจากเขา (อะนัส) ปรากฏว่าแหวนของท่านนบี (ซ.ล.) อยู่ในนี้พร้อมกับชี้ไปที่ นิ้วก้อยของมือซ้าย⁴⁹⁹ รายงานโดยมุสลิมและน้าซาอ์ และปรากฏว่าอะซันและฮุเซ็นได้สวม แหวนของเขาทั้งสองไว้ในมือซ้าย⁵⁰⁰ รายงานโดยติรมีซีย์และถือว่าเป็นหะคิมขอเหี้ยห้

เล่าจากอะลี (ร.ด.) ได้กล่าวว่า . ท่านนบี (ซ.ล.) ได้ห้ามข้าพเจ้าสวมแหวนในสองนิ้ว นี้ หรือนิ้วนี้ พร้อมกับทำท่าไปยั้งนิ้วกลางและนิ้วที่ติดกับนิ้วกลาง⁵⁰¹ รายงานโดยมุสลิมและติรมีซีย์ และน้าซาอ์

เล่าจากอะนัส (ร.ด.) ได้กล่าวว่า . ปรากฏว่าท่านนบี (ซ.ล.) เมื่อจะเข้าห้องส้วมท่าน จะถอดแหวนของท่านออก⁵⁰² รายงานโดยติรมีซีย์ และน้าซาอ์

เล่าจากอิบนิอุมัร (ร.ด.) ได้กล่าวว่า ท่านนบี (ซ.ล.) ได้ทำแหวนขึ้นวงหนึ่งจากเงิน ได้ปรากฏอยู่ในมือของท่าน ภายหลังตกไปอยู่ในมือของอะบูกักร ภายหลังได้ตกไปอยู่ในมือ ของอุมัร ภายหลังได้ตกไปอยู่ในมือของอุสมาน จนกระทั่งหลุดจากมืออุสมาน ลงไปอยู่ในบ่อ อะรีส⁵⁰³ รายงานโดยสามท่านและน้าซาอ์

รองเท้าแตะ⁵⁰⁴

เล่าจากท่านบิร (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ขณะที่พวกเราอยู่ในสงครามหนึ่ง ข้าพเจ้าได้ยิน ท่านนบี (ซ.ล.) กล่าวว่า : ท่านทั้งหลายจงหารองเท้าไว้ให้มาก ๆ เพราะแท้จริงชายคนหนึ่ง จะคงมีสภาพเหมือนผู้ขับขี่พาหนะ トラบที่เขายังสวมรองเท้าอยู่⁵⁰⁵ รายงานโดยมุสลิมและอะบูดาอูด

เล่าจากอะบีฮุร็อยเราะห์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : เมื่อใครคนใดคน หนึ่งจากพวกท่านสวมรองเท้าให้เขาจงเริ่มด้วยเท้าขวาและเมื่อเขาถอดให้เขาจงเริ่มที่เท้าซ้าย และให้เขาจงสวมมันทั้งสองข้าง หรือจงถอดมันออกทั้งสองข้าง รายงานโดยสี่คน

(499) ไม่ขัดกันกับที่ว่าท่านนบี (ซ.ล.) เคยสวมแหวนที่นิ้วก้อยมือข้างขวา เพราะบางที่ท่านอาจสวมข้างขวา บางที่ท่านอาจสวม ข้างซ้าย

(500) คงเป็นบางครั้ง

(501) ทางด้านหัวแม่มือคือนิ้วชี้

(502) เป็นการยกย่องและให้เกียรติแก่นามชื่อของอัลเลาะห์ที่สถักอยู่กับแหวนของท่าน

(503) บ่ออะรีส เป็นบ่อที่อยู่ใกล้กับมัสยิด กุบาฮ์

(504) รองเท้าแตะที่ปรากฏในสมัยท่านนบี (ซ.ล.) นั้นพื้นทำด้วยหนัง ด้านบนเปิดแต่มีสายคาดให้เท้ายึด

(505) รองเท้าจะรักษาเท้าเหมือนกับพาหนะที่รักษาไม่ให้เท้าของผู้ขับขี่แตะพื้นดิน

และในบางรายงานว่า : เมื่อสายคาดรองเท้าข้างหนึ่งของใครคนใดคนหนึ่งจากพวกท่านขาดเขาอย่าเดินในรองเท้าอีกข้างหนึ่ง จนกว่าจะได้ซ่อมมัน (ข้างที่ขาด) เสียก่อน

อิบนุอุมัร (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าเห็นท่านนบี (ซ.ล.) สวมรองเท้าหนึ่งที่ไม่ดีจนคิด ท่านได้อาบเท้าละหมาดในขณะที่สวมรองเท้าคู่นั้น และข้าพเจ้าก็ชอบที่จะสวมมัน รายงานโดยห้าคนนอกจากตรีมีซี

และท่านอะนัส (ร.ด.) ได้กล่าวว่า แท้จริงรองเท้าของท่านนบี (ซ.ล.) มีสายคาดสองเส้น⁵⁰⁶ รายงานโดยห้าคนนอกจากมุสลิม

ท่านอิบนุอับบาส (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : นับเป็นชุนนะห์ เมื่อชายคนหนึ่งได้นั่งลง ให้เขาถอดรองเท้าทั้งสองข้างของเขาและให้วางมันไว้ข้างตัวเขา⁵⁰⁷

เล่าจากอัลมุซันนะฮ์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า ท่านเดาะหฺยะตุลกาลบี ได้มอบรองเท้าหุ้มข้อคู่หนึ่งเป็นกำนัลแก่ท่านนบี (ซ.ล.) ท่านนบี (ซ.ล.) ได้สวมมันทั้งสองข้าง

เล่าจากอัब्ดุลลาห์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ปรากฏว่าบร่าญของนบีมุซา ในวันที่พระผู้อภิบาลได้พบกับท่าน มีเครื่องนุ่งห่มที่ทำจากผ้าขนสัตว์ มีเสื้อคลุมผ้าหน้าทำจากผ้าขนสัตว์และมีหมวกขนสัตว์ใบเล็ก ๆ และกางเกงที่ทำจากผ้าขนสัตว์ และปรากฏว่ารองเท้าของท่านทำจากหนังลาตาย รายงานหะดีษทั้งสองโดยตรีมีซี

ควรให้มีความสะอาด

เล่าจากยาบิร (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ท่านนบี (ซ.ล.) ได้มาหาพวกเราท่านได้เห็นผู้ชายคนหนึ่งผมเป็นกระเซิง ท่านได้กล่าวว่า ชายผู้นี้ไม่มีสิ่งที่จะทำให้ผมของเขาเรียบร้อยหรือและได้เห็นผู้ชายอีกคนหนึ่งสวมเสื้อผ้าสกปรกท่านได้กล่าวว่า ชายผู้นี้ไม่มีสิ่งที่จะใช้ซักเสื้อผ้าของเขา (ให้สะอาด) หรือ

และท่านอะบฺลุสะหฺวีซ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้มาหาท่านนบี (ซ.ล.) ในเสื้อผ้าชนิดที่เลวท่านได้ถามว่า ท่านมีทรัพย์สินไหม? ข้าพเจ้าตอบว่า มี, ท่านถามว่า จากทรัพย์สินชนิดใด ข้าพเจ้าตอบว่า จากอูฐ แพะ ม้า และทาส ท่านจึงได้กล่าวว่า เมื่ออัลเลาะห์ได้มอบทรัพย์สินแก่ท่าน ก็จงให้พระองค์ได้เห็นร่องรอยความโปรดปรานของอัลเลาะห์ และความใฝ่บุญของพระองค์ที่มอบให้แก่ท่านบ้าง รายงานหะดีษทั้งสองโดยอะบูดาอูดและน้าฮาอ์

(506) เส้นหนึ่งอยู่ติดกับหัวแม่เท้าอีกเส้นหนึ่งอยู่ระหว่างนิ้วกลางกับนิ้วนาง และสายคาดทั้งสองเส้นนี้ไปเชื่อมติดกับสายคาดที่พาดอยู่บนหลังเท้า

(507) คือทางด้านซ้าย

และท่านรอซูลุลเลาะห์ (ช.ล.) ได้กล่าวว่า : แท้จริงอัลเลาะห์ทรงบริสุทธิ์ พระองค์รักสิ่งที่บริสุทธิ์, (อัลเลาะห์) ทรงสะอาด พระองค์รักความสะอาด, (อัลเลาะห์) ทรงใจบุญ พระองค์รักความใจบุญ, (อัลเลาะห์) ทรงใจกว้าง พระองค์รักความใจกว้าง พวกท่านจงทำความสะอาดลานบ้านของพวกท่าน, และพวกท่านอย่าทำตัวเหมือนพวกยะฮูด (ยิว) *รายงานโดย ตีรมีชีด้วยสายงานที่หะซัน*

บทที่สาม ระเบียบในการนุ่งห่ม

เล่าจากอิบนิอุมัร (ร.ด.) จากท่านนบี (ช.ล.) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดลากผ้านุ่งอย่างเป็นทางการหนึ่งหยิ่งยะโส อัลเลาะห์จะไม่มองไปยังเขาในวันกิยามะห์ ท่านอะบูบักร์ได้กล่าวว่า : โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ แท้จริง ผ้านุ่งด้านหนึ่งจากสองด้านของข้าพเจ้าห้อยลงมา โดยข้าพเจ้าเพิ่งทราบว่า มันเป็นอย่างนั้น ท่านนบี (ช.ล.) ได้กล่าวว่า ท่านไม่ใช่บุคคลที่ทำเช่นนั้นเพื่อแสดงความหยิ่งยะโส *รายงานโดยหาคัน*

เล่าจากอะบีสุรอยเราะห์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ช.ล.) ได้กล่าวว่า : ขณะที่ผู้ชายคนหนึ่งกำลังเดินอยู่, ผมที่ห้อยลงมาประป่าของเขา และผ้าคลุมสองผืนของเขา ทำความครีหมอกครีมีใจแก่เขา บัดดลนั้น แผ่นดินได้สูบเขาลงไป ดังนั้นเขาจะย่ำอยู่ใต้แผ่นดินจนถึงวันกิยามะห์ *รายงานโดยบุคอรีและมุสลิม*

และเล่าจากเขา (อะบีสุรอยเราะห์) ว่าเขาได้เห็นผู้ชายคนหนึ่งลากผ้านุ่งของเขา โดยได้เดินเอาเท้าตบพื้น ขณะนั้นท่านอะบูสุรอยเราะห์เป็นเจ้าของปกครองบะห์รายน ท่านอะบูสุรอยเราะห์ได้กล่าวว่า เจ้าเมืองได้มาแล้ว เจ้าเมืองได้มาแล้ว (และกล่าวว่า) ท่านรอซูลุลเลาะห์ได้กล่าวว่า แท้จริงอัลเลาะห์จะไม่มองดูบุคคลที่ลากผ้านุ่งโดยหยิ่งยะโส *รายงานโดยมุสลิม*

เล่าจากอะบีซัรร์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ช.ล.) ได้กล่าวว่า : บุคคลสามจำพวกที่อัลเลาะห์จะไม่พูดกับพวกเขาในวันกิยามะห์ คือคนที่ชอบล่าเล็ก ซึ่งเขาจะไม่ให้สิ่งใดนอกจากเขาจะต้องล่าเล็ก, คนที่จำหน่ายสินค้าของตนด้วยการสาบานเท็จ, และคนที่ทำให้ผ้านุ่งของตนกรอมเท้า *รายงานโดยหาคัน นอกจากบุคอรี*

และท่านรอซูลุลเลาะห์ (ช.ล.) ได้กล่าวว่า : ท่านทั้งหลายจงรับประทาน ท่านทั้งหลายจงดื่ม ท่านทั้งหลายจงสวมใส่ และท่านทั้งหลายจงบริจาคทาน โดยไม่ฟุ่มเฟือยและโอ้อวด

และอิบนุอับบาส (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : จงรับประทานสิ่งที่ท่านต้องการ จงสวมใส่สิ่งที่ท่านต้องการ トラบใดที่สองประการนี้จะไม่ทำให้ท่านผิดพลาด นั่นคือความฟุ่มเฟือยและโอ้อวด *รายงานหะดีษทั้งสองโดยบุคอรี*

เล่าจากอิบนิอุมร์ (ร.ค.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า การทำให้กรอมนั้นมีอยู่ใน ผ้าถุง เสื้อ และผ้าโพกศีรษะ ผู้ใดลากสิ่งใดจากสิ่งที่กล่าวมา โดยแสดงความหยิ่งยะโส อัลเลาะห์ จะไม่มองเขาในวันกิยามะห์ *รายงานโดยอะบูดาวูด และน้าชาวอิ*

เล่าจากอิบนิอุมร์ (ร.ค.) ได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้เดินผ่านท่านนบี (ซ.ล.) โดยที่ผ้าถุง ของข้าพเจ้ากรอมเท่า ท่านได้กล่าวว่า โอ้อับดุลเลาะห์ ท่านจงยกผ้าถุงของท่านขึ้น ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงได้ยกผ้าถุงขึ้น หลังจากนั้นท่านได้กล่าวว่า จงเพิ่มอีก ข้าพเจ้าจึงได้ยกเพิ่มขึ้นอีก ต่อมาข้าพเจ้าได้ระมัดระวังมันในภายหลัง ได้มีบางคนจากกลุ่มชนถามว่า ยกสูงขึ้นถึงแค่ไหน เขาตอบว่า ครึ่งหน้าแข้งทั้งสองข้าง *รายงานโดยมุสลิม*

และท่านฮุไซฟะห์ (ร.ค.) ได้กล่าวว่า ท่านนบี (ซ.ล.) ได้จับน่องของข้าพเจ้า หรือ หน้าแข้งของท่าน แล้วกล่าวว่า นี่คือนิ้วของผ้าถุง ดังนั้นถ้าหากท่านไม่ยอม ก็ให้ต่ำลงไปยิ่งกว่า นั้น ถ้าท่านยังไม่ยอม ก็ไม่สมควรที่ผ้าถุงจะกรอมอยู่ที่ตาตุ่ม ทั้งสองข้าง *รายงานโดยติรมีซีย์และ น้าชาวอิ*

ท่านอับดุลเราะห์มาน (ร.ค.) ได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้ถามอะบูสะอีด ถึงเรื่องผ้าถุง เขา ได้กล่าวว่า : ท่านได้พบกับผู้เชี่ยวชาญแล้ว ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ผ้าถุงของ มุสลิม ถึงครึ่งหน้าแข้ง ไม่เป็นการลำบากและไม่มีบาปในสิ่งที่อยู่ระหว่างหน้าแข้งกับตาตุ่ม ทั้งสองข้าง สิ่งที่อยู่ต่ำกว่าตาตุ่มทั้งสองข้างลงไปอยู่ในขมุนรก *รายงานโดยอะบูดาวูด บุคอรีและ น้าชาวอิ*

เล่าจากยาบิรบุตร สุไลม์ (ร.ค.) ได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้เห็นผู้ชายคนหนึ่งที่ประชาชน จะรับความคิดเห็นของเขา เขาจะไม่พูดสิ่งใดนอกจากประชาชนจะรับเอาสิ่งนั้นไปปฏิบัติ ข้าพเจ้าได้ถามว่าชายผู้นี้เป็นใคร? พวกเขาตอบว่า คือรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า จงประสบแต่ท่านความสันติสุข โอ้อันรอซูลุลเลาะห์ (ข้าพเจ้าได้กล่าว) สองครั้ง ท่านได้ กล่าวว่าคุณอยากกล่าวว่าจงประสบแต่ท่านความสันติสุข เพราะแท้จริงมันเป็นการแสดงการวะ แก่คนตาย⁵⁰⁸ ท่านจงกล่าวว่าความสันติสุขจงประสบแก่ท่าน ข้าพเจ้าถามว่า ท่านเป็นศาสนทูต ของอัลเลาะห์หรือ? ท่านตอบว่า ข้าพเจ้าเป็นศาสนทูตของอัลเลาะห์ผู้ซึ่ง เมื่อท่านประสบ ภัย ท่านได้วิงวอนต่อพระองค์ พระองค์ก็จะช่วยให้ภัยพ้นไปจากท่าน และเมื่อท่านประสบภัย และบีแห่งความแห้งแล้ง ท่านได้วิงวอนขอต่อพระองค์ พระองค์จะให้มัน (พืช) งอกงามเป็น ประโยชน์แก่ท่าน และถ้าหากท่านอยู่ในพื้นแผ่นดินอันเว้งว่าง หรือกลางทะเลทราย พาหนะ ของท่านได้พลัดหลงไปจากท่าน ท่านได้วิงวอนขอต่อพระองค์ อัลเลาะห์จะให้มันกลับคืนมา

(508) เป็นประเพณีของชาวอาหรับเช่นกัน ถ้าไม่เช่นนั้นก็ถือว่าบทบัญญัติในเรื่องการกล่าวสลามแก่คนเป็นและคนตายใช้คำ เดียวกัน

หาท่าน ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า ไอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ ได้โปรดสั่งเสียแก่ข้าพเจ้า ท่านได้กล่าวว่า ท่านอย่าค่าผู้ใด เขา (ยาบิร) ได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าไม่เคยค่าหลังจากนั้นอีกเลย ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่มีอิสระ เป็นทาส เป็นอูฐ หรือแกะ ก็ตาม ท่านนบีได้กล่าวว่า ท่านอย่าดูถูกสิ่งใดที่เป็นความดี และท่านจะต้องพูดกับพี่น้องของท่าน โดยท่านมีความเบิกบานกับเขา เพราะนั่นก็เป็นความดี ท่านจงยกฝั่มงูของท่านถึงครึ่งหน้าแข้ง ถ้าหากท่านไม่ยอม ก็ให้ยกขึ้นถึงตาคุ่มทั้งสองข้าง และท่านจงระวังการนุ่งผ้ากรอมเพราะนั่นถือว่าการหยิ่งยะโส และแท้จริงอัลเลาะห์ไม่ชอบความหยิ่งยะโส และถ้าหากมีคนใดค่าท่าน และประณามท่าน ด้วยสิ่งที่เขารู้ (ความลับ) ในตัวท่าน ท่านอย่าประณามเขาด้วยสิ่งที่ท่านรู้ในตัวเขา เพราะแท้จริงภัยพิบัตินั้น ๆ จะประสบกับเขา *รายงานโดยอะบูดาวูด*

อัสมาอุ บุตรสาว ยะซีด (ร.ค.) ได้กล่าวว่า ปรากฏว่า แขนเสื้อที่มีมือของท่านนบี (ช.ล.) นั้นถึงข้อมือ

เล่าจากอะบีสุรอยเราะห์ (ร.ค.) จากท่านนบี (ช.ล.) ได้กล่าวว่า เมื่อพวกท่านได้สวม และเมื่อพวกท่านได้อาบน้ำละหมาด ท่านทั้งหลายจงเริ่มด้วยข้างขวาของพวกท่านก่อน *รายงานหะดีษทั้งสองโดยเจ้าของสุนัน*

เล่าจากมูอาวิยะห์ บุตร กุรเราะห์ (ร.ค.) จากบิดาของเขาได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้มาหาท่านนบี (ช.ล.) ขณะที่ท่านอยู่ในกลุ่มชนจากเผ่ามุไซนะห์ พวกเราได้ให้คำมั่นแก่ท่าน และแท้จริงเสื้อของท่านนั้นปลดกระดุม ต่อมาข้าพเจ้าได้ให้คำมั่นกับท่าน หลังจากนั้นข้าพเจ้าได้เอามือของข้าพเจ้าล้วงเข้าไปในคอเสื้อของท่าน และข้าพเจ้าได้สัมผัสกับตราประทับการเป็นนบีของท่าน, อุรวะห์ได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าไม่เคยพบมูอาวิยะห์ และไม่เคยพบบุตรชายของเขานอกจากเขาทั้งสองจะปลดกระดุมออกทั้งในฤดูหนาวและฤดูร้อน *รายงานโดยอะบูดาวูด ตีรมีซี และ บัซซาร*

การกล่าวคำสรรเสริญขณะสวมเครื่องแต่งกาย

เล่าจาก อะบีสะอีด (ร.ค.) ได้กล่าวว่า : ปรากฏว่าท่านนบี (ช.ล.) เมื่อได้สวมเครื่องนุ่งห่มใหม่ ๆ เขา (ผู้รายงาน) ได้เอ่ยถึงเครื่องนุ่งห่มนั้นบางที่เป็นเสื้อหรือผ้าโพกศีรษะ หลังจากนั้นท่านจะกล่าวว่า : โอ้พระองค์อัลเลาะห์ มวลการสรรเสริญเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ท่าน ที่พระองค์ท่านได้ให้ข้าพเจ้าสวมใส่มัน ข้าพเจ้าขอต่อพระองค์ท่านจากความดีของมัน และความดีของสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาจากมัน และข้าพเจ้าขอป้องกันด้วยพระองค์ท่านจากความชั่วของมัน และความชั่วของสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาจากมัน และปรากฏว่า บรรดาอัครสาวกของท่านนบี (ช.ล.) เมื่อคนใดคนหนึ่งจากพวกเขาได้สวมเครื่องนุ่งห่มใหม่ ๆ จะมีผู้กล่าวแก่เขาว่า ท่านจะได้อยู่ใช้จนมันขาด และอัลเลาะห์ตาอาลาจะทดแทนให้ใหม่ *รายงานโดยเจ้าของสุนัน*

เล่าจาก สะหัล บุตร มุอาซ บุตรอะนัส จากบิดาของเขา (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า ผู้ใดได้รับประทานอาหารแล้ว ภายหลังเขาได้กล่าวว่า มวลการสรรเสริญเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์อัลเลาะห์ ซึ่งได้ให้ข้าพเจ้ารับประทานอาหารนี้ และได้ประทานมันเป็นเครื่องยังชีพแก่ข้าพเจ้าโดยไม่มีพลัง และกำลังจากข้าพเจ้า เขาจะได้รับอภัยโทษจากบาปที่แล้วมาและที่จะเกิดขึ้นในภายหลัง ท่านได้กล่าวว่า และผู้ใดได้สวมเครื่องนุ่งห่ม แล้วได้กล่าวว่า มวลการสรรเสริญเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลเลาะห์ ผู้ซึ่งได้ให้ข้าพเจ้าสวมใส่เครื่องนุ่งห่มนี้ และได้ประทานมันให้เป็นปัจจัยในการยังชีพแก่ข้าพเจ้า โดยไม่มีพลังและกำลังใด ๆ จากข้าพเจ้า เขาจะได้รับการอภัยจากบาปที่แล้วมา และที่จะเกิดขึ้นในภายหลัง *รายงานโดยอะบูดาวูดและติรมีซี*

และท่านอุมัร (ร.ด.) ได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้ยินท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) กล่าวว่า ผู้ใดสวมเครื่องนุ่งห่มชิ้นใหม่ แล้วกล่าวว่า มวลการสรรเสริญเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลเลาะห์ ผู้ซึ่งได้ให้ข้าพเจ้าสวมใส่สิ่งที่ข้าพเจ้าใช้ปกปิดอวัยวะที่พึงสงวนของข้าพเจ้า และใช้มันตกแต่ง ในขณะที่ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ หลังจากนั้นเขาตั้งใจไปที่เครื่องนุ่งห่มเก่า ๆ และได้บริจาคเป็นทาน ปรากฏว่าเขาผู้นั้นจะอยู่ในความอารักขาของอัลเลาะห์ อยู่ในความคุ้มครองของอัลเลาะห์ อยู่ใน การปิดบังของอัลเลาะห์ทั้งขณะมีชีวิตและเป็นศพ *รายงานโดยติรมีซี*

เล่าจากอุมมี คอลิด บุตรสาว คอลิด (ร.ด.) ได้กล่าวว่า ได้มีผู้นำผ้าจำนวนหนึ่งมา มอบให้ท่านนบี (ซ.ล.) ในผ้าจำนวนนั้นมีผ้าทางผืนเล็ก ๆ ผืนหนึ่งสีดำ ต่อมาท่านได้กล่าวว่า ผู้ใดที่พวกท่านเห็นเหมาะสมที่เราจะให้เขาสวมเครื่องนุ่งห่มนี้ กลุ่มชนนั้นนั่งเจียบ ท่านจึงกล่าวว่า ท่านทั้งหลายจงไปนำตัวอุมมีคอลิดมาหาข้าพเจ้า หล่อนจึงได้ถูกนำตัวมาโดยถูกหามา ท่านจึงหยิบผ้าทางผืนนั้นด้วยมือของท่าน และได้สวมมัน (ให้แก่หล่อน) และท่านได้กล่าวว่า : เธอจงอยู่ใช้มันจนขาด และเธอจงอยู่ใช้มันจนเก่า และปรากฏว่าในผ้าผืนนั้นมีทางสี่ เขียวหรือสีเหลือง และท่านได้กล่าวว่า โอ้อุมมีคอลิด สิ่งนี้ดีแล้ว *รายงานโดยบุคอรีและอะบูดาวูด*

เครื่องนุ่งห่มของผู้หญิง

อัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสว่า : ใ้ผู้เป็นนบี ท่านจงกล่าวสอนบรรดาภรรยาของท่าน บรรดาบุตรสาวของท่าน และแก่บรรดาผู้หญิง (ภรรยา) ของศรัทธาชนทั้งหลาย ให้พวกนาง ปลดปล่อยเสื้อคลุมห้อยลงมาคลุมร่างของพวกนางให้มิดชิด (การสวมใส่ใน) สภาพเช่นนี้ เป็นที่ ไกลเคียงแล้วที่พวกนางจะถูกรู้จัก (ว่าพวกนางเป็นหญิงที่ดี) และจะไม่ถูกรังควานจากผู้คน และพระองค์อัลเลาะห์นั้นเป็นผู้อภัยยิ่ง เป็นผู้เมตตาอย่างยิ่ง

และพระองค์ได้ตรัสว่า : และจงประกาศเกิดแก่บรรดาผู้หญิงที่มีศรัทธาให้พวกนาง ยับยั้งสายตาของพวกนาง ให้พวกนางรักษาวัยวะเพศของพวกนาง และพวกนางจะต้องไม่เปิดเผยให้เห็นเครื่องประดับของพวกนาง นอกจากสิ่งที่เปิดเผยจากมัน⁵⁰⁹ และพวกนางจะต้องดึงผ้าคลุมศีรษะของพวกนางมาปิดไว้บนคอเสื้อของพวกนาง และพวกนางจะต้องไม่เปิดเผยเครื่องประดับของพวกนาง ยกเว้นแก่คู่ครองของพวกนาง

เล่าจากอุมมี ซะลามะห์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า เมื่อโองการที่ (มีความหมาย) ว่า “ให้พวกนางปล่อยเสื้อคลุมห้อยลงมาคลุมร่างของพวกนางให้มิดชิด” หญิงชาวอันซอร ได้ออกมาคล้ายกับบนศีรษะของพวกหล่อนมีอีกา จากเครื่องนุ่งห่ม⁵¹⁰ รายงานโดยอะบูดาวูด

เล่าจากอาอิชะห์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า ขออัลเลาะห์ได้โปรดเมตตาส่งสารบรรดาผู้หญิงของพวกผู้อพยพรุ่นแรก ๆ เมื่อโองการที่ (มีความหมาย) ว่า “และพวกนางจะต้องดึงผ้าคลุมบนศีรษะของพวกนางมาปิดไว้บนคอเสื้อของพวกนาง” ได้ประทานลงมา พวกนางได้ฉีกผ้านุ่งของพวกนาง และนำไปใช้เป็นผ้าคลุมศีรษะ รายงานโดยอะบูดาวูดและบุคคอรีย์

และท่านนบี (ซ.ล.) ได้เข้าไปหาอุมมี ซะลามะห์ ในสภาพที่หล่อนคลุมศีรษะ ท่านได้กล่าวว่า คลุมครั้งเดียวไม่ต้องคลุมสองครั้ง

และเล่าจากหล่อน (อาอิชะห์) ว่าแท้จริง อัสมอา บุตรสาวของอะบีบักร์ (ร.ด.) ได้เข้ามาหาท่านนบี โดยหล่อนสวมเสื้อผ้าบาง ๆ ท่านจึงได้เบือนหน้าหนีหล่อน พร้อมทั้งกล่าวว่า โอ้อัสมอา แท้จริงผู้หญิงนั้น เมื่อถึงวัยมีประจำเดือนแล้วไม่เหมาะสมแก่หล่อนที่จะเผยให้เห็นจากร่างของหล่อน นอกจากนี้และนี้ ท่านได้ชี้ไปที่ใบหน้าของท่านและมือทั้งสองข้างของท่าน รายงานหะดีษ ทั้งสองโดยอะบูดาวูด

เล่าจากอิบนิอุมร์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า ผู้ใดลากผ้านุ่งของเขาโดยหยิงยะโส อัลเลาะห์จะไม่มองไปยังเขาในวันกิยามะห์ อุมมุซะลามะห์ได้กล่าวว่า พวกผู้หญิงจะทำอย่างไรกับชายผ้าของพวกหล่อน ท่านตอบว่า ให้พวกหล่อนปล่อยมันให้ห้อยไว้หนึ่งคืบ หล่อน (อุมมิซะลามะห์) ได้กล่าวว่า ถ้าอย่างนั้น เท้าของพวกหล่อนก็จะต้องเผยออกมา ท่านกล่าวว่า : ดังนั้นให้พวกหล่อนปล่อยมันห้อยไว้หนึ่งศอก โดยไม่ให้เกินกว่านั้น⁵¹¹ รายงานโดย ตริมีซีและอีกสองท่าน

(509) คือใบหน้าและมือทั้งสองข้างถึงข้อมือ

(510) เป็นการปฏิบัติตามคำสั่งของอัลเลาะห์

(511) ห่วงศอกในที่นี้คือ ที่เกินจากชายผ้านุ่งของผู้ชายที่อยู่ครึ่งหน้าแข้ง ดังนั้นส่วนที่เกินจากร่างของผู้หญิงก็ประมาณหนึ่งคืบ

พันร่างกายด้วยผ้าฝืนเดียว, และการนั่งชันเข่าโดยใช้ผ้าพัน

เล่าจากอะบีสะอีด (ร.ด.) ได้กล่าวว่า ท่านนบี (ซ.ล.) ได้ห้ามมาจากการพันร่างกายด้วยผ้าฝืนเดียว⁵¹² และได้ห้ามการที่ชายคนหนึ่งจะนั่งชันเข่าอยู่ในผ้าฝืนเดียวโดยที่ไม่มีสิ่งใดจากผ้า นั้นปิดอยู่บนอวัยวะเพศของเขา *รายงานโดยหาคิน*

บทที่สี่ แนวทางที่เป็นธรรมชาติบริสุทธิ์

เล่าจากอาอิชะห์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า สิบประการจากธรรมชาติที่บริสุทธิ์ คือ การขลิบหนวด การไว้เครา การแปรงฟัน การสูดน้ำเข้าจมูก การตัดเล็บ การล้างรอยพับของนิ้ว การถอนขนรักแร้ การโกนขนใต้ร่มผ้า การชำระด้วยน้ำ ท่านมุฮอับได้กล่าวว่า และข้าพเจ้าลืมนประการที่สิบ, แต่มันคือการบ้วนปาก *รายงานโดยหาคิน*

เล่าจากอิบนิอุมร์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า ท่านทั้งหลายจงทำให้แตกต่างจากพวกผู้ตั้งภาคี และท่านทั้งหลายจงไว้เครา และโกนหนวด⁵¹³

และปรากฏว่าอิบนิอุมร์ (ร.ด.) เมื่อได้ประกอบพิธีฮัจญ์ หรืออุมเราะห์ ท่านได้กำเคราของท่าน ดังนั้นสิ่งที่พ้นจากกำมือ ท่านจะตัดออก *รายงานโดยหาคิน*

และท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า ผู้ใดไม่ตัดหนวดของเขา ดังนั้นเขาไม่ใช่เป็นส่วนหนึ่งของพวกเรา *รายงานโดยติรมีซีย์และน้าฮาอ์*

และท่านอะนัส (ร.ด.) ได้กล่าวว่า พวกเราถูกสอนในเรื่องการขลิบหนวด ตัดเล็บ ถอนขนรักแร้ โกนขนใต้ร่มผ้าว่าไม่ให้พวกเราปล่อยไว้เกินสี่สิบวัน *รายงานโดยหาคินนอกจากบุคอรี*

เล่าจากอุมมิ อะตียะห์ (ร.ด.) ว่า แท้จริงมีผู้หญิงคนหนึ่งเคยทำคอตัน ที่นครมะดีนะห์ ท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวแก่หล่อนว่า เธออย่าขลิบ⁵¹⁴ ออกจนหมด เพราะนั่นมันเป็นส่วนดีของผู้หญิง และมันทำให้สามีรัก *รายงานโดย ดาวูด ตอบรอนี และฮาгим และตัวบทของฮาгим* ว่า ที่นครมะดีนะห์มีผู้หญิงคนหนึ่งเรียกกันว่า อุมมุอะตียะห์ ทำหน้าที่ขลิบปลาย (เม็ดละมุด) ของพวกทาสหญิง ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้กล่าวแก่หล่อนว่า เธอจงลดลงและอย่าขลิบ (ปลายเม็ดละมุด) ออกจนหมด เพราะมันเป็นราศีแก่ใบหน้า และเป็นส่วนดีสำหรับสามี

(512) คือการพันร่างด้วยผ้าโดยปลายผ้าด้านหนึ่งพาดอยู่บนบ่าของเขา หรือหมายถึงการพันร่างด้วยผ้าโดยไม่มีช่องให้มีโผล่ออกมา

(513) การโกนเคราถือว่า มักโรห์ ตามทรรศนะของนักวิชาการส่วนใหญ่ และถือว่า ฮารอมตามทรรศนะของอะบูฮะนีฟะห์ ส่วนในเรื่องหนวดนั้นนักวิชาการมีการขัดแย้งกัน ซาฟิอ์ อะบูฮะนีฟะห์ และอะหมัดได้กล่าวว่า สุนัดให้ขลิบออกจนเห็นริมฝีปาก มาลิกได้กล่าวว่าให้ตัดหรือโกน และมีนักวิชาการบางท่านได้กล่าวว่า ให้เลือกปฏิบัติระหว่างสองทรรศนะนั้น

(514) อย่าขลิบเม็ดละมุด ออกจนหมด

ผมและการหัวผม

เล่าจากอะนัส (ร.ด.) ได้กล่าวว่า ปรากฏว่าท่านนบี (ซ.ล.) นั้นผมของท่านระไหล่ทั้งสองข้างของท่าน *รายงานโดยห้าคน นอกจากติรมีซี้*

และเล่าจากเขา (อะนัส) ได้กล่าวว่า ปรากฏว่าผมของท่านนบี (ซ.ล.) ยาวถึงดั้งหูทั้งสองข้างของท่าน *รายงานโดยอะบูดาวูด และน้าซาอ์*

เล่าจากอิบนีอับบาส (ร.ด.) ได้กล่าวว่า ปรากฏว่าท่านนบี (ซ.ล.) ชอบทำตรงกับพวกที่ศรัทธาคัมภีร์ ในสิ่งที่ท่านไม่ได้ถูกบัญชาให้ทำ, และได้ปรากฏว่าพวกที่ศรัทธาในคัมภีร์นั้นปล่อยผมของพวกเขาให้ห้อยลงมารอบๆ ศีรษะ และพวก (มุชริกีน) ที่ตั้งภาคินั้นจะแสกผมของพวกเขา ต่อมาท่านนบี (ซ.ล.) ได้ปล่อยผมที่ขม่อมของท่านให้ห้อยลงมา และได้แสกผมในภายหลัง *รายงานโดยห้าคน*

เล่าจากอาอิชะห์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า ปรากฏว่าท่านนบี (ซ.ล.) ชอบกระทำข้างขวาก่อน เท่าที่ท่านสามารถในเรื่องของท่านทั้งหมด, ในการทำความสะอาดของท่าน, ในการหัวผมของท่านในการสวมรองเท้าของท่าน, และในการแปรงฟันของท่าน *รายงานโดยห้าคน*

เล่าจากอับดุลลาห์ บุตร มุฆอฟฟัล (ร.ด.) ได้กล่าวว่า ท่านนบี (ซ.ล.) ได้ห้ามการหัวผม เว้นแต่เป็นบางเวลา *รายงานโดยเจ้าของสุนัน*

เล่าจากอิบนีอุมร์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า ท่านนบี (ซ.ล.) ได้ห้าม “ก่อชะอู” ได้มีผู้ถามอิบนีอุมร์ว่า “ก่อชะอู” คืออะไร? ท่านตอบว่า โคนศีรษะเด็กเป็นบางส่วน และปล่อยไว้เป็นบางส่วน *รายงานโดยห้าคนนอกจากติรมีซี้*

และเล่าจากเขา (อิบนีอุมร์) ได้กล่าวว่า ท่านนบี (ซ.ล.) ได้เห็นเด็กคนหนึ่งถูกโคนศีรษะออกเป็นบางส่วนและปล่อยไว้เป็นบางส่วน ท่านนบี (ซ.ล.) จึงได้ห้ามพวกเขาโดยได้กล่าวว่า ท่านทั้งหลายจงโกนมันทั้งหมด หรือจงปล่อยมันไว้ทั้งหมด *รายงานโดยอะบูดาวูด และน้าซาอ์*

และท่านอะนัส (ร.ด.) ได้กล่าวว่า: ข้าพเจ้าเคยมีผมจุก ต่อมามารดาของข้าพเจ้าได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ฉันจะไม่ตัดมัน (ผมจุก) ออกเพราะท่านรอซูลุลละห์ (ซ.ล.) เคยดึงมัน และเคยจับมัน⁵¹⁵ *รายงานโดยอะบูดาวูด*

(515) สามารถตีความรวมกันได้ระหว่างหะดีษนี้กับหะดีษที่ห้ามโคนศีรษะเด็กเป็นบางส่วนและปล่อยไว้เป็นบางส่วน ก็คือผมจุกในที่นี้หมายถึงการปล่อยผมที่ศีรษะไว้บางส่วน และตัดส่วนที่เหลือไว้โดยไม่ได้โกน จึงอนุญาตให้

การยอมผม

เล่าจากอะบีฮุรอยเราะห์ (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : แท้จริงพวกยะฮูด (ยิว) และนะซอรอ (คริสต์) จะไม่ยอมผม ดังนั้น ท่านทั้งหลายจงกระทำให้ต่างจากพวกเขา *รายงานโดยท่าน*

และอะบีกุฮาฟะห์ (ร.ด.) ได้ถูกนำตัวมาในวันที่พิชิตนครมักกะห์ โดยศีรษะ และเศราของเขาเหมือนผล “ชะมอมะห์”⁵¹⁶ ที่ชาวโพลน ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) จึงได้กล่าวว่า ท่านทั้งหลายจงเปลี่ยนแปลง (สีขาว) นี้ ด้วยสิ่งหนึ่ง และท่านทั้งหลายจงออกห่างสีดำ *รายงานโดยมุสลิมและอะบูดาวูด*

และอะนัส (ร.ด.) ได้ถูกถามว่าท่านนบี (ซ.ล.) ได้ยอมผมหรือ ? อะนัสตอบว่า ท่านยังไม่ถึงวัยที่จะมีผมหงอกนอกจากเล็กน้อย และในบางรายงานว่า แท้จริงท่าน(นบี) ไม่ได้ยอมผม และแม้ว่าข้าพเจ้าต้องการจะนับผมหงอกที่แซมอยู่ในเศราของท่าน (ก็นับได้ถ้วน) รายงานโดย บุคอรี มุสลิม และน้าฮาอี และตัวบทของท่านน้าฮาอีว่า “ท่านไม่ได้ยอมผม แท้จริงได้ปรากฏขนหงอกแซมอยู่ใต้ริมฝีปากเล็กน้อย และที่ขมับทั้งสองข้างเล็กน้อย และที่ศีรษะเล็กน้อย

และอินนูมัยร (ร.ด.) ได้กล่าวว่า ปรากฏว่าท่านนบี (ซ.ล.) เคยสวมรองเท้าแตะที่ไม่มีมีขน และเคยยอมเศราของท่านให้เป็นสีเหลืองด้วย “วัลส์”⁵¹⁷ และหญ้าฝรั่ง และปรากฏว่าอินนูมัยร ก็ได้กระทำอย่างนั้น *รายงานโดยอะบูดาวูด บุคอรี และน้าฮาอี*

และอะบุริมซะห์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้มาหาท่านนบี (ซ.ล.) คือตัวข้าพเจ้าและบิดาของข้าพเจ้า และปรากฏว่า ท่านได้พอกเศราของท่านด้วยใบเทียน

เล่าจากอะบีฮุรไรร (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า แท้จริงสิ่งที่ดีสุดที่จะทำให้ผมหงอกนี้เปลี่ยนไป คือ ใบเทียน และ “กะด่า”⁵¹⁸ *รายงานหะดีษทั้งสองโดยเจ้าของสุนัน*

เล่าจากอิบบนอับบาส (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า จะปรากฏมีกลุ่มขนที่ย้อมด้วยสีดำในช่วงสุดท้ายของเวลาเหมือนคอกหอยนกพิราบ พวกเขาจะไม่ได้กลืนสวรรค์⁵¹⁹ *รายงานโดยอะบูดาวูด และน้าฮาอี*

(516) ชะมอมะห์ เป็นต้นไม้ชนิดหนึ่งที่มีดอกและผลสีขาวมักถูกนำมาเปรียบกับคนผมหงอกที่มีผมดำแซมอยู่

(517) เป็นพืชชนิดหนึ่งพบในประเทศเยเมนมีสีเหลืองใช้ย้อม

(518) เป็นพืชชนิดหนึ่งพบในประเทศเยเมนมีสีดำใช้ย้อม

(519) อาจเป็นไปได้ว่าพวกเขาโดนจมน้ำทั้งหมดเหลือแต่เศราที่ถูกย้อมสีดำมีสภาพคล้ายคอกหอยนกพิราบซึ่งเป็นประเพณีของคนกาฬร หรือเป็นไปได้ว่าพวกเขาข้อมสีดำเพื่อตบตาหลอกหลวงหรือเพื่อแสดงความหยิ่งยะโส

และได้มีผู้ถามท่านหญิงอาอิซะห์ (ร.ด) ถึงการข้อมด้วยไบเทียน ท่านหญิงตอบว่า "ไม่เป็นอะไรด้วยไบเทียน แต่ข้าพเจ้าไม่ชอบเพราะแท้จริงคนรักของข้าพเจ้า (ซ.ล) รังเกียจกลิ่นของมัน"⁵²⁰

และเล่าจากเขา (อาอิซะห์) ได้กล่าวว่า ผู้หญิงคนหนึ่งได้โบกมือมายังท่านบี (ซ.ล) อยู่ข้างหลังม่านที่มือของหล่อนมีसानส์ฉบับหนึ่ง ท่านจึงได้จับมือนั้นแล้วกล่าวว่า ข้าพเจ้าไม่รู้ว่า เป็นมือของผู้ชายหรือมือของผู้หญิง หล่อนได้กล่าวว่า แต่เป็นมือของผู้หญิง ท่านได้กล่าวว่า ถ้าเธอเป็นผู้หญิงให้เธอเปลี่ยนสีเล็บของเธอด้วยไบเทียน⁵²¹ *รายงานหะดีษทั้งสองโดยอะบูดาอูดและนัซาคี*

ห้ามต่อผมสักและเสมือนทั้งสองนี้⁵²²

เล่าจากอะบีฮุรَيْرَةَ (ร.ด) จากท่านบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า อัลละหะห์ทรงสาปแช่งผู้หญิงที่ต่อผม และผู้หญิงที่ขอร้องให้ต่อผม⁵²³ ผู้หญิงที่สักและผู้หญิงที่ขอร้องให้สัก⁵²⁴

และมีผู้ได้ยินท่านมุอาวิยะห์ (ร.ด) ในปีที่เขาประกอบพิธีฮัจญ์ ขณะที่เขาอยู่บนแท่น (มิมบร) และในมือของเขามีผมกระจุกหนึ่ง เขาได้กล่าวว่า ปวงปราชญ์ของพวกท่านไปอยู่ที่ไหน ข้าพเจ้าได้ยินท่านนบี (ซ.ล) ห้ามเสมือนสิ่งนี้ และได้กล่าวว่าความจริง พวกนะบูอิสรออีลได้พินาศเมื่อผู้หญิงของพวกเขานัดนิยมนำสิ่งนี้ รายงานหะดีษทั้งสองโดยหาคัน บุคอรีและมุสลิมได้รายงานเพิ่มเติมว่า ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นคนใดจะกระทำมันนอกจากพวกยะฮูด (ยิว) และท่านนบี (ซ.ล) ได้เรียกมันว่าเป็นการหลอกลวง ขณะที่ท่านทราบบ่าว⁵²⁵

เล่าจากอับดุลลาห์ (ร.ด) ได้กล่าวว่า อัลละหะห์ได้สาปแช่งพวกผู้หญิงที่สักและพวกผู้หญิงที่ขอร้องให้สัก และพวกผู้หญิงที่ถอนผมด้วยแหวน และพวกผู้หญิงที่ขอให้ถอนผม⁵²⁶ และพวกผู้หญิงที่กรอฟันเพื่อความสวยงาม⁵²⁷ ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงการสร้างของอัลละหะห์⁵²⁸ ต่อมาคำพูดนี้ได้รู้ไปถึงผู้หญิงคนหนึ่งจากตระกูลอะซัด ซึ่งหล่อนกำลังอ่านอัลกุรอาน หล่อนมีชื่อว่า อุมมุ ยะฮุกุบ หล่อนจึงได้มาหาเขาและได้พูดกับเขา ต่อมาเขา (อับดุลลาห์) ได้กล่าวว่าไม่เป็นการสมควรที่ข้าพเจ้าจะไม่สาปแช่งบุคคลที่ท่านรอซูลุลละหะห์ (ซ.ล) ได้สาปแช่งและมันก็ปรากฏอยู่

(520) หะดีษนี้ชี้ว่าไบเทียนไม่ใช่ว่าเป็นสิ่งที่มีกลิ่นหอมเพราะถ้าไม่เช่นนั้นท่านนบี (ซ.ล) จะต้องชอบมัน

(521) หะดีษนี้ชี้ว่าการข้อมมือและเท้านั้นเป็นสุนัตแก่ผู้หญิงเพื่อให้ผิวดอกไปจากผู้ชาย แต่เป็นสิ่งต้องห้าม (ฮารอม) สำหรับผู้ชาย

(522) เสมือนทั้งสองนี้ได้แก่ผู้หญิงถอนผมที่ใบหน้าด้วยแหวนและการกรอฟันให้ห่างหรือให้บาง

(523) นี่เป็นสิ่งต้องห้าม (ฮารอม) ที่ไม่อนุญาตให้กระทำไม่ว่าสภาพใด

(524) รอยสักจะกลายเป็นนะยิสที่จำเป็นต้องทำลายออก ผู้หญิงอาหรับนิยมการสักที่เชิงอกและริมฝีปาก

(525) ท่านนบีได้ห้ามการต่อผมและเรียกมันว่าเป็นการหลอกลวงเพราะทำให้ผู้อื่นเข้าใจผิดว่าเป็นผมของตนเองทั้งที่ไม่ใช่

(526) คือผมที่ใบหน้าหรือหน้าผาก

(527) คือด้วยการกรอฟันให้ห่างหรือให้บาง เพื่อต้องการความสวยงาม

(528) นี่เป็นเคล็ดลับในการห้าม

ในคัมภีร์ของอัลเลาะห์ผู้หญิงคนนั้นจึงกล่าวว่า ความจริงข้าพเจ้าได้อ่าน สิ่งที่อยู่ระหว่างสอง ปกของคัมภีร์ แต่ข้าพเจ้าก็ไม่พบมัน เขา (อับดุลเลาะห์) ได้กล่าวว่าถ้าหากเธอได้อ่านคัมภีร์ เธอ ก็จะต้องได้พบมัน อัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสว่า : “และสิ่งใดที่รอซูลได้นำมายังท่านทั้งหลายก็ให้ ท่านทั้งหลายจงยึดมันไว้, และสิ่งใดที่เขาได้ห้ามท่านทั้งหลาย ก็ให้ท่านทั้งหลายจงยุติ” หญิงผู้นั้นได้กล่าวว่า : แท้จริงข้าพเจ้าเห็นสิ่งหนึ่งจากประการนี้ ที่ภรรยาของท่านขณะนี้ เขากล่าวว่า เธอจะไปดูหญิงนั้นได้เข้าไปหาภรรยาของเขาและไม่เห็นสิ่งใดเลย หล่อนจึงกลับและกล่าวว่า ข้าพเจ้าไม่เห็นสิ่งใด เขาก็กล่าวว่า ฟังทราบเถิด ถ้ามันเป็นอย่างที่เธอว่า เราจะไม่อยู่ร่วมกับ หล่อน⁵²⁹ *รายงานโดยห้าคน นอกจากตรีมีซี*

สะอีด บุตรยุไบร์ และอิหม่ามอะหมัด (ร.ค.) ได้กล่าวว่า ไม่เป็นอะไร (การต่อผม) ด้วย เส้นใยจากต้นพีช⁵³⁰ *รายงานโดยอะบูดาวูด*

เล่าจากอะบิรอยฮานะห์ (ร.ค.) ได้กล่าวว่าท่านบี (ซ.ล.) ได้ห้ามจากสิบประการ คือการ กรอฟัน การสัก การถอนผม⁵³¹ การนอนเปลือยกาย อยู่ด้วยกันระหว่างผู้ชายกับผู้ชาย โดยไม่มี ผ้าคลุมร่าง, การนอนเปลือยกายอยู่ด้วยกันระหว่างหญิงกับหญิงโดยไม่มีผ้าคลุมร่าง, การที่ผู้ชาย นำเอาผ้าไหมไว้ได้เสื้อผ้าของเขาเหมือนชาวอะยัม⁵³² หรือเอาผ้าไหมพาดไว้บนไหล่ทั้งสองข้าง ของเขาเหมือนชาวอะยัม ห้ามการแย่งชิง การขี้เสื่อ⁵³³ และการสวมแหวนนอกจากผู้มีอำนาจ⁵³⁴ *รายงานโดยอะบูดาวูดและน้าซออี*

กระพวน

ทาสหญิงคนหนึ่งของซุไบร์ พร้อมด้วยบุตรสาวของเธอได้เข้าไปหาท่านอุมร์ (ร.ค.) โดย ที่เท้าของหล่อนมีกระดิ่ง⁵³⁵ ท่านอุมร์จึงได้ตัดมันออกเป็นท่อน ๆ และกล่าวว่า ข้าพเจ้าได้ยินท่านบี (ซ.ล.) กล่าวว่า แท้จริงพร้อมกับทุกกระดิ่งนั้นมีไซตอน *รายงานโดยอะบูดาวูดและมุสลิม*

(529) การกระทำสิ่งใดจากที่กล่าวนี้ถือเป็นสิ่งต้องห้าม (ฮารอม) เพราะมีการสาปแช่งที่ให้ความหมายว่า ฮารอม

(530) หรือขนสัตว์หรือเส้นไหมหรือเปลือกไม้ แต่มันก็วิภาษการบางท่านได้กล่าวว่าไม่อนุญาตให้ต่อผมแม้จะด้วยเส้นใยจากต้นพีช ก็ตามเพราะหะดีษมุสลิมที่ว่า “ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ห้ามผู้หญิงต่อผมของหล่อนด้วยสิ่งใด ๆ” และเพราะหะดีษที่ห้ามต่อผมนั้นเป็นหะดีษที่กินความกว้าง

(531) คือถอนผมหงอกหรือถอนผมขณะประสพพิบัติ

(532) ชาวอะยัมคือชนชาติที่ไม่ใช่ชาวอาหรับ คำนี้ส่วนมากจะหมายถึงคนนอกศาสนา

(533) เพราะกลัวจะเกิดอันตราย หรือความมุ่งหมายที่ว่าห้ามในที่นี้หมายถึงห้ามขึ้นช้อยู่บนหนังของมัน เพราะมันเป็นธรรมชาติของชาวอะยัมและพวกที่มีความหอยังโศ

(534) ห้ามสวมแหวนเงินเพื่อเป็นการสละโลกีย์ด้านการแต่งกาย นอกจากผู้มีอำนาจเพราะการสวมแหวนทำให้นูนๆเกรงขาม

การห้ามในข้อนี้และข้อก่อนคือห้ามขี้เสื่อเป็นการห้ามในฐานะมักโรห์ไม่ใช่ ฮารอม

(535) คือกระพวนที่มีกระดิ่งแขวน

เล่าจากอะบีฮุรอยเราะห์ (ร.ด) ท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า มาลาอิกะห์⁵³⁶ จะไม่อยู่ร่วมกับคนกลุ่มหนึ่ง ที่มีสุนัข และกระดิ่งอยู่ในคนกลุ่มนั้น รายงานโดยหัจญ์คน นอกจากบุดรี

และได้มีผู้นำทาสหญิงคนหนึ่งเข้าไปหาท่านหญิงอาอิชะห์ โดยทาสหญิงนั้นสวมกระพรวนที่ส่งเสียงดัง ท่านหญิงอาอิชะห์จึงได้กล่าวว่า พวกเธออย่านำห่อขนเข้ามาหาข้าพเจ้า นอกจากท่านทั้งหลายจะตัดกระพรวนของห่อขนออกเป็นท่อน ๆ ข้าพเจ้าได้ยืนท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) กล่าวว่า : มะลาอิกะห์จะไม่เข้าบ้านที่มีกระดิ่ง รายงานโดยอะบุดาวูดด้วยสายรายงานที่เชื่อถือได้

การเลียนแบบผู้อื่นและการปลอมแปลงเป็นสิ่งต้องห้าม

เล่าจากอินน็อบบาส (ร.ด) ได้กล่าวว่า ท่านนบี (ซ.ล.) ได้สาปแช่งผู้ชายที่เลียนแบบเป็นผู้หญิงและผู้หญิงที่เลียนแบบเป็นผู้ชาย⁵³⁷

และเล่าจากเขา (อินน็อบบาส) ได้กล่าวว่า : ท่านนบี (ซ.ล) ได้สาปแช่งผู้ชายที่ดัดจริตเป็นผู้หญิง และผู้หญิงที่ดัดจริตเป็นผู้ชาย และท่านได้กล่าวว่า : ท่านทั้งหลายจงขับไล่พวกมันออกไปจากบ้านของพวกเขาท่าน, ต่อมาท่านนบี (ซ.ล) ได้ขับไล่คน ๆ หนึ่งออกไป, และท่านอุมร์ก็ได้ขับไล่คน ๆ หนึ่ง รายงานหะดีษทั้งสองโดยหัจญ์คน นอกจากมุสลิม

เล่าจากอะบีฮุรอยเราะห์ (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า ท่านนบี (ซ.ล) ได้สาปแช่งผู้ชายที่สวมเครื่องแต่งกายของผู้หญิง และผู้หญิงที่สวมเครื่องแต่งกายของผู้ชาย รายงานโดยอะบุดาวูด และนัซออี

ตัวบทของอะบีดาวูด และตอบรอนี้ว่า : ผู้ใดเลียนแบบพวกหนึ่งเขาก็เป็นส่วนหนึ่งจากพวกนั้น

เล่าจากอะบีฮุรอยเราะห์ (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : สองจำพวกจากชาวนรกที่ข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็น⁵³⁸ คือ กลุ่มชนที่มีผี เหมือนนางวิ้ว พวกเขาจะใช้มันเขียนประชาชน⁵³⁹ และพวกผู้หญิงที่สวมเสื้อผ้า (แต่) เปลือยกาย⁵⁴⁰ ที่ยั่วยวน⁵⁴¹ ที่หันเหออกจากทางนำ หัวของพวกเขาเหมือนตะโหงกอุฐที่เอียง⁵⁴² พวกผู้หญิงเหล่านั้นจะไม่ได้เข้าสวรรค์ และจะไม่ได้พบกลิ่นของมัน และแท้จริงกลิ่นของมันจะพบได้จากระยะทางเท่านั้นและเท่านั้น รายงานโดยมุสลิม

(536) คือมะลาอิกะห์แห่งความเมตตา

(537) คือเลียนแบบท่าทางการเดินการพูด และเครื่องแต่งกาย เป็นต้น

(538) เพราะยังไม่มีความสัมพันธ์กับท่านนบี (ซ.ล.)

(539) คือกดขี่ข่มเหงประชาชนที่อ่อนแอกว่า

(540) คือสีกแต่สวมเสื้อผ้า แต่ที่จริงแล้วเป็นการเปลือยกายเพราะสวมใส่ด้วยเสื้อผ้าบาง ๆ เปิดอกเปิดไหล่เปิดแขนเปิดขา ซึ่งสิ่งเหล่านี้ศาสนาใช้ให้ปกปิด

(541) ยั่วยวน คือยั่วยวนให้ผู้อื่นทำตาม

(542) หมายถึงท่ามทรสูง ๆ เหมือนตะโหงกอุฐ

และท่านอับดุลเลาะห์ (ร.ค) ได้กล่าวว่า : ปรากฏว่านบีของอัลเลาะห์ (ซ.ล) รังเกียจสิบประการ คือ การใช้เครื่องหอมที่เป็นสีเหลือง, การย้อมผมหงอก, การนุ่งผ้ากรอมเท้า (การลากผ้า) การสวมแหวนทองคำ, การอวดเครื่องแต่งกายของผู้หญิงโดยไม่ใช้สถานที่ของมัน⁵⁴³ การทอดลูกเต๋า⁵⁴⁴ คาถา, นอกจากคาถาด้วย “อัลมูเอาวิชาต”⁵⁴⁵ การแขวนเครื่องรางของขลัง การชกน้ำออกจากที่ของมัน⁵⁴⁶ การทำให้เด็กเสียหาย⁵⁴⁷ โดยท่านไม่ถือว่ามันเป็นสิ่งต้องห้าม⁵⁴⁸ *รายงานโดยอะบูดาวูดและน้าซาอ์*

ห้ามตบหน้าและนាប់ด้วยเหล็กเผาไฟ

เล่าจากยาบิร (ร.ค) ได้กล่าวว่า : ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) ได้ห้ามการตบหน้าและนាប់หน้าด้วยไฟ⁵⁴⁹ *รายงานโดยมุสลิมและติรมีซี*

และเล่าจากเขา (ยาบิร) ได้กล่าวว่า : ลาตัวหนึ่งได้เดินผ่านท่านนบี (ซ.ล) ลาตัวนั้นถูกนាប់หน้าด้วยไฟ ท่านจึงได้กล่าวว่า : อัลเลาะห์ทรงสาปแช่ง ผู้ที่นាប់มันด้วยไฟ⁵⁵⁰

เล่าจากอะนัส (ร.ค) ได้กล่าวว่า : เมื่อมารดาของข้าพเจ้าได้คลอดบุตรหล่อนได้กล่าวว่า : จงดูเด็กชายคนนี้ ดั่งนั้นอย่าให้เขาประสบกับสิ่งใดจนกว่าท่านจะนำเขาไปหาท่านนบี (ซ.ล) เพื่อให้ท่าน ตะห์นีก⁵⁵¹ แก่เขา อะนัสกล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้ไปในตอนเช้าและบังเอิญได้พบท่านอยู่ในสวนแห่งหนึ่งโดยท่านสวมผ้าที่ทำจากเฝ่า “เยาน์” ท่านกำลังตีตราที่หลังของสัตว์ที่ได้มาในการพิชิต (นครมักกะห์) และเล่าจากเขา (อะนัส) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้เห็นตราประทับอยู่ในมือของท่านกำลังตีตราอูฐที่เป็นชะก้าต⁵⁵² *รายงานหะดีษทั้งสามโดยมุสลิม*

(543) คือการที่ผู้หญิงแต่งตัวไม่ใช้เพื่ออวดสามี

(544) หมายถึงการเล่นหมากชนิดหนึ่งที่มีลูกเต๋าเป็นอุปกรณ์การเล่น

(545) คือนอกจากคาถาด้วยซูเราะห์ อัลฟะลัก และซูเราะห์ อันนาศ

(546) คือการให้น้ำอสุจิหลังนอกอวัยวะเพศของผู้หญิงเพราะกลัวตั้งท้อง

(547) คือทำให้เด็กที่อยู่ในวัยคืบมนเสียหายด้วยการร่วมประเวณีกับมารดาของเด็กนั้นจนถึงท้อง นมก็จะเสียไปเด็กก็จะได้รับอันตรายจากการกระทำนั้น.

(548) คือโดยไม่ถือว่าการทำให้เด็กเสียหายนี้เป็นสิ่งต้องห้าม หรือไม่ถือว่าการกระทำทั้งหมดเป็นสิ่งต้องห้ามที่ฮารอม เพียงแต่มักโรห์เท่านั้น นี่หมายถึงส่วนใหญ่ เพราะความจริงแล้วการสวมแหวนทองคำและการอวดเครื่องแต่งกายของผู้หญิงแก่ผู้ที่ไม่ใช่สามีนั้นเป็นสิ่งฮารอม

(549) เป็นการห้ามที่ฮารอมเพราะท่านนบีได้สาปแช่งไว้ดังปรากฏในหะดีษต่อไป

(550) เพราะเป็นการทรมานสัตว์โดยไม่จำเป็น

(551) ตะห์นีกได้กล่าวมาแล้วในเรื่องอะเกะกะห์

(552) ความหมายของเรื่องนี้ก็คือการตีบริเวณใบหน้าทั้งคนและสัตว์ที่ศาสนาให้เกียรติมันเป็นสิ่งต้องห้าม ฮารอม เพราะใบหน้าเป็นที่รวมแห่งความงาม และการนាប់หน้าด้วยเหล็กเผาไฟยิ่งต้องฮารอมมากกว่า เพราะเป็นการทำทรมานโดยไม่มีความจำเป็น ส่วนการนាប់ด้วยเหล็กเผาไฟในที่อื่นนอกจากใบหน้าของสัตว์เป็นสิ่งที่ศาสนานุญาตให้เพื่อเป็นการจำแนกสัตว์ และเป็นสุนัตในสัตว์ที่เป็นชะก้าต และอิชะยะห์ นี่เป็นทรรคนะของนักวิชาการส่วนมากทั้งยุคก่อนและยุคหลัง นอกจากอะบูอะนีซะห์ที่กล่าวว่า เป็นมักโรห์เพราะเป็นการทรมาน แต่นักวิชาการส่วนใหญ่ได้โต้ตอบว่าการนាប់ด้วยเหล็กเผาไฟมีดับบทที่จำกัดหะดีษที่ห้ามอย่างกว้าง ๆ นั้น

บทที่ห้า เครื่องตกแต่งบ้าน

อัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสว่า : และอัลเลาะห์ได้บันดาลแก่ท่านทั้งหลาย จากบ้านเรือนของพวกท่านให้เป็นที่อยู่อาศัย และได้บันดาลให้เป็นประโยชน์แก่ท่านทั้งหลายจากหนึ่งของปศุสัตว์ให้เป็นบ้าน (กระโจม) ซึ่งท่านทั้งหลายใช้มันอย่างเบาแรงในวันแห่งการเดินทางของพวกท่าน และในวันที่พวกท่านพำนักอยู่ และจากขนหยาบของมันขนปุยของมันและเส้นผมของมัน เป็นเครื่องใช้และเครื่องอำนวยความสะดวกชั่วคราว - พระองค์อัลเลาะห์ทรงมีสัจจะ

เล่าจากอาอิชะห์ (ร.ด) ว่าแท้จริงท่านนบี (ซ.ล) เคยเอาเสื่อผืนหนึ่งกันเป็นห้องในเวลากลางคืน โดยละหมาดในนั้น และท่านจะนำมันมาปูในเวลากลางวันโดยนั่งอยู่บนมัน ต่อมาประชาชนได้เริ่มไปหาท่านนบี (ซ.ล) พวกเขาจะละหมาดตามละหมาดของท่าน จนกระทั่งพวกเขาเพิ่มมากขึ้น ท่านจึงได้หันมาและกล่าวว่า : โอ้ประชาชนทั้งหลายจงเอางานตามที่พวกท่านมีความสามารถเพราะแท้จริงอัลเลาะห์จะไม่เบื่อ จนกว่าพวกท่านจะเบื่อและแท้จริงการกระทำที่อัลเลาะห์รักยิ่งคือทำเป็นประจำ แม้เพียงเล็กน้อยก็ตาม *รายงาน โดย บุคอรี*

และเล่าจากเขา (อาอิชะห์) หล่อนได้กล่าวว่า : แท้จริงปรากฏว่าที่นอนของท่านนบี (ซ.ล) ที่ท่านนอนนั้นทำจากหนังที่ยัดไส้ด้วยใยของต้นอินทผลัม *รายงาน โดย สัคน*

และเล่าจากเขา (อาอิชะห์) ว่าปรากฏว่าหมอนอิงของท่านนบี (ซ.ล) ซึ่งท่านใช้อิงนั้น ทำจากหนังที่ยัดไส้ด้วยใยของต้นอินทผลัม *รายงาน โดย มุสลิม และ อะบู ดาวูด*

เล่าจากอะบี ยูไซฟะห์ (ร.ด) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้มาหาท่านนบี (ซ.ล) โดยท่านอยู่ในกระโจมสีแดง ทำจากหนังและข้าพเจ้าได้เห็นบิลาลเอาน้ำที่ท่านนบี (ซ.ล) ใช้อาบน้ำละหมาดแล้ว และประชาชนก็รีบกันมาเอาน้ำที่ท่านนบีใช้อาบน้ำละหมาด⁵⁵³ ผู้ใดได้สิ่งใดจากน้ำนั้น ก็เอามาลูบตัวส่วนผู้ใดที่ไม่ได้สักอย่างเดี๋ยวก้อเขาจากรอยเปียกที่มือเพื่อนของเขา *รายงาน โดย บุคอรี และ น้าชาวอิ*

อะบุริฟาอะห์ (ร.ด) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้มาถึงที่ท่านนบี (ซ.ล) ขณะที่ท่านกำลังแสดงธรรมคุดบะห์ ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า : โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ ผู้ชายแปลกหน้าคนหนึ่งได้มาถามเรื่องศาสนาของเขาซึ่งเขายังไม่รู้จัก ท่านนบี (ซ.ล) จึงได้หันมาและได้ทำการแสดงธรรมคุดบะห์ของท่านไว้ จนท่านได้มาถึงที่ข้าพเจ้าและท่านได้นำแก้อ้อ มาตัวหนึ่งขาของมันเป็นเหล็ก ท่านได้นั่งลงบนแก้อ้อนั้นและได้เริ่มสอนข้าพเจ้า จากสิ่งที่อัลเลาะห์ได้สอนท่าน ภายหลังท่านก็ได้แสดงธรรมคุดบะห์ต่อจนจบ⁵⁵⁴ *รายงาน โดย น้าชาวอิ*

(553) เพื่อเอาสิริมงคลจากน้ำที่ท่านใช้อาบน้ำละหมาดนั้น

(554) หะดีษนี้ชี้ว่า อนุญาตให้ใช้แก้อ้อและนั่งบนแก้อ้อ

เล่าจากยาบิว (ร.ค) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : ที่นอนหลังหนึ่งสำหรับสามีและหลังหนึ่งสำหรับภรรยา และหลังที่สามสำหรับแขก ส่วนหลังที่สี่สำหรับไซตอน⁵⁵⁵ *รายงานโดยมุสลิมและอะบูดาวูด*

และเล่าจาก (ยาบิว) ได้กล่าวว่า : เมื่อข้าพเจ้าแต่งงาน ท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า : ท่านได้อาพรหมชนิดนุ่มหรือ? ข้าพเจ้าตอบว่า : ข้าพเจ้าจะได้พรหมชนิดนุ่มมาจากที่ไหน? ท่านกล่าวว่า : โปรดทราบแท้จริงพรหมชนิดนุ่มนั้นต่อไปจะปรากฏขึ้น ยาบิวได้กล่าวว่า : ภรรยาของข้าพเจ้ามีพรหมชนิดนุ่มผืนหนึ่ง ดังนั้นข้าพเจ้าจึงกล่าวว่าเธอจงนำมันไปห่าง ๆ ข้าพเจ้า, หล่อนกล่าวว่า : แท้จริงท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวไว้แล้วว่า : แท้จริงมันจะต้องปรากฏขึ้น

เล่าจากเซด บุตร คอลิด จากอะบีตอลฮะห์ (ร.ค) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : มะลาอิกะห์จะไม่เข้าบ้านที่มีสุนัขและรูปปั้น

เซด (ร.ค) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้มาหาอาอิชะห์ ถ้ามล่อนถึงเรื่องนี้ หล่อนกล่าวว่า : ข้าพเจ้าจะเล่าให้พวกท่านฟังถึงสิ่งที่ท่านนบี (ซ.ล) ได้กระทำ แท้จริงท่านได้ออกไปในการทำศึกของท่าน ต่อมาข้าพเจ้าได้อาพรหมชนิดนุ่มผืนหนึ่งมาและข้าพเจ้าได้ใช้มันปิดที่บานประตูเมื่อท่าน(นบี) ได้เข้ามาและได้เห็นพรหมชนิดนุ่มผืนนั้น ข้าพเจ้ารู้ถึงความไม่พอใจปรากฏอยู่ที่ใบหน้าของท่านต่อมาท่านได้ดึงมันออกและได้ฉีกมัน พร้อมทั้งกล่าวว่า : แท้จริงอัลเลาะห์ไม่ได้ใช้พวกเราให้สวมใส่หินและดินอาอิชะห์ได้กล่าวว่า : เราได้ตัดมันทำเป็นหมอนสองลูกและเราได้ยัดใส่หมอนสองลูกนั้นด้วยเส้นใยของต้นอินทผลัม โดยที่ท่านไม่ได้ตำหนิข้าพเจ้าที่ทำอย่างนั้น *รายงานหะดีษทั้งสองโดยมุสลิม อะบูดาวูดและติรมีซี*

เล่าจากมูอาวิยะห์ (ร.ค) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : ท่านทั้งหลายอย่าขี่ผ้าไหม⁵⁵⁶ และอย่าขี่เสื่อ⁵⁵⁷ และในบางรายงานว่า : มะลาอิกะห์จะไม่อยู่ร่วมกับกลุ่มชนที่มีหนังเสื่ออยู่ในกลุ่มชนนั้น *รายงานหะดีษทั้งสองโดยอะบูดาวูดและติรมีซี*

และได้มีผู้ชายหลายคนจากเผ่ากูเรซเดินผ่านท่านนบี (ซ.ล) พวกเขากำลังลากแพะตัวหนึ่งของพวกเขาเหมือนลา ท่านรอซูลุลเลาะห์จึงได้กล่าวว่า : พวกท่านควรเอาหนังของมันไว้ พวกเขาบอกว่า : มันเป็นซากตาย (ที่ไม่ได้เชือดตามหลักศาสนา) ท่านได้กล่าวว่า : น้ำและผล "ก้อรอซ" จะทำให้มันสะอาด ⁵⁵⁸ *รายงานโดยอะบูดาวูดและน้าฮาอ์*

(555) ที่ว่านี้ถ้าหากไม่มีบุตร ถ้าไม่เช่นนั้นก็จำเป็นต้องจัดหาที่นอนให้พอกับจำนวนบุตรของเขา ที่ว่าหลังที่สี่สำหรับไซตอนนั้น เพราะเมื่อมันเกิดความจำเป็นก็เป็นความสุ่ยสุ่ยและเป็นการโอ้อวด ไซตอนจึงเข้ามายึดครองเอาไป

(556) คือข่านามันทำเป็นอนรองนั่งเพราะมันเป็นเครื่องใช้ที่ฮารอม

(557) คือข่านามันหนังเสื่อมาปูรองนั่งเพราะเป็นประเพณีของคนนอกศาสนา

(558) ก้อรอซ เป็นผลของต้นไม้ชนิดหนึ่งมีรสฝาดใช้ในการฟอกหนัง, หมายความว่าหนังของซากตายจะสะอาดได้ด้วยการฟอก

และท่านนบี (ซ.ล) ได้มาที่บ้านหลังหนึ่งในศึกที่ตะบูกบึงเอิญมีถุงหนังบรรจุน้ำแขวนอยู่ท่านจึงได้ขอน้ำ พวกเขากล่าวว่า: โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ แท้จริงมัน (ถุงหนังใส่น้ำนั้น) เป็น (หนังจาก) ซากตาย ท่านได้กล่าวว่า: การพอกเป็นการทำให้มันสะอาด รายงานโดยอะบูดาวูด และน้าซาอีย์ และตัวบทของน้าซาอีย์ว่า: ท่านนบี (ซ.ล) ได้เรียกหาน้ำจากผู้หญิงคนหนึ่งในศึกที่ตะบูก หล่อนได้กล่าวว่า: ข้าพเจ้าไม่มีน้ำนอกจากที่อยู่ในถุงหนังของข้าพเจ้าที่ทำจากหนังของซากตาย ท่านจึงได้กล่าวว่า: เธอไม่ได้พอกมันแล้วหรือ? หล่อนตอบว่า: ค่ะ, พอกแล้ว ท่านได้กล่าวว่า: แท้จริงการพอกนั้นเท่ากับเป็นการเช็ดมันแล้วอะบูดาวูดได้กล่าวว่า: หนังเมื่อยังไม่ได้พอกเรียกว่า อีฮาบ (หนังดิบ) และเมื่อพอกแล้วเรียกว่า ซันน์ และกิระบะห์ (ถุงหนังใส่น้ำดื่ม)

การสร้างรูปเป็นสิ่งต้องห้ามและกีดกันมะลาอิกะห์

เล่าจากอิบนิอับบาส (ร.ค) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า: ผู้ใดได้สร้างรูปขึ้นรูปหนึ่งในโลกนี้ เขาจะถูกบังคับในวันกิยามะห์ให้เป่าวิญญาณเข้าไปในรูปนั้น โดยเขาไม่ใช่ผู้เป่าวิญญาณ รายงานโดยหุคัยมุนอกจากอะบูดาวูด

และอะบูซุรอะห์ (ร.ค) ได้กล่าวว่า: ข้าพเจ้าได้เข้าไปในบ้านของมรวานพร้อมกับท่านอะบูซุรอยเราะห์ (ร.ค) อะบูซุรอยเราะห์ได้เห็นรูปหลายรูปในบ้านของมรวาน เขาจึงกล่าวว่า: ข้าพเจ้าได้ยินท่านนบี (ซ.ล) กล่าวว่า: อัลเลาะห์ผู้ยิ่งใหญ่และเกรียงไกรกล่าวว่า: ผู้ใดเล่าจะทุจริตยิ่งกว่าผู้ที่สร้างของขึ้นขึ้นหนึ่งเหมือนการสร้างของเรา ดังนั้นให้พวกเขาจงสร้างผงฐึขึ้นสักชิ้นหนึ่งหรือให้พวกเขาจงสร้างเมล็ดขึ้นสักเมล็ดหนึ่ง หรือให้พวกเขาจงสร้างข้าวสาลีขึ้นเมล็ดหนึ่ง รายงานโดยบุคอรีและมุสลิม

และอาอิชะห์ (ร.ค) ได้กล่าวว่า: ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) ได้เข้ามาหาข้าพเจ้าโดยที่ข้าพเจ้าได้ปิดหีงของข้าพเจ้าไว้ด้วยผ้า幔บาง ๆ มีรูปอยู่ใน幔นั้น เมื่อท่านเห็นมัน ท่านได้ฉีกมันและใบหน้าของท่านเปลี่ยนสี พร้อมกับกล่าวว่า: โอ้ออิชะห์ ผู้ที่จะถูกลงโทษอย่างรุนแรงที่สุด ณ พระองค์อัลเลาะห์ในวันกิยามะห์ คือผู้ที่ทำเหมือนกับการสร้างของอัลเลาะห์หรือออิชะห์ ได้กล่าวว่า: เราจึงได้ตัดมันและเราได้นำมันมาทำเป็นหมอนหนึ่งใบหรือสองใบ⁵⁵⁹

และเล่าจากเขา (อาอิชะห์) ได้กล่าวว่า: ท่านนบี (ซ.ล) ได้กลับเข้ามาจากการเดินทางและความจริงข้าพเจ้าได้ปิดประตูบ้านของข้าพเจ้าด้วยพรมที่มีรูปม้ามีปีก, ต่อมาท่านได้ออกคำสั่งใช้ข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าจึงได้ถอดมันออก รายงานหะดีษทั้งสองโดยบุคอรีมุสลิมและน้าซาอีย์

(559) คำที่ว่า "เราจึงได้ตัดมันและเราได้นำมันมาทำเป็นหมอนหนึ่งใบหรือสองใบ" ทำให้เข้าใจได้ว่าอนุญาตให้วาดรูปสัตว์ลงในพรมและในผ้า โดยเอาหลักฐานจากหะดีษ บุสร် ที่จะถึงต่อไป

และได้มีผู้ชายคนหนึ่ง มหาอิบนิอับบาส (ร.ด) แล้วกล่าวว่า : แท้จริงข้าพเจ้าได้ทำรูปเหล่านี้ขึ้นมา ท่านจงให้คำอธิบายแก่ข้าพเจ้าในรูปเหล่านี้, อิบนิอับบาส ได้กล่าวแก่ชายผู้นั้นว่า : จงเข้ามาใกล้ข้าพเจ้า เขาจึงได้เขยิบเข้าไปหาอิบนิอับบาส หลังจากนั้นอิบนิอับบาสได้กล่าวอีก (ว่าจงเข้ามาใกล้ข้าพเจ้า) เขาจึงเขยิบเข้าไปหาอิบนิอับบาส เขาจึงเอามือวางลงบนศีรษะของชายผู้นั้นแล้วกล่าวว่า : ข้าพเจ้าจะบอกท่านด้วยสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ยิน, ข้าพเจ้าได้ยินท่านรอซูลุลเลาะห์ (ช.ล) กล่าวว่า : ผู้ทำรูปทุกคนอยู่ในขุมนรกทุกรูปที่เขาทำขึ้นนั้นจะถูกบันดาลให้มีชีวิตขึ้นให้กับเขา และมันจะลงโทษเขาในนรกยะอันนั้น⁵⁶⁰ และได้กล่าวว่า : ถ้าหากท่านจำเป็นต้องทำท่านจงทำต้นไม้และสิ่งที่ไม่มีชีวิต⁵⁶¹ *รายงานโดยมุสลิม*

เล่าจากบุสรุ บุตร สะอีด เล่าจากเซดบุตรคอลิดจากอะบีตอลฮะห์ (ร.ด) จากท่านนบี (ช.ล) ได้กล่าวว่า : แท้จริงมะลาอิกะห์จะไม่เข้าบ้านที่มีรูป บุสรุได้กล่าวว่า : ต่อมาเซดได้ป่วยลง และพวกเราได้ไปเยี่ยมเขา บังเอิญที่ประตูบ้านของเขามีม่านที่มีรูป ดังนั้นข้าพเจ้าจึงได้กล่าวแก่อูไบดิลลาห์ ลูกเลี้ยงของไมมูนะห์ ภรรยาท่านนบี (ช.ล) ว่า : เซดไม่ได้บอกแก่พวกเราหรือในวันก่อนเกี่ยวกับเรื่องรูป ต่อมาอูไบดิลลาห์ได้กล่าวว่า : ท่านไม่ได้ยินเขาหรือขณะที่เขาพูดว่า นอกจากลายเส้นที่อยู่ในผ้า⁵⁶² *รายงานโดยหำคน*

และอาอิซะห์ (ร.ด) ได้กล่าวว่า : ยิบรีล (อ.ล) ได้สัญญากับท่านรอซูลุลเลาะห์ (ช.ล) ในช่วงเวลาหนึ่งที่เขาจะมาพบท่านในช่วงเวลานั้น, เมื่อถึงเวลานั้นยิบรีลก็ยังไม่มาพบท่าน ในมือของท่านขณะนั้นมีไม้เท้า ท่านจึงขว้างมันทิ้งและกล่าวว่า : อัลเลาะห์จะไม่ผิดสัญญาของพระองค์ และทูตของพระองค์ก็จะไม่ผิดสัญญา บังเอิญมีลูกสุนัขตัวเล็ก ๆ อยู่ใต้เตียงของท่าน ท่านจึงกล่าวว่า : โอ้ออิซะห์ หมาตัวนี้เข้ามาอยู่ที่นี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ นางตอบว่าไม่ทราบ ท่านจึงได้ออกคำสั่งให้จัดการกับหมาตัวนั้น มันจึงถูกนำออกไป และได้เพิ่มเติมในบางรายงานว่า : หลังจากนั้นท่านได้อ่าน้ำมาล้างที่ ๆ หมาตัวนั้นอยู่ และยิบรีลก็ได้มา ท่าน (นบี) ช.ล จึงได้กล่าวว่า ท่านได้ให้สัญญาแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้นั่งคอยท่านแต่ท่านก็ไม่มา ยิบรีลกล่าวว่า : หมาที่อยู่ในบ้านของท่านได้กัดกันข้าพเจ้า แท้จริงพวกเราจะไม่เข้าบ้านที่มีหมาและรูป *รายงานโดยสามคน*

(560) หะดีษนี้ระบุว่า รูปที่ถูกทำขึ้นจะลงโทษผู้ที่ทำมันขึ้นมา

(561) หะดีษนี้ชี้ชัดว่าอนุญาตให้ทำรูปที่ไม่มีวิญญาณ เช่นต้นไม้ภูเขาและแม่น้ำลำธาร

(562) หะดีษนี้ระบุว่าอนุญาตให้วาดรูปสัตว์เป็นลายเส้นได้ในพื้นผ้า

เล่าจากอะบีฮุรยเราะห์ (ร.ค) ได้กล่าวว่า : ยิบรีล (อ.ล) ได้ขออนุญาตเข้าหาท่านนบี (ซ.ล) ท่านจึงได้กล่าวว่า : เข้ามาได้, ยิบรีล กล่าว : ข้าพเจ้าจะเข้าไปได้อย่างไรโดยที่ในบ้านของท่านมี ม่านที่มีรูป ดังนั้นบางที่หัวของมัน (รูป) จะต้องถูกตัดเป็นท่อนหรือมัน(ม่าน) จะต้องถูกนำไปทำพรมที่ถูกเหยียบย่ำ เพราะความจริงพวกเราวมละลาอิกะห์นั้นจะไม่เข้าบ้านที่มีรูป *รายงานโดยน้าซาอ์และอีกสองท่าน*

และอาอิชะห์ (ร.ค) ได้กล่าวว่า : แท้จริงท่านนบี (ซ.ล) ไม่เคยทิ้งสิ่งใดที่มีรูปไว้ในบ้านของท่าน นอกจากท่านต้องฉีกมัน⁵⁶³ *รายงานโดยบุคอรีและอะบูดาวูด*

บทสุดท้ายควรรู้เรื่องหอม

เล่าจากอะนัส (ร.ค) ว่าเขาไม่เคยปฏิเสธเครื่องหอมและเขามั่นใจว่าแท้จริงท่านนบี (ซ.ล) ไม่เคยปฏิเสธเครื่องหอม⁵⁶⁴ *รายงานโดยห่าคน*

และในบางรายงานว่า : ผู้ใดที่เครื่องหอมถูกเสนอให้แก่เขาและเขาไม่ปฏิเสธ, เขาจะมีกลิ่นดีและคล่องแคล่ว และตัวบทของดิรมีชีว่า : สามสิ่งที่จะไม่ถูกปฏิเสธคือ หอม เครื่องหอมและนม⁵⁶⁵

และเล่าจากเขา (อะนัส) ได้กล่าวว่า : ปรากฏว่าท่านนบี (ซ.ล) มีภานะที่บรรจุเครื่องหอมชิ้นหนึ่ง ซึ่งท่านจะใช้เครื่องหอมจากภานะนั้น *รายงานโดยอะบูดาวูด*

อาอิชะห์ (ร.ค) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้ใส่ผงไม้หอมให้ท่านรอซูลุลละห์ (ซ.ล) ด้วยมือของข้าพเจ้าในพิธีฮัจญ์แห่งการอำลา ทั้งในขณะที่ฮาลาลและเอียะห์รอม⁵⁶⁶

และเล่าจากเขา (อาอิชะห์) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้ใส่เครื่องหอมให้แก่ท่านนบี (ซ.ล) ด้วยเครื่องหอมที่ดีที่สุดที่ข้าพเจ้ามี จนข้าพเจ้าเห็นเงาที่มันปลาบของเครื่องหอมนั้นที่ศีรษะและเคราของท่าน⁵⁶⁷ *รายงานโดยห่าคน*

(563) สรุปในเรื่องนี้ได้ความว่า การทำรูปสัตว์ ถือว่าฮารอมแม้จะเป็นการสลักก็ตามและแม้จะเพียงอวัยวะเดียวจากสัตว์ก็ตาม เพราะเป็นการทำเหมือนสิ่งที่พระองค์อัลเลาะห์ทรงสร้าง ต่างกับการทำรูปอื่นนอกจากสัตว์ ส่วนการเก็บรูปไว้ก็มีรายละเอียดอีก ถ้าหากเป็นรูปที่มีเรือนร่างสมบูรณ์ถือว่าฮารอม ถ้าหากมีเรือนร่างไม่สมบูรณ์โดยไม่สามารมีชีวิตอยู่ได้ในสภาพนั้นก็ถือว่าไม่ฮารอม และถ้าหากเป็นภาพสลักก็อนุญาตให้พร้อมกับมักโรห์

(564) หมายความว่าเมื่อมีผู้นำมาให้เป็นของกำนัล

(565) หมายความว่าไม่ควรถูกปฏิเสธสิ่งเหล่านี้เมื่อมีผู้เสนอให้

(566) คือทั้งในขณะที่ไม่ได้อยู่ในสภาพเอียะห์รอมและอยู่ในสภาพเอียะห์รอม

(567) ที่กล่าวนี้หมายถึงเครื่องหอมที่มีลักษณะกลีบน้ำมัน

เล่าจากอะบีมุซา (ร.ด) จากท่านนบี(ซ.ล) ได้กล่าวว่า : เมื่อผู้หญิงคนหนึ่งใส่เครื่องหอม และได้เดินผ่านคนกลุ่มหนึ่งเพื่อให้พวกเขาได้กลิ่นหอมจากหล่อน หล่อนเป็นอย่างนั้นอย่างนี้⁵⁶⁸ โดยท่านได้กล่าวถ้อยคำที่รุนแรง รายงานโดยเจ้าของสุนัน

และท่านรอซูลุลละห์ (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : เมื่อใครคนหนึ่งจากพวกหล่อนมาละหมาด อีซาอู ดังนั้นหล่อนอย่ากระทบเครื่องหอม⁵⁶⁹ รายงานโดยน้าซออี และอะบูดาวูด

เล่าจากอัมมาร บุตร ยาซิด (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : สามอย่างนี้มะลาอิกะห์จะไม่เข้าไปใกล้คือ : ศพของกาเฟร และผู้ชายที่ขโมยด้วย เครื่องหอม ค่อลูก⁵⁷⁰ และคนที่มีมลทิน นอกจากจะอาบน้ำละหมาด⁵⁷¹ รายงานโดยอะบูดาวูด

และท่านนบี (ซ.ล) เห็นผู้ชายคนหนึ่งใส่เครื่องหอม “ค่อลูก” ท่านได้กล่าวว่า : ท่านจงไปและจงล้างมันออก และหลังจากนั้นจงล้างมันออกและไม่ต้องใส่มันอีก

เล่าจากอิรอน บุตรฮุซัยน (ร.ด) ได้กล่าวว่า : ท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า : แท้จริงเครื่องหอมที่ดีของผู้ชายคือสิ่งที่มีการกลืนแต่ไม่มีสี และเครื่องหอมที่ดีของผู้หญิง คือสิ่งที่ มีสีแต่ไม่มีการกลืน รายงานหะดีษทั้งสองโดยตรีมีซีด้วยสายรายงานที่หะซัน.

(568) หมายถึงเป็นผู้หญิงที่ละเมิดประเวณี

(569) เพราะเวลากลางวันเป็นเวลาที่เกิดความชั่วร้ายขึ้นได้ และเพราะละเมิดบัญญัติศาสนาที่กำหนดให้สิ่งที่เรียกว่าเป็น เครื่องหอมของผู้หญิงมีเพียงสีเท่านั้น ไม่ให้กลิ่น

(570) ค่อลูกเป็นเครื่องหอมชนิดหนึ่งผสมขึ้นจากหญ้าฝรั่นส่วนมากมีสีแดงที่ห้ามเพราะสีของมันและมันเป็นเครื่องหอมของผู้หญิง

(571) คือคนที่มิขุบุมที่มิขอมชำระทั้งที่มิ้น้ำ นอกจากเขาจะอาบน้ำละหมาดกันไว้ก่อน

ภาค การเยียวยา และคาถา

มีคำนำ, สี่ตอนและบทสวดท้าย

คำนำ ความประเสริฐของโรคภัยไข้เจ็บและการอดทนต่อโรคภัยไข้เจ็บ

เล่าจากอะบีฮุรอยเราะห์ (ร.ด) จากท่านนบี(ซ.ล) ได้กล่าวว่า ไม่มีสิ่งใดที่ประเสริฐกับมุสลิมจากความเหน็ดเหนื่อย, โรคประจำตัว, ความกังวล ความเศร้า, ภัยอันตรายและความมัวหมอง แม้กระทั่งหนามที่ดำ นอกจากอัลเลาะห์จะให้มันเป็นเครื่องลบล้างความผิดของเขา *รายงานโดยบุคอรีและมุสลิม*

และมีบรรดาชายหนุ่มจากเผ่า กุเรช ได้เข้าไปหา ออิชะห์ (ร.ด) ขณะอยู่ที่มีนาในสภาพที่พวกเขาพากันหัวเราะออิชะห์ได้ถามขึ้นว่า อะไรทำให้พวกท่านหัวเราะ พวกเขาตอบว่า มีคน ๆ หนึ่งสะดุดเชือกกระโจมหกล้มลง ต้นคอของเขา (เกือบหัก) หรือตาของเขา เกือบแตก ออิชะห์ได้กล่าวว่า ท่านทั้งหลายอย่าหัวเราะ เพราะแท้จริงข้าพเจ้าได้ยินท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) กล่าวว่า ไม่มีมุสลิมคนใดที่ถูกหนามดำ หรือเกินกว่าหนามนอกจากความดีหนึ่งชิ้นและถูกบันทึกให้แก่เขาด้วยสาเหตุหนามนั้น และจะถูกลบออกจากเขาด้วยสาเหตุหนามนั้นหนึ่งความผิด *รายงานโดยมุสลิม*

และเล่าจากเขา (อะบีฮุรอยเราะห์) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดที่อัลเลาะห์ประสงค์ให้ความดีเกิดแก่เขา พระองค์จะทรงทดลองเขา

และออิชะห์ (ร.ด) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าไม่เห็นผู้ใดที่จะเกิดความเจ็บปวดขึ้นแก่เขา ยิ่งกว่าท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) ⁵⁷² *รายงานหะดีษทั้งสองโดยบุคอรี*

และอับดุลเลาะห์ (ร.ด) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าเข้าไปหาท่านนบี (ซ.ล) ในขณะที่ท่านป่วยหนัก ข้าพเจ้าจึงได้กล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ แท้จริงท่านกำลังป่วยหนัก? ท่านตอบว่าใช่, แท้จริงข้าพเจ้ากำลังป่วยหนักเท่ากับผู้ชายสองคนจากพวกท่านกำลังป่วยหนัก, ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า : นั่นแหละท่านก็จะได้รับสองผลบุญ ท่านกล่าวว่า ใช่, นั่นก็เพราะว่าไม่มีมุสลิมคนใดที่ภัยอันตรายจากหนามได้เกิดขึ้นกับเขา หรือเกินกว่าหนาม นอกจากอัลเลาะห์ จะลบล้างด้วยหนามนั้น ความชั่วต่าง ๆ ของเขา เหมือนกับต้นไม้ที่ผลัดใบของมัน *รายงานโดยบุคอรีและมุสลิม*

(572) เพราะตำแหน่งอันสูงส่งของท่านการทดลองจึงยิ่งใหญ่

และท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : อุปมาคนป่วยที่หายไข้และมีสุขภาพสมบูรณ์, อุปไมยดังลูกเห็บที่หล่นลงจากฟ้าทั้งความใสและสีของมัน *รายงานโดยติรมีซี*

เล่าจากยาบิร (ร.ด) ได้กล่าวว่า : ท่านนบี (ซ.ล) ได้เข้าไปหาอุมมุ ซาอิบ และท่านได้กล่าวว่า : เธอเป็นอย่างไรบ้าง โอ้อุมมุซาอิบ จึงสั้นอย่างนี้? หล่อนได้กล่าวว่า : (เพราะ) ไข้, ขออัลเลาะห์อย่าให้มันมีความเพิ่มพูน ท่านจึงได้กล่าวว่า : เธออย่าดำใจ เพราะความจริงมันจะขจัดความผิดแผกผันรบกวนของอาดำเหมือนดังสุบลมเป่าไฟของช่างเหล็กที่ขจัดสิ่งสกปรกออกจากเหล็ก *รายงานโดยมุสลิม*

และท่านนบี (ซ.ล) ได้ไปเยี่ยมผู้ชายคนหนึ่งเนื่องจากอาการไข้เจ็บหนักที่เกิดขึ้นกับเขา ท่านจึงกล่าวว่า : จงรีบแจ้งข่าวดี เพราะแท้จริงอัลเลาะห์กล่าวว่า : อาการตัวร้อนนั้นคือไฟของเราที่เราให้มันปกครองบ่าวของเราที่มีบาป เพื่อมันจะเป็นส่วนได้ของเขาจากไฟนรก⁵⁷³ *รายงานโดยติรมีซี*

เล่าจากอะตออุ (ร.ด) ได้กล่าวว่า : อิบน์อับบาส (ร.ด) ได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า : ข้าพเจ้าจะไม่บอกให้ท่านรู้จักผู้หญิงคนหนึ่งจากชาวสวรรค์หรือ? ข้าพเจ้าตอบว่า : ครั้นเขาได้กล่าวว่า : ผู้หญิงผิวดำคนนี้ได้มาหาท่านนบี (ซ.ล) แล้วกล่าวว่า : แท้จริงข้าพเจ้าเป็นโรคลมบ้าหมู และแท้จริงอวัยวะที่สงวนของข้าพเจ้าจะเปิด (เมื่อล้มลง) ขอท่านจงขอพรต่ออัลเลาะห์ให้แก่ข้าพเจ้าด้วย ท่านได้กล่าวว่า : ถ้าหากเธอต้องการ ให้เธออดทน และเธอจะได้สวรรค์ และถ้าหากเธอต้องการ, ข้าพเจ้าจะขอต่ออัลเลาะห์ให้เธอหาย หล่อนกล่าวว่า ข้าพเจ้าจะอดทน และหล่อนกล่าวว่าแท้จริงอวัยวะที่สงวนของข้าพเจ้าจะเปิด ขอท่านจงวิงวอนต่ออัลเลาะห์ให้แก่ข้าพเจ้าว่า ไม่ให้อวัยวะของข้าพเจ้าเปิด ท่านนบีจึงได้วิงวอนขอให้หล่อน⁵⁷⁴ *รายงานโดยบุคอรีและมุสลิม*

เล่าจากอะนัส (ร.ด) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้ยินท่านนบี (ซ.ล) กล่าวว่า : แท้จริงอัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสว่า : “เมื่อเราได้ทดลองบ่าวของเราด้วยสองสิ่งที่เขารัก⁵⁷⁵ และเขามีความอดทน เราจะทดแทนสวรรค์ให้แก่เขาจากสองสิ่งนั้น *รายงานโดยบุคอรีและมุสลิมในเรื่องนี้ และโดยติรมีซีในเรื่องสะโลกีย์*

(573) เมื่อเขาพอใจในกำหนดของอัลเลาะห์

(574) และอัลเลาะห์ได้รับคำวิงวอนนั้น

(575) นั่นคือดวงตาทั้งสองข้างของเขา

ผลบุญของการอดทนในโรคหิวาต์

เล่าจากอะบีฮุร็อยเราะห์ (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : คนที่ตายด้วยโรคท้องร่วงนั้นเป็นคนตายชะฮีด คนที่ตายด้วยโรคหิวาต์นั้น เป็นคนตายชะฮีด ⁵⁷⁶

เล่าจากอาอิชะห์ (ร.ด) ว่า แท้จริงพระนางได้ถามท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) ถึงโรคหิวาต์ ต่อมาท่านได้บอกแก่พระนางว่า มันเป็นการลงโทษที่อัลเลาะห์ส่งมาให้ประสบกับผู้ที่พระองค์ประสงค์ ⁵⁷⁷ และอัลเลาะห์ได้ดลบันดาลให้เป็นความเมตตาแก่ พวกผู้มีศรัทธา, ไม่มีบ่าวคนใดที่โรคหิวาต์ได้เกิดขึ้น และเขาก็ยังคงอยู่ในเมืองของเขาอย่างอดทน โดยรู้ว่าแท้จริงจะไม่มีอะไรประสบกับเขา นอกจากสิ่งที่อัลเลาะห์ได้กำหนดไว้สำหรับเขา นอกจากเขาจะได้รับผลบุญเหมือนนักรบที่ถูกฆ่าในสงครามศักดิ์สิทธิ์ ⁵⁷⁸ รายงานหะดีษทั้งสองโดยบุคอรี

และท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) ได้กล่าวว่าโรคหิวาต์นั้น เป็นการข่มขวัญหรือการลงโทษที่ถูกส่งไปยังบะนีอิสรออีล (ยิว) หรือไปยังผู้คนยุคก่อนจากพวกท่าน ดังนั้นเมื่อท่านทั้งหลายได้ยินว่ามันได้เกิดขึ้น ณ ที่แห่งใด ท่านทั้งหลายอย่าเข้าไปหามัน และเมื่อมันได้เกิดขึ้นในแผ่นดินที่พวกท่านอาศัยอยู่ ท่านทั้งหลายอย่าหนีมัน รายงานโดยบุคอรีมุสลิม และติรมีซี

เล่าจากอิบนิอับบาส (ร.ด) ว่าแท้จริง อุมัร (ร.ด) ได้เดินทางไปยัง “ซาม” จนกระทั่งเมื่อเดินทางไปถึง ซัรรม์ ชาว อัจนาด ⁵⁷⁹ ได้พบกับเขา คืออะบูอูไบดะห์ บุตร อัลยรรอห์ และพรรคพวกของเขา พวกเขาได้แจ้งแก่อุมัรว่า โรคหิวาต์ได้เกิดขึ้นที่ ซาม, อุมัร จึงได้กล่าวแก่อิบนิอับบาสว่า : ท่านจงเรียกพวกผู้อพยพ (มุฮยิรีน) รุ่นแรก ๆ มาหาข้าพเจ้า, ข้าพเจ้า (อิบนิอับบาส) จึงได้เรียกพวกเขา มา ท่านอุมัรได้ขอคำปรึกษาจากพวกเขา แต่พวกเขามีความคิดขัดแย้งกัน บางคนได้กล่าวว่า : แท้จริงท่านได้ออกมาเพื่องานชิ้นหนึ่ง ⁵⁸⁰ และพวกเราไม่เห็นด้วยที่ท่านจะหันกลับจากงานชิ้นนั้น และบางคนกล่าวว่า : ยังมีประชาชนเหลืออยู่กับท่าน รวมทั้งเหล่าอัครสาวกของท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) พวกเราไม่เห็นด้วยที่ท่านจะพาพวกเขาเข้าไปหาโรคระบาดนี้ ท่านอุมัรจึงได้กล่าวว่า : พวกท่านจงแยกย้ายกันกลับไปจากข้าพเจ้าได้แล้ว, ภายหลังท่านอุมัรได้กล่าวว่า : ท่านจงไปเรียกพวกอันซอรมาหาข้าพเจ้า, ข้าพเจ้า (อิบนิอับบาส) จึงได้ไปเรียกพวกเขามาหาอุมัร ท่านอุมัรได้ปรึกษากับพวกเขา ต่อมาพวกเขาได้ดำเนินรอยเดียวกันกับ

(576) ชะฮีดคือนักรบที่ถูกฆ่าตายในสมรภูมิภูมิศักดิ์สิทธิ์ (شهيد)

(577) จะทำลายพวกเขาในโลกนี้

(578) แม้เขาจะไม่ตายด้วยโรคนั้นก็ตาม

(579) อัจนาดหมายถึงเมืองสำคัญของซามทั้งห้าคือปาเลสไตน์, จอร์แดน, คามัสกัต, ฮิมซ์, กิบนิสรีน

(580) งานชิ้นนั้นคือการตรวจเยี่ยมราษฎร

พวกผู้อพยพ (มุฮายีรีน) ในเรื่องความคิดที่ขัดแย้งกัน, ท่านอุมร์จึงกล่าวว่า : พวกท่านจงแยกย้ายกันไปจากข้าพเจ้าได้แล้ว หลังจากนั้นเขาได้กล่าวว่า ท่านจงไปเรียกบุคคลที่อยู่ที่นี่จากผู้อาวุโสของพวกกุเรช จากพวกอพยพที่เข้าพิชิตมักกะห์ มหาข้าพเจ้า, ข้าพเจ้า (อิบนุอับบาส) จึงได้ไปเรียกพวกเขามา ปรากฏว่า พวกเขาไม่มีความคิดที่แตกต่างกัน พวกเขาพากันกล่าวว่า : พวกเราเห็นควรว่าให้ท่านพาประชาชนกลับและไม่ควรที่ท่านจะพาพวกเขาเข้าไปสู่โรคระบาดนี้ ท่านอุมร์จึงได้ประกาศในหมู่ประชาชนว่า : แท้จริงข้าพเจ้าจะอยู่บนพาหนะในเวลารุ่งเช้า ท่านอะบู-ไบดะห์ ได้กล่าวว่า เป็นการหนีจากการกำหนดของอัลเลาะห์หรือ ท่านอุมร์ได้กล่าวว่า : ควรเป็นคนอื่นที่พูดอย่างนี้ไอ้อะบูไบดะห์ โดยที่ท่านอุมร์ไม่ต้องการขัดแย้งกับเขา ใช่แล้ว พวกเราจะหนีจากการกำหนดของอัลเลาะห์ไปหากำหนดของอัลเลาะห์ได้โปรดบอกข้าพเจ้า ถ้าหากท่านมีอูฐ และมันได้ลงไปในหุบเขาที่มีสองด้าน ด้านหนึ่งอุดมสมบูรณ์และอีกด้านหนึ่งแห้งแล้ง ถ้าหากท่านเลี้ยงอูฐนั้นทางด้านที่อุดมสมบูรณ์ ท่านก็ได้เลี้ยงมันตามกำหนดของอัลเลาะห์ และถ้าหากท่านเลี้ยงมันทางด้านที่แห้งแล้ง ท่านก็ได้เลี้ยงมันตามกำหนดของอัลเลาะห์, อิบนุอับบาส ได้กล่าวว่า : จากนั้นอับดุลเลาะห์มาน บุตรเอาฟ์ได้มา โดยที่เขาหายหน้าไปเพื่อธุระบางอย่างของเขา พร้อมกับกล่าวว่า : แท้จริงในเรื่องนี้ข้าพเจ้ามีความรู้ ข้าพเจ้าได้ยืนท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) กล่าวว่า : เมื่อท่านทั้งหลายได้ยืนว่ามีโรคระบาดเกิดขึ้นในแผ่นดินใด ท่านทั้งหลายอย่าเข้าไปที่แผ่นดินนั้น และเมื่อมันได้เกิดขึ้นที่แผ่นดินใดโดยที่ท่านก็อยู่ในแผ่นดินนั้น ท่านทั้งหลายอย่าหนีมันออกจากแผ่นดินนั้น ท่านอิบนุอับบาส ได้กล่าวว่า ท่านอุมร์ บุตร คือตตออบ ได้สรรเสริญอัลเลาะห์หลังจากนั้นได้หันกลับ *รายงานโดยบุคอรีและมุสลิม*

การกระทำคุณ

อัลเลาะห์ดอาลาได้ตรัสว่า และผู้กระทำความคุณหรือนักมายากลนั้นจะไม่ชนะ ไม่ว่าเขาจะนำมาจากที่ใดก็ตาม

เล่าจากอาอิชะห์ (ร.ด) ได้กล่าวว่า ชาวยะฮูดีคนหนึ่งจากยะฮูดี ตระกูล ชุรอยก มีชื่อเรียกว่า ละบีด บุตร อะฮูซอม ได้กระทำความคุณท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) จนปรากฏว่าท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) เกิดภาพหลอนว่า ท่านได้กระทำความสิ่งหนึ่งโดยที่ท่านไม่ได้กระทำความสิ่งนั้นเลย จนกระทั่งวันหนึ่งหรือคืนหนึ่ง ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) ได้วิงวอนขอ, หลังจากนั้นก็ได้วิงวอน, หลังจากนั้นก็ได้วิงวอนขออีก หลังจากนั้นท่านได้กล่าวว่า : ไอ้ อาอิชะห์ เธอรู้สึกไหมว่า แท้จริงอัลเลาะห์ ได้อธิบายแก่ข้าพเจ้าในสิ่งที่ข้าพเจ้าขอคำอธิบายจากพระองค์ในสิ่งนั้น, ได้มีผู้ชายสองคนมาหาข้าพเจ้า คนหนึ่งได้นั่งลง ทางด้านศีรษะของข้าพเจ้า และอีกคนหนึ่งได้นั่งลงทางด้านปลายเท้าของข้าพเจ้า ผู้ที่นั่งอยู่ทางด้านศีรษะของข้าพเจ้าได้กล่าวแก่ผู้ที่อยู่ทางด้านปลายเท้าหรือผู้ที่อยู่ทางด้านปลายเท้าของข้าพเจ้าได้กล่าวแก่ผู้ที่อยู่ทางด้านศีรษะของข้าพเจ้าว่า : อะไร

คือความเจ็บปวดของชายคนนี้, อีกคนหนึ่งตอบว่า เขาถูกกระทำคุณ คนเดิมถามว่า ใครกระทำคุณ อีกคนตอบว่า ละบิดบุตรอะฮูม, คนเดิมได้กล่าวว่ (กระทำคุณ) ในสิ่งใด? อีกคนหนึ่งตอบว่า ในหรีและผมที่ร่วงขณะสาง, และจันอินทผลัมตัวผู้ที่แห้งแล้ว คนเดิมถามว่า มันอยู่ที่ไหน? อีกคนหนึ่งตอบว่า ในบ่อ ซีอีรวาน ไออิชะห์ได้กล่าวว่า ต่อมาท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) ได้มาหานางพร้อมด้วยประชาชนกลุ่มหนึ่งจากเหล่าอัครสาวกของท่าน จากนั้นท่านได้กล่าวว่า ไอ้ออิชะห์ แท้จริงน้ำของมันคล้ายน้ำแซบไเบเทียน และจันอินทผลัมของมันเหมือนหัวไซตอน ข้าพเจ้า (ไออิชะห์) จึงได้กล่าวว่า ท่านจะไม่เผามันหรือ ท่านตอบว่า, ส่วนข้าพเจ้านั้นแท้จริงอัลเลาะห์ได้ให้ข้าพเจ้าหายแล้ว และข้าพเจ้าไม่ต้องการกระเพื่อมชั่วร้ายให้ประชาชนเกิดความตระหนก ข้าพเจ้าจึงได้สั่งให้จัดการกับมัน และมันก็ได้ถูกฝังไปแล้ว *รายงานโดยบุคอรีและมุสลิม*

ยาพิษ

เล่าจากอะบีฮุรอยเราะห์ (ร.ค) ได้กล่าวว่า เมื่อคอยบัรฎุกพิชิต ได้มีผู้นำแกะใส่ยาพิษมามอบเป็นของกำนัลแก่ท่านนบี (ซ.ล) ต่อมาท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : ท่านทั้งหลายจงรวบรวมพวกระยะฮูดีที่อยู่ที่นี่ทั้งหมด, ต่อมาพวกระยะฮูดีได้ถูกนำมารวมที่ท่านนบี ท่านจึงได้กล่าวแก่พวกระยะฮูดีว่า : ข้าพเจ้าจะถามพวกท่านถึงสิ่งหนึ่ง พวกท่านจะพูดความจริงกับข้าพเจ้าถึงสิ่งนั้นไหม? พวกเขาตอบว่า ได้ครับ, ไอ้อะบัลกอเซ็ม⁵⁸¹ ท่านจึงถามว่า ใครคือบิดาของพวกท่าน พวกเขาตอบว่า บิดาของเราคือ คนนั้น คนนั้น (ระบุชื่อ) ท่านได้กล่าวว่า พวกท่านโกหก แต่บิดาของพวกท่านคือ คนนั้น ๆ (ระบุชื่อ) พวกเขาบอกว่า ท่านพูดจริงและถูกต้อง ท่านจึงได้กล่าวว่า แท้จริงข้าพเจ้าจะถามพวกท่านถึงสิ่งหนึ่ง พวกท่านจะพูดความจริงกับข้าพเจ้าถึงสิ่งนั้นไหม? พวกเขาตอบว่า ได้ครับ ไอ้อะบัลกอเซ็ม เพราะถ้าพวกพวกเราได้โกหกท่าน ท่านก็จะรู้ว่าพวกเราโกหก เหมือนอย่างที่ท่านจับโกหกได้ในเรื่องบิดาของพวกเรา, ท่านจึงได้กล่าวแก่พวกเขาว่า : ใครคือชาวนรก? พวกเขาตอบว่า พวกเราจะอยู่ในขุมนรกเพียงเล็กน้อย ภายหลังพวกท่านจะเข้าไปแทนพวกเราอยู่ในขุมนรก ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) จึงได้กล่าวแก่พวกเขาว่า พวกท่านจงตกต่ำอยู่ในนั้น สาบานต่ออัลเลาะห์ว่า พวกเราจะไม่เข้าไปแทนพวกท่านในขุมนรกตลอดกาล หลังจากนั้นท่านได้กล่าวแก่พวกเขาว่า พวกท่านจะพูดความจริงกับข้าพเจ้าถึงสิ่งหนึ่งไหม ถ้าหากข้าพเจ้าได้ถามพวกท่าน ถึงสิ่งนั้น พวกเขาตอบว่าครับ, ท่านจึงถามว่า พวกท่านได้ใส่ยาพิษลงในแกะตัวนี้หรือ พวกเขาตอบว่า ครับ ท่านจึงถามว่า อะไรที่ทำให้พวกท่านทำอย่างนั้น? พวกเขาตอบว่า พวกเรามีความต้องการว่า ถ้าหากท่านเป็นจอมโกหก พวกเราจะสบายจากท่าน และถ้าหากท่านเป็นนบี ยาพิษนั้นก็จะไม่ทำอันตรายท่าน⁵⁸² *รายงานโดยบุคอรี*

(581) อะบัลกอเซ็มเป็นชื่อเล่นของท่านนบี (ซ.ล.)

(582) เพราะท่านนบี (ซ.ล.) ถูกพิทักษ์รักษา พระองค์อัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสว่า "และพระองค์อัลเลาะห์จะพิทักษ์ท่านจากมวลมนุษย์"

เล่าจากอะนัส (ร.ค) ว่าแท้จริงผู้หญิงชวาระฮูตีคนหนึ่ง ได้มาหาท่านรอซูลุลเลาะห์ (ช.ล) พร้อมด้วยแกะที่ใส่ยาพิษตัวหนึ่ง ท่านได้รับประทานมัน ต่อมา ผู้หญิงคนนั้นได้ถูกนำตัวมาหาท่านนบี (ช.ล) ท่านได้ถามหล่อน ถึงเรื่องนั้น หล่อนได้ตอบว่า ข้าพเจ้าต้องการสังหารท่าน, ท่านรอซูลได้กล่าวว่า อัลเลาะห์จะไม่ให้เธอสามารถทำเช่นนั้น หรือกล่าวว่า ทำกับข้าพเจ้า⁵⁸³ พวกอัครสาวกกล่าวว่า : พวกเราจะไม่ฆ่าหล่อนหรือ ท่านตอบว่า ไม่, (อะนัส) ได้กล่าวว่า ข้าพเจ้ายังคงรู้ว่ามันมี (ยาพิษ) อยู่ที่ลิ้นไก่ของท่านรอซูลุลเลาะห์ (ช.ล) *รายงานโดยมุสลิมและอะบูดาวูด*

เล่าจากยาบิร (ร.ค) ว่า แท้จริงผู้หญิงชวาระฮูตีคนหนึ่ง⁵⁸⁴ จากชาวเมืองคอยบ์ร ได้มอบแกะที่ใส่ยาพิษให้แก่ท่านนบี (ช.ล) เป็นของกำนัล ท่านได้รับประทานมัน และได้มีอัครสาวกของท่านอีกกลุ่มหนึ่งได้รับประทานพร้อมกับท่านด้วย ภายหลังท่านนบี (ช.ล) ได้กล่าวแก่พวกเขาว่า ท่านทั้งหลายจงยกมือของพวกท่านขึ้น และท่านได้ส่งคนไปหาผู้หญิงชวาระฮูตีคนนั้น ต่อมาท่านได้กล่าวว่า เธอใส่ยาพิษแกะตัวนี้หรือ? หล่อนถามว่า ใครบอกกับท่าน? ท่านได้กล่าวว่า ข้าแกะนี้มันได้บอกข้าพเจ้า หล่อนตอบว่า : ใช่, ท่านได้กล่าวว่า เธอต้องการอะไรที่ทำเช่นนั้น? หล่อนกล่าวว่า ข้าพเจ้าขอพูดว่า : ถ้าหากเขาเป็นนบี ยาพิษจะไม่ทำอันตรายเขา และถ้าหากเขาไม่ใช่ในบิรพวกเราจะได้รับความสบายจากเขา ท่านนบีจึงได้อภัยให้หล่อน

และอะบูฮุร็อยเราะห์ (ร.ค) ได้กล่าวว่า ปรากฏว่าท่านนบี (ช.ล) จะรับประทานของฮะดียะห์ (กำนัล) ท่านจะไม่รับประทานของบริจาต (ซอดาเกาะห์) ต่อมาได้มีผู้หญิงชวาระฮูตีคนหนึ่งอยู่ที่คอยบ์ร ได้นำแกะอย่างตัวหนึ่งที่ถูกใส่ยาพิษ มามอบให้ท่านเป็นของกำนัล ท่านได้รับประทานมันและคนกลุ่มหนึ่งได้รับประทานมัน ต่อมาท่านได้กล่าวว่า ท่านทั้งหลายจงยกมือของพวกท่านขึ้น เพราะมันได้บอกแก่ข้าพเจ้าว่ามันถูกใส่ยาพิษ ต่อมาท่านจึงได้ส่งคนไปหาผู้หญิงชวาระฮูตีคนนั้น, ท่านจึงได้ถามหล่อนว่า อะไรทำให้เธอทำเช่นนั้น? หล่อนได้กล่าวว่า ถ้าหากท่านเป็นนบี มันจะไม่ทำอันตรายท่าน และถ้าหากท่านเป็นกษัตริย์ ข้าพเจ้าก็ได้ทำให้มนุษย์ชาติสบายจากท่าน ต่อมาท่านได้ออกคำสั่งให้จัดการกับหล่อน และหล่อนก็ถูกสังหาร เพราะบิรบุตรออ์ได้เสียชีวิตเนื่องจากรับประทานแกะตัวนั้น ภายหลังท่านได้กล่าวขณะที่ท่านเจ็บซึ่งท่านได้เสียชีวิตในการเจ็บครั้งนี้ว่า : ข้าพเจ้ายังคงพบความเจ็บปวดเนื่องจากอาหารที่เมืองคอยบ์ร และนี่ก็ถึงเวลาที่เส้นชีวิตของข้าพเจ้าขาดแล้ว *รายงานหะดีษ ทั้งสองโดยอะบูดาวูดในเรื่องดะฮะห์*

(583) แต่หล่อนก็เป็นสาเหตุที่ทำให้ท่านนบี (ช.ล.) เสียชีวิตเพราะคำพูดของท่านที่ได้กล่าวในหะดีษต่อไปว่า "และนี่ก็ถึงเวลาที่เส้นชีวิตของข้าพเจ้าขาดแล้ว" การที่ท่านไม่ได้ใช้ให้ประหารหล่อนในตอนแรกเพราะเห็นว่าป็นลัทธิของท่าน แต่เมื่อบิรบุตรออ์ได้เสียชีวิตไปท่านจึงใช้ให้ประหารหล่อน ดังมีอยู่ในหะดีษต่อไป

(584) หล่อนชื่อ ไชหนับ บุตรสาวฮุส

การเยี่ยมผู้ป่วยเป็นฆนนะห์

เล่าจากสะอัด (ร.ค) ได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้ล้มป่วยลงที่นครมักกะห์ ต่อมาท่านนบี (ซ.ล) ได้มาเยี่ยมข้าพเจ้า ท่านได้วางมือของท่านบนหน้าผากของข้าพเจ้า⁵⁸⁵ จากนั้นท่านได้เอามือของท่านลูบหน้าข้าพเจ้า และท้องของข้าพเจ้า แล้วกล่าวว่า: โอ้พระองค์อัลเลาะห์ ได้โปรดให้สะอัดหายป่วยและได้โปรดให้การอพยพของเขาสวมบูรณ์ สะอัดได้กล่าวว่า: ข้าพเจ้าคงได้พบความเย็นจากมือของท่านที่ดับของข้าพเจ้า ในสิ่งที่ข้าพเจ้าวาดภาพไปถึง จนถึงเดี๋ยวนี้ *รายงานโดยบุคอรี และอะบูดาวูด*

และอับนิอับบาส (ร.ค) ได้กล่าวว่า: ท่านนบี (ซ.ล) ได้เข้าไปหาชายคนหนึ่งเพื่อเยี่ยมเขา ต่อมาท่านได้กล่าวว่า: ไม่เป็นไร สะอาด ถ้าหากอัลเลาะห์ประสงค์⁵⁸⁶ เขาได้ตอบว่า อย่าพูดเช่นนั้น แต่มันเป็นไข้ที่ (ความร้อนของมัน) เตือดพล่านอยู่ที่ชายขวาคนหนึ่งจนทำให้เขาเข้าหลุมฝังศพ ท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า: ได้ถ้าต้องการเช่นนั้น⁵⁸⁷ *รายงานโดยบุคอรี*

และปรากฏว่าทาสคนหนึ่งของชาวยะฮูดี ที่เคยบริการท่านนบี (ซ.ล) ล้มป่วยลง ท่านนบี (ซ.ล) จึงได้มาหาเขา, เพื่อเยี่ยมเขาและท่านนบีได้กล่าวว่า: ท่านจงเข้านับถือศาสนาอิสลาม เขาก็ได้เข้านับถือศาสนาอิสลาม, รายงานโดยบุคอรีและอะบูดาวูด และตัวบทของอะบีดาวูดว่า: ท่านได้นั่งลงทางด้านศีรษะของเขา แล้วกล่าวแก่เขาว่า จงยอมรับศาสนาอิสลาม ทาสผู้นั้นได้มองไปยังบิดาของเขา, บิดาของเขาได้กล่าวแก่เขาว่า ท่านจงเชื่อฟังอะบีลกอเซ็ม เขาจึงยอมรับศาสนาอิสลาม ต่อมาท่านนบีได้ลุกขึ้นยืน และกล่าวว่า มวลการสรรเสริญเป็นสิทธิของอัลเลาะห์ที่ช่วยให้เขาพ้นจากไฟนรก

เล่าจากอาอิชะห์ (ร.ค) ได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้ยืมท่านนบี (ซ.ล) กล่าวขณะที่ท่านพียงข้าพเจ้าอยู่ว่า: โอ้พระองค์อัลเลาะห์ได้โปรดคอยแก่ข้าพเจ้า ได้โปรดเมตตาแก่ข้าพเจ้า และได้โปรดให้ข้าพเจ้าติดตามไปอยู่กับสหัยร่า⁵⁸⁸ *รายงานโดยบุคอรี*

เล่าจากอะบีสุรอยเราะห์ (ร.ค) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า: แท้จริงอัลเลาะห์ผู้ยิ่งใหญ่และเกรียงไกร จะกล่าวในวันกิยามะห์ว่า: โอ้ลูกหลานของอาดัม ข้าพเจ้าป่วย แต่ท่านไม่ได้เยี่ยมข้าพเจ้า, เขาจะกล่าวว่า โอ้พระผู้อภิบาลของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไปเยี่ยมพระองค์ท่านได้อย่างไร โดยที่พระองค์ท่านเป็นผู้อภิบาลแห่งสากลโลก พระองค์ตอบว่า ท่านไม่ทราบหรือว่า ป่าวของ

(585) หะดีษนี้ระบุว่า สุนัดให้วางมือลงบนหน้าผากของผู้ป่วย

(586) หมายความว่าไม่เป็นไรหรอก อินทอัลเลาะห์ท่านจะสะอาดจากบท

(587) ที่ดีแล้วเขาคงกล่าวว่า ขอพระองค์อัลเลาะห์ได้โปรดรับ

(588) หมายถึงสหัยร่าที่สูงยิ่งคือพระองค์อัลเลาะห์

เรา คนนั้น ๆ ป่วย โดยที่ท่านไม่ได้ไปเยี่ยมเขา ท่านไม่ทราบหรือว่า แท้จริง ถ้าหากท่านไปเยี่ยมเขา ท่านก็จะพบเราอยู่กับเขา⁵⁸⁹ โอ้ ลูกหลานของอาดัม เราได้ขออาหารต่อท่าน แต่ท่านไม่ให้อาหารเรา, เขากล่าวว่า โอ้พระผู้อภิบาลของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะให้อาหารแก่พระองค์ท่านได้อย่างไร โดยที่พระองค์ท่านเป็นผู้อภิบาลสากลโลก พระองค์จะกล่าวว่า ท่านไม่ทราบหรือว่า บ่าวของเรา คนนั้น ๆ ได้ขออาหารจากท่าน แต่ท่านไม่ยอมให้อาหารเขา ท่านไม่ทราบหรือว่า แท้จริงถ้าหากท่านให้อาหารเขา ท่านก็จะต้องได้พบการทำเช่นนั้นอยู่ที่เรา⁵⁹⁰ โอ้ลูกหลานอาดัม เราได้ขอน้ำท่านดื่ม แต่ท่านไม่ได้ให้น้ำดื่มแก่เรา เขากล่าวว่า โอ้พระผู้อภิบาลของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะให้ น้ำดื่มแก่พระองค์ท่านอย่างไร โดยที่พระองค์ท่านเป็นผู้อภิบาลแห่งสากลโลก พระองค์ได้กล่าวว่า บ่าวของเราคนนั้น ๆ ได้ขอน้ำท่านดื่ม แต่ท่านไม่ยอมให้น้ำดื่มแก่เขา ท่านไม่ทราบหรือว่า แท้จริงถ้าหากท่านให้น้ำเขาดื่ม ท่านก็จะพบการทำเช่นนั้นอยู่ที่เรา⁵⁹¹ *รายงานโดยมุสลิม*

เล่าจากเซาบาน ทาสของท่านนบี (ซ.ล) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดได้เยี่ยมผู้ป่วย เขายังคงอยู่ในสวรรค์ จนกว่าเขาจะกลับ ได้มีผู้เรียนถามว่า โอ้ ท่านรอซูลุลเลาะห์อะไรคือสวนสวรรค์? ท่านตอบว่า คือผลไม้ที่ถูกตัดในสวรรค์ *รายงานโดยมุสลิมและติรมีซี*

เล่าจากอิบนุอับบาส (ร.ค) ท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า ไม่มีบ่าวมุสลิม คนใดที่ไปเยี่ยมผู้ป่วย ซึ่งยังไม่ถึงกำหนดต้องเสียชีวิต แล้วกล่าวเจ็ดครั้งว่า : ข้าพเจ้าขอต่ออัลเลาะห์ผู้ทรงยิ่งใหญ่ เจ้าของบัลลังก์ที่ยิ่งใหญ่ ได้โปรดให้ท่านหายป่วย นอกจากเขาจะหายป่วย *รายงานโดยติรมีซี และอีกสองท่าน*

เล่าจากอะบีสะอีด (ร.ค) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า เมื่อท่านทั้งหลายได้เข้าไปที่ผู้ป่วย จงปลอบใจเขาในเรื่องกำหนดความตายของเขา เพราะแท้จริงการทำเช่นนั้นจะไม่ปฏิเสธสิ่งใดและมันจะทำให้กำลังใจของผู้ป่วยดีขึ้น *รายงานโดยติรมีซี*

สิ่งที่ควรกล่าวขณะเกิดความวิบัติ

อัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสว่า : บรรดาผู้ซึ่งเมื่อความวิบัติมาประสบกับพวกเขา พวกเขา ก็กล่าวว่า แท้จริงเราเป็นสิทธิของอัลเลาะห์ และเราต้องกลับคืนสู่พระองค์ พวกเหล่านั้นย่อมได้รับพรและความเมตตาจากผู้อภิบาลของพวกเขา, และพวกนั้นเป็นพวกที่ได้รับทางนำ

(589) คือท่านจะได้พบผลบุญอันยิ่งใหญ่ของเรา

(590) คือได้พบว่าผลบุญของท่านนบีมุฮัมมัด

(591) ทะเคียนี้ชี้ว่าการให้เกียรติแก่มุสลิมด้วยการเขียนเขียนหรือด้วยสิ่งใด ๆ พระองค์อัลเลาะห์จะถือว่าเป็นเรื่องใหญ่สำหรับพระองค์

เล่าจากอุมมิ ซะลามะห์ (ร.ด) ได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้ยื่นท่านรอซูลุลละห์ (ซ.ล) กล่าวว่า ไม่มีปาวคนใดที่ภัยพิบัติเกิดขึ้นกับเขาแล้วเขาจะกล่าวว่า แท้จริงพวกเราเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลละห์ และแท้จริงพวกเราต้องกลับไปหาพระองค์ โอ้พระองค์อัลละห์ ได้โปรดประทานผลบุญแก่ข้าพเจ้าในภัยพิบัติของข้าพเจ้า และได้โปรดทดแทนสิ่งที่ดีกว่าภัยพิบัตินั้นแก่ข้าพเจ้า นอกจากอัลละห์จะประทานผลบุญแก่เขาในภัยพิบัติของเขานั้น และจะประทานสิ่งที่ดีกว่าให้แก่เขา อุมมุซะลามะห์ ได้กล่าวว่า เมื่ออะบูซะลามะห์เสียชีวิต ข้าพเจ้าได้กล่าวดั่งที่ท่านรอซูลุลละห์ (ซ.ล) ใช้ข้าพเจ้า ต่อมาอัลละห์ได้ทดแทนสิ่งที่ดีกว่าเขาแก่ข้าพเจ้านั้นคือท่านรอซูลุลละห์ (ซ.ล)⁵⁹² รายงานโดยห้าคนนอกจากบุคอรี

และตัวบทของติรมีซีในเรื่องการขอพร มีว่า : เมื่อภัยพิบัติได้เกิดขึ้นกับใครคนหนึ่งจากพวกท่านให้เขาจงกล่าวว่า : แท้จริงพวกเราเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลละห์ และแท้จริงพวกเราต้องกลับไปหาพระองค์ ข้าแต่พระองค์อัลละห์ ณ พระองค์ท่านนั้น ข้าพเจ้าวิงวอนขอ (ผลบุญของ) ภัยพิบัติของข้าพเจ้า⁵⁹³ ดังนั้นพระองค์ท่านได้โปรดประทานผลบุญให้แก่ข้าพเจ้าในภัยพิบัตินั้น และได้โปรดทดแทนให้ข้าพเจ้าได้รับสิ่งที่ดีกว่ามัน ต่อมาขณะที่อะบูซะลามะห์จะสิ้นชีวิต เขาได้กล่าวว่า ข้าแต่พระองค์อัลละห์ได้โปรดทดแทนคนที่ดีกว่าข้าพเจ้า ให้แก่ครอบครัวของข้าพเจ้า เมื่อเขาเสียชีวิต อุมมุซะลามะห์ได้กล่าวว่า แท้จริงพวกเราเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลละห์ และแท้จริงพวกเราต้องกลับคืนไปหาพระองค์ ณ พระองค์อัลละห์นั้น ข้าพเจ้าวิงวอนขอ (ผลบุญของ) ภัยพิบัติของข้าพเจ้า ดังนั้นขอพระองค์ท่านได้โปรดประทานผลบุญให้ข้าพเจ้าในภัยพิบัตินั้น ต่อมาอัลละห์ได้รับคำวิงวอนของคนทั้งสอง และพระองค์ได้ให้ท่านรอซูลุลละห์ (ซ.ล) เป็นเครื่องทดแทนแก่บุคคลทั้งสอง

ตอนที่หนึ่งอนุญาตให้เยี่ยมารักษา

เล่าจากอะบีสุรอยเราะห์ ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : อัลละห์ไม่ได้ประทานโรคใดลงมาจากพระองค์ได้ประทานยารักษาโรคนั้นลงมาด้วย รายงานโดยบุคอรีและมุสลิม

ตัวบทของมุสลิมว่า ทุก ๆ โรคมียารักษา เมื่อยาตรงกับโรค ก็หายจากโรคนั้น โดยอนุมัติของอัลละห์ผู้ยิ่งใหญ่และเกรียงไกร

(592) หมายความว่าต่อมา อุมมุซะลามะห์ได้ตกเป็นภรรยาของท่านนบี (ซ.ล.)

(593) คือขอพระองค์ท่านได้โปรดเก็บผลบุญแห่งภัยพิบัตินี้ไว้กับพระองค์ท่าน

เล่าจากอูซามะห์ บุตร ชะริก (ร.ค) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้มาหาท่านนบี (ซ.ล) ขณะที่บรรดาอัครสาวกของท่านอยู่ในสภาพที่เหมือนกับมีนกเกาะอยู่ที่หัวของพวกเขา⁵⁹⁴ ข้าพเจ้าได้ให้สลามและได้นั่งลง ต่อจากนั้นได้มีพวกอาหรับชนบทมาจากที่โน้น และที่นี่ และได้กล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ พวกเราจะรักษาด้วยการเยียวยาได้หรือไม่? ท่านได้ตอบว่า : พวกท่านจงเยียวยาเถิด เพราะแท้จริงอัลเลาะห์ไม่ได้วางโรคใดมานอกจากได้วางยาไว้เพื่อรักษามัน นอกจากโรคเดียวคือความชรา *รายงานโดยเจ้าของสุนันด้วยสายรายงานที่เชื่อถือได้*

และได้มีผู้เรียนถามท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) โดยถามว่า : โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ ได้โปรดบอกข้าพเจ้าถึงเรื่องคาถาที่พวกเราจะนำมาใช้นะ และยาที่พวกเราจะนำมาใช้รักษา และเครื่องมือที่จะนำมาใช้คุ้มครองป้องกัน มันจะปฏิเสธกำหนดของอัลเลาะห์สักสิ่งหนึ่งไหม? ท่านตอบว่า มันก็คือ กำหนดของอัลเลาะห์⁵⁹⁵ *รายงานโดยตรีมีชีด้วยสายรายงานที่เชื่อถือได้*

และท่านสะอัด บุตรอะบี วิกกอส (ร.ค) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าป่วย ต่อมาท่านนบี (ซ.ล) ได้มาเยี่ยมข้าพเจ้า ท่านได้วางมือของท่านระหว่างเต้านมทั้งสองข้างของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้รับความเย็นจากมือนั้นที่หัวใจของข้าพเจ้า, จากนั้นท่านได้กล่าวว่า แท้จริงท่านป่วยที่หัวใจ ท่านจงไปหา ฮาริส บุตร กะละดะห์ พี่ชายของชะกีฟ เพราะเขาเป็น (หมอ) ผู้ที่มีความรู้จะรักษาได้ ให้เขาจงเอาอินทผลัมเจ็ดผลจากชนิด ฮัจวะห์ แห่งนครมะดีนะห์ ให้เขานำเม็ดมันมาบดให้ละเอียด และให้ท่านเคี้ยวมัน *รายงานโดยอะบูดาวูด*

การห้ามนำห้ามอาหารเป็นห้วยา

เล่าจากอุมมี มุนชิร อัลอันซอรียะห์ (ร.ค) ได้กล่าวว่า ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) ได้เข้ามาหาข้าพเจ้าพร้อมกับอะลี (ร.ค) และเรามีตะกร้าแขวนไว้ ท่านนบี (ซ.ล) ได้ลุกขึ้นไปรับประทานจากตะกร้านั้น และอะลีก็ได้ลุกขึ้นไปเพื่อรับประทาน แต่ท่านนบี (ซ.ล) ได้เริ่มกล่าวแก่อะลีว่า ข้าก่อนแท้จริงท่านเพิ่งพ้นจากไข้ อะลีจึงได้ยับยั้งไว้ (อุมมมุนชิร) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้ทำข้าวสาลีและผักต้มให้แก่พวกเขา ต่อมาท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : โอ้อะลี จงรับประทานจากสิ่งนี้ เพราะมันเป็นประโยชน์แก่ท่าน *รายงานโดยอะบูดาวูดและตรีมีชี*

(594) คือพวกเขากำลังอยู่ในอาการสำรวมและตั้งใจฟังคำสั่งสอนของท่านนบี (ซ.ล.)

(595) การเยียวยารักษาที่เป็นกำหนดของอัลเลาะห์เช่นเดียวกับการเจ็บไข้ได้ป่วย ดังนั้นจงทำการเยียวยารักษาและป้องกันและมอบความเป็นไปให้อัลเลาะห์ เพราะพระองค์คือผู้กระทำที่แท้จริง

และท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : เมื่ออัลเลาะห์รักป่าวคนใด พระองค์จะกีดกันเขาจากโลกนี้ เหมือนกับใครคนใดจากพวกท่านที่กีดกันคนป่วยของเขาจาก (การดื่ม) น้ำ⁵⁹⁶

เล่าจากอุกบะห์ บุตร อามिर (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ว่า : ท่านทั้งหลายอย่าบังคับคนป่วยของพวกท่านให้รับประทานอาหารเพราะความจริง อัลเลาะห์จะให้อาหารพวกเขาและให้น้ำดื่มแก่พวกเขา รายงานหะดีษทั้งสองโดยตริมีซี ด้วยสายรายงานทั้งสองที่หะซัน

ตอนที่สอง การเยียวยาของท่านนบี

ส่วนหนึ่ง ก้อน้ำผึ้ง การนวดด้วยไฟ และการกรอกเลือด

อัลเลาะห์ตาอาลาได้ตรัสว่า : เครื่องดื่มจะออกจากท้องของมัน (ผึ้ง) มีสีต่าง ๆ กันในนั้นมีตัวยารักษาโรคแก่มวลมนุษย

เล่าจากอิบนิอับบาส (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : ยารักษา (ให้หายป่วย) นั้นอยู่ในสามอย่าง คือ การกรีดของเครื่องมือกรอกเลือด หรือดื่มน้ำผึ้ง หรือนวดด้วยไฟ และข้าพเจ้าจะห้ามประชากรของข้าพเจ้าจากการนวดด้วยไฟ⁵⁹⁷ รายงานโดยบุคอรี

เล่าจากยาบิร (ร.ด) ว่าท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : ถ้าหากปรากฏว่ามีความดีอยู่ในสิ่งใดจากยารักษาโรคของพวกท่าน หรือถ้าหากจะปรากฏมีความดีอยู่ในยารักษาโรคของพวกท่านแล้ว มันก็จะอยู่ในการกรีดของเครื่องมือกรอกเลือด หรือดื่มน้ำผึ้ง หรือการทิมของไฟ ซึ่งมันจะตรงกับโรค แต่ข้าพเจ้าไม่ชอบที่จะรักษาโดยใช้ไฟนวด⁵⁹⁸ รายงานโดยสามคน

เล่าจากอะบีสะอีด (ร.ด) ว่ามีผู้ชายคนหนึ่งได้มาหาท่านนบี (ซ.ล) แล้วกล่าวว่า : น้องชายของข้าพเจ้าได้รับทรมานด้วยท้องของเขา, และในบางสำนวนว่า ท้องของเขาขับถ่ายไม่หยุด ท่านจึงได้กล่าวว่า จงให้เขาดื่มน้ำผึ้ง หลังจากนั้นเขาได้มาหาท่านอีกครั้งเป็นครั้งที่สอง ท่านก็กล่าวว่า จงให้เขาดื่มน้ำผึ้ง หลังจากนั้นเขาได้กลับมาหาท่านอีกครั้งเป็นคำรบที่สามและกล่าวว่า ข้าพเจ้าได้ทำแล้ว แต่ไม่ทำให้อาการของเขาดีขึ้นเลย นอกจากขับถ่ายมากยิ่งขึ้น ท่านจึงได้กล่าวว่า : อัลเลาะห์ทรงสั่งจะ แต่ท้องน้องชายของท่านโกหก จงให้เขาดื่มน้ำผึ้ง เขาจึงได้ให้น้องชายของเขา ดื่มน้ำผึ้ง และก็ปรากฏว่าน้องชายของเขาหายจากโรคดังกล่าว รายงานโดยบุคอรี มุสลิมและตริมีซี

(596) ควรห้ามคนป่วยจากการดื่มน้ำดื่มจะเป็นอันตรายกับเขา

(597) เพราะเป็นการทรมานพวกเขาเกินขนาดที่ ๆ เป็นโรคด้วยเหล็กเผาไฟ

(598) นอกจากเมื่อไม่ได้ผลจากการรักษาด้วยวิธีอื่นก็ให้รักษาโดยใช้วิธีเอาเหล็กเผาไฟนวด

เล่าจากยาบิว (ร.ด) ได้กล่าวว่า สะอัด บุตร มุอาซ ถูกยิง (ด้วยธนู) ที่เส้นเลือดที่ต้นแขนของเขา ต่อมาท่านนบี (ซ.ล) ได้ใช้มือของท่านนาบเขาด้วยหอกสั้นเผาไฟ ภายหลังมือของเขาบวม ท่านจึงได้นาบมันอีกเป็นครั้งที่สอง *รายงาน โดยมุสลิมและอะบูดาวูด*

และเล่าจากเขา (ยาบิว) ได้กล่าวว่า อุไบย ถูกยิงในวันอะห์ซาบ⁵⁹⁹ ที่ต้นแขน ท่านรอซูลุลละห์ (ซ.ล) ได้รักษาเขาด้วยวิธีการเอาเหล็กเผาไฟนาบที่บาดแผล *รายงาน โดยมุสลิมและติรมีซี*

และเล่าจากเขา (ยาบิว) ได้กล่าวว่า : ท่านนบี (ซ.ล) ได้ส่งแพทย์ไปหาอุไบย บุตร กะอับ (ร.ด) แพทย์ได้ตัดเส้นเลือดเขาออก ภายหลังได้รักษาเขาด้วยวิธีการเอาเหล็กเผาไฟนาบที่บาดแผล⁶⁰⁰ *รายงาน โดยมุสลิมและอะบูดาวูด*

เล่าจากอิมรอน บุตร ฮุซัยน์ (ร.ด) ได้กล่าวว่า ท่านนบี (ซ.ล) ได้ห้ามการรักษาด้วยการเอาเหล็กเผาไฟนาบ ต่อมาพวกเราได้รักษาด้วยการเอาเหล็กเผาไฟนาบ แต่พวกเราไม่ได้รับความสุขและไม่ประสบความสำเร็จ⁶⁰¹ *รายงาน โดยอะบูดาวูด และติรมีซี*

และอะบูดาวูด (ร.ด) ได้กล่าวว่า ปรากฏว่าอิมรอนคนนี้เคยได้ยินการให้สลามของมะลาอิกะห์ เมื่อเขาได้รักษาด้วยวิธีการเอาเหล็กเผาไฟนาบ การให้สลามของมะลาอิกะห์ ได้ขาดหายไปจากเขา ต่อมาเมื่อเขาเลิกรักษาด้วยวิธีการเอาเหล็กเผาไฟนาบ การให้สลามนั้นก็ได้กลับมายังเขาอีก

สถานที่และเวลากรอกเลือด

เล่าจากอิบนิอับบาส (ร.ด) ว่าแท้จริงท่านรอซูลุลละห์ (ซ.ล) ได้กรอกเลือด ขณะที่ท่านครองเอียะห์รอม ที่ศีรษะของท่านเนื่องจากอาการปวดหัวซีกเดียวที่เกิดขึ้นกับท่าน *รายงาน โดยหำคน นอกจากอะบูดาวูด*

เล่าจากซัลมา คนรับใช้ของท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า ไม่เคยปรากฏมีผู้ใดที่ได้ปรับทุกข์กับท่านนบี (ซ.ล) ถึงอาการปวดศีรษะนอกจากท่านจะกล่าวว่า : ท่านจงกรอกเลือด และไม่เคยปรากฏว่ามีผู้ใดที่ได้ปรับทุกข์กับท่านถึงอาการปวดที่เท้าทั้งสองข้างนอกจากท่านจะกล่าวว่า ท่านจงย้อมมันทั้งสองข้าง⁶⁰²

(599) ก่อในศึกคอนคัก

(600) หะดีษนี้ชี้ว่าอนุญาตให้แพทย์กระทำตามที่ตนเห็นว่าเป็นผลดีแก่คนป่วยและไม่ต้องขอใช้คำตอบแทนเมื่อตนมีความรู้ด้านการแพทย์

(601) เพราะเขาได้ใช้เหล็กเผาไฟนาบในที่อันตรายคือริดสีดวงที่เขาเป็นอยู่และปรากฏว่าไม่หาย

(602) หมายถึงย้อมด้วยใบเทียน

เล่าจากอะบีบิซซะห์ (ร.ด) ได้กล่าวว่า ปราบกฏว่าท่านนบี (ซ.ล) เคยกรอกเลือดที่ส่วนบนของศีรษะ และระหว่างไหล่ทั้งสองข้าง และท่านกล่าวว่า ผู้ใดได้ทำให้เลือดเหล่านี้หลั่งออกมา ดังนั้นการที่เขาจะไม่เสียชีวิตด้วยสิ่งหนึ่งเพื่อสิ่งหนึ่งก็จะเป็นอันตรายกับเขา *รายงานหะดีษทั้งสองโดยอะบูดาวูด*

เล่าจากอะนะส (ร.ด) ได้กล่าวว่า ปราบกฏว่าท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) เคยกรอกเลือดที่เป็นเส้นเลือดสองข้างลำคอ และที่ท้ายทอย และท่านเคยกรอกเลือดวันที่สิบเอ็ด สิบเก้า และยี่สิบเอ็ด *รายงานโดยอะบูดาวูดและติรมีซีย์ ด้วยสายรายงานที่หะซัน*

เล่าจากอะบิฮุร็อยเราะห์ (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดได้กรอกเลือดวันที่สิบเจ็ด สิบเก้า และยี่สิบเอ็ด มันจะเป็นยารักษาโรคทุกชนิด

และปราบกฏว่าท่านนบี (ซ.ล) เคยห้ามการกรอกเลือดในวันอังคาร พร้อมทั้งกล่าวว่ามันเป็นวันเลือด และในวันอังคารนี้มีชั่วโมงหนึ่งที่เลือดจะไหลไม่หยุด *รายงานหะดีษทั้งสองโดยอะบูดาวูด*

เล่าจากอับดุลลาห์ (ร.ด) ได้กล่าวว่า ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) ได้เล่าถึงคืนที่ท่านถูกนำตัวไปเพื่อเดินทางในเวลาค่ำ (อิสรออ) ว่าท่านไม่ได้ผ่านมะลาอิกะห์ กลุ่มใดไปนอกจากจะใช้ท่านว่าจงใช้ประชากรของท่านให้กรอกเลือด

อิกริมะห์ (ร.ด) ได้กล่าวว่า อิบนิอับบาสนั้นมีทาสสามคนที่เป็นหมอกกรอกเลือดสองคนจากพวกนั้นประกอบอาชีพกรอกเลือดเลี้ยงดูตัวเขาและครอบครัวของเขา และอีกคนหนึ่งจะกรอกเลือดเขาและครอบครัวของเขา อิกริมะห์กล่าวว่า อิบนิอับบาสได้กล่าวว่า :นบีของอัลเลาะห์(ซ.ล) ได้กล่าวว่า : ป่าวที่ดีคือคนกรอกเลือด และเขาจะทำให้เลือด (เสีย) หายไป ทำให้สิ้นหลังเบา และทำให้ตาสว่าง และในบางรายงานว่า ท่าน (นบี) ไม่ได้ผ่านมะลาอิกะห์กลุ่มใดไปนอกจากพวกเขาจะกล่าวว่า ท่านจงกรอกเลือด *รายงานหะดีษทั้งสองโดยติรมีซีย์ ด้วยสายรายงานทั้งสองที่หะซัน*

เมล็ดสีดำ (เมล็ดยี่หว่า)

เล่าจากอะบิฮุร็อยเราะห์ (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า ในเมล็ดสีดำ นั้นเป็นยารักษาทุกโรคให้หาย, นอกจากความตาย รายงานโดยบุคอรีมุสลิมและติรมีซีย์ และตัวบทของติรมีซีย์ว่า พวกท่านจงใช้เมล็ดสีดำนี้ เพราะมันเป็นยารักษาโรคทุกโรค นอกจาก “ซาม”, และ “ซาม” นั้นก็คือความตาย

อิบนุอะบีอะติก (ร.ด) ได้เข้าไปหาคนใช้คนหนึ่งแล้วกล่าวว่า พวกท่านจงใช้เมล็ดด้าเล็ก ๆ เหล่านี้ พวกท่านจงนำมันมาห้ำหรือเจ็ดเมล็ดแล้วบดมันให้ละเอียด หลังจากนั้นให้หยอดมันลงไป ในในจมูกของเขาพร้อมกับน้ำมันมะกอกสองสามหยด หยอดลงในด้านนี้และด้านนี้ เพราะแท้จริงอาอิชะห์ได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า หล่อนได้ยื่นท่านนบี (ซ.ล) กล่าวว่า แท้จริงในเมล็ดด้านี้เป็นยารักษาโรคทุกโรค นอกจากโรค “ซาม” ข้าพเจ้าถามว่าโรค “ซาม” คืออะไร? ท่านตอบว่า ความตาย *รายงานโดยบุคอรี*

ไม้กฤษณาของอินเดีย

เล่าจากอุมมี กอยส์ บุตรสาว เมียะห์ซอน (ร.ด) ได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้ยื่นท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) กล่าวว่า : ท่านทั้งหลายจงใช้ไม้กฤษณาของอินเดีย, เพราะแท้จริงมันมีตัวยาถึงเจ็ดชนิด ใช้หยอดจมูก รักษาอาการบวมที่เกิดขึ้นเหนือกระดูกของเด็ก และใช้ดื่มรักษาโรคเยื่อหุ้มปอดอักเสบ และในบางรายงานว่า ข้าพเจ้าได้เข้าไปหาท่านนบี (ซ.ล) พร้อมด้วยบุตรชายคนหนึ่งของข้าพเจ้า โดยข้าพเจ้าเคยรักษาเขาจากอาการบวมเหนือกระดูกด้วยวิธีการรดคอท่าน จึงได้กล่าวว่า : บนความผิดอะไรที่พวกเธอรดคอลูก ๆ ของพวกเธอด้วยเชือกนี้ พวกเธอจงใช้ไม้กฤษณาของอินเดีย เพราะแท้จริงมันมีตัวยาถึงเจ็ดชนิดใช้หยอดจมูกรักษาอาการบวมเหนือกระดูก และใช้ดื่มรักษาโรคเยื่อหุ้มปอดอักเสบ *รายงานโดยสามคน*

ยากรอก ยาหยอดจมูก และยาถ่าย

เล่าจากอาอิชะห์ (ร.ด) ได้กล่าวว่า พวกเราได้กรอกยาท่านนบี (ซ.ล) ในขณะที่ท่านป่วย ท่านได้ส่งสัญญาณมาทางพวกเราว่าไม่ต้องการ พวกเรากล่าวกันว่า : เป็นเพราะคนใช้เกลียดยา ต่อมาเมื่อท่านหายป่วย ท่านได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าไม่ได้ห้ามพวกท่านหรือจากการที่พวกท่านจะกรอกยาข้าพเจ้า พวกเราตอบว่า : เป็นเพราะคนใช้เกลียดยา หลังจากนั้นท่านได้กล่าวว่า : ไม่มีใครสักคนที่อยู่ในบ้านนอกจากถูกกรอกยาโดยมีข้าพเจ้ามองดูอยู่ เว้นแต่อับบาสเท่านั้น เพราะแท้จริงเขาไม่ได้อยู่กับพวกท่าน *รายงานโดยบุคอรี มุสลิมและติรมีซี*

เล่าจากอิบนิอับบาส (ร.ด) ว่าแท้จริงท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) ได้หยอดยาลงในจมูก *รายงานโดยอะบูดาวูด และบุคอรีมุสลิม*

และเล่าจากเขา (อิบนิอับบาส) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า แท้จริงที่ดีที่สุดของสิ่งที่พวกท่านจะใช้รักษาโรคคือ การหยอดจมูก การกรอกยา, การกรอกเลือด และการถ่ายท้อง *รายงานโดยติรมีซี ด้วยสายรายงานที่ทะซัน*

อินทผลัม อัจวะห์ และกำอะห์ (เห็ดถ่าน)

เล่าจากอามิร บุตร สะอัด (ร.ด) จากบิดาของเขา จากท่านนบี(ซ.ล) ได้กล่าวว่า : ผู้ใดตื่นเช้าขึ้นมาได้รับประทาน อินทผลัม อัจวะห์ เจ็ดผล ยาเบือ และการกระทำคุณจะทำอันตรายเขาไม่ได้ในวันนั้น *รายงานโดยสามท่าน และนำซาอ์*

เล่าจากสะอีด บุตร เซด (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า เห็ดถ่านนั้นเกิดจากน้ำตาลฟ้า และน้ำของมันเป็นยารักษาโรคตา รายงานโดยบุคอรี มุสลิมและติรมีซี และท่านติรมีซีได้รายงานเพิ่มเติมว่า : อินทผลัม อัจวะห์มาจากสวรรค์ และเป็นยารักษาแก้ยาเบือ

และท่านอะบูฮุร็อยเราะห์ ได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้อาเห็ดถ่านมาสาม หรือห้า หรือเจ็ดหัว ข้าพเจ้าได้คั้นเอาน้ำของมัน และข้าพเจ้าได้ใส่ไว้ในขวดต่อมข้าพเจ้าได้ใช้มันหยอดตาทาสหญิงคนหนึ่ง และหล่อนก็หายจากโรคตา *รายงานโดยติรมีซี*

น้ำสำหรับคนเป็นไข้ตัวร้อน และคนที่ถูกดวงตาแห่งความชั่วร้ายจ้องมอง

เล่าจากอาอิชะห์ (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า ไข้ตัวร้อน มาจากเปลวของไฟนรกยะอันไหม้ ดังนั้นท่านทั้งหลายจงให้มันเย็นด้วยน้ำ *รายงานโดยบุคอรี มุสลิม และติรมีซี*

และปรากฏว่า อัสมออ บุตรสาว อะบีบักร์ (ร.ด) เมื่อมีผู้หญิงคนหนึ่งที่เป็นไข้ตัวร้อนมา หล่อนจะเรียกหา (น้ำ) ให้แก่หญิงนั้น เอาน้ำเทรดลงไประหว่างตัวของหญิงนั้นกับคอเสื้อของหล่อน พร้อมกับได้กล่าวขึ้นว่า : ปรากฏว่าท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) เคยใช้พวกเราทำให้มันเย็นลงด้วยน้ำ *รายงานโดยบุคอรี*

เล่าจากซาบาน (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า เมื่อไข้ตัวร้อนได้เกิดกับใครคนใดคนหนึ่งจากพวกท่าน เพราะความจริงไข้ตัวร้อนนั้น เป็นส่วนหนึ่งของไฟนรก ให้เขาจงดับมันให้พ้นไปจากเขาด้วยน้ำ ดังนั้นให้เขาจงลงแช่ในแม่น้ำที่ไหล ให้หันหน้าไปทางด้านที่น้ำไหลและให้กล่าวว่า “ในนามของอัลเลาะห์ โอ้พระองค์อัลเลาะห์ ได้โปรดให้บ่าวของพระองค์ท่านหายไข้ และได้โปรดให้คำพูดของศาสนทูตของพระองค์ท่านเป็นจริง”, หลังจากละหมาดซุบฮิ ก่อนตะวันจะขึ้น และให้เขาดำน้ำสามครั้ง (ทำอย่างนี้) เป็นเวลาสามวัน ถ้าหากยังไม่หายในวันที่สาม ก็ให้ทำห้าวัน ถ้าหากยังไม่หายในวันที่ห้าก็ให้ทำเจ็ดวัน ถ้าหากยังไม่หายในวันที่เจ็ด ก็ให้ทำเก้าวัน เพราะความจริง มันจะไม่เกินเก้าวัน โดยอนุมัติของอัลเลาะห์ตาอาลา *รายงานโดยติรมีซี*

เล่าจากอะบีฮุร็อยเราะห์ (ร.ด) จากท่านนบี (ซ.ล) ได้กล่าวว่า ดวงตาที่ชั่วร้าย (ที่ทำให้ผู้ถูกมองต้องมีอันเป็นไปในทางไม่ดีนั้น) เป็นความจริง รายงานโดยสี่คน มุสลิม และติรมีซีได้รายงานเพิ่มเติมว่า : ถ้าหากจะมีสิ่งใดล้ำหน้ากำหนดการของพระเจ้าแล้ว ดวงตาที่ชั่วร้ายจะต้อง

ล้าหน้าอย่างแน่นอน และเมื่อพวกท่านถูกขอร้องจากผู้ที่มีดวงตาที่ชั่วร้าย ให้อาบน้ำแก่เขา ท่านทั้งหลายจงอาบน้ำ (ให้เขา) ส่วนรายละเอียดการอาบน้ำมีอยู่ในหะดีษที่รายงานโดยอะหฺมัด น้าฮาอีและอิบนินิฮับบานดังจะกล่าวต่อไปนี้ คือ ให้ผู้ที่มีดวงตาชั่วร้ายล้างหน้าและแขนทั้งสองข้างของเขาถึงข้อศอกทั้งสองข้าง และตั้งแต่สะดือของเขาไปถึงส่วนล่างร่างกายของเขา และให้เอาน้ำนั้นใส่ลงในภาชนะใบหนึ่ง ให้นำไปเทรดคนที่ถูกดวงตาที่ชั่วร้ายมองที่ศีรษะและหลังของเขา หลังจากนั้นให้คิดว่าภาชนะใบนั้น เขาก็จะหายด้วยบัญญัติของอัลเลาะห์

และอาอิชะห์ (ร.ค) ได้กล่าวว่า เจ้าของดวงตาที่ชั่วร้ายนั้นเคยถูกใช้ให้ไปอาบน้ำ และอาบน้ำละหมาด หลังจากนั้นให้ผู้ถูกดวงตาที่ชั่วร้ายเพ่งมองเอาน้ำนั้นไปอาบ *รายงานโดยอะบูดาวูด*

เล่าจากอุมมี สะลามะห์ (ร.ค) ว่าแท้จริงท่านนบี (ซ.ล) ได้เห็นทาสหญิงคนหนึ่งในบ้านของนาง ที่ใบหน้าของทาสหญิงนั้นมีสีคล้ำ ท่านจึงได้กล่าวว่า ท่านทั้งหลายจงไปตามคนเปาคาตามาให้หล่อน เพราะแท้จริงหล่อนถูกมองด้วยดวงตาที่ชั่วร้าย *รายงานโดยบุคอรั่มุสลิม*

และอิสมาอู บุตรสาวอุไมส์ (ร.ค) ได้กล่าวว่า โอ้ท่านรอซูลุลเลาะห์ แท้จริงบุตรของยะอูฟิรนั้น ดวงตาที่ชั่วร้ายจะส่งผลกระทบกับพวกเขาอย่างรวดเร็ว ข้าพเจ้าจะไปดูตามผู้ที่มาเปาคาตาให้พวกเขาไหม? ท่านตอบว่า : เอาสิ (ไปตามมมา) เพราะแท้จริงหากจะมีสิ่งใดล้าหน้ากำหนดการของพระเจ้าแล้ว แน่แน่นอนว่าดวงตาที่ชั่วร้ายแหละจะล้าหน้า⁶⁰³ *รายงานโดยอิรมีษีและมุสลิม*

ตัลบีนะห์⁶⁰⁴ และยาตา

เล่าจากอาอิชะห์ (ร.ค) ว่าแท้จริงตัวหล่อนนั้นได้ปรากฏว่าเมื่อมีคนตายจากครอบครัวของหล่อน พวกผู้หญิงจะมาชุมนุมกันเพราะเหตุนั้น, หลังจากนั้นก็จะแยกย้ายกันไป นอกจากครอบครัวของหล่อน และคนใกล้ชิดของหล่อน หล่อนจะใช้ให้น้ำหม้อใบหนึ่งที่ใส่ตัลบีนะห์มา มันก็จะถูกนำมาต้ม ภายหลังจะเทมันลงไปบน ซะรีด⁶⁰⁵ หลังจากนั้นหล่อนก็จะกล่าวว่า พวกเธอจงรับประทานมัน เพราะแท้จริงข้าพเจ้าได้ยินท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) กล่าวว่า ตัลบีนะห์ นั้นทำให้หัวใจของผู้ป่วยเข้มแข็งขึ้น และทำให้ความโศกเศร้าบางอย่างทุเลาลง *รายงานโดยบุคอรั่มุสลิม*

(603) ในหลักฐานเหล่านี้ระบุว่ากรรมสืบเชื้อเพราะถูกดวงตาที่ชั่วร้ายเพ่งมองนั้นปรากฏมีจริง ส่วนวิธีการรักษานั้นบางที่ใช้การอาบน้ำบางที่ใช้กาตา

(604) ตัลบีนะห์ ก็อาหารที่ประกอบด้วยแป้ง นมและน้ำผึ้ง หรือแป้ง น้ำมันและน้ำผึ้ง

(605) ซะรีด อาหารที่ประกอบด้วยขนมปังปิ้งและน้ำขุ่น

และเล่าจากเขา (อาอิชะห์) ว่า หล่อนเคยใช้ให้ทำ ตัลปินะห์ แก่ผู้ป่วย และคนที่เศร้า โศกเพราะมีคนตาย และหล่อนได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้ยินท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) กล่าวว่า แท้จริงตัลปินะห์นั้น ทำให้หัวใจผู้ป่วยเข้มแข็ง และทำให้ความเศร้าบางอย่างทุเลาลง *รายงานโดยบุคอรีย์*

และเล่าจากเขา (อาอิชะห์) ได้กล่าวว่า ปรากฎว่าท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) เมื่อได้เกิดอาการไข้ขึ้นแก่บุคคลในครอบครัวของท่าน ท่านจะใช้ด้วยน้ำซุบ มันจึงถูกปรุงขึ้น ต่อจากนั้น ท่านจะใช้พวกเขา พวกเขา ก็จะดื่มมัน ท่านจะกล่าวว่า แท้จริงมัน (น้ำซุบ) จะทำให้หัวใจของผู้ป่วยเข้มแข็งขึ้น และมันจะล้างหัวใจของผู้เศร้าหมองให้สดชื่น ดุจดัง การที่คนหนึ่งคนใดจากพวกเขาเหล่านั้นสรงปรุกที่ติดอยู่ที่ใบหน้าด้วยน้ำ *รายงานโดยติรมีซี*

เล่าจากอิบนุอับบาส (ร.ด) ได้กล่าวว่า : แท้จริง ยาตาของพวกท่านที่ดีที่สุด คือ “อิซมิด”⁶⁰⁶ มันทำให้ตาสว่าง และทำให้ขน (ตา) งอกขึ้น *รายงานโดยเจ้าของสุนัน*

และติรมีซีได้รายงานเพิ่มว่า : ปรากฎว่าท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล) มีกระปุกใส่ยาตาใบหนึ่ง ท่านจะใช้มันใส่ตาขณะจะนอน สามครั้งในตาแต่ละข้าง

น้ำมันมะกอกและลูกประคำดีควาย

เล่าจากไซด์ บุตร อีรกอม (ร.ด.) ว่า แท้จริงท่านนบี (ซ.ล.) เคยบอกให้ใช้น้ำมันมะกอกกับไวรัส⁶⁰⁷ แก่ผู้ป่วยที่เป็นโรคเยื่อหุ้มปอดอักเสบ

และเล่าจากเขา (ไซด์) ได้กล่าวว่า : ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้ใช้พวกเราให้เยียวยาผู้ป่วยที่เป็นโรคเยื่อหุ้มปอดอักเสบด้วยไม้กฤษณา กับน้ำมันมะกอก⁶⁰⁸

เล่าจากอัสมาอฺบุตรสาว อุเมส (ร.ด.) ว่า แท้จริงท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้ถามหล่อนว่า : อะไรที่เธอใช้ทำยาถ่าย หล่อนตอบว่า : ซุบรัม⁶⁰⁹ ท่านกล่าวว่า : มันร้อนไหล⁶¹⁰ หล่อนกล่าวว่า : หลังจากนั้นข้าพเจ้าใช้ลูกประคำดีควายเป็นยาถ่ายท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ถ้าหากว่าจะมีสิ่งหนึ่งซึ่งมีตัวรักษาความตายได้แล้วมันจะต้องปรากฏอยู่ในลูกประคำดีควายอย่างแน่นอน *หะดีษทั้งสามนี้รายงานโดยติรมีซี*

(606) คือหินสีดำบดละเอียดใช้ทาตา

(607) ต้นไม้ชนิดหนึ่งมีในประเทศยะมัน มีกลิ่นหอม ใช้ตำผสมกับน้ำมันมะกอกและทาสีข้างผู้ป่วย

(608) ด้วยการตำผสมกับน้ำมันมะกอกและทาสีข้างผู้ป่วย

(609) เป็นชื่อพืชชนิดหนึ่งต้นมีหนาม ใบสีแดง มีเมล็ดคล้ายถั่วเขียว ใช้เมล็ดต้มคั้นเป็นยา

(610) คือเป็นตัวยาทที่แรง

นมและเยี่ยวอูฐ⁶¹¹

เล่าจากอะนัส (ร.ค.) ว่า : มีคนพวกหนึ่งป่วยด้วยโรคทางเดินอาหารในนครมะดีนะห์ ท่านนบี (ซ.ล.) จึงใช้พวกเขาให้ไปอยู่กับคนเลี้ยง (อูฐชะกาต) ของท่าน เพื่อพวกเขาจะได้ดื่มนมและเยี่ยวของมัน พวกเขาจึงได้ตามไปอยู่กับคนเลี้ยงอูฐของท่านและพวกเขาได้ดื่มนมและเยี่ยวของมัน จนร่างกายของพวกเขาหายดี พวกเขาจึงได้ฆ่าคนเลี้ยงอูฐนั้นเสียและไล่ด้อนอูฐไป ต่อมาท่านนบี (ซ.ล.) ได้ทราบข่าวและส่งคนออกติดตามพวกเขา และ (สามารถ) นำตัวพวกเขามาได้ ท่านจึง (สั่งให้) ตัดมือของพวกเขา ทำขาของพวกเขา และได้ نابตาของพวกเขาด้วยเหล็กเผาไฟ⁶¹² *รายงานโดยหาคัน*

ฮัจยาจได้กล่าวแก่อะนัส (ร.ค.) ว่า : ท่านจงเล่าให้ข้าพเจ้าฟังถึงโทษที่รุนแรงที่สุดที่ท่านนบี (ซ.ล.) ได้ใช้มันในการลงโทษ อะนัสจึงเล่าการลงโทษนี้ให้เขาฟัง และมันได้ล่วงรู้ไปถึง ฮะซัน จึงได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าปรารถนาไม่给他เล่าให้ฮัจยาจฟังถึงการลงโทษนี้ *รายงานโดย บุคอรีและตริมีซี*

(611) นักวิชาการมีการขัดแย้งกันในเยี่ยวและขี้สัตว์ที่ศาสนานอญูดาให้กินเนื้อได้ มาลิกและอะหมัดมีทรรศนะว่าเยี่ยวและขี้สัตว์ที่ศาสนานอญูดาให้กินเนื้อได้นั้นเป็นสิ่งที่สะอาด โดยขัดเอาหะดีษที่ท่านนบีใช้ให้คนพวกหนึ่งไปดื่มนมเยี่ยวอูฐซึ่งจะได้กล่าวต่อไปเป็นหลักฐาน ชาวฟือและนักวิชาการส่วนใหญ่มีทรรศนะว่าเยี่ยวและขี้สัตว์ทั้งที่ศาสนานอญูดาให้กินเนื้อได้และที่ไม่อญูดาให้กินเนื้อเป็นนะยิสทั้งสิ้น

มีผู้คัดค้านว่าถ้าหากเยี่ยวเป็นนะยิสก็คงไม่อนุญาตให้ใช้เป็นยา เพราะมีคำพูดของท่านนบี (ซ.ล.) ที่ว่า "แท้จริงพระองค์อัลเลาะห์จะไม่ให้เป็นยารักษาโรคแก่ประชากรของข้าพเจ้าในสิ่งที่พระองค์ได้ห้ามไว้" รายงานโดยอะบูดาอูด นะยิสเป็นสิ่งต้องห้าม ดังนั้นจะนำมารักษาโรคไม่ได้เพราะมันไม่ใช่ยารักษาโรค

ตอบคัดค้านนี้ว่าหะดีษดังกล่าวนี้ให้ถือว่าอยู่ในยามปกติ ส่วนในยามจำเป็นนั้นจะไม่ว่าว่าเป็นสิ่งต้องห้าม (ฮารอม) เหมือนกับซากตายที่ยอมอนุญาตให้แก่ผู้ที่ออกมายกขึ้นอันตรายรับประทานได้

และไม่ขัดกับคำตอบของท่านนบี (ซ.ล.) ในเรื่องสุราที่ว่า "แท้จริงมัน (สุรา) ไม่ใช่ยาแต่มันเป็นโรค" ท่านตอบผู้ถามถึงการใช้สุราเป็นยารักษาโรคเป็นหะดีษที่รายงานโดยมุสลิม หะดีษนี้จำกัดเฉพาะสุราและสิ่งที่ทำให้มันเมาทุกชนิดโดยหลักกียาส ข้อแตกต่างระหว่างสิ่งที่ทำให้มันเมากับสิ่งอื่นที่เป็นนะยิสก็คือ

เพราะมีกำหนดลงโทษในการใช้สิ่งที่ทำให้มันเมายามปกติแต่ไม่มีกำหนดลงโทษในการใช้สิ่งที่เป็นนะยิสเป็นยา

และเพราะชาวอาหรับในสมัยขาลีฟะฮ์มีความเชื่อถือว่าสุรานั้นเป็นยารักษาโรคอิสลามจึงได้ทำลายความเชื่อดังกล่าวนั้น

อนึ่งในเยี่ยวอูฐนั้นอิบนุมุนซิรได้รายงานจากอนิอับบาสเป็นหะดีษที่พาดพิงถึงท่านนบี (ซ.ล.) ว่า "แท้จริงในเยี่ยวอูฐนั้นมีตัวยารักษาโรคที่องเสีย" ดังนั้นจะใช้หลักกียาสโดยการเอาสิ่งที่มีหลักฐานแน่ชัดว่าไม่มีตัวยารักษาโรคคือสุราที่ขบเกี่ยวกับสิ่งที่มีหลักฐานแน่ชัดว่ามีตัวยารักษาโรคคือเยี่ยวอูฐไม่ได้ อาศัยแนวทางนี้ก็สามารถนำหลักฐานต่าง ๆ มารวมเข้าด้วยกันได้ และปฏิบัติตามความหมายที่ต้องการของหลักฐานเหล่านั้นทั้งหมด

(612) และได้โยนพวกเขาไว้กลางแดดจนตายเป็นผลตอบแทนการกระทำอันทารุณโหดร้ายของพวกเขา

และได้มีผู้เรียนถาม อิบน์ซิบาบ (ร.ค.) ถึงเยี่ยวเวลาตัวเมื่อย ดีเสื่อ และเยี่ยวอุจจาระท่านตอบว่า : บรรดาคนมุสลิมเคยใช้มันเป็นยารักษาโรคโดยพวกเขาไม่เห็นว่าเป็นอะไร⁶¹³ *รายงานโดยบุคอรี*

ชี้เถ่าสำหรับผู้มีบาดแผล

เล่าจากสะหล บุตรสะอัด (ร.ค.) ได้กล่าวว่า : เมื่อเกราะบนศีรษะของท่านบี (ซ.ล.) แตกและใบหน้าของท่านมีเลือดไหล และฟันของท่านหัก ปรากฏว่าอะลีได้วิกน้ำใส่ในโล่ และฟาติมะห์ได้ล้างเลือด เมื่อหล่อนเห็นว่าเลือดนั้นเกินกว่าจะใช้เพียงน้ำล้าง เธอจึงไปที่เสื่อ⁶¹⁴ และเผามัน และจากนั้นเธอได้เอา (ชี้เถ่าของมัน) ไปแปะที่แผลนั้น เลือดจึงได้หยุดไหล *รายงานโดยบุคอรีและติรมีซี*

แต่งร้านและอินทผลัมสุกครั้งติดครั้งเป็นยาบำรุงร่างกายให้อ้วนท้วน

เล่าจากอาอิชะห์ (ร.ค.) ได้กล่าวว่า : มารดาของข้าพเจ้าต้องการบำรุงข้าพเจ้าให้อ้วน เพื่อให้ข้าพเจ้าเข้าไปหาท่านรอซูลุลละห์ (ซ.ล.) แต่ข้าพเจ้าไม่ตอบสนองมารดาของข้าพเจ้า ด้วยสิ่งใด ๆ ที่มารดาของข้าพเจ้าต้องการ จนกระทั่งมารดาได้ให้ข้าพเจ้ารับประทานแต่งร้านกับอินทผลัมสุกครั้งติดครั้ง ต่อมาข้าพเจ้าได้อ้วนขึ้นจากการรับประทานมันเหมือนคนอ้วนท้วนที่สวยที่สุด⁶¹⁵ *รายงานโดยอะบูดาวูดและน้าซาอ์*

ไม่อนุญาตให้ใช้ของต้องห้าม (ฮารอม) เป็นยารักษา

เล่าจากตอริกบุตรซุไวด์ (ร.ค.) ว่าเขาได้ถามท่านนบี (ซ.ล.) ถึงสุรา ท่านนบีได้ห้ามเขา หลังจากนั้นเขาได้ถามท่านอีก ท่านก็ได้ห้ามเขาอีก ดังนั้นเขาจึงได้กล่าวแก่ท่านว่า : โอินบีของอัลละห์ แท้จริงมัน (สุรา) เป็นยา ท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ไม่ใช่แต่ความจริงมัน (สุรา) เป็นโรค *รายงานโดยอะบูดาวูด ติรมีซี และมุสลิม*

และมีหมอกคนหนึ่งถามท่านนบี (ซ.ล.) ถึง กบ (เขียด) ที่เขาจะนำไปผสมในตัวยา ท่านนบี (ซ.ล.) ได้ห้ามเขาจากการฆ่ามัน⁶¹⁶ *รายงานโดยอะบูดาวูดและน้าซาอ์*

เล่าจากอะบีสุรอรเราะห์ (ร.ค.) ได้กล่าวว่า : ท่านนบี (ซ.ล.) ได้ห้ามจากตัวยาซึ่งเป็นสิ่งโสโครก *รายงานโดยอะบูดาวูดและติรมีซี*

(613) คือไม่เห็นว่าเป็นเรื่องเสียหายอะไร

(614) เป็นเสื่อที่สานจากใบอินทผลัม

(615) มารดาของอาอิชะห์ (ร.ค.) ได้พยายามบำรุงอาอิชะห์ให้อ้วนขึ้นด้วยสิ่งต่างๆ มากมาย แต่ไม่ประสบผลสำเร็จ ต่อมามารดาได้นำแต่งร้านและอินทผลัมสุกครั้งติดครั้งมาให้รับประทานจนร่างกายของเธอสมบูรณ์เต็มร่าง

(616) เมื่อห้ามฆ่าก็ห้ามนำมาทำยา เพราะการนำมาทำยาต้องฆ่ามันเสียก่อน ที่ท่านนบี (ซ.ล.) ห้ามก็เพราะมันเป็นนยะอิสหรือเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน

เล่าจากอะบีตฺรดาอฺ (ร.ด.) จากท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : แท้จริงอัลเลาะห์ได้ส่งโรคลงมาพร้อมด้วยยารักษา และพระองค์ได้บันดาลให้โรคทุกโรคนั้นมียา (รักษา) ดังนั้นท่านทั้งหลายจงรักษาเถิด และท่านทั้งหลายอย่าเยียวด้วยของต้องห้าม

และอิบนุอุมร์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ข้าพเจ้าได้ยินท่านร่อซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) กล่าวว่า : ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว ต่อสิ่งที่ข้าพเจ้าจะกระทำขึ้น ถ้าหากข้าพเจ้าได้ดื่มตุรยา⁶¹⁷ หรือแวนเครื่องรางหรือขับไล่ผีโดยเจตนา รายงานหะดีษทั้งสองโดยอะบูดาอูด

ตอนที่สาม คาถา⁶¹⁸

เล่าจากเอาฟี บุตรมาลิก (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : พวกเราเคยอ่านคาถาในสมัยยาฮิยียะห์ ต่อมาพวกเราได้ถามว่า โอ้ท่านร่อซูลุลเลาะห์ ท่านเห็นเป็นอย่างไรในเรื่องนั้น ท่านได้กล่าวตอบว่า : พวกท่านจงนำคาถาของพวกท่านมาเสนอให้ข้าพเจ้า ไม่เป็นไรด้วยคาถาตราบใดที่ไม่มีการตั้งภาคีในคาถานั้น รายงานโดยมุสลิมและอะบูดาอูด

เล่าจากยาบิร (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : แมลงป่องได้ต่อยผู้ชายคนหนึ่งจากพวกเราขณะที่พวกเราอยู่พร้อมกับท่านนบี (ซ.ล.) ได้มีผู้ชายคนหนึ่งกล่าวว่า : โอ้ท่านร่อซูลุลเลาะห์ข้าพเจ้าจะอ่านคาถาเป่า (ใหม่) ? ท่านกล่าวตอบว่า : ผู้ใดจากพวกท่านที่สามารถจะทำประโยชน์ให้แก่พี่น้องของเขาแล้วให้เขาจงกระทำเถิด

และเล่าจากเขา (ยาบิร) ได้กล่าวว่า : นำชายของข้าพเจ้าคนหนึ่งเคยใช้คาถาเนื่องจากแมลงป่อง (ต่อย) ต่อมาเขาได้มาหาท่านร่อซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) แล้วกล่าวว่า : โอ้ท่านร่อซูลุลเลาะห์ ท่านได้ห้ามการใช้คาถา และข้าพเจ้าได้ใช้คาถาเนื่องจากแมลงป่อง (ต่อย) ท่านจึงได้กล่าวว่า : ผู้ใดจากพวกท่านที่สามารถทำประโยชน์ให้แก่พี่น้องของเขาแล้วให้เขาจงกระทำเถิด รายงานหะดีษทั้งสองโดยมุสลิม

อับซัฟออ บุตรสาว อับดิลลาห์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ท่านนบี (ซ.ล.) ได้เข้ามาหาข้าพเจ้าขณะที่ข้าพเจ้าอยู่กับฮับเศาะห์ ท่านได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า : ให้เธอสอนคาถาที่ใช้กับโรคพุพองที่ขึ้นตามสีข้างให้แก่คนนี้ (ฮับเศาะห์) เหมือนอย่างที่คุณได้สอนการเขียนให้หล่อน รายงานโดย อะบูดาอูด อะหฺมัดและฮาเกมถือว่าเป็นหะดีษขอเหี้ยะห์

(617) "ตุรยา" คือยาที่ใช้แก้พิษหรือยาเบื่อ ความมุ่งหมายของหะดีษนี้คือให้ออกห่างจากสิ่งเหล่านี้ เพราะตุรยานั้นผสมขึ้นจากสิ่งที่เป็นพิษเช่นเนื้องูเห่าและสุราเป็นต้น และเครื่องรางนั้นก็มีความต่าง ๆ บรรจุอยู่ที่ศาสนานี้ไม่อนุญาต

(618) คาถาคือการขอป้องกันโดยใช้คำต่าง ๆ ที่เป็นพระนามของอัลเลาะห์หรือเป็นพระกัมภีร์อัลกุรอาน หรือที่ท่านนบี (ซ.ล.) ได้สอนไว้

และปรากฏว่าผู้หญิงชาวอาหรับเคยใช้คาถากับโรคพุพองที่ขึ้นตามสีข้างด้วย คำเหล่านี้คือเจ้าสาวจะจัดงาน ย้อมสี ใส่ยาตาและเธอจะทำทุกสิ่งนอกจากการทรยศต่อสามี *รายงานโดยอะบูดาวูด*

เล่าจากอะนัส (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้ผ่อนผันแก่เราในคาถาที่ใช้เพราะถูกดวงตาที่ชั่วร้ายเพ่งมองและใช้ตัวร็อนและโรคพุพองที่ขึ้นตามสีข้าง *รายงานโดยสี่คน*

คำที่ใช้เป็นคาถา⁶¹⁹

เล่าจากอะนัส (ร.ด.) ได้กล่าวแก่ซาบิตขณะที่ซาบิตได้กล่าวแก่เขาว่าข้าพเจ้าได้รับทุกขุทรมาน ว่า : ข้าพเจ้าจะไม่ใช้คาถาป้องกันท่านด้วยคาถาของท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) หรือเขาตอบว่า : เอาซิบรับ เขา (อะนัส) จึงได้กล่าวว่า : โอ้พระองค์อัลเลาะห์ผู้อภิบาลมนุษยชาติผู้ให้หายความทรมานทรมายได้โปรดให้หาย พระองค์ท่านเป็นผู้ทำให้หาย ไม่มีผู้ใดทำให้หายนอกจากพระองค์ท่าน เป็นการหายที่ไม่ถึงอาการป่วยไข้ไว้ *รายงานโดยสี่คน*

เล่าจากอาอิชะห์ (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ท่านนบี (ซ.ล.) เคยใช้คาถาป้องกันบางคนในครอบครัวของท่าน ท่านจะใช้มือขวาของท่าน⁶²⁰ และกล่าวว่า : โอ้พระองค์อัลเลาะห์ผู้อภิบาลมนุษยชาติ ได้โปรดให้ความทรมานทรมายหายไปได้โปรดให้หายป่วย พระองค์ท่านเป็นผู้ทำให้หาย ไม่มีการหายป่วยนอกจากการหายป่วยของท่าน เป็นการหายที่ไม่ถึงอาการป่วยไข้ไว้ *รายงานโดยบุคอรี มุสลิม*

และเล่าจากเขา (อาอิชะห์) ได้กล่าวว่า : ท่านนบี (ซ.ล.) นั้นเมื่อมีคนใดจากพวกเราได้รับความทุกข์ทรมาน ท่านจะลูบเขาด้วยมือขวาของท่าน หลังจากนั้นท่านก็กล่าวว่า : ได้โปรดให้ความเจ็บปวดหายไ้จนจบคือ (ได้โปรดให้หายป่วย พระองค์ท่านเป็นผู้ทำให้หายไม่มีการหายป่วย นอกจากการหายป่วยของท่าน เป็นการหายป่วยที่ไม่ถึงอาการป่วยไข้ไว้) ต่อมาเมื่อท่านป่วยและมีอาการหนัก ข้าพเจ้าได้จับมือของท่านเพื่อกระทำต่อท่านเหมือนกับที่ท่านเคยทำ ท่านได้ถอนมือของท่านออกจากมือของข้าพเจ้า⁶²¹ ภายหลังท่านได้กล่าวว่า : ข้าแต่พระองค์อัลเลาะห์ได้โปรดอภัยแก่ข้าพเจ้า และได้โปรดดลบันดาลข้าพเจ้าให้ไปอยู่พร้อมกับมิตรที่สูงยิ่ง ต่อมาข้าพเจ้าได้ไปดูอาการได้พบว่าท่านได้จากไปแล้ว *รายงานโดยมุสลิม*

(619) คำที่นบี (ซ.ล.) เคยใช้เป็นคาถาและสอนให้บรรดาอัครสาวกของท่านทั้งหมดที่กล่าวนี้ก่อนที่ซูเราะห์อันนาศ และอัลฟะลักจะถูกประทานลงมา เมื่อสองซูเราะห์นี้ได้ถูกประทานลงมาแล้ว ท่านก็ได้ยึดเอาสองซูเราะห์นี้และทั้งคาถาอื่น ๆ

(620) สมควรที่ผู้อ่านคาถาจะเอามือขวาไปบนผู้ป่วยเพื่อความสิริมงคลของคาถาจะไปถึงผู้ป่วย คาถานี้จะไม่เกิดผลนอกจากเป็นคาถาจากคนที่ซอและห์ เพราะแท้จริงคาถานั้นคือคุณความดีและผลจากคุณความดีของเรา

(621) เพราะท่านทราบว่ถึงกำหนดเสียชีวิตแล้ว

และเล่าจากเขา (อาอิชะห์) ได้กล่าวว่า : เมื่อมีคนหนึ่งได้รับความทุกข์ทรมานจากสิ่งหนึ่งหรือได้เกิดแผลพุพองหรือบาดแผลกับเขา ท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวด้วยนิ้วของท่านอย่างนี้⁶²² หลังจากนั้นท่านได้ชูนิ้วขึ้นและได้กล่าวว่า : ในนามของอัลเลาะห์ดินในพื้นที่ดินของเรา กับน้ำลายของพวกเราบางคน จะใช้รักษาผู้ป่วยของเราให้หายป่วยได้โดยอนุมัติจากพระผู้อภิบาลของเรา *รายงานโดยสามคนและนำฮาอี*

และเล่าจากเขา (อาอิชะห์) ได้กล่าวว่า : เมื่อท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้รับความทุกข์ทรมาน ยิบรีลได้ใช้คาถากับท่านโดยได้กล่าวว่า : ในนามของอัลเลาะห์ พระองค์จะให้ท่านหายและจากทุกโรคที่จะให้ท่านหายและจากทุก ๆ ความชั่วร้ายของผู้อิจนา เมื่อเขาได้แสดงอาการอิจนา และจากความชั่วของทุก ๆ ผู้ที่มีดวงตาที่ชั่วร้าย *รายงานโดยมุสลิม*

เล่าจากอะบีสะอีด (ร.ด.) ว่ายิบรีลได้มาหาท่านนบี (ซ.ล.) แล้วถามว่า : ท่านได้รับความทุกข์ทรมานหรือ? ท่านตอบว่า ใช่ ยิบรีลได้กล่าวว่า : ในนามของอัลเลาะห์ ข้าพเจ้าจะใช้คาถาป้องกันท่านจากทุก ๆ สิ่งที่จะเป็นอันตรายต่อท่าน จากความชั่วของทุก ๆ ชีวิตหรือดวงตาของผู้มีความอิจนา อัลเลาะห์จะให้ท่านหาย (จากความทุกข์ทรมาน) ในนามของอัลเลาะห์ ข้าพเจ้าจะใช้คาถาป้องกันท่าน *รายงานโดยมุสลิมและติรมีซี*

เล่าจากอุสมานบุตรอะบีอัลอัส (ร.ด.) ว่าเขาได้ไปร้องเรียนกับท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ถึงอาการเจ็บปวดที่เขาพบมันอยู่ในร่างกายของเขาตั้งแต่เขานับถือศาสนาอิสลาม ท่านรอซูลุลเลาะห์ (ซ.ล.) ได้กล่าวแก่เขาว่า : จงเอามือของท่านวางตรงที่ท่านเจ็บปวดจากร่างกายของท่าน และจงกล่าวว่า : ในนามของอัลเลาะห์สามครั้ง และจงกล่าวอีกเจ็ดครั้งว่าข้าพเจ้าขอป้องกันด้วยอัลเลาะห์และด้วยพลังของพระองค์จากความชั่วร้ายของสิ่งที่ข้าพเจ้าพบและที่ข้าพเจ้าระมัดระวัง *รายงานโดยมุสลิม อะบูดาวูดและติรมีซีและตวับทของอะบูดาวูดและติรมีซีว่า : ข้าพเจ้าได้ไปหาท่านนบี (ซ.ล.) ในสภาพที่ข้าพเจ้าเกิดความเจ็บปวดซึ่งมันเกือบทำให้ข้าพเจ้าเสียชีวิต ท่านนบี (ซ.ล.) ได้กล่าวว่า : ท่านจงลูบมัน⁶²³ ด้วยมือขวาของท่านเจ็ดครั้ง และจงกล่าวว่า : ข้าพเจ้าขอป้องกันด้วยบารมีของอัลเลาะห์และด้วยพลังของพระองค์จากความชั่วของสิ่งที่ข้าพเจ้ากำลังเผชิญ เขา (อุสมาน) ได้กล่าวว่า : ดังนั้นข้าพเจ้าจึงได้กระทำตามนั้น อัลเลาะห์จึงได้ให้สิ่งที่เกิดอยู่แก่ข้าพเจ้าหายไปและข้าพเจ้ายังคงให้ครอบครัวของข้าพเจ้าและคนอื่น ๆ ใช้คาถาดังกล่าวนั้น*

(622) คือท่านจะเอานิ้วชี้และนำลาย แล้ววางลงบนดิน จากนั้นท่านก็จะนำมาลูบบาดแผลหรือที่ ๆ มีโรคพร้อมกับกล่าวคาถาดังกล่าว

(623) คือลูบตรงที่ที่เจ็บปวด

เล่าจาก อัมร์ บุตร ซุเอบ จากบิดาของเขาจากปู่ของเขา (ร.ด.) ว่า แท้จริงท่านนบี (ซ.ล.) ได้เคยสอนพวกเขาหลายคำ เนื่องมาจากความตระหนกตกใจว่า : ข้าพเจ้าขอป้องกันด้วยคำดำรัสของอัลเลาะห์ที่สมบูรณ์ จากความโกรธกริ้วของพระองค์ และจากความชั่วร้ายของป่าวของพระองค์ และจากการกระตุ้นของเหล่ามารร้าย และจากการที่เหล่ามารร้ายจะมายังข้าพเจ้า และได้ปรากฏว่าอิบनुอุมร์ (ร.ด.) เคยสอนคำพูดเหล่านี้แก่ผู้ที่สามารถจดจำได้จากตระกูลของเขา และคนที่จำไม่ได้ เขา (อิบनुอุมร์) ก็จะเขียนมันและแขวนมันไว้กับคนนั้น *รายงานโดยอะบูดาวูด ตีรมีซี ฮากิมและอะหฺมัด*

เล่าจากอิบนิอับบาส (ร.ด.) ได้กล่าวว่า : ปรากฏว่าท่านนบี (ซ.ล.) เคยขอการป้องกันให้แก่ ฮะซันและฮุซัยน โดยท่านกล่าวว่า : ข้าพเจ้าขอความคุ้มครองให้แก่ท่านทั้งสองด้วยคำดำรัสของอัลเลาะห์ที่สมบูรณ์ จากทุกมารร้ายและสัตว์ร้าย และจากทุก ๆ ดวงตาที่ชั่วร้าย หลังจากนั้นท่านกล่าวว่า : ได้ปรากฏว่าบิดาของพวกเขา⁶²⁴ เคยขอการคุ้มครองด้วยคำทั้งสองให้แก่อิสมาอิลและอิสฮาก ขอความสันติสุขจงเกิดแก่พวกเขา *รายงานโดยอะบูดาวูด และตีรมีซีด้วยสายรายงานที่เชื่อถือ*

และได้มีชายคนหนึ่งมาหาท่านนบี (ซ.ล.) แล้วได้กล่าวว่า : ท่านรอซูลุลเลาะห์ ข้าพเจ้าถูกสัตว์ต้อยเมื่อคืนนี้ ข้าพเจ้านอนไม่หลับจนรุ่งเช้า ท่านถามว่า : อะไร (ต้อย) เขาตอบว่า : แมลงปอง ท่านได้กล่าวว่า : โปรดทราบแท้จริงถ้าหากท่านจะได้กล่าวในตอนเย็นว่า : ข้าพเจ้าขอป้องกันด้วยคำดำรัสของอัลเลาะห์ที่สมบูรณ์ จากความชั่วร้ายของสิ่งที่พระองค์ได้สร้างขึ้นมา มันจะไม่ทำร้ายท่าน ถ้าหากอัลเลาะห์ประสงค์ (เช่นนั้น)⁶²⁵ *รายงานโดย อะบูดาวูด และนำฮาอ์ ด้วยสายรายงานที่เชื่อถือ*

และปรากฏว่าท่านนบี (ซ.ล.) เคยสอนพวกเขา เนื่องจากอาการไข้ตัวร้อน และจากความเจ็บปวดต่าง ๆ ทั้งหมดโดยท่านกล่าวว่า : ในนามของอัลเลาะห์ผู้ทรงยิ่งใหญ่ ข้าพเจ้าขอป้องกันด้วยอัลเลาะห์ผู้ทรงอนุภาพ จากความชั่วร้ายของทุกเรื่องที่ทะลักออกมา และจากความชั่วร้ายของความร้อนจากไฟนรก *รายงานโดย ตีรมีซี*

(624) หมายถึงนบีอิบรอฮีม (อ.ล.)

(625) หลักสำคัญในเรื่องนี้ก็คือต้องมั่นใจในคำพูดของท่านนบี และวางใจในอัลเลาะห์

لا اله الا الله محمد رسول الله
